

CAO MINH

THIÊN HỒN

Mệnh do trời định, vận do ta sinh.

Phương Linh (dịch)

NHÀ XUẤT BẢN
THẾ GIỚI

THIÊN HỒN

Tác giả: Cao Minh
Người dịch: Phương Linh
Phát hành: AZ Việt Nam
Nhà xuất bản Thế Giới 2021

ebook@vctvegroup

Lời nói đầu

Có một quan điểm là “Những việc tôi chưa trải qua thì không tồn tại.” Tại sao lại có quan điểm này?

Chúng ta đều đọc sách, xem phim, bàn luận tin tức, quan tâm một sự kiện nào đó. Nhưng đa số không coi là sự thật thực sự. Sự thật thực sự tôi nhắc tới ở đây là: Vì bản thân chưa từng trải qua nên không hề có cảm xúc (không phải kiểu cảm xúc như kinh ngạc...) Bởi vậy, dù chúng kinh hoàng chấn động đến mấy, khiến chúng ta sửng sốt kinh ngạc ra sao, làm chúng ta xúc động rơi lệ thế nào, đối với chúng ta, đó cũng chỉ là một sự kiện mà thôi. Chúng không tồn tại trong phần ký ức về cái tôi, không trực tiếp ảnh hưởng đến chúng ta. Chúng ta không đặt mình vào trong sự việc. Cũng vì thế mà nhìn từ góc độ của chúng ta, chúng chỉ tồn tại trên tivi, trong sách vở, từ miệng người khác. Thế thôi.

Hình như là vậy.

Nhưng tôi lại cho rằng không hoàn toàn như thế.

Tuy chúng ta không trải qua cả quá trình, chỉ nhìn thấy một mặt của sự kiện - khoảnh khắc bị đông cứng. Nhưng bộ phận nâng đỡ khoảnh khắc đó rất phức tạp, vượt ngoài sức tưởng tượng của chúng ta. Giống như chúng ta chỉ nhìn thấy vỏ ngoài sạch sẽ bóng loáng của xe hơi, mà thường xuyên quên mất hệ thống linh kiện phức tạp bên dưới lớp vỏ ngoài - hệ thống đó do mười mấy vạn linh kiện hợp thành. Nói một cách tương đối, những sự kiện chưa từng trải qua vẫn có một giá trị nào đó, vì nó đã ảnh hưởng tới người khác.

Nhưng nếu chúng ta hoàn toàn trải qua một sự kiện nào đó thì sao? Vậy ý nghĩa tồn tại của sự kiện trong lòng chúng ta sẽ hoàn toàn khác. Không những bản thân sự kiện có cảm giác

chân thật mãnh liệt hơn, mà chi tiết cũng phong phú hơn. Đồng thời rất nhiều cảm nhận từ góc độ cá nhân cũng được hòa lẫn vào bên trong. Thế là, sự kiện trở nên phức tạp hơn trong ký ức chúng ta. Tại sao vậy? Nguyên nhân là bởi: Chúng ta thay đổi vì nó.

Đó là sự thật ư? Lẽ nào vấn đề chủ quan mang lại thì có thể phớt lờ?

Tất nhiên là không. Bởi vậy chúng ta chẳng thể xác định được tính chân thực của nó, dù đã trở thành người đích thân trải qua một sự kiện nào đó.

Bây giờ vấn đề liền xuất hiện: Vậy thứ gì mới được coi là chân thực?

Quan điểm cá nhân của tôi là: Bất luận đã trải qua hay chưa, thứ đủ khả năng tạo ra sự thay đổi mới chân thực. Dù đó chỉ là chi tiết nhỏ đến mấy.

Ngoài ra, tất cả đều là hư ảo.

Giống như có một phi thuyền mang theo sinh vật ngoài hành tinh rơi xuống sa mạc không người, nếu những sinh vật đó chết, cả phi thuyền cũng bị gió cát vùi lấp, vậy thì dù những sinh vật ngoài hành tinh hình dáng kỳ lạ thế nào cũng chẳng nghĩa lý gì nữa.

Bởi vì không ai biết tất cả những điều đó, bản thân sự kiện cũng chẳng tạo ra bất cứ thay đổi trực tiếp nào đối với chúng ta.

Vậy là sự kiện này không tồn tại.

Có thể bạn không đồng ý với điều tôi nói, nhưng bạn không thể lật đổ điều tôi nói.

Bởi vậy tạm thời hãy chấp nhận quan điểm này của tôi. Trước mắt đó chính là câu trả lời. Được rồi, dài dòng vậy đủ rồi, giờ chúng ta nói tới vấn đề cốt lõi.

Nêu ý nghĩa của chân thực nằm ở sự thay đổi. Vậy thay đổi thứ gì mới quan trọng nhất? Vấn đề này quan hệ trực tiếp với việc có chân thực hay không, thay đổi càng lớn thì càng chân thực. Nên nhìn từ góc độ mỗi cá nhân, thay đổi vận mệnh bản thân mới là quan trọng nhất.

Tất nhiên, ý tôi là thay đổi vận mệnh bản thân theo ý muốn cá nhân. Nói cách khác là nắm giữ vận mệnh của mình.

Không có gì chân thực hơn thế, đối với mỗi người mà nói.

Tôi tin rằng có người cả đời vẫn đang làm chuyện này.

Tôi không tin có người cả đời chưa từng làm chuyện này.

Mở đầu

- Trương Lam: “Em nói đơn giản nhé, trên đời này có một cuốn sách...”

- Trần Bình: “Có lẽ chuyện này không đơn giản như lời đồn, bên trong hẳn còn những thứ chúng ta không biết.”

- La Chiêm: “Không biết, xác nhận xem chuyện này là thật hay giả trước hẵng tính, tôi bắt đầu nghi ngờ chuyện này có thật hay không rồi đấy.”

- Trương Chiêu Huy: “Rốt cuộc các người biết những gì?”

- Hoàng Hải: “Nói thật nhé, vận mệnh của chúng ta không hề nằm trong tay chúng ta. Nghe rất tồi tệ phải không? Nhưng có thứ còn tồi tệ hơn cơ, thậm chí chúng ta còn chẳng biết vận mệnh của mình nằm trong tay ai.”

- Mã Tiểu Điền: “Nhưng luôn có người muốn thay đổi vận mệnh của mình.”

- Trần Bình: “Anh ta đã chứng minh cho tôi thấy rồi.”

- Lý Vĩ Húc: “Sao bảo cuốn sách đó có thể đạt được nguyện vọng?”

- Chu Khởi Dương: “Tôi cảm thấy có chỗ nào đó không ổn...”

- Dương Phàm: “Nhưng họ muốn lấy cái xác làm gì?”

- Chu Khởi Dương: “Ý anh là cô ta vẫn còn sống?”

- Dương Phàm: “Người chết làm sao mà sống lại được?”

- Mã Tiểu Điền: “Anh đang nói chuyện với ai thế?”

- Trần Bình: “Muốn tìm được thứ đó phải thỏa mãn một số điều kiện thì sao?”

- Chu Khởi Dương: “Trăng tròn, trăng rất tròn.”

- Hoàng Hải: “Tôi biết cái gì thực sự có giá trị.”

- Dương Phàm: “Không phải do cháu giết.”
- Lý Vĩ Húc: “Tất cả đều không phải vấn đề!”
- Trương Chiêu Huy: “... Mất thuyền rồi... chúng ta bị nhốt ở đây rồi...”
- Lý Vĩ Húc: “Trước khi tìm thấy thuyền không ai có thể rời khỏi đây.”
- Chu Khởi Dương: “Anh sẽ đưa em rời khỏi đây.”
- Hoàng Hải: “Thế nào, cậu có hứng thú không? Quyết định tương lai của mình ấy?”
- Lý Vĩ Húc: “Không phải thay đổi vận mệnh của mình mà là bắt đầu nắm giữ vận mệnh của mình.”
- Dương Phàm: “Chú ấy chết chưa?”
- Lý Vĩ Húc: “Đó gọi là cái giá phải trả.”
- Trương Chiêu Huy: “Lấy đi... các người lấy đi... chỉ cần có thể giúp tôi tỉnh dậy khỏi... giấc mơ quái dị này là được...”
- Dương Phàm: “Bọn cháu thực sự không có ác ý.”
- Trần Bình: “Người đó là ai lát bàn sau, nói xem cuốn sách này rốt cuộc như thế nào trước đi.”
- Trương Lam: “Trần Bình đang nói dối, hoặc người cho anh ta biết chuyện này nói dối anh ta.”
- Trương Lam: “Nhìn em đi, em là thật, hòn đảo này là thật, rừng cây là thật, còn tất cả những gì anh nhìn thấy đều không phải là thật.”
- Hoàng Hải: “Cậu thật thú vị, nhưng cậu vẫn chưa hiểu, trò chơi này chắc chắn tôi là người thắng cuộc. Thật đấy, tôi nhất định sẽ là người thắng cuộc.”

“Chúa ơi hãy tin con, con sẽ sử dụng thận trọng sức mạnh của mình.”

Julian Otathizer Gort
Năm 1203 sau Công nguyên

Chương đầu

Vận mệnh

Tôi vừa uống một cốc nước có độ cứng rất cao.

Nhiều người hiểu nhầm về nước cứng, cho rằng nó rất tồi tệ, lại có thể gây ra sỏi niệu đạo hoặc sỏi thận. Nhưng thực tế đó toàn là lời dối trá của nhân viên kinh doanh các hãng nước tinh khiết, khoáng chất trong nước bình thường không thể gây hại lớn cho chúng ta. Thỉnh thoảng uống một cốc nước có độ cứng rất cao không gây ra tác dụng phụ đối với cơ thể con người. So sánh ra, muối trong thức ăn còn có khả năng khiến chúng ta mắc các bệnh về sỏi hơn. Bởi vậy, vấn đề của nước cứng chỉ là lời nói dối với mục đích bán hàng mà thôi.

Điều này tôi đọc được trong sách.

Tôi từng đọc rất nhiều sách, cực kỳ nhiều. Tôi thấy những thứ được in ấn thành sách, bên trong ít nhiều sẽ có ích lợi, chúng ta gọi là: tri thức.

Đúng rồi, tôi tên Chu Khởi Dương. Ba chữ này chính là tên tôi.

Không cần hỏi bố mẹ, tôi cũng biết cái tên này đại diện cho điều gì, vì tôi sinh vào buổi sáng. Ngoài ra, nó chẳng có bất cứ ý nghĩa nào khác. Bởi vậy tôi rất hâm mộ những người có tên xuất phát từ một điển cố trong sách cổ nào đó, nó khiến người sở hữu cái tên được quyền giải thích một tràng. Nhưng tên tôi chẳng có nội hàm gì để tôi được giải thích cả.

Dưới cái tên bình thường này, tôi sống một cuộc sống bình thường đến mức chẳng thể bình thường hơn được nữa. Tuy tôi không thực sự thích cuộc sống này. Nhưng biết làm thế nào được? Tôi như một hạt cát trong sa mạc, không gây chú ý tới ai,

cũng chẳng được ai coi trọng, thậm chí lần đầu tiên đọc sách về tôn giáo, tôi còn cho rằng mình là người bị Chúa quên lãng.

Một Chủ nhật rảnh rỗi đến mức nhàm chán nọ, tôi mất vài phút để làm một phép tính đơn giản. Giả sử tôi có thể sống đến năm bảy mươi tuổi, vậy sinh mệnh của tôi có khoảng 25550 ngày.

5475 ngày trước khi mười lăm tuổi có thể gạch bỏ, vì lúc đó tôi chẳng biết gì cả, cơ bản luôn trong tình trạng ngây ngây ngô ngô.

Sau khi nghiêm túc suy nghĩ, tôi cho rằng mười lăm năm từ năm mười lăm tuổi đến bảy mươi tuổi cũng có thể gạch bỏ. Chắc hẳn phần lớn thời gian của giai đoạn này tôi đang đấu tranh với đủ các vấn đề lão hóa - ví dụ viêm khớp thoái hóa. Bởi vậy không có thời gian quan tâm đến những chuyện khác nữa.

Như vậy cuộc đời tôi còn 14600 ngày.

Thời gian làm việc bản thân tôi không thể tự chi phối được, đoạn này cũng phải gạch bỏ. Vậy gạch bỏ bao nhiêu nhỉ? Một nửa? Không, chắc chắn nhiều hơn, dù đã giảm đi 10000 ngày, có lẽ vẫn còn ít. Dẫu vậy sinh mệnh tôi vẫn còn 4600 ngày.

Hơn 4000 ngày này thực sự hoàn toàn thuộc về tôi? Tôi cho là không. Chắc chắn sẽ có rất nhiều thời gian lãng phí cho những việc lặt vặt như đi đường, ăn uống, tiếp khách! Tính ra rất có thể cả đời tôi sẽ bị trói buộc trong những chuyện nhạt nhẽo vô bổ, cuối cùng chỉ còn lại vài năm mà thôi! Ý tôi là thời gian bản thân tôi thực sự có thể chi phối.

Cả đời tôi chỉ có mấy năm thôi ư? Hình như vậy.

Tôi rất sợ hãi, chẳng biết nên làm thế nào. Nhưng tôi thực sự không muốn tiếp tục làm một hạt cát giữa sa mạc mênh mông nữa, chẳng ai muốn sống như vậy cả đời.

Tôi không rõ vì sao có những người lại được để mắt đến, được coi trọng, được chú ý, được quan tâm. Tôi rất tò mò, những con người giỏi giang đó đã làm gì trong vài năm ngắn ngủi của cuộc đời họ, tại sao tôi không thể làm được.

Tuy tôi từng nghiêm túc suy nghĩ nhưng vẫn chẳng thể tìm ra câu trả lời. Bởi vậy tôi đọc rất nhiều sách, có lẽ những nội dung được in thành sách ẩn chứa một số đạo lý, chưa biết chừng trong đó thực sự có câu trả lời.

Cũng chính từ khi ấy, mỗi năm tôi đều ép mình đọc rất nhiều sách, bất kể có thích hay không, ít nhất tôi cũng đọc hết.

Nhưng mãi mà tôi vẫn chưa tìm được câu trả lời.

Càng đọc nhiều sách tôi càng nghi ngờ: Rốt cuộc vận mệnh có quy tắc riêng không? Con người có ý chí tự do thật không?

Nếu có hoặc không, vậy nên làm thế nào?

Một hôm, tôi đọc được cuốn sách về tôn giáo, trong đó phết lác rất nhiều chuyện linh tinh lộn xộn, tuy không hoàn toàn chú tâm nhưng tôi vẫn kiên nhẫn đọc hết. Nói thật, cuốn sách rất chán, nhưng một đoạn trong đó đã để lại ấn tượng sâu đậm với tôi, tôi photo đoạn đó ra, cất vào một cái kẹp tài liệu đầy các loại giấy tờ photo, vì khi đọc được nó, một thứ khó diễn tả bằng lời bắt đầu loang ra trong lòng tôi, giống như giọt mực nhỏ vào nước sạch vậy.

Tôi chẳng nói rõ được đó là gì, chỉ giữ lại theo trực giác. Khi ấy tôi không ý thức được nó và vận mệnh của tôi lại có liên hệ mật thiết với nhau.

Tám trăm năm trước

Đêm, ngày 2 tháng 7 năm 1203 sau Công nguyên.

Constantinopolis, thủ đô Đế quốc Byzantine.

“Bọn Viking tham sống sợ chết! Ta nguyện rửa các ngươi!” Một cụ già đứng giữa con đường rộng lớn giận dữ hét lên với những người Viking đi qua. Cụ già gờ cao nắm đấm phần nộ vùng vẫy trên không trung, tay kia để trước ngực, ôm chặt thứ gì đó được gói kín bằng vải thô. Trông rất giống một cuốn sách dày và nặng.

Đôi mắt cụ già vẫn đỏ vì phần nộ: “Lũ hải tặc vô sỉ! Tiểu nhân thấy lợi quên nghĩa! Bọn nhát gan nhu nhược! Đàn bà còn dũng

cảm hơn các người!” Nói rồi cụ già chộp lấy một người Viking vừa chạy ngang qua, lớn tiếng nguyên rủa, còn nhổ nước bọt lên người anh ta.

Người Viking cao to thô bạo đẩy cánh tay cụ già ra, bực mình giễu cợt: “Câm miệng đi! Con quạ già! Vua của các người, Alexius Đệ Tam mới là kẻ nhu nhược thực sự, cả Địa Trung Hải đều cảm nhận được sự run rẩy sợ hãi của hắn! Chẳng trách đám đồ tể vác thập tự giá lại tấn công thành trì của hắn!” Nói rồi người Viking chạy về phía cuối đường, chẳng buồn quay đầu lại.

“Bọn Viking nhu nhược!” Cụ già vẫn tức giận chửi bới nhưng ánh mắt lại có thêm sự tuyệt vọng, bất lực.

Một lát sau, người Viking đã chạy hết sạch, con đường trở nên trống vắng. Cụ già nhìn con đường, mặt đầy vẻ bi thương: “Một nghìn năm rồi, đã một nghìn năm rồi, thành phố vinh quang này... đế quốc vĩ đại này lần đầu tiên bị công phá, nhưng đây chắc chắn không phải lần duy nhất, sau này sẽ còn nhiều cường đạo, đồ tể khác tới... Rồi sẽ có một ngày, tất cả không còn tồn tại nữa, biến mất chẳng chút dấu tích, chỉ có thể tồn tại dưới ngòi bút của các nhà sử học, trong câu hát của nghệ sĩ hát rong... Đi hết đi, chạy hết đi, Đế quốc Byzantine sẽ sụp đổ, đế quốc vĩ đại này sẽ tan thành mây khói...” Cụ già khẽ lẩm bẩm, đi về phía cuối con đường theo hướng người Viking tới, nhìn ra vịnh biển đằng xa.

Nhìn từ sườn núi nơi có con đường, mấy nghìn chiến thuyền đủ mọi hình dáng lớn nhỏ đang đỗ trong vịnh biển. Những cánh buồm trắng trên cột gỗ cao to gần như phủ kín mặt biển.

“.. Đồ tể... bọn kị sĩ gieo rắc cái chết...” Cụ già đau khổ cúi đầu, nhìn chằm chằm viên gạch dưới chân, một lúc sau, nước mắt cụ rơi lã chã.

Trong sắc đêm phía xa xuất hiện một chàng trai trẻ để râu vôi vãi đi tới trước mặt cụ già ân cần hỏi: “Sao cha lại đến đây? Nguy hiểm lắm. Con nghe nói người Viking lúc tháo chạy còn tiện tay cướp của một số cửa hàng đấy, bọn man di mọi rợ! Bọn chúng đến vì tiền...” Nói rồi chàng trai dìu cụ già tới một hoa viên nhỏ phía bên đường, ngồi xuống băng ghế dài. “Vị vua nhu nhược, bất tài vô

dụng của chúng ta thuê một bọn dã thú để chống lại một bọn dã thú khác... Ôi... Cha vẫn ổn chứ?”

Cụ già gạt đầu, lau nước mắt, nhìn chàng trai trẻ: “Con trai ta, nghe nói bọn đồ tể viễn chinh đó đã phá nát mật thám và thích khách đột nhập kinh thành, có thật không?”

“Thật ạ, nghe nói quan viên quân sự đã bị tấn công, rất có thể bọn thích khách và mật thám đang gieo rắc hoảng sợ, hỗn loạn khắp nơi.”

“Bọn Cự La Mã đáng chết, dám ngụy tín vô tri... Đáng buồn, đáng hận, dám chính trị gia Cự La Mã lại dám kích động bọn tín đồ và nông dân ngu muội tới tham gia cướp đoạt! Lũ ma quỷ đáng xuống địa ngục! Ma quỷ! Nếu ta vẫn còn mặc được áo giáp, nếu ta vẫn còn vung được kiếm sắc, ta nhất định sẽ đích thân đuổi hết lũ ma quỷ hèn hạ đó về địa ngục!” Cụ già lại gơ nắm đấm lên đầy phần nộ, vung vẩy cánh tay vào không khí.

“Cha bớt giận, giờ đường phố trong thành cũng không còn an toàn nữa, chúng ta về đi.” Chàng trai trẻ bất an nhìn quanh, tiếp tục khuyên nhủ cụ già.

“Ôi... đế quốc vĩ đại...” Cụ già ủ rũ hạ tay xuống, đau khổ co rúm trên ghế.

“Chúng ta đi thôi.” Nói rồi chàng trai đứng dậy định dìu cha mình về.

“Không, con về trước đi.” Cụ già nhìn chàng trai vẻ cầu xin, “Để ta ngồi đây thêm lúc nữa, một lúc thôi. Để ta được nhìn đô thành của đế quốc vĩ đại này thêm chút nữa, có lẽ nó sắp thất thủ rồi.”

“Không đâu, cha, lo lắng của cha...”

“Đi đi.” Cụ già vỗ vỗ lên lưng chàng trai.

Chàng trai do dự một lúc, lặng lẽ gạt đầu: “Có cần con cầm giúp cha không?” Chàng trai chỉ bực vãi cụ già vẫn đang ôm chặt trong lòng.

“Không, để ta tự cầm.”

Chàng trai không để ý thấy khi từ chối, trong ánh mắt cụ già thấp thoáng vẻ cảnh giác.

“Được thôi, vậy con về trước đây.” Chàng trai trẻ vừa thắng hướng con đường phía xa vừa quay lại nhìn cha mình, một lát sau đã biến mất trong sắc đêm.

Cụ già đưa mắt nhìn con trai, râu rĩ co người trên ghế, lẩm bẩm: “Mình có nên sử dụng không? Mình nên làm thế nào đây? Mình có nên sử dụng nó không? Mình có nên mượn sức mạnh của ác ma không? Chúa ơi, hãy giúp con... Lẽ nào người thực sự muốn con dâng linh hồn của những người vô tội cho ác ma? Xin người ban cho con ánh sáng và hy vọng, xin người đừng để con sa đọa đến mức phải mượn sức mạnh bóng tối...”

Cụ già lẩm bẩm một mình, không để ý thấy trong bóng tối phía xa, mấy bóng người nhanh nhẹn đang từ từ bao vây mình.

“Ai? Ai trong bóng tối đấy? Lũ đạo tặc bẩn thỉu!” Cụ già vừa kịp phát giác ra, mấy bóng người đã hoàn toàn bao vây cụ trong góc vườn.

“Thầy vẫn ổn chứ ạ?” Một bóng đen từ từ bước tới, cúi gập người một cách khoa trương.

Cụ già ngơ ngác nhìn người trước mặt, đối phương ngẩng đầu lên, biểu cảm của cụ từ ngạc nhiên dần chuyển thành phần nộ, khinh bỉ: “Rắn độc! Ngụy quân tử miệng toàn nói những điều khiêm nhường, cam tâm làm nô bộc cho ma quỷ! Người về làm gì? Sao không ở Cự La Mã của người mà hưởng vinh hoa phú quý? Lẽ nào chủ nhân người đã nhìn rõ bộ mặt thật của người, đuổi người ra khỏi đế đô xưa rồi à?”

Người trước mặt kéo mũ xuống, để lộ gương mặt anh tuấn tươi cười. Đó là một chàng trai trẻ tầm khoảng hơn ba mươi tuổi, mái tóc vàng xinh đẹp, mấy lọn tóc hờ hững rủ xuống vầng trán cao đầy đặn mịn màng. Dưới sống mũi cao và thẳng, đôi môi với những đường nét rắn rỏi như dao khắc mím lại giống trẻ con, chòm râu màu vàng nhạt hai bên má khiến làn da trắng bóc trông càng trắng như tuyết đầu mùa. Nụ cười mím vẽ ra nét hoàn hảo cho gương mặt tựa thiên thần này... Nhìn thế nào cũng thấy đó là một người đàn ông tuấn tú dễ khiến các cô gái rung động. Nhưng có một vấn đề nhỏ khiến người ta cảm thấy không hài hòa: Thấp thoáng đâu

đó ánh sáng tham lam, xảo trá sâu trong cặp mắt xanh xinh đẹp kia.

“Thầy vẫn nói năng hà khắc như xưa.” Chàng trai trẻ tóc vàng tháo dây buộc ở cổ, vén áo choàng ra phía sau, để lộ bộ giáp bạc vẫn sáng lấp lánh trong bóng đêm.

Đó là một kị sĩ trẻ tuổi.

Cụ già lạnh lùng quan sát kị sĩ tóc vàng, ánh mắt dừng lại ở thanh kiếm chỗ thắt lưng.

“Kẻ lừa lọc bán rẻ linh hồn, cuối cùng người đã trở thành thành viên của lũ đồ tể thập tự quân.” Cuối chuôi kiếm của kị sĩ tóc vàng khảm hình cây thánh giá bằng bạc rỗng tinh xảo.

“Ồ, thầy đã thấy rồi ư? Đúng vậy, ta là kị sĩ thập tự quân vinh quang, chiến đấu vì Chúa và tín ngưỡng. Đây chính là cuộc sống ta muốn.” Kị sĩ tóc vàng đắc ý.

“Vịt biển dù có học được cách đập cánh cũng chẳng thể trở thành đại bàng cao quý, mãi mãi chỉ là một con vịt biển biết đập cánh mà thôi.” Cụ già chế giễu chàng trai trẻ trước mặt.

Kị sĩ tóc vàng tức giận: “Ông! Đồ cáo già, kẻ hùng biện đáng chết! Con mọt sách chỉ giỏi võ mồm!” Nói rồi đặt tay lên chuôi kiếm.

Sau đó kị sĩ tóc vàng nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, nhìn cụ già: “Ông cứ thoải mái giễu cợt đi, chẳng lẽ các tướng sĩ thập tự quân cũng sẽ nhanh chóng san bằng phần hoa giả tạo ở đây thôi, để ánh sáng của Chúa hủy diệt mọi giả dối khoe khoang. Trước khi điều đó xảy ra, ông cứ nói thoải mái đi, nói những lời khó nghe hơn nữa cũng được, thầy của ta.”

Cụ già từ từ đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt kị sĩ tóc vàng: “Người tướng đám đồ tể ngoài vịnh có thể dễ dàng chinh phục được nơi này à? Con vịt biển non dại kia, hãy tỉnh lại đi! Đây là Tân La Mã^[1]! Nhìn lực lượng phòng hộ bờ biển đi! Nhìn ba lớp tường thành của Constantinopolis đi! Hãy nhìn những pháo đài và cứ điểm được bao nhiêu binh lính bảo vệ đi! Người tướng chỉ cần đội quân toàn đám nông phu và thợ thủ công man rợ đó mà có thể công phá được nơi này sao? Để ta nói người biết, các người sẽ phải hao tổn lực lượng cho đến khi mùa đông tới, lúc đó sự giận dữ của Thượng Đế sẽ giáng

xuống đầu các người! Cuối cùng người và đám chủ nhân của người sẽ phải ra về tay trắng! Các người đừng hòng dương oai diễu võ trên những con đường của thành phố ánh sáng này! Đừng hòng! Trong mấy tháng tới, các người sẽ phải tiếp tục ngâm mình trong nước biển, chịu đủ mọi giày vò khổ sở thôi!!!”

Kị sĩ tóc vàng mỉm cười: “Thầy nói không sai, thưa thầy, tôi đến chính vì điều đó.”

Cụ già nhìn mấy kẻ này giờ vẫn im lặng đứng xung quanh: “Chỉ dựa vào các người ư? Chỉ dựa vào mấy tên thích khách thất bại các người ư? Hãy đợi đấy, trời sáng là các người sẽ bị quân đội bắt giữ, các người đừng hòng thoát khỏi đây!”

“Có vẻ thầy vẫn chưa hiểu...”

“Nhân lúc ta còn chút tình thầy trò, người cút đi.” Cụ già lại ngồi xuống băng ghế dài, hướng ánh mắt đầy căm ghét về phía khác.

“Không, ta nói rồi, thầy thân yêu, thầy không hiểu. Ta vốn định đến thẳng nhà tìm thầy nên mới dẫn theo tùy tùng. Giờ xem ra bọn ta không cần đi nữa rồi. Hơn nữa...” Kị sĩ tóc vàng nhìn chằm chằm bọc vải trong tay cụ già, ánh mắt lộ vẻ tham lam. “Thực ra một mình ta là đủ... ta không ngờ thầy lại mang thứ này theo người. Thật đấy, ta thực sự không ngờ, thầy luôn mang đến cho ta niềm vui bất ngờ...”

Cụ già này giờ vẫn rất điềm tĩnh đột nhiên tỏ ra hơi hoảng loạn “Người...”, vô thức ôm chặt bọc vải trước ngực.

“Đưa ta đi, ta biết đó là thứ gì, ta sẽ sử dụng nó thay thầy, ta cũng biết tại sao hôm nay thầy lại mang thứ này ra. Ta biết hết thầy ạ.”

“Người là đồ ác ma, đây là... Không! Ngừng tay!” Kị sĩ tóc vàng chop lấy bọc vải, còn cụ già liều mạng bảo vệ, dùng tất cả sức lực đè lên cánh tay kị sĩ tóc vàng, quyết không để mất bọc vải trong tay.

Giật mạnh vài lần không được, kị sĩ tóc vàng then quá hóa giận rứt tay lại, ánh mắt trở nên hung tợn, giơ chân đá bừa vào người cụ già.

“Giao ra đây, ông không xứng được sở hữu nó!”

“Ma quỷ, người là ma quỷ từ địa ngục!” Cụ già ngã khỏi ghế, một tay vẫn ôm trước ngực, tay kia chống người bò dậy định bỏ chạy. “Người đâu! Mau tới đuổi cổ tên súc sinh độc ác này đi!” Tiếng kêu vô vọng vang khắp hoa viên vắng vẻ.

Kị sĩ tóc vàng nở nụ cười dữ tợn, đập mạnh mấy cái vào cụ già đang bò dưới đất, giẫm lên cái lưng yếu ớt của cụ, cuối cùng rút thanh kiếm ở thắt lưng ra, chỉ mũi kiếm lên trời: “Chúa ơi, để bảo vệ vinh quang và ánh sáng của người, con sẽ mượn sức mạnh từ bóng tối, xin người cho phép con làm vậy, con sẽ cứu rồi hàng triệu sinh mạng của các tín đồ thành kính với người! Xin người hãy thương xót kẻ phạm nhân dưới chân con đây, ông ta không biết sử dụng sức mạnh chân chính, ông ta không thể hiểu được. A men!” Hai tay hắn ta cầm chuôi kiếm đâm mạnh vào cổ cụ già.

Tiếng xương gãy rất khê, mũi kiếm va vào nền đá phát ra tiếng vang trầm trầm.

Cụ già đau đớn giơ thẳng cánh tay, lặng lẽ cào cào mấy phút trên mặt đất rồi bất động.

Kị sĩ tóc vàng rút kiếm ra, dùng mũi chân lật xác chết lại, máu tươi trào ra từ cổ họng và miệng cụ già. Hắn cúi xuống nhìn chằm chằm gương mặt đang dần mất đi sức sống của cụ già, nở nụ cười mê hoặc: “Thầy của ta, thầy nói sai rồi, ta đã vượt qua thầy lâu rồi.” Nói rồi hắn ta rút bọc vải trong tay cụ già ra.

Không kịp lau máu, hắn dứt kiếm vào bao, cẩn thận mở bọc vải. Lớp vải gai màu vàng nhạt được vén lên, để lộ một cuốn sách, cuốn sách bìa da màu đen rất dày và nặng.

Mấy người đứng im lặng quanh hắn hiếu kỳ xịch lại gần muốn nhìn xem đây là sách gì.

Chẳng đợi những người đó nhìn rõ, kị sĩ tóc vàng lăm bắm một câu rồi vội vàng mở sách ra, lật nhanh rất nhiều trang, hình như đang tìm kiếm thứ nào đó.

Cuối cùng, ánh mắt hắn dừng lại ở một trang, chăm chú đọc.

Một lúc sau, hắn thở hắt ra hài lòng, gập sách lại, ngẩng đầu nhìn đám tùy tùng, gương mặt lộ vẻ mừng vui và trông đợi: “Vẫn chưa đủ, còn thiếu mấy người nữa. Nhưng ta chắc chắn thầy ta sẽ

rất vui khi được đoàn tụ với người thân dưới âm phủ. Đi thôi, ta đưa các người tới nhà ông ta xem thế nào. Ta đã nói sẽ không để các người ra về tay trắng mà, tất cả vàng bạc ở đó đều là của các người! Nhưng nhớ ra tay gọn lẹ đấy, đừng gây tiếng động lớn quá, dù sao thành phố giả dối này vẫn còn là lãnh địa của kẻ thù.”

Ánh mắt đám tùy tùng toát ra thứ tia sáng tham lam giống kị sĩ tóc vàng.

Trước bình minh, khi bầu trời tối nhất, kị sĩ tóc vàng trẻ tuổi hài lòng nhìn đám tùy tùng đẫm máu, nở nụ cười say đắm lòng người: “Rất tốt, rất rất tốt. Giờ thì đi đi các chàng trai dũng cảm, tất cả của cải trong căn nhà này là của các người, các người lấy được bao nhiêu thì cứ lấy. Nhưng đừng tham lam quá, chúng ta phải rời khỏi đây trước khi mặt trời lên.”

Nói xong, hắn nhìn đám tùy tùng hớn hở lao về phía các hòm kho báu và những món đồ bằng vàng bạc, khinh miệt nhướn mày, khẽ lẩm bẩm: “Lũ ngu ngốc.”

Kị sĩ tóc vàng đưa mắt nhìn quanh rồi tới trước bàn ăn gỗ khá lớn, khẽ đặt cuốn sách bìa da màu đen nặng trịch chưa từng rời khỏi tay lên bàn, lật đến trang đã đọc trước đó.

“Nên để sự huy hoàng của ta bắt đầu từ đâu nhỉ?” Kị sĩ tóc vàng khẽ cau mày, cẩn thận suy nghĩ.

Lúc này, một cái xác gần đó khẽ co giật, sự co giật càng lúc càng dữ dội, như thể được ban cho sinh mệnh thêm một lần nữa. Kị sĩ tóc vàng biết thời gian chẳng còn nhiều, hắn không muốn đám tùy tùng của mình nhìn thấy một số thứ không nên thấy. Hắn tiện tay cầm con dao ăn trên bàn lên, nheo mắt như nghĩ ngợi điều gì, chăm chú nhìn tấm thảm lông cừu họa tiết cảnh vịnh biển treo trên tường, khẽ tự nhủ: “Được rồi, bắt đầu từ đây đi”

Nói xong hắn tháo găng tay bên phải, nắm chặt lưỡi dao. Tay trái cầm chặt chuôi dao, từ từ rút dao ra.

Dòng máu đỏ tươi không ngừng nhỏ xuống mặt bàn.

Hắn nhìn lòng bàn tay đầy máu, ngẩng đầu nhắm mắt lại: “Chúa hãy tin con, con sẽ sử dụng thận trọng sức mạnh của mình.”

Sáng sớm ngày 19 tháng 7 năm 1203 sau Công nguyên, Constantinopolis thất thủ.

Byzantine, đế quốc ngàn năm huyền thoại lần đầu tiên bị công phá.

Chương một

Ấn số mệnh

“Đúng vậy, trước khi lên đảo tôi từng tranh cãi với anh ta, nhưng không có nghĩa là tôi giết anh ta. Hơn nữa...” Người đàn ông trung niên đeo kính hơi mập dừng lại giây lát rồi nhấn mạnh. “Hơn nữa tối qua không chỉ có tôi hành động một mình đúng không? Mà dù không hành động một mình, cũng chẳng thể loại trừ khả năng có hai người hợp mưu giết anh ta.” Ông ta có vẻ đang ở ranh giới của sự thịnh nộ, huyết quản hần rõ trên cổ và trán, tay áo sơ mi xắn cao như thể sắp đánh người.

Ngồi cách ông ta không xa là một cô gái trẻ tóc ngắn, da ngăm, ghê gớm phản bác: “Đúng, nhưng lúc đầu tôi đã nói rồi, tôi không đoán bừa vô căn cứ! Tôi cảm thấy từ góc độ suy luận, điều đầu tiên cần chú ý là động cơ. Đó mới là vấn đề gốc rễ. Ông có thể nói ai đó trong số những người ở đây giết anh ta, nhưng động cơ là gì?”

Người đàn ông trung niên đeo kính gằn như gào thét: “Cô bị lạm tiểu thuyết và phim trinh thám hả? Tôi tranh cãi với anh ta mọi người đều thấy, vậy mà tôi còn ngu ngốc tới mức dùng thủ đoạn thấp kém đó để trả thù ư? Thế khác nào tôi tự tuyên bố mình là kẻ đáng nghi nhất? Nếu vậy tôi có thể nghĩ rằng có người bất mãn với tôi nên giết anh ta, sau đó cố tình lợi dụng mâu thuẫn giữa tôi và anh ta để đổ tội cho tôi!”

Cô gái tóc ngắn nóng nảy hất hất tóc, nở nụ cười châm biếm: “Đổ tội hay không tôi không biết, biết đâu có người ngu ngốc như vậy thì sao?”

Người đàn ông trung niên đeo kính nháy dưng lên: “Mẹ kiếp, tao đập vỡ mồm mày!”

Gần như tất cả mọi người đều lập tức đứng dậy ngăn người đàn ông trung niên lại, cô gái tóc ngắn cũng đứng dậy tức giận nhìn người đàn ông trung niên, ra vẻ sẵn sàng đánh nhau một trận.

Tôi kinh ngạc há hốc miệng, bối rối nhìn mọi thứ trước mắt. Hai mươi phút trước, ngoài vợ chưa cưới Trương Lam bên cạnh, tôi chưa từng gặp bất cứ ai trong số họ. Thực sự đến giờ tôi vẫn chưa nhớ hết tên họ, chứ đừng nói là hiểu được những người này đang làm gì. Nhưng tôi biết mấy ngày trước họ đã tới đây - một hòn đảo hoang vắng bóng người vốn bị quên tên từ lâu. Hôm qua, một người trong số họ đã bị giết, không biết bị ai giết, đây chính là nguyên nhân khiến họ tranh cãi nhau. Xác người bị hại đang để ở căn phòng bên cạnh.

Nếu tôi nhớ không nhầm, hình như người đàn ông trung niên đeo kính hơi mập kia tên là La Chiêm. Khẩu khí, cử chỉ của ông ta giống công chức nhà nước; còn cô gái tóc ngắn đen gầy đang tranh cãi gay gắt với ông ta tên Lý Hiểu Lượng, nghe khẩu âm chắc là người miền Bắc; ông già đầu trọc hơn năm mươi tuổi đang đứng giữa can ngăn hai người họ kia tự xưng là Hoàng Hải, lớn tuổi nhất trong số những người này. Tuy ông ta lúc nào cũng tỏ vẻ nửa cười nửa không nhưng tôi luôn cảm thấy cặp mắt tam giác đỏ nhìn rất khó chịu... Còn nữa, khẩu âm khó hiểu của ông ta khiến người khác không biết ông ta là người ở đâu, thật kỳ lạ, rõ ràng có khẩu âm đặc trưng, nhưng lại chẳng nhận biết được xuất phát từ địa phương nào, đến mức tôi cứ có cảm giác ông ta đang cố ý che giấu một khẩu âm nào đó... Hoàng Hải là người ở đâu, e rằng chỉ ông ta mới biết. Tất nhiên đó là tôi đoán bừa chứ bốn nam một nữ còn lại tôi hoàn toàn chẳng nhớ nổi tên.

Nhìn họ tranh cãi nhau, tôi chợt có cảm giác đang xuyên không, như thể tất cả những chuyện này đều không có thật mà là tình tiết trong một bộ phim, một cuốn tiểu thuyết hay một trò chơi nào đó. Tóm lại là cách tôi rất xa, còn hơn cả chiều dài của một dải ngân hà - chuyện này không liên quan tới tôi.

Về cái xác, tôi không muốn, cũng chẳng có hứng thú nhìn chứ đừng nói là suy đoán hung thủ - tôi rất ghét các bộ phim hoặc tiểu thuyết trinh thám mà lần lượt từng người một chết trong không gian đóng kín. Nói thật, tôi cảm thấy tình tiết của những bộ phim, tiểu thuyết đó dở chết đi được.

Tôi rời mắt khỏi đám người đang tranh cãi, ngẩng đầu lên nhìn cái nơi cũ kỹ rách nát này: Đây là chính điện của một nhà thờ.

“Lên đây, ta sẽ chỉ cho người thấy những điều phải xảy ra sau đó.”

Sách Khải Huyền

Bất an

Gần bờ biển Trung Quốc rải rác một số hòn đảo nhỏ. Những hòn đảo này từng có người ở, nhưng vì giao thông không thuận tiện nên đa số dần dần hoang phế, thậm chí có những hòn đảo đã bị người đời quên tên.

Tôi đang ở trên một hòn đảo bị quên tên như vậy. Tất nhiên không chỉ một mình tôi mà còn có mười người tôi vừa nhắc tới. Nói chính xác là chín người sống, một người chết!

Khoảng một tiếng trước, tôi rời bến cảng hoang tàn, men theo con đường nhỏ vẫn có thể lờ mờ nhận ra trước đây từng là một con đường, xuyên qua cánh rừng rậm rạp, tôi nhìn thấy nhà thờ này. Không chỉ nhờ mái nhọn cao vút đã đổ nát của tháp chuông nhà thờ, mà còn bởi sự tồn tại của nhà thờ rất không hài hòa với xung quanh - trên hòn đảo nhỏ hoang vu đã bị quên tên, sâu trong rừng, cạnh làng chài bỏ hoang gần như bị phủ kín bởi cỏ dại và cây bụi lại có một nhà thờ theo phong cách Tây Dương! Lẽ nào chưa đủ nổi bật? Ở vùng duyên hải Đông Nam, cảnh tượng này có lẽ không kỳ lạ chút nào, tôi biết mấy trăm năm trước, có không ít giáo sĩ phương Tây từng đáp thuyền nhà buôn tới nơi này, xây dựng rất nhiều kiến trúc mái

nhọn như vậy. Nhưng đối với người sinh ra và lớn lên ở miền Bắc như tôi, sự xuất hiện của nhà thờ này thực sự không thể tưởng tượng nổi, nó quá nổi bật, kỳ quái, như thể cắm một cây nến sinh nhật vào giữa lồng bánh bao bốc khói nghi ngút vậy. Nhưng cũng nhờ mái nhọn bắt mắt của nhà thờ mà tôi chẳng cần ai chỉ dẫn vẫn có thể đi thẳng về phía đó, không nhầm lẫn chút nào.

Xuyên qua làng chài hoang phế, tôi thấy trong làng có rất nhiều nhà tranh rách nát. Đa số chắc đã đổ sập từ lâu, chỉ còn lại những bức tường đổ nát mọc đầy cỏ dại, phủ dày bụi bặm. Mấy ngôi nhà đổ nát còn sót lại cũng chỉ miễn cưỡng đứng đó, như thể sẽ sập xuống bất cứ lúc nào. So với chúng, nhà thờ xây bằng đá xám đen kia, dù bốn bề thông gió, đổ nát cũ kỹ, vẫn là lựa chọn tốt nhất, ít nhất nhìn nó cũng không đến nỗi sẽ đổ sập trong thời gian ngắn. Nếu tôi không tìm nhầm chỗ, rõ ràng chỉ nơi đó mới có thể miễn cưỡng trú chân.

Quả nhiên, vừa bước vào chính điện nhà thờ, tôi nhìn thấy đám người này, trong đó có cả Trương Lam, người đã gọi điện thoại cứu tôi - cô ấy là vợ chưa cưới của tôi, còn tôi đến đây vì cô ấy.

Tiếng tranh cãi nhỏ dần, tôi sực tỉnh, Lý Hiểu Lượng và La Chiêm đã bình tĩnh lại, còn ông già tên Hoàng Hải đang nói gì đó.

“... Giờ chúng ta tranh cãi thế này cũng chẳng ý nghĩa gì. Hiểu Lượng, nếu có người cũng suy đoán rồi chỉ trích cô như vậy, cô sẽ không vui đâu.” Hoàng Hải lại quay sang nhìn La Chiêm: “Lý Hiểu Lượng chỉ nói vậy thôi, anh cũng nên hiểu mới phải. Giờ tâm trạng mọi người đều bất ổn, cô ấy còn nhỏ, lại là con gái, anh đừng để bụng... Dù sao chuyện này cũng đâu có quan trọng. Tôi thấy giờ quan trọng nhất vẫn là tìm được thứ đó, chúng ta đã ở đây mấy ngày rồi, không ai tìm được bất cứ manh mối gì à? Hay chúng ta chia sẻ đi?” Nói rồi Hoàng Hải lại trưng nụ cười giả tạo ra, nhìn những người khác.

Ai cũng im lặng.

Tôi cảm thấy những lời Hoàng Hải nói hình như có gì đó không ổn, khiến người ta rất khó chịu, nhưng nhất thời tôi chẳng nghĩ ra được là vấn đề gì, chỉ mơ hồ cảm thấy vậy thôi.

Từ khi gặp những người này, tôi cứ cảm thấy giữa họ bao phủ một bầu không khí rất kỳ quái, thứ không khí khiến người ta không rét mà run. Tôi không thể nói rõ là cảm giác như thế nào, nhưng nó thực sự tồn tại, tôi cảm nhận được. Ý tôi là tôi thực sự cảm nhận được! Nếu giờ nhắm mắt lại, tôi không nghĩ mình đang ở trên một hòn đảo nhỏ vùng cận nhiệt đới, mà là trong một khu rừng rậm đầy rắn độc và mãnh thú. Cảm giác nguy hiểm như hình với bóng luôn bủa vây tôi. Tôi chẳng hiểu tại sao mình lại có cảm giác này.

“Anh có mang đồ ăn tới không?” Trương Lam đứng cạnh tôi, nãy giờ vẫn giữ im lặng huých huých vào người tôi, khẽ hỏi.

Tôi bừng tỉnh, vội vàng lục tìm gói bánh mì cắt lát trong ba lô leo núi đeo sau lưng, đưa cô ấy, cô ấy vội xé túi bánh ra, ăn ngấu ăn nghiêng. Tôi quen cô ấy đã gần hai năm, chưa bao giờ thấy cô ấy ăn uống như vậy, cứ như bị bỏ đói mấy ngày rồi.

Nhìn cô ấy ăn tôi rất thương, vội lấy đồ ăn trong ba lô ra đưa cô ấy, Trương Lam im lặng chọn vài thứ sau đó ra hiệu ngăn tôi tiếp tục lấy đồ ăn ra.

“Có phải cho những người khác không?” Tôi khẽ hỏi.

Cô ấy lắc lắc đầu, chỉ chỉ vào miệng mình, miệng cô ấy nhét đầy bánh mì.

Tôi cầm chai nước suối, do dự một hồi rồi vẫn quyết định hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Cô ấy không nói gì, dùng ánh mắt trả lời: “Em sẽ kể anh biết nhưng không phải bây giờ.” Lúc này phía sau có người lên tiếng.

“Mấy hôm nay chúng ta đã lục tung nhà thờ này lên rồi, tôi tin cho đến ngày hôm qua, mọi người vẫn chưa có bất cứ phát hiện gì, nếu không người tìm được chắc chắn đã đi rồi. Nhưng

hôm qua có người bị giết, liệu có manh mối gì ở đây không? Biết đâu ý kiến của Lý Hiểu Lượng lại đúng, tìm được hung thủ sẽ tìm được manh mối.”

Một anh chàng đứng trong góc đang nói, chắc chỉ tầm hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, cao gầy. Cái quần bò màu lam và áo sơ mi kẻ caro của anh ta không biết vì sao lại rách bươm như thể vừa bò qua một bụi cây. Trên mặt đất phía sau lưng anh ta có một cái ba lô to cũng rách nát không kém.

“Chưa chắc.” La Chiêm đẩy gọng kính, chậm rãi nói. “Nếu có manh mối gì chắc sáng nay đã hai năm rõ mười rồi, nhưng đến giờ vẫn chưa ai rời khỏi đây, chứng tỏ chuyện có người bị giết tối qua không liên quan gì tới thứ đó, có thể vì nguyên nhân khác.”

“Ví dụ như từng tranh cãi chẳng hạn?” Lý Hiểu Lượng đứng đằng xa giễu cợt.

“Hiểu Lượng! Cô...” Hoàng Hải dùng giọng điệu bẽ trên khoa trương chặn sự thách thức lại.

La Chiêm lạnh lùng nhìn Lý Hiểu Lượng, chẳng buồn đôi co: “Nghĩ kỹ thì, nếu có người tìm được, liệu người đó sẽ ở lại đây chứ? Nếu là tôi, chắc chắn tôi đã bỏ đi rồi. Mọi người đều đến đây vì thứ đó, tìm được rồi mà còn ở lại, thêm một ngày là thêm khả năng bị cướp mất. Bởi vậy nếu giết người để lấy được thứ đó thì giờ hung thủ tuyệt đối sẽ chẳng ngồi đây thảo luận vấn đề đâu.”

Anh chàng thanh niên cao gầy áo quần rách nát uể oải ngồi tựa vào ba lô: “Đúng vậy, nhưng ý tôi không phải hung thủ đã tìm được thứ đó, mà là đã tìm được manh mối thôi. Thế nên hung thủ mới phải tiếp tục ở lại đây, đúng không?” Nói rồi anh ta nhìn về phía cô gái xinh đẹp ngồi cách mình không xa.

“Có thể... tôi không biết...” Cô gái xinh đẹp đó đáp lời giọng uể oải. Có vẻ cô ta vốn sống ở thành phố, nên dù về nơi hoang vu không một bóng người như này cô ta vẫn trang điểm nhẹ theo thói quen, gương mặt còn cố tỏ ra chừng mực ở một mức độ nào đó. “... Trong chúng ta có hung thủ giết người, nghe chẳng an toàn chút nào. Theo tôi tốt nhất phải nhanh chóng tìm ra hung

thủ, nếu không chắc tôi chẳng ở lại đây được nữa mất.” Nói rồi, để thể hiện sự bất an, cô ta dịch dịch tờ báo lót dưới mông.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau rồi lại chìm vào yên lặng lần nữa.

Tôi không hiểu những điều họ nói, bèn nhìn Trương Lam bằng ánh mắt dò hỏi, nhưng hình như cô ấy không hiểu ý tôi, còn khẽ hỏi lại: “Sao thế?”

“Sao mọi người không báo cảnh sát?” Tôi hỏi.

Trương Lam nhìn tôi chẳng nói gì.

Không khí đột nhiên trở nên khác thường, tôi ngẩng lên, tất cả mọi người đều đang nhìn tôi chăm chăm. Nhìn vẻ mặt họ, rõ ràng không ai ủng hộ lời đề nghị của tôi, dường như họ đều chẳng nói gì, ánh mắt lạnh lùng vẫn thể hiện: Họ sẽ ngăn tôi báo cảnh sát.

Tôi sững người một lúc lâu, cảm giác lạnh lẽo từ từ bò lên sống lưng, tôi hiểu ra điều người tên Hoàng Hải nói lúc nãy: “...Dù sao chuyện này cũng không quan trọng...”

Có người chết không rõ nguyên nhân mà còn chẳng quan trọng, vậy cái gì mới quan trọng?

Hai ngày trước

Ánh mặt trời buổi trưa dịu dàng chiếu vào cửa sổ máy bay, tầng mây ngoài cửa sổ phản chiếu một tông màu ấm nhờ nhờ, đa số hành khách đều đang ngủ gà ngủ gật, ngoài tiếng động cơ ù ù khe khẽ, cả khoang máy bay rất yên tĩnh.

Tuy đêm qua ngủ không ngon nhưng lúc này tôi chẳng thấy buồn ngủ chút nào, lo lắng và bất an luôn bủa vây khiến tôi không thể bình tĩnh lại được.

Có lẽ tôi đã gây ra tiếng động quá lớn, hành khách ngồi bên cạnh liếc nhìn tôi vẻ hơi bất mãn rồi xoay người về phía bên kia. Tôi do dự một chút rồi từ bỏ ý định xin lỗi, khẽ thở dài, tựa đầu vào lưng ghế, nhưng đầu óc vẫn thấy rối bời.

Mấy ngày trước, Trương Lam, vợ chưa cưới của tôi thông báo cô ấy phải đi công tác, không chờ tôi ra sân bay tiễn cô ấy đã đi luôn rồi. Chuyện này cũng chẳng có gì lạ, cô ấy là kiểu người như vậy. Từ hồi quen nhau đến giờ đã gần hai năm, cô ấy lúc nào cũng thích gì làm nấy.

Ngày xưa khi bạn cùng lớp giới thiệu cô ấy với tôi trong buổi gặp gỡ bạn bè, nói thực lòng tôi chẳng hy vọng gì nhiều, dù đã thích cô ấy ngay từ cái nhìn đầu tiên. Kiểu đàn ông như tôi, tướng mạo bình bình, gia cảnh không khá giả, thân thể không hiển hách, lại chẳng có tài hoa gì, đã vậy còn ít nói, thực sự rất khó thu hút phụ nữ. Tôi không thể hiểu được tại sao mọi người chỉ thảo luận về vấn đề “gái ế”, trong khi trên thực tế theo tôi biết, số lượng “traai ế” như tôi vượt xa “gái ế”. Tuy ngoại hình Trương Lam không thể gọi là đẹp ấn tượng, nhưng ít nhất cũng cao hơn trung bình. Cô ấy bẩm sinh có mái tóc màu nâu sẫm, màu sắc quyến rũ đó là mơ ước của rất nhiều cô gái, thậm chí họ còn không tiếc tiền tới cửa hàng làm tóc nhuộm cho ra màu như thế. Nhưng dù các thợ làm tóc có cố gắng mấy, tóc nhuộm xong vẫn chẳng hề đẹp chút nào, nhìn còn rất giả trân, không thể sánh được với màu tóc tự nhiên của Trương Lam. Mắt cô ấy rất sáng nên trông cô ấy vô cùng sống động. Nhưng bờ môi mím chặt phía dưới cái mũi xinh xắn lại có vẻ xa cách, thêm vào đó là chiếc cằm nhọn khiến cô ấy thoát nhìn rất giống kiểu phụ nữ nghiêm khắc. Nhưng kỳ diệu là, cá tính và khí chất toát lên từ động tác, biểu cảm của cô ấy vừa khiến người ta chùn bước, lại vừa làm cô ấy càng hấp dẫn hơn. Tôi đoán xung quanh cô ấy không thiếu đàn ông.

Bất ngờ là, theo thời gian, tôi và cô ấy lại trở thành người yêu của nhau. Đến một ngày kia, tôi mượn hơi men nửa đùa nửa thật cầu hôn cô ấy, cô ấy khẽ cười một cái rồi gật đầu đồng ý. Chỉ có thể dùng cụm từ “vừa mừng vừa lo” để miêu tả tâm trạng tôi lúc đó. Sau khi men rượu tan, tôi hiểu rằng, dù chúng tôi lấy nhau cũng chẳng bao giờ có chuyện cô ấy e ấp dựa dẫm vào tôi hay tôi bảo sao cô ấy nghe vậy, vì cô ấy chưa bao giờ thể hiện mặt dịu dàng của mình, ít nhất là tôi chưa từng thấy. Hơn nữa,

qua hai năm tiếp xúc với cô ấy, tôi nghĩ sau này cũng chẳng có khả năng đó. Nhưng không sao, tôi hiểu một người sẽ phải trả giá nếu muốn có được thứ mình yêu thích. Bởi vậy tôi chọn nhường nhịn cá tính nổi bật của cô ấy mà chẳng một lời ca thán.

Hai năm qua, những việc như đi công tác, về cơ bản cô ấy chỉ nói với tôi một tiếng là đi luôn. Lúc nào cũng như vậy, tôi đã quen rồi. Nhưng tôi cảm thấy chuyến công tác này của cô ấy hình như có gì đó kỳ lạ. Tôi biết nghe hơi hoang đường, nhưng tôi thực sự cảm thấy có gì đó không bình thường. Hơn nữa, sau khi cô ấy đi, tôi không thể gọi được điện thoại cho cô ấy, lúc nào cũng “nằm ngoài vùng phủ sóng”, gửi tin nhắn cô ấy chẳng trả lời... Phải thừa nhận điều đó khiến tôi thấy hơi bất an và bắt đầu nghĩ ngợi lung tung.

Chiều hôm qua, tôi còn đang băn khoăn có nên hỏi thăm đồng nghiệp của cô ấy không thì cô ấy gọi điện. Cô ấy phớt lờ những câu gặng hỏi của tôi, chỉ vội nói với tôi ở đầu dây bên kia: “Lên đường càng nhanh càng tốt, tới tìm em, em gặp chút rắc rối.” Cô ấy cho tôi một loạt địa danh hoàn toàn xa lạ, đó là lộ trình cô ấy muốn tôi đi tìm cô ấy. Tôi luống cuống tìm sổ ghi lại, cô ấy dặn thêm: “Đúng rồi, Chu Khởi Dương, anh phải mang theo đồ ăn và nước uống. Đừng mang loại quá phiền phức, mang loại đóng gói ăn liền ấy, mang nhiều vào, phải bảo đảm hai chúng ta ăn được năm, sáu ngày, nước cũng thế. Nếu có thể thì tốt nhất mang theo đồ dã ngoại chống nước và chống rét, đừng mang túi ngủ, vải chống nước cũng được, em không tiện... anh đến nhanh lên... em sẽ... họ... quên mất... đèn pin...” Sau một loạt tiếng ồn, không đợi tôi gặng hỏi tiếp, điện thoại đã bị ngắt.

Tôi còn nhớ lúc đó tâm trạng mình hơi mất kiểm soát, tôi điên cuồng gọi lại rất nhiều lần, nhưng đầu dây bên kia chỉ phản hồi “nằm ngoài vùng phủ sóng”. Sững sờ cầm điện thoại rất lâu, một cảm giác sợ hãi lạ lùng trào dâng như nước vỡ đê dù tôi không hề biết cô ấy đã xảy ra chuyện gì.

Sau vài phút hỗn loạn và mù quáng, tôi tỉnh táo lại, lập tức tìm kiếm chuỗi địa danh trên mạng. Khoảng nửa tiếng sau, theo lộ trình và địa danh Trương Lam cung cấp, tôi tìm thấy nơi cô ấy

muốn tôi đến - một hòn đảo nhỏ ngoài bờ biển phía Nam Trung Quốc.

Có điều, trên bản đồ, hòn đảo đó đến một cái tên cũng chẳng có, chỉ có một dãy số hiệu lạnh lùng.

Máy bay khẽ rung lắc nhẹ kéo suy nghĩ của tôi quay trở lại, tầng mây bất biến ngoài cửa sổ khiến người ta cảm thấy bức bối sốt ruột, thế là dưới ánh nhìn đầy trách cứ của hành khách bên cạnh, tôi đứng dậy đi vào nhà vệ sinh ở đầu kia khoang máy bay.

Đóng cửa lại, tôi đứng trước bồn rửa tay, chống hai tay lên cạnh bồn, nhìn mình trong gương.

Người trong gương khoảng ba mươi tuổi, gương mặt hơi tái xanh, đầu tóc hơi rối, ánh mắt đầy mệt mỏi... sống mũi được coi là thẳng, còn đôi môi mỏng thì mím chặt như một đứa trẻ bướng bỉnh.

Tôi mệt mỏi giơ tay ra trước mặt, qua những kẽ ngón tay, tôi nhìn thấy người đàn ông trong gương cũng dùng tay che nửa gương mặt, quan sát mình qua những kẽ ngón tay. Giằng co như vậy một lúc, chúng tôi đồng thời từ từ hạ tay xuống. Một cách vô ý, ngón áp út và ngón giữa chạm vào má trái, tôi giật mình bừng tỉnh, má tôi co giật như bị điện giật. Gã trong gương hình như lộ ra nụ cười giễu cợt: “Chu Khởi Dương, đến tay mình mày cũng không điều khiển được à?”

Chuyến bay hạ cánh, tôi không có thời gian cảm nhận cái gọi là “cảm giác của một thành phố xa lạ” đã vội lao ra khỏi sân bay, vào trung tâm thành phố, tìm kiếm bằng điện thoại trong thời gian ngắn nhất, sau đó chạy đôn chạy đáo mua sắm một lượng lớn nước và đồ ăn, đồ dã ngoại chống nước... Tất nhiên, trước đó còn phải đi mua một cái ba lô leo núi có thể nhét vừa tất cả mọi thứ.

Trước cửa siêu thị, lần lượt nhét cả một xe đẩy hàng đầy đồ ăn và nước đóng chai vào ba lô, tôi hoàn toàn chẳng bận tâm đến ánh mắt hiếu kỳ của những người xung quanh, chỉ lo Trương Lam đã xảy ra chuyện gì, liệu cô ấy có thể chờ đến lúc tôi

tới không. Nghĩ đến điều này, tôi sinh ra một cảm giác kỳ lạ, cảm giác tôi chưa từng có trong đời - cảm giác trách nhiệm. Sự xuất hiện của tôi sẽ là hy vọng sống còn của một người khác, dù tôi không hề biết đã xảy ra chuyện gì, cũng chẳng biết nó có giống như tôi nghĩ thật không.

Khi màn đêm buông xuống, cuối cùng tôi cũng bắt kịp chuyến xe đường dài ra ngoại ô, mệt mỏi rũ rời ngồi ngủ gục trên dãy ghế phía sau, chiều hôm nay thực sự quá mệt mỏi. Rất khó kiếm dụng cụ dã ngoại, tôi gần như phải chạy khắp mọi ngóc ngách của thành phố xa lạ này, tôi cầm bản danh sách bốn ba khắp nơi như một kẻ điên, liên tục nhét đồ vào cái ba lô leo núi to kinh người, cho đến khi nhét đầy nó, cho đến khi tôi gần như không đeo nổi nữa... sau đó tôi leo lên chuyến xe đường dài ra ngoại ô này.

Theo nhịp xe rung lắc, tôi miễn cưỡng mở mắt ra, mông lung quan sát cảnh sắc ngoài cửa sổ, có vẻ đang trên đường quốc lộ ngoài thành phố... Nếu không nhớ nhầm lộ trình, ngày mai thứ khiến tôi khổ sở sẽ là giao thông. Tôi đã tra cứu rồi, gần như không có đường thông tới hòn đảo đã bị bỏ hoang nhiều năm đó, mà dù tôi có tới được bờ biển gần hòn đảo đó nhất, e rằng đến bến thuyền cũng chẳng có. Nếu tư liệu tra cứu trên mạng không sai, rất có thể tôi cần tới gần bờ biển lệch xuống phía Nam mười mấy cây số để tìm vài ngôi làng, thuê người hoặc thuyền thì mới ra đảo được... Nghĩ vậy, tôi thấy hơi bức bối, không hiểu vì sao Trương Lam phải đến đó, cũng chẳng đoán nổi đã xảy ra chuyện gì.

Tôi nghĩ tôi sẽ biết nhanh thôi.

Cái bóng này hình như là Trương Lam, cô ấy xoay lưng về phía tôi, đứng cuối bến thuyền phía xa, xa hơn nữa là một khoảng tối tăm mênh mang, ngoài đường chân trời mờ nhạt, không nhìn thấy bầu trời, chỉ có sương mù vô tận. Tôi vừa chạy về phía cô ấy vừa lớn tiếng gọi tên. Nhưng dù tôi có chạy thế nào, có gọi ra sao, khoảng cách vẫn cứ xa như thế, hình như cô

ấy không nghe thấy tiếng tôi, vẫn xoay lưng về phía tôi nhìn gì đó ở đằng xa. Một trận gió cuồng bạo rú rít thốc tới từ sau lưng tôi, xen lẫn âm thanh như tiếng gào khóc, lao đến cuối cây cầu gãy với tốc độ kinh người, trong nháy mắt đã xé thân hình mỏng manh như một tờ giấy của cô ấy thành những mảnh vụn. Trên bến thuyền hoàn toàn trống trải... nhưng tôi có thể ngửi thấy mùi máu tanh trong không khí...

Chẳng biết bao lâu sau, cuối cùng tôi cũng chạy tới được bến thuyền, nhưng ở đây không lưu lại bất cứ dấu vết gì. Tôi ngơ ngác nhìn quanh, phát hiện nước biển dưới bến thuyền không phải màu xanh nước biển, mà là màu đen nhờ nhờ. Dưới mặt nước có rất nhiều gương mặt thoáng ẩn thoáng hiện, mỗi gương mặt hình như đều là người tôi quen biết, nhưng tôi lại không phân biệt được họ là ai. Lúc này phía sau vọng lại tiếng gọi của ai đó. Tôi quay đầu lại, một cái bóng mờ lung chạy về phía tôi từ đằng xa. Ngay sau đó, một cơn lốc màu xám bất ngờ xuất hiện sau lưng người đó, nhanh chóng quét qua anh ta xoáy về phía tôi... Nỗi sợ hãi to lớn trong nháy mắt đã đóng đinh tôi tại chỗ, không thể cử động được.

Giữa tầm tối tôi nếm được vị máu tanh trong miệng mình...

Chân tay co giật mạnh khiến tôi giật mình tỉnh giấc, tôi ngồi bật dậy, hoảng hốt nhìn quanh. Ánh nắng sớm yếu ớt ngoài cửa sổ chiếu những vệt lốm đốm và các vết bẩn đủ mọi hình dạng kỳ quái lên tường, khiến cả bức tường như một bức tranh trừu tượng quái dị. Phía bên kia bức tường mỏng dính vọng lại tiếng ngáy của những vị khách trọ khác, tiếng giường gỗ cọt kẹt lúc trở mình, trong không khí còn có mùi mốc dai dẳng... Căn phòng tối tăm và cũ kỹ này của một nhà trọ nhỏ cũ nát - Tôi nhớ ra rồi, đây là nơi tôi ở lại sau khi xuống xe lúc nửa đêm.

Tôi thở phào, lau mồ hôi trên trán, cố gắng điều hòa hơi thở và nhịp tim của mình, rồi nằm phịch xuống cái gối cũng tỏa ra mùi mốc.

Có lẽ hôm qua quá mệt, nằm xuống chưa được vài phút, ý thức của tôi lại trở nên mơ hồ lần nữa, trong朦胧 lung tôi nghĩ tới một vấn đề: Trương Lam muốn tôi mang theo nhiều thức ăn, nước uống như vậy làm gì? Lễ nào không phải muốn tôi cứu cô ấy, mà là muốn tôi ở lại cùng cô ấy hoàn thành việc gì đó? Nếu vậy, đó là việc gì?

Hai ngày sau.

Tôi ngồi trên thùng xe phía sau của một cái xe chạy bằng dầu diesel gần như sắp rời ra thành từng mảnh, không ngừng xóc lên xóc xuống theo con đường đất gập ghềnh, còn những thứ khác trên thùng xe - một số ống và thùng kim loại cũng phát ra tiếng leng ca leng keng cùng tần số, nghe hơi buồn cười.

Đã hai ngày trôi qua kể từ khi xuất phát, tôi có cảm giác sức cùng lực kiệt. Cũng chính lúc này tôi mới hiểu ra, một mình du lịch đến một nơi xa xôi chẳng hề lãng mạn như trong mấy cuốn tiểu thuyết chết tiệt mà rất gian khổ.

Chỉ trong hơn một ngày ngắn ngủi, tôi đã đối đủ các phương tiện giao thông lớn nhỏ với mọi loại hình dáng quái dị khác nhau, thậm chí còn đi bộ hơn hai tiếng đường núi... Nhưng điều thực sự khiến tôi cảm thấy bất an là: Trong thời đại giao thông đã phát triển như hiện nay, tôi lại mất tới hai ngày trời vẫn chưa đến được bên cạnh cô ấy! Thậm chí tôi vẫn còn ở trong nước! Cứ có thời gian tôi lại gọi điện cho cô ấy, nhưng chẳng bao giờ gọi được, hình như cô ấy luôn nằm ngoài vùng phủ sóng... Nơi tôi phải đến rốt cuộc là nơi quỷ quái nào vậy?

Tôi ngồi nghĩ ngợi linh tinh trong thùng xe xóc điên đảo, gió thoảng mang tới mùi tanh của biển. Nhòm qua nóc xe tôi thấy đằng xa có một khu nhà thấp bé nằm rải rác, hẳn đó chính là ngôi làng tôi phải tìm - làng Mang Cát. Nếu thông tin dọc đường không sai, chỉ có dân làng này mới biết cách đến được hòn đảo nhỏ vô danh tôi muốn tới. Vì một bộ phận dân làng Mang Cát chính là hậu duệ của những ngư dân đã di cư từ hòn đảo đó lên

đất liền năm xưa. À, còn nữa, hòn đảo nhỏ đã bị mọi người quên tên từ lâu đó tên là Hắc Thủy Châu.

Khi tôi xuất hiện ở làng, quần áo tôi mặc thu hút ánh nhìn của rất nhiều dân làng. Nói chính xác là cái ba lô khổng lồ của tôi thu hút ánh nhìn của rất nhiều dân làng. Đến mức còn chưa đợi tôi lên tiếng đã có người hỏi tôi tới đây làm gì bằng thứ tiếng phổ thông ngọng nghịu. Sau khi trao đổi ngắn gọn, tôi nhận được một thông tin đáng mừng: Một ngày trước có một số người tự xưng là đội khảo sát khoa học hải dương cũng tới đây, còn thuê thuyền ra một hòn đảo nào đó. Nhưng không ai biết rõ là ra đảo nào. Tôi mất một thời gian mới biết được ngư dân đưa họ đi thuê thuyền, thế là tôi theo hướng dân làng chỉ, men ruộng muối trắng lóa mắt đi một đoạn rất xa, tìm được căn nhà sơ sài như một cái lán.

Tôi mất một lúc để nói rõ ý định của mình, người đàn ông trung niên đen gầy cẩn thận quan sát tôi, rồi bảo: Có thể thuê thuyền, phải đặt cọc, cả tiền thuê mỗi ngày nữa, không mặc cả. Nếu được sẽ đưa tôi đi tìm thuyền.

Nghe khẩu khí tôi đoán ông ta không muốn thương lượng với tôi, không có đất để thương lượng. Lúc sắp tới làng Mang Cát, tôi được biết chỉ có dân làng Mang Cát mới biết hòn đảo đó, nghĩa là tôi chẳng còn lựa chọn nào khác.

Sau khi xác nhận xong, người đàn ông trung niên hài lòng dẫn tôi tới một cầu cảng bằng gỗ nổi sơ sài cách đó không xa, lên chiếc thuyền đánh cá nhỏ nồng nặc mùi dầu diezen rồi chạy ra biển.

“Ừm... ông đưa tôi tới Hắc Thủy Châu à?” Tôi bất an liếm liếm môi.

Ông ta nheo mắt nhìn phía trước, chẳng buồn quay đầu lại, nói bằng giọng phổ thông cứng nhắc: “Đưa cậu đi thuê thuyền.” Dừng lại giây lát ông ta chủ động hỏi tôi: “Các cậu đều tới khảo sát thủy lưu và khí hậu à?”

“Gì cơ?” Nhất thời tôi không hiểu ý ông ta.

Ông ta quay lại quan sát tôi thật kỹ lần nữa: “Không phải cậu đi cùng mấy người hôm trước à?”

Tôi bảo với ông ta tôi tới đưa đồ, những việc khác tôi chẳng biết nhiều. Người đàn ông trung niên đen gầy “ờ” một tiếng rồi không hỏi gì thêm, có thể thấy ông ta không hề tin lời tôi, tôi cũng chẳng mong ông ta tin.

Thuyền đi được nửa tiếng, phía trước lơ mờ xuất hiện một hòn đảo rất nhỏ. Chạy về phía hòn đảo đó lại mất nửa tiếng đồng hồ nữa. Tôi nhớ ra trong một cuốn sách từng viết: Ở khu vực rộng lớn trống trải, dù có thể nhìn thấy kiến trúc hoặc một cột mốc đằng xa nhưng không có nghĩa là bạn sẽ nhanh chóng đến được đó. Khi không có vật tham chiếu, mục tiêu bạn nhìn thấy rất có thể cách bạn mười mấy, thậm chí mấy chục cây số.

Nói một cách chính xác, đây có lẽ là đảo đá - diện tích lớn nhất cũng chỉ hai kilomet vuông. Sau khi chạy quanh đảo đá nửa vòng, thuyền dừng lại cạnh một bến thuyền gỗ, ở đó còn buộc mấy chiếc thuyền nhỏ hơn bốc mùi dầu diezen nồng nặc hơn. Tôi đoán đó là thuyền tam bản loại nhỏ mà các ngư dân thường nói tới. Người đàn ông trung niên đỡ thuyền xong bảo tôi chờ trên bến thuyền một lúc (nếu đây cũng được coi là bến thuyền) rồi đi về phía cái lán nhỏ dựng tạm bằng gỗ thô, vải nhựa, vải chống nước ở đằng xa. Tôi hoài nghi quan sát những chiếc thuyền tam bản, không cần bàn cãi làm gì, tiền đặt cọc tôi trả đủ sức mua hai chiếc “thuyền” loại này.

Một lúc sau, người đàn ông trung niên dẫn một người đàn ông cũng đen gầy như ông ta tới. Có vẻ hai người họ là anh em, rất giống nhau, hoặc cũng có thể là ảo giác, chắc vì da họ đều rất đen chắng, tôi cảm thấy ngư dân trông đều giống nhau, gặp được một người trong số họ như đã gặp những người khác rồi.

Tôi mất một lúc lâu mới học được cách sử dụng “thuyền độc mộc” dưới sự chỉ dạy của hai người họ - nó khó hơn tôi nghĩ nhiều.

“Giờ không còn vấn đề gì nữa, cậu đi đi! Thấy cái dấu này không?” Người đàn ông trung niên đưa tôi tới đây chỉ cái la bàn nhỏ sơ sài bản thủ: “Lúc lái thuyền phải để cái kim này chỉ thẳng vào nó, một lát là cậu sẽ nhìn thấy hòn đảo.”

Tôi chăm chú phân biệt vạch khắc mờ mờ kia, rồi lại ngẩng lên nhìn mặt biển phía xa, chẳng có gì cả.

“Giờ không nhìn thấy đâu, hòn đảo đó khá nhỏ, chỉ lớn hơn nơi này một chút, nhưng bên đó không có cá, nên ngư dân chẳng ai tới cả.” Người đàn ông đen gầy nhận ra sự sợ hãi của tôi bèn an ủi: “Đi đi, mặc áo phao vào, làm như tôi dạy, gặp gió ngang thì chuyển hướng, gió thuận hay gió nghịch đều đi được, đừng để thuyền xoay ngang về hướng gió, nếu không khó chèo lắm, thuyền sẽ bị lật. Hướng thuyền lệch một chút không sao, gió nhỏ đi chỉnh lại là được... Dầu đủ chạy hai chuyến đi và về. Nếu có việc gì đừng quên gọi điện cho tôi, nhớ số điện thoại của tôi chưa?” Nói rồi ông ta đá đá vào động cơ ở đuôi thuyền, tung người nhảy lên một chiếc thuyền khác buộc trên “bến thuyền”.

Tôi đọc số điện thoại của ông ta.

“Ừ, được rồi đấy, cậu đi đi.” Người đàn ông đen gầy toét miệng cười.

Tôi gượng gật đầu, hai tay nắm chặt vô lăng, đẩy cái công tắc bằng nhựa đã bị miết đến bóng loáng lên. Tiếng động cơ rền rền, chiếc thuyền từ từ rời “bến thuyền”.

Sau khi chỉnh phương hướng theo vạch khắc trên la bàn, tôi quay đầu nhìn lại, lúc này hai người đàn ông đang tươi cười hớn hở đếm tiền. Tôi lại liếc liếc đôi môi khô nứt, dần lòng tăng tốc lái thuyền về phía Hắc Thủy Châu trước mắt chỉ tồn tại trên la bàn.

Lái rất lâu, tôi lại quay đầu nhìn, hòn đảo thuê thuyền đã biến thành một chấm đen mờ mờ phía sau lưng. Tôi lôi điện thoại ra, không có tín hiệu. Tuy lúc này sóng gió trên mặt biển nhỏ tới mức có thể bỏ qua, nhưng hơi thở của tôi vẫn vô cùng gấp gáp, lòng đầy hoảng hốt, sợ hãi, thậm chí tôi còn nghe được

tiếng tim mình đập thành thịch trong tiếng ồn đình tai nhức óc của động cơ.

“Bình tĩnh! Chẳng có gì ghê gớm cả, chỉ là lái thuyền thôi mà, chẳng có gì ghê gớm cả...” Tôi vừa an ủi bản thân vừa điều chỉnh cân bằng cơ thể, cẩn thận quay người móc chai nước trong túi lưới ba lô ra, uống mấy ngụm lớn để bình tĩnh lại.

Lúc này, trên mặt biển chéch về phía bên trái thoáng hiện một chấm đen mờ mờ, tôi lau mồ hôi trán, cẩn thận xác nhận vạch khắc trên la bàn - nó đang chỉ về hướng chấm đen, có lẽ chính là nơi đó. Tôi sắp gặp được vợ chưa cưới rồi.

Nhưng trong lòng tôi không thấy vui, chỉ lo lắng và bất an.

Lý do

Sau khi cuộc tranh cãi lạ lùng kết thúc, cả buổi chiều tôi chăm chú nghe họ chuyện phiếm một cách bóng gió.

Trong mỗi câu nói tôi đều nghe ra được họ đang thăm dò, nghe ngóng điều gì đó, có điều chẳng ai đi thẳng vào vấn đề cốt lõi cả. Bởi vậy, dù đã nghe mấy tiếng đồng hồ, tôi vẫn chẳng hiểu họ đang nói gì. Nhưng tôi có thể chắc chắn họ đang tìm thứ gì đó, và đến giờ vẫn chưa ai tìm ra.

Trương Lam không tham gia cuộc trò chuyện úp úp mở mở của những người này, cô ấy ăn rất nhiều với một tốc độ điên cuồng, sau đó ngồi cạnh tôi, tựa vào cái ba lô leo núi to tướng ngủ rất say. Tôi đoán mấy hôm nay cô ấy không những không được ăn uống gì mà còn chẳng được ngủ yên giấc - hoặc hoàn toàn không ngủ tí nào. Buổi chiều khi tôi xuất hiện ở cổng nhà thờ, cô ấy không mừng rỡ mà chỉ vô cùng mệt mỏi. Cũng chính khoảnh khắc đó, cô ấy thở phào nhẹ nhõm chẳng chút che giấu, hình như trước lúc tôi tới thần kinh cô ấy đã căng thẳng rất lâu - về điểm này tôi không nghĩ cô ấy đang lo cho tôi, mà có nguyên nhân khác.

Sắc trời tối dần, tôi hiểu vì sao phải mang theo đồ chống nước và giữ ấm rồi. Nhiệt độ ban ngày và ban đêm trên hòn đảo này chênh lệch cực lớn, nhiệt độ ban ngày đúng là nhiệt độ tháng sáu, nhưng khi mặt trời xuống núi, nhiệt độ hạ rất nhanh, nếu chỉ mặc một cái áo chắc sẽ lạnh run người mất. Trong lúc tôi mặc thêm áo, những người khác tìm về ít củ khô và gỗ mục chẳng biết lấy đâu ra, nhanh chóng đốt một đống lửa khá ra gì - chắc tối nào họ cũng làm vậy nên quá trình nhóm lửa rất yên tĩnh, nhanh chóng và thành thạo.

Ngọn lửa dần ổn định, mỗi người hình như đều thở phào, sự đề phòng, thận trọng cũng giảm đi rất nhiều. Ít nhất mọi người không còn nói bóng nói gió tìm đủ mọi cách nghe ngóng thông tin từ người khác nữa.

Tôi rất tò mò rốt cuộc đó là gì.

“Có lẽ chuyện này chẳng đơn giản như lời đồn, bên trong hẳn còn những thứ chúng ta không biết.” Một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, đô con, để đầu đinh, tóc muối tiêu ngắn người nhìn ngọn lửa nháy nhót, lẩm bẩm nói. Chẳng ai đáp lời, mọi người đều chăm chú nhìn đống lửa, nghĩ ngợi tâm sự riêng. Người đàn ông đô con gãi đầu như để che giấu vẻ ngượng ngịu vì không ai tiếp chuyện - tôi nhớ anh ta tên Trần Bình.

Lúc này nhiệt độ đã rất thấp, nhưng Trần Bình vẫn xắn cao tay áo phông, để lộ bắp thịt rắn chắc. Người này bình thường nhất định rất thích thể thao, còn chịu khó giữ gìn vẻ ngoài. Vì anh ta tuy đô con nhưng làn da chẳng hề thô ráp, ngược lại còn rất mịn màng. Tôi để ý thấy đồng hồ thể thao anh ta đeo giá không hề rẻ.

Một lúc sau, Mã Tiểu Điền - chính là anh chàng mặc sơ mi và quần bò rách bươm mò mẫm rút thuốc lá ra rồi phá vỡ sự yên lặng khó xử: “Làm gì có ẩn tình gì? Bất quá thì bị lừa thôi! Nhưng đã đến đây lâu vậy rồi, tôi vẫn muốn tìm thêm mấy ngày nữa, không thể lật tung chỗ này lên, nhưng cũng phải xác nhận

cẩn thận... thứ đó quá hấp dẫn.” Nói rồi anh ta vút que củi dùng để châm thuốc lá vào đồng lửa.

“Nếu là thật, mà lại tìm được, sau này mọi người định làm gì?” Hoàng Hải vuốt cái đầu trọc, nhìn mọi người nở nụ cười giả tạo chính hiệu.

Sau khoảng yên lặng ngắn ngủi, một giọng nói hơi non nớt vọng ra từ trong góc: “Cháu... không muốn đi học nữa.”

Tôi quay lại nhìn, là một cậu bé có vẻ đang học cấp ba. Cậu ta hơi bẽn lẽn, nhút nhát, cả buổi chiều hầu như chỉ co rúm cơ thể gầy yếu trốn trong một góc.

“Cháu không thích trường học và giáo viên, cả bạn học nữa...” Cậu ta thấy tôi quay đầu về phía mình liền nho nhã đẩy gọng kính, nở nụ cười thân thiện.

“Chiêu Huy thì sao? Chiêu Huy muốn có được thứ gì?” Hẳn nhiên Mã Tiểu Điền không mấy hứng thú với lời cậu bé kia nói, mà hỏi cô gái xinh đẹp trang điểm nhạt vẻ lấy lòng - A, đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, cô gái đó tên là Trương Chiêu Huy.

Trương Chiêu Huy ngồi rất gần đồng lửa, tựa cằm lên đầu gối chăm chú nhìn đồng lửa, lắc lắc đầu, tỏ ý giờ không muốn nói chuyện.

“La Chiêm?” Mã Tiểu Điền nghịch nghịch điều thuốc trong tay, lại quay sang hỏi La Chiêm.

“Không biết, xác nhận xem chuyện này là thật hay giả trước hẵng tính, tôi bắt đầu nghi ngờ chuyện này có thật hay không rồi đấy.” Gương mặt La Chiêm đầy vẻ mệt mỏi.

“Nói thực tôi cũng hơi nghi ngờ, có thể đây là một trò đùa ác ý.”

Tôi nhìn gã mập tởm vẻ tán thành với La Chiêm phía bên kia đồng lửa, gã tên là gì ấy nhỉ. Mà tôi không thể nhớ được tên gã. Có lẽ vì gã rất hung ác: thân hình béo mập thấp choắn, mặt mũi bặm trợn, để bộ râu quai nón trông rất bản thủ, lại còn lúc nào cũng đội mũ bóng chày bị biến dạng vì cái đầu quá to, quần áo trông bản thủ chẳng kém. Cái sự bản thủ trên người gã như một loại dầu mỡ nào đó, không khác nào vừa ra khỏi nhà bếp

quán ăn vậy. Còn nữa, cử chỉ của gã rất thô lỗ... Nếu bắt tôi đoán ai là hung thủ giết người, nói một cách vô trách nhiệm, đầu tiên tôi sẽ nghi ngờ gã - bộ dạng gã đúng chuẩn bộ dạng của nhân vật phản diện.

Trong lúc tôi đang nghĩ ngợi linh tinh, Trương Lam tỉnh dậy. Cô ấy từ từ ngồi thẳng người, bình tĩnh tiếp lời: “Ai nghi ngờ thì cứ đi hết đi.” Nói rồi quần thật chặt cái áo khoác tôi đắp cho cô ấy vào người, im lặng nhìn đồng lửa trước mắt: “Tôi sẽ không đi đâu.”

“Ờ, nhận ra mà, đúng là cô không định đi thật, nếu không đã chẳng ung dung như thế trong tình hình này.” Lý Hiểu Lượng lấy túi bánh quy trong ba lô ra, xé mạnh, sau đó nhìn hai chúng tôi nửa cười nửa không.

Tôi phát hiện cô gái này rất đáng ghét, lúc nào cô ta cũng nói bóng nói gió, có thói quen bày tỏ ý kiến bằng giọng điệu châm biếm. Cô ta còn mang vẻ đắc ý tự cho mình là ghê gớm, cứ như thể cả thế giới này ngoài cô ta ra, tất cả đều là kẻ xấu ngu ngốc, ti tiện, độc ác, như thế cả thế giới này chỉ có mình cô ta hoàn hảo. Nếu được chắc cô ta sẽ lập bia tưởng niệm hoặc đúc tượng tôn vinh sự thánh khiết của mình cũng nên. Tôi thực sự chẳng hiểu Lý Hiểu Lượng lấy đâu ra sự tự tin đó, dựa vào cái gì mà tự tin như thế - cô ta không hề xinh đẹp.

Đến nhìn Trương Lam cũng chẳng buồn nhìn, chỉ cười nhạt, có vẻ cô ấy cũng không thích Lý Hiểu Lượng. Trương Chiêu Huy này giờ vẫn thất thần nhìn ngọn lửa vén lọn tóc trước trán, thờ dãi nói: “Ban đầu tôi còn tưởng chỉ có mình tôi ngu ngốc chạy đến đây tìm kiếm. Nào ngờ... nào ngờ lại gặp được nhiều người như vậy...”

Mọi người nhìn nhau, không hện mà cùng lặng lẽ gật đầu, chẳng ai định nói thêm gì nữa. Ngoài tiếng củi nổ lép bép, cả chính điện chìm trong tĩnh lặng, không khí ử rữ thất vọng nhanh chóng lan truyền.

Tôi thực sự không nhin được nữa, nghiêng đầu nhìn Trương Lam, chau mày - chắc cô ấy hiểu được ý tôi, mà tôi cảm thấy

mình cũng đã nhẫn nại đủ lâu rồi. Tất cả mớ lộn xộn này là thế nào? Những người này đang nói gì? Ở đây đã xảy ra chuyện gì?

Trương Lam đã hiểu, cô ấy cần môi nhìn tôi một lúc, rồi từ từ đứng dậy vươn vai, thông thả nói: “Vẫn chưa ngủ đủ, em nghĩ chúng ta nên đi nghỉ... mượn tí lửa nhé, phía sau tối quá.” Nói rồi cô ấy đứng dậy rút một cành củi khá to trong đống lửa, quay đầu đưa mắt ra hiệu cho tôi, tôi vội vàng chặt vạt đeo cái ba lô leo núi to tướng lên, đi theo cô ấy.

Trương Lam dẫn tôi đi thẳng về phía bên trái cung thánh ở góc trong cùng, có một cánh cửa gỗ cũ nát. Dù không quay đầu lại tôi vẫn cảm nhận được tất cả mọi người đều đang chăm chú nhìn chúng tôi vẽ thù địch.

Tôi không am hiểu về kiến trúc tôn giáo, chỉ biết đa số chính điện của nhà thờ đều có hình thập tự giá thuôn dài, còn những kiến trúc phụ khác bố cục thế nào, tôi hoàn toàn chẳng hay. Bởi vậy, nhìn cánh cửa Trương Lam dẫn tôi đi, trong lòng tôi hơi bất an: “Họ nói cái xác để ở phòng bên cạnh, cô ấy không định tới đó chứ?” Tôi không muốn nhìn thấy cái xác.

Cô ấy mở cánh cửa gỗ mục nát, cảnh tượng bên ngoài khiến tôi thở phào nhẹ nhõm: đó là một cái sân.

Cái sân nằm phía sau chính điện, tường bao xây bằng đá đã sập hết nhưng vẫn có thể nhận ra đó là một cái sân hình chữ nhật. Trong sân chắc vốn có hành lang bằng gỗ... ờm... có lẽ là hoa viên hoặc cung thánh ngoài trời, nhưng do dầm mưa dãi nắng thời gian dài nên chẳng thể nhận ra ban đầu nó là cái gì, chỉ có một đống gỗ mục ngổn ngang chất đống. Bên trái sân có một khoảnh đất nổi lên, ở đó dựng một cổng vòm bằng đá nhưng đến khung cửa cũng chẳng có.

Trương Lam tới cạnh đống gỗ mục ngổn ngang, cẩn thận chọn mấy mảnh gỗ rồi ôm trong tay, thành thạo dẫn tôi xuyên qua cổng vòm. Qua một con hẻm chật chội là tới cái sân khác nhỏ hơn chút.

Nhìn tường bao đổ nát xung quanh có thể thấy nơi này vốn cũng hình chữ nhật, cổ đại cao đến đầu gối mọc kín sân. Khoảnh đất trống chính giữa sân chắc vốn cũng trống trải, vì không có bất cứ phế liệu của công trình kiến trúc sụp đổ nào chất đống ở đó. Đầu bên kia sân có một dãy phòng đã bị sập một nửa do nhiều năm chẳng ai chăm sóc, giống mấy ngôi nhà tranh trong làng, duy chỉ có những ô cửa sổ tối hù hù là để lại cho người ta ấn tượng sâu sắc.

Sau khi theo Trương Lam vào một căn phòng rách nát đầy mùi cỏ xanh, tôi mất một lúc mới mượn được ánh lửa ngọn đuốc, tìm khoảnh đất tương đối khô ráo, đặt ba lô xuống rồi vội vàng giúp cô ấy nhóm đống lửa nhỏ dưới cửa sổ.

Khói nồng lúc mới nhóm lửa tan đi hết, gỗ bắt đầu cháy dần kèm những tiếng nổ lép bép, chúng tôi mặt đối mặt ngồi xồm cạnh đống lửa. Tôi nhìn quanh nơi này, mặt sàn bằng đá ướt nhẹp, ngổn ngang toàn đá là đá, cổ đại mọc um tùm giữa những kẽ nứt... nơi này rất ẩm thấp. Lẽ nào hôm nay cô ấy định ngủ ở đây? Nói thực lòng, dự định tồi tệ nhất của tôi là quán vỉa chống nước ngủ trên một đống rơm. Nhưng có vẻ trên đảo này rơm là một thứ rất xa xỉ.

“Nè... đêm nay bọn mình ở đây à?”

Trương Lam không trả lời tôi mà đứng dậy, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ vẻ hơi nhay cảm thái quá rồi mới ngồi xuống, bình tĩnh nhìn tôi: “Em biết anh có rất nhiều băn khoăn, và một chút không vui nữa. Nhưng anh đừng lo, em sẽ kể cho anh biết hết.”

Tôi liếm liếm môi, đợi cô ấy tiếp tục. “Nói đi, anh muốn hỏi gì nhất?”

“Tại sao em lại tới đây? Những người đó là ai?” Tôi có quá nhiều câu hỏi, nhưng hai câu hỏi vừa rồi là điều tôi muốn biết nhất.

Trương Lam nhổ đại một cọng cỏ dài quán quanh ngón tay như đang cân nhắc nên trả lời thế nào, sau vài giây trầm ngâm, cô ấy ngẩng mặt lên, vẻ rất nghiêm túc: “Em nói ra chắc anh sẽ

cho là vợ vắn, hoặc không tin lời em. Nhưng trước khi anh nghi ngờ lời em nói, để em kể hết đã, được không?”

Tôi còn có thể làm gì khác nữa? Đành gật đầu.

“Em nói đơn giản nhé, trên đời này có một cuốn sách...” Cô ấy cau mày chăm chú nhìn tôi. “Người có được cuốn sách đó có thể thay đổi vận mệnh mình. Em biết điều này nghe ngu ngốc, ấu trĩ, nhưng em vẫn tới đây tìm cuốn sách vì em đã thu thập được khá khá manh mối và các tư liệu chứng minh chuyện này. Ban đầu em cũng nghi ngờ có phải mình điên rồi không, nhưng sau khi gặp những người ngoài kia, em biết khả năng cuốn sách thực sự tồn tại lớn hơn rất nhiều; còn những người ngoài kia, em không quen ai cả. Có điều mục đích họ đến đây giống em: muốn có được cuốn sách.” Cô ấy dừng lại giây lát, vút cọng cỏ bị quán tròn trong tay vào đồng lửa.

Nó dần khô héo sau khi hong ở nhiệt độ cao, rồi từ từ bị ngọn lửa nướng chững. “Hai câu hỏi của anh em đã trả lời rồi, còn câu hỏi nào khác không?”

Tôi thừa nhận tôi không hoàn toàn hiểu hết vợ chưa cưới của mình, nhưng tôi biết cô ấy là người như thế nào. Có thể cá tính cô ấy hơi mạnh một chút, có thể cô ấy còn chưa học được cách đối xử dịu dàng với tôi, có thể cô ấy chẳng hề dựa dẫm tôi như tôi khao khát, nhưng cô ấy tuyệt đối không phải người mắc chứng hoang tưởng, cũng không phải người đầu óc toàn những suy nghĩ kỳ quái, thậm chí cô ấy còn chẳng hề hứng thú với tiểu thuyết, phim ảnh khoa học viễn tưởng hay truyện tranh về thần tiên yêu quái. Nhưng giờ này phút này, trong đồng hoang tàn đổ nát của hòn đảo, cô ấy lại nói với tôi rằng: Trên đời có một cuốn sách có thể thay đổi vận mệnh con người... Nó khiến đầu óc tôi hơi hỗn loạn. Nếu những điều này được thốt ra từ miệng người khác, tôi sẽ chẳng phải nghĩ xem nó có thật không hay chỉ là lời bá xàm bá láp, vì hoàn toàn không cần suy nghĩ. Dù sao chúng ta cũng sống trong một thế giới chân thực, chuyện này chẳng cần phải nghi ngờ làm gì. Cho đến giờ, tôi chưa từng thấy siêu

nhân, chưa từng thấy người nhện, chưa từng thấy đĩa bay, chưa từng thấy dị năng đặc biệt, chưa từng thấy hiện tượng thiên nhiên kỳ lạ, cũng chưa từng thấy xác sống diễu hành trên đường phố, một lần cũng không. Bởi vậy, với kinh nghiệm của cá nhân tôi, những thứ đó đều chẳng có thật, ít nhất, chúng cách tôi rất xa. Cũng vì vậy mà tuy bất lực chịu đựng yên ổn, hòa bình và nhàm chán do sự bình thường mang lại nhưng tôi vẫn cảm thấy rất tốt, mọi người đều thế nên tôi yên tâm. Vậy mà đột nhiên có người bảo tôi, trên đời này tồn tại thứ vượt ra ngoài tầm hiểu biết của tôi - một cuốn sách quỷ quái, lại còn tin chắc vào điều đó và chạy tới hòn đảo hoang vắng này tìm kiếm... Tôi thực sự không biết nên làm thế nào.

Huống hồ người này còn là vợ chưa cưới của tôi.

Trương Lam nghiêng đầu nhìn tôi: “Anh... vẫn ổn chứ?” Chắc cô ấy nhìn ra vẻ mặt chưa từng thấy trên gương mặt tôi, tôi đoán đó là vẻ mặt hỗn loạn, đần độn.

“Vẫn ổn...” Tôi thở dài. “Được rồi, cuốn sách đó như thế nào?”

“Cuốn sách đó hình như bằng da dê, bìa da màu đen. Nghe nói sau khi có được nó, in dấu tay lên một trang trong sách là có thể thay đổi vận mệnh của mình. Nói đơn giản thì là như vậy.” Cô ấy nhìn chằm chằm ngọn lửa đang nhảy nhót, cắn cắn da chết bong ra ở môi dưới.

Đột nhiên tôi có cảm giác rất không thật, như thể đang nằm mơ. Tôi nhanh chóng ổn định lại cảm xúc rồi hỏi tiếp: “Em nghe chuyện này từ đâu?”

“Trên mạng.” Câu trả lời của cô ấy đơn giản và dứt khoát, nhưng chắc chắn sẽ khiến người ta suy sụp.

“Em... tin thật à?”

Trương Lam ngẩng lên nheo mắt nhìn tôi: “Sao lại không tin?”

“Anh...” Câu hỏi của cô ấy khiến tôi nhất thời hỗn loạn. Thực tế trong mấy phút vừa rồi tư duy của tôi vẫn luôn hỗn loạn. “Dù sao thì... dù sao thì anh cảm thấy những thứ trên mạng không đáng tin...” E rằng đây là lý do duy nhất tôi có thể nghĩ ra.

“Những tin đồn hoặc truyền thuyết khác thì là vậy, nhưng chuyện này thật đấy. Em đã điều tra rồi, thực sự có một cuốn sách như vậy. Nếu cảm thấy chuyện này buồn cười, trời sáng anh có thể về đất liền, để lại đồ ăn nước uống cho em là được.” Cô ấy tiếp tục cúi đầu si dại nhìn ngọn lửa nhảy múa.

Ở bên cô ấy gần hai năm rồi, tôi hiểu ý nghĩa câu cô ấy nói: Không có lựa chọn nào khác.

Tôi biết có người sẽ nói tôi quá yếu đuối, quá nhu nhược, tôi không muốn tranh luận về điều này, cũng chẳng có hứng thú tranh luận. Đầu tiên, tôi không phải người cứng rắn; hơn nữa, mỗi người đều có khắc tinh của mình, không phải ai cũng gặp được khắc tinh. Còn tôi, tôi gặp được rồi.

“Thôi được, anh ở lại với em.” Sau vài phút im lặng khó xử, tôi thở dài thể hiện thái độ khoan dung trước sự bướng bỉnh của cô ấy. Có điều nếu đã ở lại vì truyền thuyết không đầu không cuối này (tôi thà tin rằng đây là một tin đồn), tôi nghĩ mình có quyền biết nhiều hơn, tôi hỏi: “Cuốn sách đó là thế nào? Có nó sẽ thay đổi được vận mệnh của mình ư? Vậy ai để lại cuốn sách đó? Là kinh Phật à? Hay thứ gì khác?”

“Không, không phải kinh Phật... đưa vải chống nước cho em, chỗ này nồm đến mức em đau nhức khắp người rồi.” Có vẻ cô ấy đã thả lỏng và lấy lại được ngữ khí trò chuyện mọi khi giữa chúng tôi.

Trải vải chống nước xong, cô ấy ngồi xếp bằng, nhìn tôi như nghĩ ngợi điều gì: “Cuốn sách đó là *Sách Khải Huyền Hắc Ám*, nghe nói đã lưu truyền rất lâu rồi, không biết có từ khi nào, em cũng chẳng điều tra được... anh biết *Sách Khải Huyền* không?”

Tôi lắc đầu.

“Nghe nói *Sách Khải Huyền* là do Thượng Đế khải thị cho Jesus, bảo Jesus cho môn đệ của mình thấy những chuyện chắc chắn sẽ xảy ra. Thế là Jesus phái tiên tri Gioan ghi chép lại những gì ông ấy nhìn thấy, đồng thời nói cho đại chúng biết. Những điều tai nghe mắt thấy này chính là toàn bộ nội dung

của *Sách Khải Huyền*, trong đó miêu tả những chuyện xảy ra từ khi mặt thế đến ngày phán xét. Cái này chắc anh biết, có điều...” Cô ấy đón chai nước tôi đưa nhưng không uống, chỉ nắm trong tay như muốn ủ ấm nước. “Có điều *Sách Khải Huyền Hắc Ám* hình như không liên quan tới khải thị, chỉ thuần túy là một pháp khí. Rất lâu về trước nó bị một giáo phái bí mật nắm giữ, sau đó không biết vì sao giáo phái này biến mất, còn cuốn sách thì lưu truyền trong tay một số người biết rõ nội tình. Những người có được cuốn sách đều mượn một sức mạnh nào đó thay đổi vận mệnh của mình. Cụ thể thay đổi thế nào, tư liệu em tra cứu được rất hỗn loạn, nên em cũng không chắc chắn, chỉ biết in dấu tay mình lên trang sách là được, chung chung là vậy.”

“Nhưng tại sao em lại tin? Nếu em đã nói là tư liệu rất hỗn loạn.” Tôi sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào khuyên cô ấy rời khỏi nơi quỷ quái này.

“Vì cái này.” Nói rồi cô ấy lấy một xấp giấy in trong ba lô nhỏ của mình ra, lần giở từng trang, tìm một trang trong đó, đặt lên trên cùng và đưa cả xấp giấy cho tôi.

Tôi mượn ánh lửa cẩn thận đọc trang trên cùng: bên trên là một bức ảnh, nội dung bức ảnh có vẻ là một đoạn chữ Latinh rất mờ, cũng rất hỗn loạn. Còn bên dưới là nét chữ Trương Lam, hẳn cô ấy đã dịch ra. Trên đó viết:

Có được tư cách sở hữu ta, chắc chắn sẽ nhận được khải thị của ta, dài đến bảy ngày

Trong vòng bảy ngày chắc chắn sẽ tin vào sự tồn tại của ta, đồng thời đón nhận sự chỉ dẫn của ta

Chỉ sau khi trải qua đêm thần chọn mới có thể sở hữu ta

Người sở hữu ta sẽ nắm giữ vận mệnh của mình.

Nhìn mấy dòng chữ này tôi có một cảm giác rất kỳ lạ, hình như tôi đã từng thấy ở đâu, nhưng cảm giác quá mơ hồ, như có như không.

Thấy tôi đã đọc xong, cô ấy nói thêm: “Em từng mơ một giấc mơ liên tiếp bảy ngày, em thấy em cầm một cuốn sách màu đen, in dấu tay mình lên một trang trong đó.”

Tôi ngẩn ra một lúc rồi mới rời mắt khỏi tờ giấy: “... Ý em là, những giấc mơ giống nhau đó chính là cái gì mà khảo thị ư? Nhưng, có thể do em đọc được truyền thuyết này nên mới mơ thấy vậy thì sao.” Tôi cho rằng đây là một lời giải thích rất ổn.

“Không.” Ánh mắt cô ấy quay lại xấp giấy, cô ấy ngẩn người nửa phút rồi mới nói với tôi từng từ: “Chính vì giấc mơ đó nên em mới điều tra về *Sách Khảo Huyền Hắc Ám*.”

Tôi không dám tin lời cô ấy nói: “Ờ... em mơ thấy những thứ đó trước rồi mới bắt đầu tìm hiểu á?” Cô ấy gật đầu: “Ban đầu em chỉ muốn tìm cuốn sách bìa đen, vì giấc mơ để lại ấn tượng quá sâu sắc, bảy ngày liên tục. Nên khi bức ảnh cuốn sách xuất hiện, em nhận ra ngay. Chính là nó, chính là dáng vẻ em nhìn thấy trong mơ. Sau đó, em bắt đầu thu thập rất nhiều tư liệu liên quan trên mạng.” Nói rồi cô ấy hất hàm chỉ xấp giấy trong tay tôi: “Những thứ này đều do em tìm được, còn nhiều tư liệu nữa cơ, nhưng em chỉ chọn một phần tương đối đáng tin thôi.”

Nhìn vào mắt cô ấy, tôi biết cô ấy không nói dối.

“Vậy...” Tôi thừa nhận mình có chút tò mò: “Vậy những người khác thì sao? Cũng đều nằm mơ à?”

“Không biết, em không hỏi, cũng chẳng ai nhắc tới chuyện này.”

Về điểm này, tôi nghĩ mình có thể hiểu được, chiều nay tôi đã tận mắt chứng kiến sự thù địch ẩn giấu giữa họ. Tôi chợt nhớ ra mấy câu hỏi quan trọng mà từ đầu đến giờ vẫn chưa rõ.

“Ở đây không có tín hiệu điện thoại, sao em gọi được cho anh?”

“Bến thuyền, anh lái thuyền tới đúng không? Trên bến thuyền đôi khi sẽ có tín hiệu, nhưng rất yếu, lúc có lúc không, chắc do ảnh hưởng của thời tiết.” Cô ấy nghĩ ngợi rồi nhắc nhở tôi: “Tốt nhất giờ anh tắt nguồn điện thoại đi, lúc cần hăng bật,

nếu không đến lúc thực sự muốn dùng lại hết pin, điện thoại của em hết pin rồi.”

“Ờ...” Tôi tắt nguồn điện thoại rồi đặt ra một nghi vấn khác: “Em... em không nghĩ sẽ ở lại lâu như vậy nên chỉ mang theo ba lô nhỏ thôi à?” Tôi chỉ chỉ cái ba lô bằng vải dù sau lưng cô ấy.

Vẻ mặt cô ấy đột nhiên trở nên nghiêm trọng: “Không. Anh nhớ cái ba lô leo núi màu đỏ sậm của em không? Em mang theo rồi. Nhưng mấy tiếng trước khi em gọi cho anh, cái ba lô đó và tất cả mọi thứ bên trong đều biến mất... May mà em không để điện thoại trong ba lô.”

“Mất á? Trên đảo này á?” Tôi không hiểu ý cô ấy.

Cô ấy gật gật đầu: “Bị một người trong số họ lấy trộm, rất có thể đã giấu đi hoặc vứt vào chỗ nào đó rồi.”

“Ý em là...” Nói thực lòng điều này khiến tôi rất ngạc nhiên.

“Có người muốn em rời khỏi đây, có thể chính là hung thủ giết người.”

Tôi chợt nhớ ra sự thật quan trọng: Trong số họ có người đã bị giết.

Một cơn ớn lạnh khiến tôi rùng mình, hòn đảo này chẳng phải nơi an toàn. Dù cuốn sách đó có thay đổi được vận mệnh thật hay không, đã có người đại khai sát giới vì nó rồi. Nhưng nản lòng nhất là tôi không nghĩ ra được cách gì có thể khiến cô vợ chưa cưới bướng bỉnh, ương ngạnh của tôi theo tôi rời khỏi cái nơi ẩn giấu nguy hiểm chết người này.

Thấy tôi ngồi đắn ra, Trương Lam đứng dậy nói: “Đi thôi, đi nghỉ đi, em buồn ngủ thật rồi. Đống lửa này cứ để nó cháy thế cũng được, chỗ này rất ẩm ướt, không bắt lửa đâu.”

Nhất thời tôi không hiểu ý cô ấy, liền ngẩng lên ngăn người nhìn cô ấy: “Đi đâu cơ?”

Cô ấy cười đắc ý: “Sau khi mất ba lô, em đã dự cảm sẽ có nguy hiểm. Tranh thủ ban ngày em tìm được một nơi an toàn, mấy hôm nay em toàn ngủ ở đó. Không chỉ mình em đâu, cứ đến đêm ai cũng tìm một chỗ ẩn mình. Nhưng... Lý Giang vẫn không thoát được...”

Lý Giang chắc là người bị giết.

Nghe lời chỉ dẫn của Trương Lam, tôi dùng tay che bớt đèn pin, theo cô ấy trèo qua bức tường thấp của cái sân nhỏ, xuyên qua làng chài hoang phế, đi vào sâu trong rừng. Trên đường đi cô ấy chỉ một cái giếng nước mà nếu không để ý kỹ thì gần như chẳng thể nhận ra: “Nước ở đó uống được, nhưng rất chát.” Tôi biết trong thời gian hơn hai ngày chờ đợi tôi, cô ấy đã chịu không ít khổ cực.

Chúng tôi mượn ánh sáng đèn pin bước thấp bước cao đi một lúc lâu, xuyên qua một cánh rừng, cuối cùng tới bãi đá ngầm lớn rất gần biển. Cô ấy cảnh giác nhìn quanh, bước nhanh tới một khóm cây bụi lớn, cẩn thận vạch lá cây ra, ở đó có một cửa hang nhỏ bị khóm cây bụi che khuất.

Nhìn cửa hang, tôi buộc phải thừa nhận nơi này rất kín đáo, ban ngày e rằng cũng khó phát hiện ra.

Trương Lam bảo tôi chui vào trước, sau đó cô ấy cẩn thận lúi vào trong hang, chỉnh lại khóm cây bụi ở cửa hang. Trông cô ấy giống một loài động vật họ mèo sinh tồn ngoài thiên nhiên, cảnh giác và nhạy bén, tôi chưa từng thấy cô ấy như vậy bao giờ.

Hang không rộng lắm, chỉ bằng một cái giường đơn, thậm chí còn chẳng rộng bằng giường đơn, nhưng đủ để trú chân. Phía trong cùng hang trải một ít cỏ chưa khô hết. Tôi sờ sờ, không ấm lắm. Dù sao vẫn ổn hơn nhiều khu nhà đổ nát rở nước kia.

Trải vải chống nước xong, chúng tôi đắp một tấm vải chống nước khác và mặc bộ quần áo lên người, tựa vào cái ba lô lớn, nửa nằm nửa ngồi sát cạnh nhau. Tôi muốn nói một điều gì đó với Trương Lam, nhưng cô ấy khẽ ngăn tôi lại. Ngoài kia tiếng sóng biển thoáng ẩn thoáng hiện, cô ấy gần như ngủ ngay lập tức.

Tôi không kìm được thắm thở dài một tiếng, khẽ ôm cô ấy vào lòng, nhắm mắt lại.

Đêm đó tôi ngủ không ngon chút nào, vì nửa đêm tôi nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài hang vọng vào.

Chương hai

Ấn than thở

Tôi thận trọng ngồi cạnh cửa hang lắng nghe, sau khi chắc chắn không có bất cứ tiếng động khác thường nào, tôi mới vạch khóm cây bụi um tùm, chui ra khỏi hang.

Trời đã sáng lắm rồi.

Tôi nheo mắt làm quen với ánh sáng chói mắt, quan sát xung quanh.

Cái hang chúng tôi trú chân còn cách biển một đoạn tương đối xa, không gần như tôi nghĩ. Có thể vì đêm qua trời quá tối, lại thêm tiếng sóng biển ì ầm khiến tôi có ảo giác cái hang này nằm cạnh biển. Tiếng sóng biển ban ngày nghe lớn hơn ban đêm rất nhiều, tôi đã bị âm thanh đó đánh thức. Sau khi thức dậy tôi phát hiện Trương Lam không có ở bên cạnh, bởi vậy tôi mới thận trọng như lúc này.

“Dậy rồi à?” Tiếng nói vọng tới từ phía sau.

Tôi quay đầu lại, thấy Trương Lam đang yên lặng ngồi trên một đồng đá ngăm màu đen, nhìn tôi như đang cười.

“Ờ... tốt rồi, sao em lại ra đây một mình?”

“Ngủ đủ rồi mà, cuối cùng em cũng được ngủ đủ giấc. Máy hôm nay em phải thức đến mức sắp phát điên rồi.” Cô ấy nhanh nhẹn nhảy xuống.

Tôi cố gắng nói với cô ấy bằng giọng điệu nghiêm trọng: Ban đêm bên ngoài hang có tiếng bước chân, tốt nhất cô ấy không nên hành động một mình.

Trương Lam hơi ngẩn người, sau đó cau mày như nghĩ ngợi điều gì: “Anh chắc chứ?” Không đợi tôi nhấn mạnh lần nữa, cô

ấy gật gật đầu rồi bảo: “Em biết rồi.” Nói xong quay người chui vào hang. Ngay sau đó, bên trong vọng ra giọng nói ồm ồm do ở nơi không gian hẹp: “Chu Khởi Dương, anh vào đây chia đồ ăn đi, chúng ta không thể đeo cái ba lô to tướng này cả ngày được.”

Mượn ánh sáng yếu ớt chiếu từ bên ngoài vào, phân chia đồ ăn mấy ngày tới xong, tôi mới phát hiện lượng đồ ăn mỗi ngày không dư dả chút nào: chỉ có ít nước và bánh mì, thứ duy nhất cung cấp được nhiệt lượng là thịt hộp, còn hoa quả, rau củ hoàn toàn không có - những thứ đó quá nặng. Tôi ngẩng lên áy náy nhìn Trương Lam, nhưng cô ấy có vẻ chẳng hề bận tâm.

“Không sao, trong thời gian ngắn không ăn hoa quả, rau củ cũng chẳng có vấn đề gì lớn, nhiệt lượng vẫn là quan trọng nhất... xúc xích và thịt hộp tạm đủ... cứ vậy đi, nếu thực sự không ổn thì trên đảo vẫn có một số thứ ăn được.”

“Hả? Thứ gì cơ?” Câu nói của cô ấy mang lại niềm vui bất ngờ cho tôi.

Trương Lam không trả lời, chỉ cười cười rồi kéo ba lô của mình bò ra ngoài: “Đi, tới nhà thờ, chắc đã có người đến tìm manh mối từ lâu rồi. Mà có khi lại thêm người chết rồi cũng chưa biết chừng.”

Ngữ khí thoải mái của cô ấy khi nói “thêm người chết rồi” khiến tôi cảm thấy sợ hãi, tôi ngăn người mất mấy giây rồi mới vội vàng cầm ba lô của mình theo ra khỏi hang.

Cả rừng cây đều ướt nhẹp, như thể đêm qua có mưa. Sương mù mỏng manh lượn lờ giữa những cành cây, tất cả đều rất giống ảnh phong cảnh trên tạp chí du lịch, vô cùng xinh đẹp, mà không khí cũng rất trong lành.

Nếu lúc này trên hòn đảo chỉ có tôi và vợ chưa cưới, không có không khí kỳ quái, không ngủ trong hang khiến toàn thân đau nhức, nơi này sẽ tương đối ổn, dù sao tôi cũng lớn lên ở thành phố, khu rừng bê tông xám xịt đó sao sánh được với ở đây. Tôi đoán nơi này không trở thành thắng cảnh du lịch vì bờ biển

toàn đá ngầm, ít nhất tôi chẳng thấy bãi cát nào. Còn nữa, hòn đảo này quá xa đường bờ biển đại lục.

Xuyên qua rừng cây, Trương Lam nửa đùa nửa thật dặn tôi phải tiết kiệm nước uống, nếu không chỉ có thể uống nước đọng trong cái giếng kia, hoặc nhân lúc sáng sớm phải thu thập sương đọng trên lá cây, nói rồi cô ấy chỉ chỉ những cái cây lá rộng trong rừng.

Không biết tại sao tôi chẳng hề thấy buồn cười chút nào, ngược lại, tôi hơi bất an.

Một lúc sau, qua khe hở giữa những cái cây đã có thể nhìn thấy mái nhọn nhà thờ, tôi bất giác thở phào. Tuy nhà thờ không đồng nghĩa với an toàn, nhưng tòa kiến trúc ít nhiều cũng giúp tôi có cảm giác an toàn - dù đó chỉ là một đồng đồ nát.

Ra khỏi rừng cây, xuyên qua làng chài, tôi ử rử phát hiện nơi này cũng ướt nhẹp. Trên các bụi cỏ, bụi cây um tùm đọng đầy sương, chúng liên tục cọ vào quần tôi, nhanh chóng thấm lẫn vào vải, để lại những vệt nước. Tôi vẩy vẩy cái quần càng lúc càng ẩm, phàn nàn với Trương Lam: “Buổi sáng bọn em có nhóm lửa không? Quần ướt hết rồi.” Nói xong bất lực nhìn những vệt nước càng lúc càng lớn dần, tạo nên cả mảng sẫm màu trên quần.

Cô ấy quay lại nhìn: “Sáng và tối đều nhóm lửa, nơi này quá ẩm ướt, chẳng ai chịu nổi.”

“Ờ, vậy còn được... thật đấy, quần anh ướt sũng rồi... Ờ? Sao thế?” Tôi thấy cô ấy đột nhiên dừng bước, cẩn thận quan sát gì đó cách tôi không xa.

“Bên kia có gì à?” Tôi nhìn về hướng cô ấy đang nhìn, ngoài một căn nhà đã sụp từ lâu và lớp sương mỏng bao trùm, chẳng có gì khác.

“Suyt!” Trương Lam không quay đầu lại, ra hiệu cho tôi dừng lên tiếng, rồi cau mày như đang phân biệt thứ gì, thận trọng tiến vài bước về phía đó.

Tôi hồi hộp đi theo cô ấy.

Một lúc sau, qua vai cô ấy tôi nhìn thấy La Chiêm.

Có vẻ ông ta đã bị thương, toàn thân rất bẩn, còn ngồi trong đống đổ nát với tư thế vô cùng kỳ quái: Hình như ông ta đang ôm một mảnh tường vỡ, ông ta ngồi dưới đất, tựa cằm lên mảnh tường vỡ, nhìn chúng tôi với một biểu cảm khác thường khó có thể tưởng tượng nổi. Kỳ lạ là ở nơi hơi lạnh thế này, đầu ông ta vẫn ướt mồ hôi, gọng kính cũng dính toàn mồ hôi.

“La Chiêm?” Trương Lam gọi một tiếng thăm dò, La Chiêm không trả lời, vẫn sững sờ nhìn chúng tôi, như đang phải chịu đựng nỗi sợ hãi nào đó.

“Chắc ông ta bị ốm?” Tôi thở phào.

Sau một đêm ở đây, nếu giờ trên đảo đột nhiên có con quái vật nhảy ra tôi thấy cũng bình thường, không khí nơi này rất quái lạ, lại còn có người chết... Quan trọng hơn hòn đảo này rất hoang vắng, dễ khiến người ta sinh ra đủ kiểu tưởng tượng kỳ quái.

Trương Lam nghi hoặc nhìn La Chiêm, không trả lời tôi. “Em đợi ở đây, anh qua xem thế nào.”

Chẳng đợi tôi cất bước, Trương Lam đã chộp lấy cánh tay tôi: “Đừng đi! Ông ta chết rồi...” Tôi giật mình, quay lại cẩn thận nhìn La Chiêm đang “ngồi” cách đó không xa.

Cuối cùng tôi cũng nhìn rõ. Những thứ trên mặt, trên kính La Chiêm không phải mồ hôi, mà là sương sớm. Chắc ông ta đã chết lâu lắm rồi.

Lúc này, một con bọ không rõ danh tính thò đầu ra, từ từ bò ra khỏi lỗ mũi La Chiêm.

“Một con ngựa khác đi ra, đỏ như lửa, người cưỡi ngựa nhận được quyền cất hòa bình khỏi mặt đất, để cho người ta giết nhau, người ấy được ban một thanh gươm lớn...”

Sách Khải Huyền

Ẩn giấu

Dù đứng rất gần đồng lửa, dù có thể cảm nhận được hơi ấm của ngọn lửa nhanh chóng lấy đi nước thấm trong vải, tôi vẫn chẳng thể khống chế cơn run rẩy toàn thân, cái xác La Chiêm như vẫn ở trước mắt tôi, gương mặt đọng đầy sương, ánh mắt trống rỗng và đờ đẫn lúc ẩn lúc hiện theo ánh lửa nháy nhót... Dạ dày tôi cuộn trào hơi nóng, tôi cố hết sức kìm nén để không nôn, nhưng cơn đau bỗng rất vẫn lưu lại rất lâu nơi cổ họng.

Khi cơn đau như kim châm dần biến mất, tôi ngẩng lên thấy Trương Lam đang nhìn tôi quan tâm. Sắc mặt tôi chắc rất khó coi, vì vẻ mặt cô ấy có vẻ lo tôi sẽ mất thăng bằng mà đâm đầu vào đồng lửa. Còn những người khác đứng cạnh đồng lửa thì hoàn toàn chẳng hề quan tâm đến tôi, chỉ chăm chú nhìn ngọn lửa nháy múa không theo quy luật nào với vẻ mặt đầy lo âu.

“Có lẽ La Chiêm chết trước nửa đêm...” Tôi nghe thấy giọng mình run rẩy phá vỡ sự im lặng.

Không ai hứng thú với đề tài này, chỉ có Hoàng Hải lạnh lùng liếc tôi một cái rồi chậm rãi nói: “Bọn tôi thấy rồi.”

Chẳng đợi tôi thể hiện thái độ trước sự lãnh đạm của họ, gã béo để râu quai nón, người toàn mỡ màng tiếp lời bằng giọng khinh bỉ: “Anh nên quan tâm đến bản thân mình đi thì hơn! Lý Hiểu Lượng mất tích rồi, thuyền cũng mất rồi.”

“Hả? Thuyền á?” Tin tức này khiến đầu óc tôi rối như tơ vò, tiếng ù ù càng lúc càng lớn vang bên tai tôi, cảm giác buồn nôn dữ dội lại ộc lên, tôi sắp không chịu được nữa rồi.

“Cái gì... mất rồi...” Không phải tôi không nghe rõ, mà là chẳng dám tin vào tai mình.

“... Thuyền mất rồi... chúng ta bị nhốt ở đây rồi...” Giọng Trương Chiêu Huy tuyệt vọng loáng thoáng trong tiếng âm âm bên tai tôi.

Câu nói này giống như cái búa sắt khổng lồ đập mạnh vào người tôi, quật ngã tôi hoàn toàn. Khoảnh khắc đó, bụng tôi như bị nhét một cái máy trộn vào bên trong, tất cả dạ dày, ruột non, ruột già đều điên cuồng co giật, cuộn trào.

Tôi quay đi, loạng choạng ra một góc chính điện nôn thốc nôn tháo.

Trong hơn ba mươi năm cuộc đời, tôi chưa từng nhìn thấy xác người chết ở khoảng cách gần như vậy, cũng chẳng biết thế nào là nguy hiểm đến tính mạng, thậm chí còn chưa từng thực sự thấy sợ hãi. Vậy mà chỉ trong vòng hai mươi tiếng đồng hồ ngắn ngủi vừa qua, tất cả mọi thứ nằm ngoài sức tưởng tượng của tôi đều đã xảy ra. Người hôm qua vẫn còn sống hôm nay đã biến thành cái xác lạnh lẽo không chút sinh khí, mặc cho những con dòi con bọ tham lam cắn xé, nhai nuốt, ở ngay bên cạnh tôi, ngay trước mắt tôi. Đây không phải trò chơi giết người, cũng không phải phim kinh dị, càng chẳng phải tiểu thuyết trinh thám án mạng. Đây là cơn ác mộng vượt quá khả năng chịu đựng của tôi, nhưng đáng sợ là: Cơn ác mộng này có thật, tôi không biết mình nên làm thế nào.

Đối mặt với những phiền não trong cuộc sống, kinh nghiệm của cá nhân tôi là tránh né, đó là lựa chọn tốt nhất. Tôi tin ai cũng vậy, đều làm như thế cả. Chúng ta tránh né nguy hiểm, chúng ta duy trì sự cân bằng giả tạo, chúng ta nguy trang bản thân, đồng thời chúng ta chấp nhận đáng vẻ sau khi nguy trang của người khác. Dẫu sao quy tắc đó cũng mang lại lợi ích rất lớn cho mỗi chúng ta, chúng ta được lợi từ đấy, nên chúng ta bảo vệ trạng thái thông thường đó, dù chúng ta biết rõ nó giả dối. Nhưng, ở đây, tất cả đều mất kiểm soát, chẳng ai còn bận tâm tới những thứ khách sáo giả tạo đó nữa, chẳng ai còn che giấu dục vọng của mình nữa, chỉ có sự điên cuồng và tham lam trần trụi, thậm chí vì một truyền thuyết chưa chắc chắn, vì một giấc mơ lặp lại liên tục vài ngày... Tôi biết, họ điên hết rồi.

Tôi muốn thoát khỏi đây.

Vì tôi chưa từng mơ giấc mơ kỳ quái đó, chưa nhận cái “khải thị” cổ quái đó, nên tôi cảm thấy mình có quyền rút lui - chiếc thuyền rời khỏi hòn đảo này là hy vọng của tôi, cũng là cây nến cuối cùng của tôi trong bóng tối.

Nhưng tôi không còn đường thoát nữa.

Sau khi nôn tất cả những thứ có thể nôn trong dạ dày ra, tôi bắt đầu nôn khan thành từng đợt xen kẽ.

Nước mũi thiêu đốt cổ họng và khoang mũi tôi, gần như khiến tôi nghẹt thở, nước mắt cũng liên tục chảy ra, tôi chẳng còn phân biệt được đó là dịch vị đang không ngừng cuộn lên trong dạ dày hay vì sợ hãi nữa.

Cả người tôi run lên bần bật.

Đột nhiên, một bàn tay vỗ lên lưng tôi theo nhịp điệu, cơn rung nhẹ nhàng giúp tôi dần bình tĩnh lại. Tôi thở hỗn hển, từ từ đứng thẳng người dậy, quay đầu lại nhìn, là Trần Bình.

“Anh vẫn ổn chứ?”

Cổ họng đau đến mức không thể nói được gì, tôi chỉ cảm kích gật gật đầu. Trương Lam đứng không xa sau lưng Trần Bình, nhìn tôi chẳng nói một lời.

Chính lúc này tôi mới để ý đám người cạnh đồng lửa hình như đang tranh luận chuyện gì. “... Có lẽ Lý Hiểu Lượng nhìn thấy kẻ giết người nên sợ quá chạy mất.” Mã Tiểu Điền ngậm thuốc lá, nhún vai, đeo cái ba lô cũ rách, hai tay đút túi quần nheo mắt liếc về phía tôi.

Gã béo mỡ màng sờ sờ gáy rồi hắng giọng: “Tôi cảm thấy Lý Hiểu Lượng là hung thủ! La Chiêm bị tấn công từ phía sau, anh không thấy chỗ thắt lưng phía sau của ông ta có một cái lỗ to tướng à? Giết người từ phía sau không mất quá nhiều sức lực đâu.”

“Ừ, có khả năng.” Hoàng Hải nghiêm mặt gật gật đầu. “Nhưng mọi người có để ý La Chiêm chết ở chính nơi anh ta bị hại không, không có vết máu kéo lê nào cả... Vậy hơi kỳ lạ. Thắt lưng có một cái lỗ to, về lý mà nói hung khí chắc chắn không nhỏ, có thể là một khúc cây nhọn và lớn, trong làng rất nhiều. Nhưng gần đó chẳng tìm thấy khúc cây nhọn dính máu nào, sau khi thấy cái xác tôi đã đảo một vòng quanh đó mà không thấy.”

“Cháu cũng cảm thấy không đơn giản như vậy.” Cậu bé bẽn lẽn có vẻ là học sinh cấp ba đẩy đẩy gọng kính, vẻ mặt nghiêm túc chỉ có trên lớp học. “Lúc đầu cháu cũng nghĩ Lý Hiểu Lượng giết La Chiêm. Vì chúng ta đều đã kiểm tra ba lô của La Chiêm, không thấy dấu vết bị lục lọi. Trên người La Chiêm cũng chẳng có dấu vết ẩu đả, vậy có thể loại trừ khả năng vì tranh cướp thứ đó mà lỡ tay giết người. Hơn nữa hành động tấn công từ phía sau, cháu cảm thấy khả năng giết người do thù hận rất lớn. Có điều tuy Lý Hiểu Lượng khá cay nghiệt, nói năng cũng khó chịu, nhưng tính cách cô ấy có vẻ không quá khích như vậy, đây là điểm cháu không hiểu... Còn nữa, chúng ta đều ở trên hòn đảo này, không ai nghe thấy tiếng kêu cứu đúng không? Về lý mà nói...”

“Đau đớn cực độ có thể khiến người bị hại không hét lên được.” Thấy tôi đã đỡ hơn, Trần Bình bèn quay lại bên đồng lửa, vừa cởi áo khoác chống nước trên người ra vừa ngắt lời phân tích của cậu bé.

Cậu bé có vẻ là học sinh cấp ba ngẩn người, gật gật đầu như đang suy nghĩ điều gì: “Ra vậy...”

Lúc này Mã Tiểu Điền nghiêng đầu nhìn Trần Bình: “Quả nhiên bác sĩ vẫn chuyên nghiệp nhất! Bác sĩ các anh giết người có phải sẽ dễ dàng hơn không? Vì nằm lòng một số vị trí cơ quan chết người rồi nên giết người sẽ hiệu quả hơn, nhỉ?”

Trần Bình chỉ mỉm cười, không hề giải thích hay phản bác: “Tôi cảm thấy người đáng lo lắng là Lý Hiểu Lượng ấy, có phải vì nguy hiểm nên cô ta mới nấp đi, chuẩn bị chờ thời cơ hành động không? Cô ta ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng. Tuy cô ta chỉ là một cô gái nhưng mọi người đều thấy rồi, cô ta rất cứng rắn. Có thể đặt giả thuyết thế này: Nếu đúng là cô ta giết La Chiêm, đồng thời định tiếp tục giết người, trốn đi là lựa chọn không tồi. Nếu không phải cô ta giết người, nhưng cô ta nhìn thấy kẻ giết người, vậy thì nấp đi lại càng chẳng có gì đáng bàn cãi. Mà dù Lý Hiểu Lượng cho chúng ta biết ai là hung thủ, mọi người có định vì thế mà làm gì không?” Dừng lại giây lát anh ta nói tiếp: “Tôi

thì không. Nên vấn đề sau khi Lý Hiểu Lượng trốn đi mới thực sự đáng lo lắng.”

“Chuyện này... hì hì.” Hoàng Hải sờ sờ cái đầu trọc, nhìn Trần Bình đầy ẩn ý sâu xa: “Chúng ta chỉ tới đây tìm đồ thôi... Có điều, nếu Lý Hiểu Lượng trốn đi, cô ta tìm đồ bằng cách nào?”

“Biết đâu muốn tìm được thứ đó phải thỏa mãn một số điều kiện thì sao?” Trần Bình cũng nhìn Hoàng Hải đầy ẩn ý.

Hoàng Hải cười nói: “Ví dụ?”

“Ví dụ tuy thứ đó trên đảo này nhưng không hề ở trong nhà thờ, ví dụ Lý Hiểu Lượng biết nhiều hơn bất cứ ai trong chúng ta, ví dụ hai người đã chết cũng biết rất nhiều.” Trần Bình vẫn giữ nụ cười trên khóe miệng.

Tôi nghĩ mỗi người có mặt ở đây dù ngu ngốc mấy cũng đều nghe ra những lời Hoàng Hải và Trần Bình nói với nhau chẳng đơn giản chút nào, chắc chắn họ biết một số chuyện người khác không biết.

Lúc này, một giọng nữ hơi run rẩy cắt ngang cuộc đối thoại thăm dò của họ: “Các anh không cảm thấy giờ tìm được thuyền quan trọng hơn à?” Tôi quay đầu lại, thấy Trương Chiêu Huy đang rất giống tôi lúc này, dù đã ôm chặt hai vai đứng cạnh đồng lửa nhưng vẫn run lên bần bật.

Bầu trời phủ đầy mây đen, ánh mặt trời thỉnh thoảng chiếu lên mặt biển xanh xám, gió biển hình như còn mạnh hơn hôm qua. Cảnh sắc này khiến tôi rất khó chịu, những đám mây tông màu xám xịt giống hệt trong mơ - chính là giấc mơ tồi tệ tôi mơ trên đường tới đây. Mã Tiểu Điền đứng trên một tảng đá ngầm sát biển, khum hai tay trước mắt nhìn ra biển. Hoàng Hải hồ hững nhìn ngang ngó dọc cách anh ta không xa. Cậu bé có vẻ là học sinh cấp ba đang khẽ nói gì đó với Trần Bình. Còn Trương Chiêu Huy, hình như cô ta vẫn chưa thể làm cơ thể ấm lên, lúc nào cũng dùng hai tay quấn chặt quần áo trên người. Tôi không nhìn thấy gã béo mỡ màng đang ở đâu, ban đầu gã không muốn cùng mọi người đi dọc bờ biển tìm chiếc thuyền. Thế nên dù

chúng tôi đã tìm dọc bờ biển gần hai tiếng đồng hồ, gã vẫn đang sờ sờ sờ sờ ở đâu đó phía sau.

“Thực ra tìm được hay không cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Trương Lam nói với tôi như vậy. Ban đầu tôi không gặng hỏi câu nói đó nghĩa là thế nào, chẳng phải tôi không muốn biết, mà vì sáng nay khi tôi nôn thốc nôn tháo, sự lạnh lùng của cô ấy khiến tôi rất khó chịu, thậm chí tức giận, cô ấy còn chẳng quan tâm đến tôi nhiều bằng một người xa lạ. Hình như cô ấy cũng ý thức được sự lạnh nhạt với tôi có phần quá đáng nên từ lúc bắt đầu cuộc tìm kiếm mù quáng này, cô ấy không thực sự tham gia, chỉ yên lặng đi cạnh tôi. Nhưng những chuyện xảy ra sau đó thì rất kịch tính. Khi cả đoàn vừa tới bờ biển, Trương Lam lén cho tôi biết nguyên nhân không cần đi tìm thuyền. Sáng nay cô ấy đã ra bến thuyền, giấu chiếc thuyền tôi lái tới đi. Cũng có nghĩa là hai chúng tôi có thể rời khỏi đây bất cứ lúc nào.

Tin này khiến tôi vui mừng bất ngờ, quan trọng hơn tôi cho rằng cô ấy cũng có ý định rời khỏi nơi quỷ quái này. Tôi khẽ hỏi thuyền giấu ở đâu, cô ấy chỉ cười tinh quái, không trả lời. Tôi đoán cô ấy sợ tôi tự bỏ chạy, tất nhiên tôi sẽ không làm vậy, nhưng tôi cũng biết rõ, so với cô ấy, đúng là tôi hơi nhu nhược, nhát gan, quen trốn tránh.

“Phải tìm đến bao giờ? Nếu Lý Hiểu Lượng không chạy khỏi đây, lẽ nào cô ta giấu thuyền đi rồi?” Mã Tiểu Điền nhướn mày ca cẩm.

“Tôi nghĩ cô ta chưa đi đâu, vẫn còn ở đây, chỉ đang trốn thôi.” vẻ mặt Trần Bình điềm tĩnh và kiên quyết.

Cậu bé có vẻ là học sinh cấp ba quay lại nhìn Mã Tiểu Điền đứng trên tảng đá ngầm: “Cháu cũng nghĩ vậy.”

Hoàng Hải không bộc lộ cảm xúc gì, gật gật đầu bày tỏ mình đồng ý với Trần Bình.

“Nhưng cái thuyền chết tiệt kia đâu? Lẽ nào cô ta có thể tự kéo thuyền lên bờ giấu đi? Dù Lý Hiểu Lượng có là nữ thần sức mạnh vác thuyền chạy khắp nơi, cũng phải để lại dấu vết chứ?

Mấy người nhất quyết muốn đi hết cái đảo này mới tin điều đó à?” Mã Tiểu Điền cao giọng.

Xem ra cái chết của La Chiêm đã khiến anh ta bị áp lực tinh thần không nhỏ.

“Các người đi tìm chiếc thuyền quỷ quái kia đi, tôi về tìm thứ đó đây, mặc mẹ Lý Hiểu Lượng có trốn hay không!” Gã béo mỡ màng không biết chui từ đâu ra, tự dưng chen vào một câu. Nói xong gã không bỏ đi ngay mà đút hai tay vào túi quần cúi đầu lăm băm điều gì.

Không có bất cứ dấu hiệu báo trước nào, Trương Lam từ đâu chỉ cuối đầu yên lặng bên cạnh tôi đột nhiên đi về phía Trương Chiêu Huy vẫn còn chưa hoàn hồn, khẽ nói gì đó bên tai cô ta. Trương Chiêu Huy sững người, ôm vai rung mình một cái rồi quay lại nhìn tôi, sau đó nhìn thẳng Trần Bình và Hoàng Hải, hỏi: “Rốt cuộc các người biết những gì?”

Đếm ngược thời gian

“Hôm nay là ngày bao nhiêu?” Trần Bình ném ít củi vào đống lửa sắp tắt, hỏi chúng tôi mà chẳng hề quay đầu lại.

Tôi xem ngày trên đồng hồ đeo tay rồi bảo anh ta: “Ngày 30 tháng 6.” Hoàng Hải gật gật đầu: “Ừ, sắp đến rồi.”

“Rốt cuộc hai người đang nói gì vậy, tôi không hiểu.” Trương Chiêu Huy có vẻ rất bất ổn, sắc mặt xanh xao, ánh mắt thất thần, đôi môi gần như tái mét, đầu tóc cũng chẳng còn được chải gọn gàng mà để mặc cho gió biển thổi tung rối bời, mất hoàn toàn vẻ trau chuốt ngày hôm qua. Tôi cảm thấy cô ta đã suy sụp vì không thể chịu nổi áp lực tinh thần lớn như vậy. Trên đường quay lại nhà thờ, cô ta luôn ở trong tình trạng mất hết hồn vía, còn có vẻ nhay cảm quá mức, đến tiếng cành cây gãy do bị giẫm lên cũng khiến cô ta run lẩy bẩy.

Trần Bình khẽ cười với cô ta, chậm rãi lấy một túi bánh quy trong ba lô ra, xé vỏ đưa cô ta.

Trương Chiêu Huy lắc lắc đầu.

Trần Bình không nhường nữa, rút cánh tay cơ bắp lại, cầm bánh quy hỏi Hoàng Hải: “Anh nói hay tôi nói?”

Hoàng Hải nở nụ cười giả tạo quen thuộc: “Bác sĩ Trần nói đi, tôi đoán chúng ta biết gần giống nhau.”

“Ừm...” Trần Bình nghĩ ngợi, chăm chú nhìn đồng lửa một lúc lâu rồi mới lên tiếng: “Vậy tôi không giấu giếm nữa, tôi nghĩ mọi người đều tới đây vì *Sách Khải Huyền Hắc Ám*. Có điều tôi nghĩ mọi người cũng chưa biết đủ nhiều về cuốn sách đó.”

“Rất nhiều tư liệu trên mạng đều không đáng tin.” Trương Lam nhìn Trần Bình chăm chăm.

“Đúng vậy.” Khóe miệng Trần Bình lộ ra nụ cười hơi kỳ lạ. “Nhưng tôi không thu thập tư liệu trên mạng mà từ một người. Tôi nghĩ anh Hoàng cũng vậy phải không?”

Hoàng Hải mỉm cười gật gật đầu.

“Còn người đó là ai, lát nữa nói sau, ta nói về *Sách Khải Huyền Hắc Ám* trước đi.”

Cậu bé có vẻ là học sinh cấp ba nhích lại gần, ánh mắt hiếu kỳ: “Nghe nói do một tà giáo bí mật viết.”

“Chuyện đó tôi chẳng rõ nhưng tôi không nghĩ nó do giáo phái bí mật viết. Thực tế có lẽ còn phức tạp hơn.” Trần Bình thọc tay vào mái tóc ngắn màu muối tiêu rậm rạp, vuốt mạnh về phía sau như đang cố gắng nhớ lại điều gì: “Chắc mọi người đều đã từng nghe nói về thập tự chinh. Đó là tên gọi chung của một loạt chiến dịch quân sự lấy danh nghĩa tôn giáo do Châu Âu phát động từ khoảng thế kỷ thứ mười một đến thế kỷ thứ mười ba sau Công nguyên. Cũng có người cho rằng thập tự chinh chính thống chỉ diễn ra sáu lần chứ không phải chín lần. Nhưng dù nói thế nào các cuộc đông chinh quy mô lớn lấy danh nghĩa tôn giáo đúng là có chín lần^[2].”

Mã Tiểu Điền ngừng châm thuốc, tò mò hỏi Trần Bình: “Anh cho rằng *Sách Khải Huyền Hắc Ám* có liên quan tới thập tự chinh?”

“Không phải tôi cho rằng mà tôi biết sự thật là như vậy. Giữa chúng có mối liên hệ rất lớn.” Trần Bình đặt bánh quy trong tay

xuống, uống một ngụm nước rồi tiếp tục nói rất chậm: “Tất cả các cuộc thập tự chinh trải qua gần hai trăm năm, tổng động viên hơn hai triệu người tham chiến. Trước mỗi lần viễn chinh, Giáo hội đều ban cho các chiến sĩ tham chiến biểu tượng thập tự giá, đội quân của các chiến sĩ mang biểu tượng thập tự giá này được gọi là thập tự quân. Theo cách nói lúc đầu của Giáo hội, mục đích của thập tự chinh là bảo vệ tôn giáo. Còn các nhà sử học thì cho rằng mục đích chủ yếu của chiến tranh là chính trị, tôn giáo, xã hội và kinh tế, phát động các cuộc cướp bóc Tây Á... Những vấn đề này chắc mọi người có mặt ở đây đều không hứng thú, kể cả tôi cũng vậy. Nhưng lý do của các cuộc thập tự chinh tôi biết có chút khác biệt.”

“Ý chú là mục đích của các lần thập tự chinh đều vì cuốn sách đó ư?” Ánh mắt cậu bé có vẻ là học sinh cấp ba đầy nghi ngờ.

“Không phải lần nào cũng vậy mà là lần thứ tư.” Hoàng Hải đứng cạnh chen vào một câu.

“Lần thứ tư?” Hình như Trương Lam hơi ngạc nhiên: “Là lần công phá Thành Constantinopolis?”

“Đúng vậy, Đế quốc Byzantine.” Trần Bình cắn môi dưới, chớp chớp mắt.

Tôi hoàn toàn không có cơ hội xen vào câu chuyện của họ, tôi không biết gì về lịch sử Châu Âu, thậm chí tôi còn chẳng hiểu họ đang nói gì, nhưng Trương Lam có vẻ biết rất rõ, phải nói là vô cùng quen thuộc. Cô ấy chưa từng nói với tôi những chuyện này.

“Nếu biết một chút về lịch sử chắc cô đã nhận ra điểm đáng nghi.” Giọng điệu Hoàng Hải ít nhiều có chút khoe khoang: “Cuộc thập tự chinh lần thứ tư vốn tuyên bố là đi đánh Ai Cập, nghe nói giữa đường họ không đủ tiền trả cho người Venice để vượt biển nên mới chuyển sang tấn công Thành Zara^[3], nhưng mục đích cuối cùng của họ lại là Thành Constantinopolis của Đế quốc Byzantine. Vì ở đó có một thứ, nó mới là mục đích thực sự của cuộc thập tự chinh lần thứ tư. Bắt đầu từ đây *Sách Khải*

Huyền Hắc Ám mới được biết đến. Trước đó số người biết tới sự tồn tại của nó chỉ đếm trên đầu ngón tay.”

Trần Bình gật đầu, tiếp lời: “Đúng vậy. Các kị sĩ tham gia cuộc thập tự chinh lần thứ tư không hề biết mục đích thực sự của chuyến viễn du này, nhưng thống lĩnh của họ quả thực vì *Sách Khải Huyền Hắc Ám* nên mới kéo quân tới Constantinopolis. Còn về người đã tạo ra *Sách Khải Huyền Hắc Ám*, không tra cứu được ghi chép nào rõ ràng, chỉ có một số truyền thuyết chấp vá và những ám chỉ che che đây đây. Quan điểm ‘nổi lên từ tà giáo’ có phần không chính xác. Vì thực tế cuốn sách đó không có nội dung, hoàn toàn trống trơn.”

“Trống trơn?” Tôi bày tỏ sự kinh ngạc.

“Ừ, đó là một cuốn da dê trống trơn.”

“Sao bảo cuốn sách đó có thể hoàn thành nguyện vọng mà?” Gã béo này giờ không chen được lời nào trợn mắt nhìn Trần Bình.

“Không, không phải là hoàn thành nguyện vọng, mà là thay đổi vận mệnh của người nắm giữ.” Trần Bình kiên nhẫn chữa lại lời gã ta: “Người có cuốn sách đó là người được Chúa chọn. Người được Chúa chọn phải in dấu tay mình lên một trang trong cuốn sách mới có thể thay đổi vận mệnh. Nhưng không phải cứ in bừa lên là được...”

“Vừa rồi hai người đều nói có người cho hai người biết, rốt cuộc đó là ai?” Trương Chiêu Huy ngắt lời.

Trần Bình và Hoàng Hải nhìn nhau, gần như đồng thanh đáp: “Người được Chúa chọn.”

Câu trả lời khiến tất cả những người có mặt đều chấn động, kể cả tôi. Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, không biết nên nói gì, nhưng tôi thấy trong ánh mắt họ đều sáng lóe lên. Đó là kiểu cảm xúc cực kỳ phức tạp: hy vọng, trông mong, kinh ngạc, và cả tham lam nữa.

Tôi thừa nhận một ngày trước tôi vẫn còn vô cùng hoài nghi chuyện này, nhưng giờ tôi đã bắt đầu có chút tin tưởng rồi.

“Người được Chúa chọn đó đã thay đổi vận mệnh của mình thật ư?” Mã Tiểu Điền phấn khích đỡ người về phía trước nhìn Trần Bình.

“Anh ta đã chứng minh cho tôi thấy rồi.”

“Tôi cũng vậy” Hoàng Hải và Trần Bình lại nhìn nhau đầy ẩn ý lần nữa.

“Chứng minh như thế nào?” Gã béo không hề giấu giếm khát vọng và cả sự kích động trong giọng nói.

“Không còn quan trọng nữa, nhưng anh ta thực sự đã làm được.” Hoàng Hải sờ cái đầu trọc của mình, ngẩng mặt nhìn trần chính điện cũ kỹ đổ nát, thở dài, giống như đang thở dài vì một kỳ tích nào đó.

Tôi không biết người khác có để ý không, trong vòng nhiều nhất một giây, ánh mắt Trần Bình nhìn Hoàng Hải có vẻ vừa căm ghét vừa sợ hãi, chúng biến mất trong chớp mắt.

“Cuốn sách đó thì sao? Lẽ nào nó không ở trong tay anh ta?” Gã béo tiếp tục gặng hỏi vẻ nôn nóng sốt ruột.

“Nếu vẫn còn ở trong tay anh ta, tôi đã không cần tới cái nơi khỉ ho cò gáy này rồi... ừm... anh ta làm mất cuốn sách đó.” Dù Hoàng Hải đã vội vã bỏ qua nửa câu đầu, tôi vẫn nghe ra nửa câu sau của ông ta đang che giấu điều gì đó.

“Vậy, người được Chúa chọn mà các anh gặp đã trở thành người được Chúa chọn như thế nào? Anh ta lấy được thông tin từ đâu?” Trương Chiêu Huy hồ nghi hỏi Trần Bình, có vẻ cô ta không tin tưởng Hoàng Hải lắm.

“Người được Chúa chọn là người để lại dấu tay mình trên *Sách Khải Huyền Hắc Ám*. Còn anh ta có được bằng cách nào...” Nói rồi Trần Bình nhún nhún vai, tỏ vẻ mình không rõ.

“Tôi nhớ vừa rồi anh bảo không phải cứ in bừa dấu tay lên là được đúng không?” Mã Tiểu Điền nhắc lại câu hỏi bị Trương Chiêu Huy cắt ngang mấy phút trước.

“Đúng vậy.”

“Còn cần gì nữa? Một nghi thức nào đó à?”

“Ồm...” Nét mặt Trần Bình hiện lên vẻ đắn đo lưỡng lự, anh ta nhìn Hoàng Hải. Còn Hoàng Hải cúi đầu châm một điếu thuốc lá.

“Không phải là tể máu đấy chứ?” Trương Lam đột nhiên tiếp lời.

Tất cả mọi người đều dồn ánh nhìn về phía Trần Bình, chờ đợi hồi lâu, cuối cùng anh ta cũng lên tiếng: “Cần.”

Tuy chẳng ai tỏ ra ngạc nhiên trước câu trả lời của anh ta, nhưng không có nghĩa là mọi người đều bình tĩnh, mà hoàn toàn ngược lại, trong không khí từ từ ngưng tụ một loại khí dị thường, y như khoảnh khắc yên bình trước cơn bão lớn.

Mã Tiểu Điền nhìn mọi người rồi vút đầu lọc thuốc lá trong tay đi: “Tể máu như thế nào?” Tôi bất an liếm liếm môi, nhìn Trương Lam, vẻ mặt cô ấy cực kỳ bình tĩnh, đúng như dự đoán của tôi.

“Anh nói rõ đi! Rốt cuộc là thế nào?” Trương Chiêu Huy hoàn toàn rơi vào trạng thái kích động điên cuồng vì suy sụp.

Mọi người một lần nữa im lặng dồn ánh nhìn về phía Trần Bình.

“Ừm... vừa rồi tôi có nói, muốn trở thành người được Chúa chọn phải in dấu tay mình lên *Sách Khải Huyền Hắc Ám*, thực tế phải chấm tay vào máu người khác rồi để lại dấu tay mình lên một trang trong sách, máu đó phải ấm nóng, lấy thẳng từ trái tim mới được.”

“Tôi phải rời khỏi đây ngay lập tức!” Trương Chiêu Huy gằn như thét lên khiến mọi người đều giật mình.

Gã béo liếc nhìn cô ta đầy khinh miệt, bực bội nói: “Trước khi tìm được thuyền không ai có thể rời khỏi đây.”

Trương Chiêu Huy nhìn tất cả mọi người bằng ánh mắt cầu cứu rồi yếu ớt ngồi phịch xuống mặt đất ẩm ướt, khóc rí rỉ.

Cậu bé có vẻ là học sinh cấp ba căng thẳng nuốt nước bọt: “Nếu Lý Hiểu Lượng lấy được cuốn sách, cô ấy đã trở thành người được Chúa chọn rồi. Có thể cô ấy đã lén bỏ đi trong đêm. Cũng có nghĩa là chúng ta không có thuyền, bị nhốt ở đây rồi.”

“Không, chắc cô ta chưa đi đâu. Tôi nghĩ Lý Hiểu Lượng vẫn còn trên đảo dù cô ta có lấy được cuốn sách rồi.” Trần Bình nhìn cậu ta, vuốt vuốt trán.

Trương Lam chau mày hỏi: “Hình như anh rất chắc chắn điều này, tại sao?”

“Muốn trở thành người được Chúa chọn không phải cứ lấy *Sách Khải Huyền Hắc Ám* rồi in dấu tay lên là được, phải làm việc đó vào một ngày đặc biệt - ngày Chúa chọn. Vừa rồi tôi đã nói in dấu tay cần máu người khác mà, còn phải là máu nóng lấy từ trái tim nữa. Nên tôi nghĩ Lý Hiểu Lượng vẫn ở đây.”

“Cô ta có thể mang cuốn sách đi bỏ trốn rồi mới làm những việc cần làm...”

Trần Bình ngắt lời: “Chỉ còn vài ngày nữa, trong thời gian ngắn như vậy, cô tìm được nơi nào giết người dễ dàng hơn nơi này à?”

Cả chính điện lại chìm trong sự im lìm chết chóc.

Một lúc sau, cậu bé có vẻ là học sinh cấp ba ngẩng lên nhìn Trần Bình, hỏi: “Còn mấy ngày nữa là tới ngày Chúa chọn?”

“Mùng 2 tháng 7, không tính hôm nay thì vẫn còn hai ngày nữa.”

Chân tướng

Trần Bình chết rồi, chết ngay trước mặt tôi.

Thời khắc cái chết cận kề, ban đầu hơi thở anh ta gấp gáp hơn, sau đó hơi thở và nhịp tim yếu dần, cho tới khi hoàn toàn biến mất. Khoảnh khắc cuối cùng, đồng tử anh ta đột nhiên xám xịt, như thể thực sự có thứ gì đó rời khỏi cơ thể. Cơ mặt anh ta từ từ chùng xuống, khiến anh ta nhìn không còn giống anh ta nữa. Cảnh tượng đó vừa khiến người ta cảm thấy sợ hãi vừa có chút mê mẩn - tôi chẳng thể nói rõ được là như thế nào.

Sau khi biết chân tướng sự việc ở chỗ Trần Bình, cả buổi chiều chúng tôi không còn hăng hái tìm kiếm trong nhà thờ

nữa, ai cũng ngồi thù người ra với bao tâm sự ngổn ngang trong lòng - trừ Trương Chiêu Huy, không biết cô ta đã chạy đi đâu, cũng chẳng ai để ý cô ta bỏ đi từ lúc nào.

Chắc có người sẽ cảm thấy khó hiểu, nhưng tôi muốn nói chuyện này chẳng lạ lùng gì cả. Mỗi người đều có vấn đề sinh lý cần giải quyết. Nên khi Mã Tiểu Điền nhắc, chúng tôi mới phát hiện lâu lắm rồi không nhìn thấy Trương Chiêu Huy.

Chẳng ai định tìm hiểu xem cô ta đi đâu, một lời đề nghị cũng không. Vậy có phải lạnh lùng không? Thôi được, tôi thừa nhận. Nhưng chẳng có gì lạ cả, xét cho cùng chúng tôi không phải một nhóm, hoàn toàn chẳng cần quan tâm những người khác. Kể ra chúng tôi đều có vấn đề riêng, nhưng mỗi người chỉ thực sự quan tâm chính bản thân mình. Đó có lẽ cũng là một cách tự bảo vệ. Vì chúng tôi biết những người tới hòn đảo này đều là đối thủ cạnh tranh, tất cả đều là đối thủ cạnh tranh. Bởi vậy Trương Chiêu Huy suy sụp cũng được, trốn tránh mọi người cũng được, đi tìm thuyền cũng được, không quan trọng.

Mà cô ta có chết cũng chẳng ai cảm thấy quan trọng cả.

Một ngày trước tôi còn nghĩ như vậy rất đáng sợ, nhưng giờ đã học được thái độ lạnh lùng này rồi.

Hoàng Hải nhắc tới vẻ đầy lo âu: “Liệu cô ta có tìm được thuyền rồi bỏ chạy không?” Mã Tiểu Điền chỉ cười nhạt: “Yên tâm đi, cô ta không có bản lĩnh đó đâu, Trương Chiêu Huy thậm chí còn chẳng biết đi xe đạp. Trước khi trời tối cô ta sẽ tự quay về thôi.”

Sau đó chúng tôi không nhắc tới chuyện này nữa.

Mãi tới khi trời tối đen, chúng tôi nhóm một đồng lửa mới, Trương Chiêu Huy vẫn chưa xuất hiện.

“Anh nghĩ Lý Hiểu Lượng trốn thật à?” Trên đường về hang trú chân Trương Lam hỏi tôi.

“Cũng có thể. Anh không biết, nhưng anh cảm thấy cô ta chết rồi.” Thực ra tôi không hề cảm thấy gì cả, chỉ nói bừa thôi. Tôi phát hiện đột nhiên mình đã có thể chấp nhận chuyện chết

chóc, tôi cũng chẳng hiểu tại sao, nhưng cảm giác sợ hãi đã biến mất rất nhiều. Chắc trải qua chuyện ngày hôm nay, tôi đã nhanh chóng làm quen được với nó, hoặc cũng có thể vì chúng tôi vẫn còn một con thuyền - đối với tôi, đó là hy vọng cuối cùng.

“VẬY Á? Anh nghĩ cảm giác của anh có đúng không?”

“Ừm, anh cũng không rõ, chắc thế.”

“Em thấy Hoàng Hải có vấn đề, khi nhắc tới người được Chúa chọn ông ta cố tình che giấu điều gì đó.”

“Anh cũng thấy thế.” Tôi không ngạc nhiên khi Trương Lam để ý đến sự giấu giếm của Hoàng Hải. Khả năng quan sát của cô ấy nhạy bén hơn tôi nhiều. Sau hai năm tìm hiểu nhau, tôi biết rất rõ những tố chất mình thiếu cô ấy đều có, dù là tính cách hay năng lực. Chính vì vậy tôi rất mê đắm vợ chưa cưới của mình. Đối với tôi, cô ấy có sức hấp dẫn vô cùng đặc biệt, hoặc có thể nói cô ấy hoàn hảo hơn tôi. Tất nhiên nếu cô ấy có thể dịu dàng hơn một chút thì càng tốt. Nhưng tôi không nghĩ với điều kiện của mình lại có thể tìm được một người phụ nữ chẳng chút khiếm khuyết, kiểu phụ nữ đó tồn tại hay không vẫn còn là một câu hỏi.

“Nếu em đoán không nhầm, rất có thể Hoàng Hải đã giết người được Chúa chọn kia rồi.” Giọng điệu cô ấy thể hiện thái độ khẳng định chắc chắn.

“Sao em lại nói vậy?” Tôi cũng nhận ra câu nói của Hoàng Hải có vấn đề, nhưng tôi muốn nghe thử phán đoán, phân tích của Trương Lam.

“Anh nhớ ông ta nói gì không? Nếu cuốn sách đó ở trong tay người được Chúa chọn, tôi đã chẳng cần đến nơi khỉ ho cò gáy này rồi. Anh không nghe ra ý tứ trong câu nói đó thật à?”

Có vẻ cô ấy đã để ý từ lâu, tôi nghĩ chúng tôi nhất quán với nhau ở điểm này: “Nghe ra chứ, có vẻ Hoàng Hải tưởng rằng giết chết người được Chúa chọn sẽ có được *Sách Khải Huyền Hắc Ám*, ông ta chẳng ngờ cuốn sách không hề nằm trong tay người được Chúa chọn. Nhưng ...”

“Nhưng gì cơ?” Trương Lam không quay đầu lại, cô ấy đứng ở bìa rừng thông tới cái hang chúng tôi trú chân, quan sát khoảng đất trống trải rộng rãi phía trước xem có gì khác thường không.

“Nhưng cũng có thể Hoàng Hải chỉ muốn lấy trộm cuốn sách từ tay người được Chúa chọn thôi.”

“Khả năng không lớn, thái độ của ông ta rất chắc chắn.” Trương Lam yên lặng quan sát một lúc rồi quay lại vẫy tay với tôi: “Đi thôi, không có người.”

Chúng tôi gói đầu lên ba lô, nằm xuống tấm vải chống nước, lúc duỗi thẳng chân ra, tôi chẳng kịp được khẽ rên một tiếng, thật dễ chịu! Hai chân tôi đau nhức muốn chết! Giờ mà có một đồng lửa cháy bùng bùng nữa thì còn tốt hơn nhiều, tôi có thể nằm cạnh đồng lửa sưởi ấm rồi mới ngủ, như vậy hôm sau thức dậy tôi sẽ không ê ẩm hết mình mấy.

Nơi này thực sự rất ẩm ướt.

Ở thành phố tôi sống, nơi tôi coi là nhà, tôi có một cái giường lớn ấm áp, nhưng tôi chưa bao giờ ý thức được điều đó hạnh phúc biết nhường nào, cho tới khi tôi rời xa cuộc sống thành phố. Nếu mấy ngày nữa tôi có thể thuận lợi đưa vợ chưa cưới rời khỏi nơi này, tôi sẽ bỏ ra một khoản tiền lớn mua cái giường dễ chịu hơn, rất quan trọng! Dù sao chúng ta cũng sẽ dành nhiều thời gian trong đời trên một cái giường nào đó... Dẫu vậy trước mắt, đó là một ước vọng xa xỉ.

Hình như Trương Lam không cảm thấy mệt mỏi như tôi, lúc nào cô ấy cũng tràn đầy sinh lực, điều đó ít nhiều khiến tôi hơi ghen tị (Bởi vậy khi nhìn thấy sự mệt mỏi của cô ấy ngày hôm qua, tôi đã rất ngạc nhiên). Dù lúc này cô ấy bất động tựa vào lòng tôi, tôi vẫn biết cô ấy đang thức, còn đang suy nghĩ điều gì đó.

“Vẫn nghĩ về chuyện Hoàng Hải à?” Tôi hỏi.

“Không hẳn, chỉ là Hoàng Hải và Trần Bình đều đã từng gặp người được Chúa chọn, nhưng em không nghĩ họ quen biết nhau từ trước, rất có thể sau vài ngày tiếp xúc trên đảo họ mới

biết về nhau. Em cho rằng Trần Bình còn biết tới sự tồn tại của người được Chúa chọn trước cả Hoàng Hải. Không lâu sau, Hoàng Hải gặp người được Chúa chọn và đã giết chết đối phương. Em chỉ thắc mắc tại sao Trần Bình không nghĩ tới việc giết chết người được Chúa chọn? Trần Bình tới đây chứng tỏ anh ta cũng khao khát có được *Sách Khải Huyền Hắc Ám*, nhưng anh ta chẳng làm gì cả. Lẽ nào anh ta biết trong tay người được Chúa chọn không hề có cuốn sách đó? Nếu vậy nghĩa là Trần Bình biết nhiều hơn Hoàng Hải.”

Tôi gật đầu trong bóng tối: “Có lẽ vậy, còn gì nữa không?”

“Có, rất có thể hôm nay Trần Bình mới chỉ kể một phần thôi. Điều anh ta che giấu mới là phần quan trọng nhất, chúng ta phải tìm cách nghe ngóng mới được. Cả chuyện còn hai ngày nữa, chưa biết chừng cũng là nói dối. Biết đâu thời gian tới cái gọi là ngày Chúa chọn còn lâu hơn hoặc nhanh hơn cũng chưa biết chừng. Nếu còn nhiều thời gian, thì chuyện chúng ta tàn sát lẫn nhau, chắc chắn sẽ có lợi cho hai người biết nội tình như Hoàng Hải và Trần Bình; nhưng nếu còn chưa tới hai ngày, họ có thể hành động nhân lúc chúng ta lơ là. Lén tấn công giết người không khó. Có thể Trần Bình hoặc Hoàng Hải đã có *Sách Khải Huyền Hắc Ám* rồi, mục đích họ ở lại đây chính là đợi ngày Chúa chọn, sau đó thừa cơ giết người.”

“Chắc vậy...” Tôi buồn ngủ thật rồi, ý thức cũng trở nên mơ hồ.

Cơn buồn ngủ rũ rượi như xoáy nước đen từ từ hút tôi vào, dưới đáy xoáy nước rất ấm áp, dễ chịu. Tôi nhớ tới cái giường lớn của mình, cả cái đệm mềm mại, tấm chăn bông xù ấm áp.

Hình như Trương Lam vẫn còn nói gì đó, nhưng cơn buồn ngủ càng lúc càng trĩu nặng, thính giác tôi bắt đầu hỗn loạn, những từ ngữ vụn vỡ bay cách quãng vào tai tôi: “Thực ra Hoàng Hải... của La Chiêm... vì anh cần em... Hôm đó anh không nhớ ra... chúng mình... anh sẽ hiểu... nhưng mà... còn có một thứ... cho em chút thời gian là... may mà anh tới rồi...”

“Anh sẽ đưa em rời khỏi đây.” Trước khi ý thức bị giấc ngủ hoàn toàn tước đoạt, tôi mơ mơ màng màng nói.

“Hy vọng thế.”

Nửa đêm gió nổi lên, trong tiếng gió ngoài cửa hang loáng thoáng một số âm thanh khác.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, tôi mơ mơ màng màng phân biệt xem đó là âm thanh gì. Đó là gì nhỉ? Hình như là âm thanh rất quen thuộc: có nhịp điệu, mặt đất rung rung... là tiếng bước chân ư? Âm thanh đó là tiếng bước chân gấp gáp.

Đột nhiên tôi bừng tỉnh, hoảng sợ nín thở lắng nghe thật kỹ, đúng là tiếng bước chân, hình như đã xa hơn lúc này, nhưng vừa rồi đúng là tiếng bước chân ở rất gần hang của chúng tôi. Nghĩa là vừa rồi ai đó đã đi qua cửa hang.

Có người phát hiện ra chỗ này rồi sao?

Không, không đâu, nếu có người phát hiện ra cái hang và muốn giết chúng tôi, không cần gây ra tiếng động lớn như vậy, chỉ cần đốt một đồng lửa ở cửa hang, tôi và Trương Lam chắc chắn sẽ chết.

Sau khi phân tích qua tình hình, tôi cho rằng trước mắt chúng tôi vẫn an toàn, tiếng bước chân ngoài hang không nhằm vào chúng tôi, tôi thở phào. Nếu vậy vừa rồi bên ngoài hang đã xảy ra chuyện gì? Tôi biết giờ không phải lúc tò mò, nhưng tôi muốn xác nhận xem đã xảy ra chuyện gì, nếu có thể kịp thời phát hiện sự tình bất lợi, phán đoán sớm một phút cũng đồng nghĩa với tránh xa cái chết.

Tôi để tay trước mặt Trương Lam thăm dò, hơi thở cô ấy rất đều, dường như vẫn đang ngủ say. Tôi cần mạo hiểm ra ngoài một chuyến. Ngộ nhỡ có người phát hiện ra cửa hang, tôi có thể dụ những người đó ra xa, Trương Lam sẽ được an toàn hơn. Nghĩ vậy, cảm giác trách nhiệm lạ lùng khiến tôi can đảm hơn nhiều. Tôi khê khàng hết mức có thể lần mò tìm con dao rọc giấy trong ba lô, đó là vũ khí duy nhất tôi mang tới đây. Tiếc là trước đó tôi không hề hay biết những chuyện này, nếu không chắc chắn tôi đã mua ít vũ khí tử tế hơn. Tôi nắm dao rọc giấy

trong tay, từ từ rút cánh tay dưới người Trương Lam ra, lặng lẽ bò về phía cửa hang.

Tôi co ro ở cửa hang, lắng nghe thật kỹ động tĩnh bên ngoài, tiếng bước chân đuổi nhau đã xa hẳn, biến mất trong gió, nhưng vẫn nên thận trọng thì hơn.

Kiên nhẫn chờ đợi mấy phút để chắc chắn ngoài hang không có tiếng động nào do con người tạo ra, tôi khẽ kháng vạch bụi cây, cong người bò ra khỏi hang.

Tôi đã ở bên ngoài hang.

Bên ngoài sáng hơn trong hang một chút, gió lớn hơn tôi tưởng nhiều, tiếng sóng biển đập vào đá ngầm nghe phát bực cũng bị tiếng gió rít lấn át. Cả khu rừng cách đó không xa đều bị cuồng phong làm cho chao đảo, trông chẳng khác nào đám người đang nghiêng ngả giằng co vùng vẫy. Cảnh tượng này khiến tôi không khỏi rung mình.

Tôi vẫn ngồi xổm, e dè thận trọng ngồi cạnh một tảng đá, quan sát phía khu rừng.

Nếu tôi nhớ không nhầm, tiếng bước chân biến mất ở hướng đó, chắc hẳn giờ trong rừng cũng có người đang rình mò tôi.

Nhìn kỹ một hồi để chắc chắn đã an toàn, tôi khom người chạy thật nhanh về phía cái cây gần nhất.

Nơi trống trải đồng nghĩa với nguy hiểm. Càng lúc càng gần cái cây, tôi có thể tưởng tượng được bộ dạng mình khom người ngồi cạnh cái cây tiếp tục quan sát.

Đầu ngón chân bên phải của tôi va vào một hòn đá hơi nhô lên khỏi mặt đất, cơn đau dữ dội truyền từ ngón chân khiến cả cơ thể tôi mất thăng bằng. Tôi không thể an toàn tới chỗ cái cây đó như tưởng tượng mà loạng choạng lao thẳng vào trong rừng.

Chẳng đợi tôi kịp lấy lại trọng tâm, cây bụi và cỏ dại trong bóng tối hòa với tiếng gió lao về phía tôi, quật mạnh vào người, vào má tôi. Tôi hoảng hốt lùi về phía sau, nhưng gót chân lại va phải thứ gì đó - khoảnh khắc tôi mất thăng bằng, những cây bụi

và cở đại lao về phía tôi theo quán tính giật mạnh sang phía bên kia.

Bóng tối và sự hỗn loạn trước mắt đột nhiên biến mất, tầm nhìn của tôi bỗng rộng mở.

Tôi nhếch nhác ngã ngò xuống đất, cảm giác đau đớn còn chưa kịp truyền tới não bộ, cơn gió dữ dội mang theo hơi ẩm có vị mặn mặn, đủ các loại cành cây, ngọn cỏ bị gió bẻ gãy rú rít lướt qua mặt tôi, thổi bay chút trí tò mò còn sót lại trong tôi, chỉ để lại nỗi sợ hãi.

Tôi hoảng hốt sợ sệt ngẩng đầu lên, các loại cành cây đan xen vào nhau bị gió cuồng bạo xoắn vặn lại thành những hình thù còn đáng sợ hơn ma quỷ, phát ra những tiếng kêu ai oán đau khổ.

Tôi sợ đến ngớ người, không dám động đậy, chỉ có thể giữ nguyên tư thế vừa vụng về vừa đau đớn, nửa nằm nửa ngò tại chỗ vẫn chưa hoàn hồn được.

Đây không phải vị trí tôi tưởng tượng, tôi chẳng biết tiếp theo mình nên làm thế nào.

Một cảm giác quen thuộc từ lòng bàn tay phải từ từ truyền tới, hình như đó là thứ có thể giúp tôi bình tĩnh lại.

Gì vậy nhỉ?

Mấy giây sau tôi hiểu ra, đó là con dao rọc giấy tôi nắm chặt trong tay. Đúng rồi, tôi còn một thứ vũ khí có thể phần nào giải tỏa nỗi sợ hãi.

Tôi định thần lại, chuyển trọng tâm cơ thể sang cánh tay trái, tay phải kiên định đẩy lưỡi dao kim loại ra khỏi tay cầm. Tiếng “cách, cách” khe khẽ và liên tục đó giúp tôi tỉnh táo hơn.

Để an toàn, tôi tiếp tục giữ nguyên tư thế một lúc rồi mới từ từ rút hai chân lại, ngò xồm dưới đất, cố gắng phân biệt mọi thứ xung quanh, tôi cẩn thận xác nhận xem trong bụi cỏ đang điên cuồng nhảy múa theo gió có nguy hiểm nào rình rập không.

Ngoài cỏ dại và cây bụi đang điên cuồng nghiêng ngã, tôi chẳng thấy gì khác.

“Đứng dậy, cái thằng ngu này! Mà muốn co ro ở đây đến bao giờ?” Tôi thầm mắng chửi mình, quay đầu lại xác nhận lần nữa rồi từ từ tựa lưng vào một cái cây, đứng dậy. Tầm nhìn rộng mở hơn.

“Rất tốt.” Tôi âm thầm khích lệ bản thân, nhớ kỹ lại hướng tiếng bước chân biến mất rồi khó nhọc nhấc cái chân đang run lẩy bẩy này giờ.

“Mẹ mày! Đúng là phế vật! Làm thế này sớm đã chẳng có chuyện gì rồi!” Tôi thầm nói với bản thân.

Rón ra rón rén đi một lúc trong rừng, tôi phát hiện thực ra gió cũng không lớn đến mức quá khoa trương, chẳng qua sau khi ra khỏi hang tôi vẫn chưa quen hoàn toàn mà thôi. Đáng mừng là sau khi dần thích nghi được với gió và bóng tối, sự dũng cảm trong tôi cũng tăng lên gấp bội. Ý thức được điều này, tôi rất yên tâm, hoàn toàn bình tĩnh trở lại. Đúng thế, chẳng có gì ghê gớm cả. Huống hồ trong tay tôi còn một món vũ khí tuy nhỏ bé nhưng đủ gây chết người.

Tôi lờ mờ phân biệt phương hướng rồi chậm chậm nhích về phía trước, chốc chốc quay đầu lại xác nhận vị trí bờ biển, tôi không muốn lạc đường ở nơi quỷ quái này lúc nửa đêm, rừng cây bị gió lớn càn quét trong bóng tối không khác nào địa ngục! Tôi chợt nhận ra, trước khi đi ngủ tôi còn vì nhung nhớ giường lớn mà không vừa lòng cái hang, nhưng giờ này phút này, chỗ trú chân tối tăm lạnh lẽo đó lại trở thành thiên đường.

Nghĩ vậy tôi cười méo xệch, hiểu ra tầm quan trọng của so sánh.

Đột nhiên, phía bên trái vọng lại giọng nói yếu ớt: “Bên này.”

Tôi dừng bước, người ngợm cứng đờ, lông tơ toàn thân dựng đứng lên. Một lúc lâu sau tôi mới nghiêng người, lắng nghe thật kỹ để phân biệt trong tiếng gió ồn ào.

Chẳng nghe thấy gì cả. Tôi bị ảo giác vì quá căng thẳng ư?

“Ồ... đây này.” Giọng nói lại vọng tới lần nữa. Tôi nghe rõ rồi, không phải ảo giác. Tim tôi co giật mạnh, tất cả máu trong người đều dồn về não bộ, còn tay chân lạnh ngắt.

Chưa đợi tôi kịp hoàn hồn, giọng nói lại vọng tới lần nữa: “Chu Khởi Dương à? Tôi...” Nửa câu sau bị vùi lấp trong tiếng gió.

Có nên trả lời không? Tôi chần chừ. Tất cả những truyện ma liên quan tới việc gọi tên người đều xộc vào vỏ não tôi. Nếu là bình thường tôi sẽ cảm thấy rất buồn cười, nhưng giờ này phút này, những ký ức đó chẳng khác nào đồng lõa của ác mộng, tất cả đều trở thành gia vị pha chế nên sự sợ hãi, đồng thời khiến sự nhát gan của tôi càng thêm trầm trọng.

“Đừng sợ, tôi Trần Bình đây, tôi sắp chết rồi...”

Tạ ơn trời đất, gió đã yếu hơn, tôi nghe rõ rồi, đúng là giọng Trần Bình. Tôi giấu dao rọc giấy ra sau lưng, cảnh giác đi về phía tiếng nói.

Mới đi được vài mét (tôi rất bất ngờ là gần như vậy), hình như tôi đã phải thú gì đó, cảm giác không phải rẽ cây bụi, cũng chẳng phải đá, hơi có tính đàn hồi - là cơ thể người.

Trần Bình ở ngay cạnh chân tôi.

“Nhẹ thôi... khụ khụ... cậu đá vào tôi... khụ khụ... tôi sắp chết rồi.”

Gió lại nhỏ hơn chút nữa, tôi thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề xen lẫn trong giọng nói của Trần Bình. Hình như anh ta bị thương rất nặng, tiếng rên rỉ đau đớn đó không thể là giả vờ được.

Tôi vẫn giữ thận trọng và cảnh giác, từ từ ngồi xuống, trong ánh sáng cực kỳ có hạn, tôi phải mất một phút làm quen mới nhìn thấy Trần Bình.

Anh ta yếu ớt ngồi tựa lưng vào một cái cây nhỏ, hai tay buông thõng, cơ thể vốn cường tráng hình như đang run rẩy dữ dội.

Có vẻ anh ta đã bị thương, trong tiếng ho còn đi kèm âm thanh như bị sặc nước, nhưng tôi nhìn không rõ, chỗ này thực

sự quá tồi.

“Tay tôi... khụ khụ, trong tay tôi có đèn pin, tôi không bật được, cậu giúp... khụ khụ, cậu giúp tôi bật lên, tôi muốn, tôi muốn xem vết thương của mình.” Giọng anh ta nghe như cầu xin.

Tôi lần mò tìm thấy cái đèn pin nhỏ xinh, mất một lúc mới bật được nó. Lúc này tôi mới nhìn thấy máu me be bét ở thắt lưng Trần Bình.

“Có chuyện gì thế?” Mùi máu tanh xộc tới, tôi cố gắng kiềm chế nỗi sợ hãi trong lòng và phản ứng của sinh lý.

“Túi, túi của tôi.”

Ban đầu tôi còn tưởng anh ta muốn tìm lại túi, mãi một lúc sau mới hiểu Trần Bình muốn tôi giúp anh ta mở cái túi nhỏ ở bên thắt lưng không bị thương.

Tôi cố tình đặt đèn pin vào đồng cỏ, để cỏ che bớt một phần ánh sáng, đồng thời thu lưỡi dao lại nhét vào túi áo, sau đó chặt vật mở cái túi nhỏ bị dính ít máu.

“Hộp, cái hộp đó... khụ khụ.” Trần Bình dùng ánh mắt chỉ dẫn tôi tìm một cái hộp nhỏ xinh. Nó làm bằng nhựa trong, qua nắp hộp có thể thấy bên trong đựng hai bơm tiêm vừa nhỏ vừa mảnh, trên mỗi đầu kim đều lắp nắp nhựa trong giống nhau để bảo vệ.

“Anh muốn lấy cái này à?” Tôi hỏi.

“Khụ khụ... đúng... đó là moóc-phin...” Trần Bình ho liên tục, tôi đoán anh ta không chỉ bị thương ở thắt lưng, rất có thể phổi cũng có lỗ thủng, nếu không anh ta đã chẳng ho dữ dội như vậy. “Tiêm cho tôi một mũi... tôi... khụ khụ, tôi phải nói với cậu... khụ khụ...”

Tôi hiểu rồi, Trần Bình muốn cho tôi biết một số chuyện nhưng cơn đau khiến anh ta không thể cầm cự được, anh ta cần tiêm một mũi moóc-phin để giảm đau.

Tôi cẩn thận lấy một bơm tiêm ra, rút nắp nhựa bảo vệ đầu kim rồi nhìn Trần Bình. Tôi chưa từng tiêm cho người khác, không biết nên làm thế nào.

“Đẩy không khí ra, đâm vào đùi tôi đi, không cần sát trùng, e là tôi...” Lại một cơn ho dữ dội nữa ập đến.

Tôi lấy gan làm như lời anh ta nói.

Từ từ đẩy thuốc vào trong, tôi đoán nửa câu sau của anh ta là “... e là tôi không sống được bao lâu nữa.” Lúc tiêm tôi để ý chỗ vết thương ở thắt lưng anh ta có thể nhìn thấy một đoạn ruột xám trắng, cả vụn xương trong đông máu thịt bầy nhầy... Chắc xương chậu bên đó của anh ta vỡ vụn rồi.

Moóc-phin hình như rất hữu hiệu, sau khi thở hỗn hển một lúc, hơi thở Trần Bình dần ổn định trở lại, anh ta thở hắt ra.

Tôi cũng thế.

“Cảm ơn cậu.”

Tôi chẳng biết nên trả lời thế nào, khách khí với anh ta ư? Tôi nghĩ anh ta không cần điều đó.

“Nếu không có cậu, chưa cần mất máu quá nhiều... khụ khụ... chưa cần mất máu quá nhiều, tôi đã chết vì đau rồi.” Anh ta dừng lại thở gấp: “Cậu giữ mũi moóc-phin còn lại đi, có thể sẽ cần dùng đến... tôi không dùng nữa rồi.” Nói đoạn anh ta hất cầm chỉ chỉ hộp nhựa trong tay tôi. Tôi gật gật đầu, cẩn thận nhét hộp nhựa đó vào túi quần rồi hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Trần Bình không trả lời câu hỏi của tôi mà chập vạt nhấc cánh tay lên: “Đèn pin... đưa tôi, để tôi xem một chút...”

Anh ta cầm đèn pin chiếu lên cơ thể mình, tôi cúi đầu cố ý không nhìn những vết thương be bét máu đó. Khoảnh khắc cúi xuống tôi thấy trên cánh tay cơ bắp của anh ta có một vết cắt cực sâu.

“Mười phút à? Có thể... khụ khụ... không... nhiều nhất chỉ còn năm phút? Tôi là bác sĩ ngoại khoa, tôi biết mình còn sống được bao lâu... khụ khụ... đừng ngắt lời tôi, tôi sẽ cho cậu biết mọi chuyện.” Trần Bình yếu ớt thông tay xuống, chậm chậm điều hòa nhịp thở, có vẻ anh ta định cố nén ho.

Tôi nhẫn nại chờ đợi.

“Lúc chiều, tôi không kể hết với mọi người... vì *Sách Khải Huyền Hắc Ám* chẳng hề đơn giản. Còn nữa... tế máu cũng không đơn thuần như vậy.”

“Tôi cũng đoán vậy, anh đã giấu một số chuyện.” Tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng những điều Trần Bình kể vẫn nằm ngoài dự liệu.

Trần Bình từng tiếp xúc với người được Chúa chọn, nhưng chưa hề tận mắt nhìn thấy *Sách Khải Huyền Hắc Ám*. Người được Chúa chọn đã kể với anh ta mọi chuyện lúc hấp hối.

Cuốn sách này bắt đầu lưu truyền từ năm 1204 (sau khi cuộc thập tự chinh lần thứ tư kết thúc), đến nay đã hơn tám trăm năm, nó từng qua tay rất nhiều người. Đúng là nó có thể khiến người sở hữu nó thay đổi vận mệnh của mình. Tất nhiên người sở hữu nó phải trở thành người được Chúa chọn. Còn cần có vật tế nữa, đủ nhiều vật tế.

Đêm Chúa chọn bảy năm mới có một lần, vào ngày chính giữa năm: đêm mừng 2 tháng 7. Nhưng cần phải thỏa mãn mấy điều kiện:

I. Từng được khải thị.

II. Trước đêm Chúa chọn, phải có một nghìn người chết vì *Sách Khải Huyền Hắc Ám*. Tự sát, bị giết hay tai nạn đều được, nhưng phải chết vì cuốn sách này.

III. In dấu tay người sở hữu lên *Sách Khải Huyền Hắc Ám*, cần dùng máu bản thân anh ta.

IV. Tất cả phải hoàn thành trước khi mặt trời lên vào ngày hôm sau đêm Chúa chọn.

V. Đêm Chúa chọn bảy năm mới có một lần.

Sau khi hội tụ đủ tất cả những điều kiện trên, vận mệnh người được Chúa chọn, tức là người thứ một nghìn lẻ một sẽ do chính bản thân người đó nắm giữ. Một nghìn linh hồn vì cuốn sách mà chết sẽ bảo vệ người được Chúa chọn, tương lai của anh ta sẽ thuận buồm xuôi gió. Trong số những người lên đảo này,

không chỉ có Trần Bình và Hoàng Hải mới biết sự tình, những người khác cũng biết ít nhiều. Thông qua manh mối trong quá trình trò chuyện, Trần Bình khẳng định La Chiêm và Lý Giang (người đã chết trước khi tôi lên đảo), cả gã béo mặt mũi hung ác đều biết một phần nội dung, cụ thể biết những gì thì anh ta không rõ. Phải rồi, gã béo mỡ màng để râu quai nón đó tên là Lý Vĩ Húc.

“Ừm... Lý Giang... bị người biết nội tình giết à?” Tôi hỏi một câu uyển chuyển hết mức có thể, vì rất có thể Lý Giang bị chính Trần Bình giết.

Anh ta chật vật lắc đầu: “Cái đó tôi không biết. Hãy tin tôi, không phải tôi giết, tôi chưa từng giết ai cả. Hơn nữa...” Một trận ho dữ dội cắt lời anh ta.

Có nên vỗ lưng anh ta như với người bình thường không nhỉ? E là sẽ khiến anh ta càng thêm đau đớn... nên tôi từ bỏ ý định.

Sau cơn ho dữ dội như xé ruột xé gan, Trần Bình khó khăn thở dốc, nghỉ ngơi một lúc lâu mới nói tiếp được.

“Khi người được Chúa chọn tới tìm tôi, tôi cũng lực bất tòng tâm, anh ta bị thương quá nặng... tôi không cứu được anh ta... khụ khụ... anh ta nói với tôi người làm anh ta bị thương là Hoàng Hải, đồng thời nhắc nhở tôi, có lẽ Hoàng Hải cũng sẽ xuất hiện...”

“Các anh điều tra ra nơi này trên mạng à?”

“Không hẳn... có một số hội nhóm nhỏ về các hiện tượng thần bí cũng biết kha khá...” Nói tới đây anh ta cười ngượng nghịu: “Tôi là một trong số đó.”

Từ rất lâu về trước Trần Bình đã biết đến sự tồn tại của *Sách Khải Huyền Hắc Ám*, nhưng anh ta không tin. Có điều cuối cùng anh ta vẫn phải tin, vì anh ta đã nằm mơ thấy cùng một giấc mơ kỳ lạ liên tục mấy ngày liền, anh ta mơ thấy một người bị thương tới tìm mình lúc đêm khuya. Sau khi người được Chúa

chọn thực sự xuất hiện, Trần Bình mới biết những giấc mơ đó chính là khảo thí.

Lúc mới lên đảo, Trần Bình không hề ngạc nhiên khi thấy Hoàng Hải cũng có mặt, mà ngạc nhiên vì có nhiều người đến vậy. Thậm chí anh ta còn từng nghĩ đến chuyện trốn khỏi đây, nhưng cuốn sách quá hấp dẫn anh ta, vì anh ta đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng - một sự cố y khoa do sơ suất, anh ta không muốn ngồi tù, nên anh ta quyết định ở lại.

Đêm nay, anh ta và Hoàng Hải là hai người cuối cùng rời khỏi chính điện. Hoàng Hải nói với anh ta, ông ta đã tìm được chỗ Mã Tiểu Điền trốn, cần anh ta giúp. Trần Bình do dự một lúc rồi quyết định bắt đầu giết người. Nhưng anh ta không ngờ, đây là một cái bẫy.

Dù anh ta đã đề phòng nhưng thể lực và sự nhanh nhẹn của Hoàng Hải khiến anh ta vô cùng ngạc nhiên, hoàn toàn không giống thể lực của một người hơn năm mươi tuổi. Anh ta bị trọng thương, phải trốn đến đây ẩn nấp, sau đó thì gặp được tôi.

“Hoàng Hải từng đi lính, cậu phải cẩn thận.” Nói xong về mặt Trần Bình dần dần không còn đau đớn nữa, mà lộ ra sự mơ màng, ánh mắt bắt đầu đờ đẫn.

Tôi lặng lẽ gật gật đầu, hình như anh ta sắp chết rồi. Tuy tôi vẫn còn rất nhiều băn khoăn, nhưng nhìn tình hình thực tế, Trần Bình không gắng gượng được mấy phút nữa.

Tôi định hỏi câu cuối cùng.

“Chu kỳ này đã có bao nhiêu người chết vì cuốn sách đó rồi?”

“Trước khi chúng ta tới đây, đã có chín trăm chín mươi người...” Tiếng anh ta càng lúc càng nhỏ: “Người được Chúa chọn đó... Hoàng Hải cũng nói vậy...” Giọng anh ta càng lúc càng nhỏ, cho đến khi hoàn toàn bị tiếng gió vùi lấp.

Trần Bình chết trước mắt tôi.

Thời khắc cái chết đến gần, hơi thở anh ta trở nên gấp gáp hơn, sau đó dần yếu đi, cho tới khi hoàn toàn biến mất. Khoảnh khắc cuối cùng, đồng tử anh ta đột nhiên xám xịt, như thể thực sự có thứ gì đó rời khỏi cơ thể. Trong mấy giây sau, các cơ mặt

của anh ta từ từ chùng xuống, khiến anh ta nhìn không còn giống anh ta nữa. Cảnh tượng đó vừa khiến người ta cảm thấy sợ hãi vừa có chút mê mẩn. Cuối cùng, chút ánh sáng còn sót lại trong mắt anh ta hoàn toàn tan biến, đôi mắt trống rỗng và đờ đẫn.

Anh ta chết mở mắt.

Tôi đấu tranh nội tâm một lúc lâu rồi học cách trong phim khép mắt lại cho anh ta. Làm xong tôi ngẩn người, không thể nói rõ trong lòng mình đang có cảm giác gì.

Đây là lần đầu tiên tôi tận mắt nhìn thấy một người chết trước mặt mình.

Chẳng biết bao lâu sau, gió hình như hơi lạnh, cũng bắt đầu mạnh hơn. Tôi quyết định quay về kể cho Trương Lam nghe tất cả mọi chuyện rồi đưa cô ấy trốn khỏi cái chốn điên rồ này.

Tôi thở dài, lấy gan nhặt cái đèn pin nhỏ nhẩn trong tay Trần Bình, chống tay lên đôi chân đau nhức rồi đứng dậy.

Vừa quay lưng lại, tôi hoảng sợ phát hiện có một người phía sau mình vài mét. Nhìn thấy tôi, người đó hơi ngẩn ra, sau đó khóe miệng khẽ nhướn nụ cười giả tạo.

Là Hoàng Hải. Đầu óc tôi hỗn loạn. Trên mặt, trên người ông ta hình như còn dính những vệt nước. Trời mưa à? Sương đêm? Nước biển gió mang tới?

Tôi nhìn không rõ. Ngay sau đó tôi lập tức hiểu ra, là vết máu.

Cảm giác sợ hãi tuyệt vọng ập tới từ sau lưng, khiến hai chân tôi mềm nhũn, toàn thân bủn rủn. “Nếu ngã bây giờ sẽ không bao giờ đứng dậy được nữa! Cái đồ ngu ngốc này!” Tôi mắng chửi bản thân, quay người co giò bỏ chạy.

Chẳng cần quay đầu lại tôi cũng biết Hoàng Hải đang lặng lẽ đuổi sát phía sau. Tôi chạy như điên trong rừng.

Trên đường đủ các loại cành cây khẳng khiu, cây lá rộng, cỏ dại, cây bụi tới tấp quật vào người tôi. Những cơn đau bỏng rát trên phần mặt, phần cánh tay hở ra ngoài, nhưng tôi không dám dừng lại.

Cũng không thể dừng lại.

Chỉ mới vài phút ngắn ngủi tôi đã mệt đứt hơi, trái tim điên cuồng co bóp dưới xương ức như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Tôi không biết mình đã chạy bao xa, cũng chẳng biết Hoàng Hải còn ở phía sau không, tôi có nên dừng lại xác nhận không.

Không, tôi không thể đem mạng sống của mình ra đánh cược được. Mấy phút trước Trần Bình đã chết thảm trước mặt tôi, tôi không muốn mình cũng giống vậy.

Hình như gió lại yếu đi, tôi nghe thấy tiếng bước chân và tiếng thở nặng nề từ phía sau! Âm thanh ở rất gần, như thể ngay sát phía sau lưng tôi.

Khoảng cách càng lúc càng ngắn. Đột nhiên có thứ gì đó xẹt qua đầu óc tôi. Gì vậy nhỉ?

Tôi có thể cảm nhận ngón tay Hoàng Hải xướt qua lưng áo mình, nhưng ông ta không nắm được gì cả.

Thứ gì vừa xẹt qua tâm trí tôi vậy? Tôi biết nó rất quan trọng. Nhưng đó là gì?

Lông tơ trên sống lưng tôi gần như dựng đứng, bàn tay Hoàng Hải lại lần nữa chạm vào áo sơ mi của tôi!

Ông ta vẫn không thể nắm được cái áo sơ mi nhóp nhép vì ẩm ướt của tôi. Trong lúc hoảng loạn, ý nghĩ đó lại xẹt qua lần nữa, tôi bắt được nó rồi!

Đèn pin!

Là đèn pin! Cái đèn pin tôi luôn nắm chặt trong tay! Thế nên mục tiêu của Hoàng Hải mới vừa rõ ràng vừa bắt mắt trong bóng tối.

Tôi khẽ điều chỉnh trọng tâm trong lúc chạy điên cuồng, rồi đột ngột ném đèn pin về bên phải, tay trái nắm vào cái cây nhỏ, mượn lực đàn hồi của thân cây loạng choạng chạy về bên trái.

Bàn tay trái tôi đau rát, chắc vỏ cây cửa rách lòng bàn tay rồi. Nhưng không sao, tôi đạt được mục đích của mình rồi, tiếng bước chân phía sau nghe đã xa hơn.

“Cố đừng chạy thẳng, cố đừng chạy thẳng!” Tôi gắng chịu đựng cơn đau dữ dội như xé nát đôi chân và cả cái hông vì cú

chuyển hướng đột ngột vừa rồi, chạy dích dắc xuyên qua rừng cây như một con gián đang hoảng hốt tránh né.

Tôi chẳng thể phán đoán vị trí của Hoàng Hải bằng tiếng động được nữa, tôi đã chạy quá lâu, tiếng thở hổn hển gấp gấp gần như lẫn lướt. Tôi tiếp tục chạy loạn lên như phát điên, liên tục cầu nguyện bản thân dừng vì đầu óc thiếu tỉnh táo mà chạy nhầm hướng rồi lại đi đâm vào tên sát nhân đáng sợ kia.

Đúng lúc đó trước mắt tôi chợt sáng lên, gió biển mang theo mùi tanh phả vào mặt. Đó là khu đất trống rộng rãi, cách đó mấy chục mét đá ngầm nằm rải rác, phía xa là bờ biển.

Tôi cố hết sức đè nén tiếng thở, tựa sát lưng vào một cái cây lá rộng ở bìa rừng, lắng nghe thật kỹ để phân biệt các tiếng động trong rừng.

Tôi không nghe thấy tiếng bước chân. Tôi đã thoát được Hoàng Hải rồi ư?

Tôi chờ đợi từng giây từng phút, trong đầu tính toán thật nhanh bước tiếp theo mình nên làm thế nào.

Cứ như vậy một lúc, ngoài tiếng gió, tôi chẳng còn nghe thấy bất cứ tiếng động đáng ngờ nào. “Nếu Hoàng Hải phát hiện ra mình, chắc chắn đã không kiên nhẫn đợi lâu như vậy! Bình tĩnh lại đi, cái thằng ngu ngốc này, bình tĩnh!”

Tôi định thần lại cẩn thận quan sát một lúc, tôi biết mình đang ở đâu rồi. Khu đất trống trải trước mắt hình như cách cái hang chúng tôi trú chân không xa, cái hang đó nằm ngay bên dưới đồng đá ngầm lớn cách tôi mấy trăm mét về bên trái.

Chắc hẳn tôi đã chạy một vòng lớn. Giờ có nên quay về không?

Đúng rồi, tôi phải quay về, Trương Lam vẫn còn ở đó. Được rồi, hành động thôi.

Tôi cố nén cơn đau khắp mình mẩy, khom người, áp sát bìa rừng, chạy thật nhanh về bên trái.

Khoảng cách mấy trăm mét thật xa xôi, tôi khom lưng như một động vật gặm nhấm lăm la lăm lét, dồn tất cả sức lực để chạy.

Còn mấy chục mét cuối cùng nữa.

“Sắp an toàn rồi.” Tôi nói với chính mình.

Nửa phút sau, tôi đến nơi.

Chậm chậm vạch lùm cây bụi ra, chui vào trong hang, tôi cẩn thận chỉnh lại bụi cây ở cửa hang, sau đó hơi quỳ quan sát bên ngoài qua khe hở giữa những bụi cây.

Một phút qua đi.

Hai phút qua đi.

Nếu Hoàng Hải phát hiện tôi chui vào cái hang này, chắc ông ta phải tới đây lâu rồi chứ?

Tôi an ủi bản thân.

An toàn chưa nhỉ?

Năm phút trôi qua, cuối cùng trái tim đang co bóp dữ dội của tôi cũng được thả lỏng, có lẽ an toàn rồi. Tôi nhắm mắt lại, chậm rãi và lặng lẽ thở phào.

Trương Lam vẫn còn ngủ à? Chắc cô ấy không thể tưởng tượng được mọi chuyện tôi vừa trải qua điên cuồng thế nào đâu. Tôi quay người lại làm quen với bóng tối trong hang một lúc mới nhìn rõ.

Trong hang trống không, Trương Lam biến mất rồi.

Chương ba

Án hỗn loạn

Đêm đen như một tấm màn dày cộp che kín cửa hang, còn gió lại dùng tiếng thét gào của mình át hết mọi tiếng động ngoài hang. Tôi ngồi xổm sau bụi cây ở cửa hang, co rúm người lại, không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì, chỉ còn những ảo giác lúc ẩn lúc hiện và nỗi tuyệt vọng, sự sợ hãi chân thực như một dấu nung hằn lên cơ thể.

Sau khi phát hiện Trương Lam mất tích, hết lần này tới lần khác tôi định lấy mọi can đảm ra ngoài tìm cô ấy, nhưng lần nào vừa thò tay ra khỏi bụi cây tôi cũng vội rút lại. Tôi sợ, đầu óc tôi toàn sự sợ hãi. Tôi chưa từng cảm hận bản thân mình như hôm nay, hận mình nhu nhược, nhát gan. Nhưng dù chửi mắng bản thân thế nào, tôi vẫn như con chuột bị động vật họ mèo dọa gần chết, co ro rúm ró một chỗ, không dám đi dù chỉ nửa bước.

Gió thổi qua cửa hang, mang theo tiếng rú rít như tiếng sáo, có thể nhận ra gió ngoài hang lại mạnh hơn, xen lẫn tiếng sóng biển đập ầm ầm vào đá ngầm. Tôi co tròn người lại hết mức, tái mét và yếu ớt ảo tưởng rằng Trương Lam có thể quay lại, rồi tự nhủ cô ấy tỉnh dậy không thấy tôi đâu nên đã ra ngoài tìm.

Nhưng đó chỉ là ảo tưởng của tôi.

Cuộc đuổi giết vừa rồi giống như cơn ác mộng chẳng thể tỉnh lại, nó bầu chặt lấy trái tim tôi, ép ra giọt máu cuối cùng, khiến tay chân tôi lạnh toát, không ngừng run rẩy. Đây là ác mộng ư? Sao trên đời này lại có thứ như *Sách Khải Huyền Hắc Ám* nhỉ? Sao lại có hòn đảo cô độc này? Sao lại có nhiều người điên cuồng như vậy? Đây chắc chắn là ác mộng.

Nhưng tôi không biết cách tỉnh dậy.

Chẳng biết bao lâu sau, chắc vì quá mệt mỏi, lại thêm cơn choáng váng xây xẩm giống như bị hạ đường huyết hoặc thiếu oxy, tôi buồn ngủ díp cả mắt. Sự mệt mỏi bắt đầu đè nặng từng thớ thịt, từng khúc xương trên cơ thể. Cũng chính lúc này, những cảm xúc bất an dần bao phủ tôi, có thứ gì đó đã ẩn náu rất lâu đang từ từ dấy lên trong lòng tôi.

Đó là gì vậy? Tôi cố gắng nghĩ...

Trần Bình chết rồi, chết ngay trước mắt tôi.

Lúc tôi khép mắt cho anh ta, đột nhiên anh ta mở mắt ra nhìn tôi nói: “Cẩn thận sau lưng.”

Tôi kinh hãi quay đầu lại, nhìn thấy Hoàng Hải đang cười hung tợn. Tôi muốn chạy nhưng không cất bước nổi.

Hoàng Hải vẫn cười điên cuồng, cơ thể ông ta đang liên tục phồng lên. Dần dần chiếm hết tầm nhìn của tôi. Tôi cố hết sức muốn nhúc nhích chân mình nhưng không thể, dù chỉ nửa bước, chân tôi như bị đồ chì.

Lúc này bỗng một bàn tay vươn tới, tôi ngẩng lên, là Trương Lam. Cô ấy bình tĩnh cười nói: “Đã chín trăm chín mươi người rồi.”

Mắt Hoàng Hải đã trở nên đỏ ngầu, từ cơ thể to như núi của ông ta thò ra một cái móng vuốt lớn kinh người, tóm chặt lấy tôi. Tôi cảm thấy bụng mình lạnh lạnh... tôi cúi xuống, bụng tôi đã bị rách, ruột màu xám trắng cùng dịch thể màu xanh sẫm lập tức trào ra ngoài.

Màu xanh sẫm á? Tại sao không phải màu đỏ nhỉ? Tôi thấy hơi kỳ lạ. Ngay sau đó không phải đau đớn, mà là cơn lạnh thấu xương...

Tôi giật mình bừng tỉnh, loáng thoáng ý thức được ngọn nguồn của nỗi bất an trước khi ngủ thiếp đi.

“... Một nghìn linh hồn đã chết vì *Sách Khải Huyền Hắc Ám* sẽ bảo vệ người được Chúa chọn, tương lai của anh ta sẽ thuận buồm xuôi gió... Sau khi hội tụ đủ tất cả các điều kiện, vận mệnh của người được Chúa chọn, tức là người thứ một nghìn lẻ một, sẽ do bản thân người đó nắm giữ...”

Đúng vậy, chính là vấn đề này.

Trần Bình từng nói trước khi lên đảo đã có chín trăm chín mươi người chết vì *Sách Khải Huyền Hắc Ám*, ban đầu chỉ có mười người lên đảo. Vậy nghĩa là vừa đúng một nghìn người. Nếu không có tôi, dù tất cả mọi người có mặt trên đảo đều chết hết cũng vô dụng, vì thiếu người thứ một nghìn lẻ một sống sót để trở thành người được Chúa chọn, vậy là mọi giết chóc đều trở nên vô nghĩa.

Vấn đề nằm ở đây: Trước khi tôi tới còn thiếu một người.

Tôi cảm thấy hoảng hốt, tất cả những điểm đáng ngờ tôi chôn giấu, chưa từng suy nghĩ kỹ càng giờ xộc vào tâm trí:

Đêm trước khi tôi lên đảo, Lý Giang chết;

Tiếp đó bắt đầu có nhiều người chết hơn;

Trở thành người được Chúa chọn cần nhận được khải thị, mà tôi thì không;

Trương Lam giấu con thuyền tôi lái tới đây ở chỗ chỉ mình cô ấy biết;

Lúc tôi nôn thốc nôn tháo, cô ấy tỏ ra rất lạnh lùng...

Trương Lam gọi điện thoại nói cần giúp đỡ...

Cô ấy bảo tôi tới đây, cô ấy biết tôi sẽ tới...

Tôi tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Lúc tôi mở mắt ra lần nữa, gió ngoài hang không biết đã ngừng thổi từ khi nào. Trời sáng rồi.

“Kìa một con ngựa ô, và người cưỡi ngựa cầm cân trong tay.”

Sách Khải Huyền

Mất tích

Không biết do ẩm thấp hay vì bị căng cơ, mỗi thớ thịt trên người tôi đều nhâm nhảm đau nhức.

Nhưng khớp xương còn tồi tệ hơn, tất cả đau kinh khủng, cử động chỉ cần hơi mạnh một chút là nghe thấy các đầu khớp khe khẽ răng rắc. Đầu tôi cũng đau kinh khủng, thậm chí cả cánh tay trái cũng đau theo. Còn lòng bàn tay trái chỉ có thể miêu tả bằng cụm từ “thảm không nở nhìn”, nó vẫn đang chảy máu ròng ròng, có vẻ sưng lên rồi, chẳng thấy dấu hiệu khởi sắc nào cả. Nếu không kịp thời xử lý chắc sẽ bị viêm, tôi nghĩ vậy. Nhưng trước mắt, tôi thiếu thuốc men, đành chịu đựng thôi.

Trong hang còn ẩm thấp hơn hôm qua. Thứ không khí khiến người ta cảm thấy ẩm áp, an toàn đã biến mất, chỉ có lại bất an và lạnh lẽo. Tôi hiểu đây không còn là nơi an toàn nữa, vì Trương Lam biết chỗ này. Dù không muốn nghĩ nhiều nhưng tôi buộc phải đối diện với một vấn đề: Không loại trừ khả năng cô ấy liên thủ với ai đó để giết tôi. Ở một mức độ nào đó, rất có thể cái hang này còn nguy hiểm hơn bên ngoài, thậm chí nói một cách nghiêm trọng, đây là hầm mộ.

Tôi quyết định ra ngoài.

Tôi cố nén cơn đau khắp cơ thể, vào sâu trong hang thu dọn tất cả đồ đạc, kéo cái ba lô lớn chật vật bò ra ngoài.

Đến cửa hang, tôi quay lại nhìn nơi từng là chốn dung thân của mình, ít nhiều lưu luyến, nhớ lúc ban đầu Trương Lam dẫn tôi tới đây, cả bóng lưng nhanh nhẹn như động vật hoang dã của cô ấy nữa... Không biết vì sao, cảm giác đau khổ, buồn bã, phần nộ và nghi hoặc cùng lúc dâng lên trong lòng tôi, hòa vào nhau, thay nhau ảnh hưởng tới tâm trạng của tôi.

Tôi cố gắng bình tĩnh lại rồi lặng lẽ tự nói với bản thân: “Chu Khởi Dương, giờ mày chỉ có một thân một mình.”

Trời ngoài hang rất lạnh, nhưng không còn ướt rườn rượt như hôm qua, chắc nhờ trận gió lớn đêm qua. Sương sớm lững

lờ dờ hơn hôm qua một chút, khiến cảnh tượng đằng xa có chút mờ lung.

“Nên đi đâu nhỉ?” Tôi hoang mang nhìn quanh.

Ở lại quanh đây không phải lựa chọn hay, bãi đá ngầm gần bờ biển quá trống trải, những tảng đá màu xám đen nằm rải rác kia nhìn từ xa rất giống mấy bóng đen mơ hồ, nếu có người ngồi ở đó sẽ rất khó nhận ra, thật đáng sợ. Hơn nữa dù là mùa hè nhưng ban đêm trên đảo vẫn rất lạnh, nơi này chẳng thể che mưa chắn gió, ngoài trời lại quá ẩm thấp, dây chằng của tôi đủ đau rồi.

Tới nhà thờ ư?

E là cũng không được, nếu có kẻ định hợp mưu giết người, tới đó chẳng khác nào đâm đầu vào chỗ chết. Hay tìm một chỗ trú chân trong mấy ngôi nhà nát ở làng chài quanh nhà thờ?

Có lẽ được, nhưng nghĩ tới cái xác của La Chiêm... nơi ấy chưa chắc đã an toàn. Hoặc đã có người cắm chốt trong một căn nhà bỏ hoang ở đó rồi.

Tôi dờ dẩn đứng ở cửa hang cân nhắc một hồi lâu, cuối cùng tuyệt vọng phát hiện ra chẳng có nơi nào an toàn cả. Đây là một hòn đảo hoang.

Cuối cùng tôi quyết định cứ vào rừng trước đã, ít nhất ở đó cũng không dễ bị bắt, nếu lại phải đối diện với nguy hiểm lần nữa. Tôi chẳng trông mong có điều gì bất ngờ xảy ra, nhưng vẫn phải đối mặt với thực tế thôi.

Tôi cẩn thận đi về phía rừng cây, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi và bất lực. Đó là nơi tôi vừa thoát ra ngày hôm qua, giờ lại trở thành lựa chọn duy nhất.

Tôi khó nhọc xốc lại cái ba lô to tướng nặng nề, đi về phía rừng cây cách đó mấy chục mét.

Trương Lam từng nói nếu định tới nhà thờ thì ra khỏi hang, vào rừng từ khoảng cách gần nhất, sau đó rẽ sang trái, đi bộ hơn mười phút sẽ nhìn thấy một con đường lầy lội.

Đó là con đường duy nhất nối bến thuyền với làng chài, cứ đi thẳng men theo nó sẽ tìm được nhà thờ. Còn tôi sau khi vào rừng liền cố tình rẽ sang phải, nên giờ tôi không phân biệt được mình đang ở đâu, tôi chưa từng tới đây.

Một lúc sau, tôi nghĩ có lẽ mình đã lạc đường. Hình như tôi đang đi trong một khu rừng chẳng có điểm kết thúc, không phân biệt được mình đang ở đâu, cũng chẳng biết mình đang đi về đâu.

Tôi tệ hơn là, sương mù càng lúc càng dày đặc.

Những mảng sương mỏng không biết từ bao giờ đã bắt đầu nối vào nhau, càng lúc càng tích tụ, cho đến khi trở thành một khối sương lớn đặc và dính. Lúc tôi mới ra ngoài sương vẫn còn là sương (hoặc ít nhất nhìn vẫn giống sương), nhưng giờ nó giống một loại chất rắn màu trắng ngưng kết trên không trung. Tôi rất bất an, lặng lẽ cầu nguyện cho thứ sương mù quái dị này từ từ tan đi, nhưng thực tế hoàn toàn ngược lại, những khối vật chất lớn màu trắng đặc và dính đó bắt đầu bao phủ cả khu rừng bằng những sợi tơ trắng, nhanh chóng và lặng lẽ khiến khu rừng ướt nhẹp. Sau mười mấy phút ngẩn ngủ, chúng âm thầm liền thành một thể, hoàn toàn đóng kín tầm nhìn của tôi, chiếm cứ không gian xung quanh tôi, thậm chí còn chậm rãi luồn qua cổ họng và khí quản tôi, kiên định thẩm thấu vào phổi... Tôi sinh ra ảo giác mình có thể cảm nhận được chúng khi hít thở. Những vật thể màu trắng chậm chậm chuyển động trước mắt khiến tôi sợ hãi, như thể có thứ gì ở đằng xa đang chậm rãi khuấy chúng lên, chưa biết chừng một lúc nào đó sẽ có gương mặt hung ác đột ngột hiện ra từ trong hư vô, gần ngay gang tấc.

Hơi thở của tôi trở nên nặng nề.

Tầm nhìn càng lúc càng hẹp, cây cối hình như đều có sinh mệnh, cứ bất ngờ xuất hiện trong sương mù ở khoảng cách rất gần khiến tôi không kịp trở tay, thậm chí có mấy lần còn suýt va vào cây. Tôi buộc phải giảm tốc độ, chập vạt lần mò tiến bước trong không gian mênh mang như người mù. Tôi đưa tay ra

định xua tan thứ màu trắng đó, nhưng chỉ nhìn thấy cánh tay mình bị sương mù nuốt chửng... rất đáng sợ.

Có điều tôi chẳng còn lựa chọn nào khác.

Cuối cùng, tôi hoàn toàn mất hết tầm nhìn, tôi dừng bước nhìn ngó xung quanh, cố gắng tìm một phương hướng chính xác (có quỷ mới biết thế nào là phương hướng chính xác, thậm chí tôi còn chẳng biết mình phải đi đâu), nhưng không thấy gì cả, chỉ có một vùng sương trắng mênh mông.

Lúc này trong rừng vắng tiếng chim hót, vắng tiếng côn trùng kêu, ngoài tiếng cành cây gãy và tiếng lá bị giẫm đạp thỉnh thoảng vang lên dưới chân tôi, chẳng còn bất cứ tiếng động nào khác. Đường như nơi này là một thế giới chết, còn tôi là kẻ duy nhất sống sót.

Tầm nhìn thế này, không thể đi tiếp được nữa, vì chẳng thấy gì hết, kể cả đôi tay đang mò đường trong sương mù của tôi.

Tôi lần mò tìm được một cái cây khá lớn, khó nhọc tháo ba lô ra, chẳng buồn bận tâm tới cảm giác khó chịu khi quần áo ẩm ướt dính sát vào người, tựa thân cây từ từ ngồi xồm xuống. Khoảnh khắc sống lưng áp vào thân cây lạnh ngắt, tôi khẽ rùng mình, nhưng thân cây rắn chắc vẫn mang lại cho tôi chút cảm giác an toàn ít ỏi.

Khẽ thở phào, tôi bất an liếm môi, nhìn đồng hồ đeo tay, đã gần mười tiếng tôi không gặp Trương Lam rồi. Sau một loạt phân tích, suy đoán, tôi rất nghi ngờ động cơ Trương Lam gọi tôi tới đây, nhưng không có nghĩa đó là sự thật, chỉ là tôi nghĩ vậy thôi. Nếu Trương Lam thực sự không biết tất cả những chuyện Trần Bình kể với tôi mà đúng là cần giúp đỡ nên mới gọi tôi tới hòn đảo này, cũng chẳng có gì đáng chê trách cả. Còn giai đoạn bắt đầu có người bị giết, biết đâu là sự trùng hợp... Thôi được, tôi thừa nhận, điểm này vẫn chưa chắc chắn, cần nhiều chứng cứ hơn và phải tìm thấy Trương Lam hỏi cho rõ ràng nữa. Nhưng kể ra cũng lạ, từ khi trời sáng tôi đã tin chắc Trương Lam sẽ không gặp nguy hiểm, chẳng phải tôi nhát gan mà sinh ra hoang tưởng lung tung, cũng chẳng phải tôi không thể chấp nhận cảnh cô ấy chết thảm, mà tôi thực sự nghĩ như vậy. Lý do

vì sao tôi không nói rõ được, chỉ là cảm giác vô cùng mãnh liệt, tôi từng nói tôi rất tin tưởng vào cảm giác của mình. Còn tình hình thực tế, tôi không cách nào xác nhận được, tất cả chỉ là suy đoán. Nhưng dù Trương Lam thực sự phản bội tôi hay không, tôi cho rằng lựa chọn rời khỏi hang trú chân vẫn rất đúng đắn, bởi quyết định đó liên quan tới sống chết, chẳng có lý do gì không thận trọng cả.

Đầu óc tôi rất hỗn loạn, vô cùng hỗn loạn, tuy có vẻ như tôi đã phân tích, suy luận rất lý trí, nhưng đó chỉ là cách tôi giúp bản thân mình bình tĩnh lại, chứ chẳng hề có hiệu quả thực tế.

Đúng lúc tôi đang đắn đo phân vân, bỗng nhiên cách đó không xa về phía bên trái vọng lại vài tiếng động rất khẽ, hình như là tiếng người đi lại.

Tất cả lông tơ trên người tôi dựng đứng.

Như để khiến tôi thêm sợ hãi, trải nghiệm ác mộng đêm qua bắt đầu chiếu đi chiếu lại hết lần này tới lần khác trong đầu. Còn màn sương mù chết tiệt thì chặn hết mọi thứ, tầm nhìn của tôi chưa đến một mét.

Lại một tiếng động khe khẽ nữa vang lên, chạm vào dây thần kinh căng cứng của tôi như điện giật, khiến trái tim tôi gần như ngừng đập.

Tâm lý tuyệt vọng, gần như suy sụp một lần nữa bao trùm lấy tôi, chúng chưa từng rời xa, vẫn luôn đeo bám tôi như hình với bóng.

Qua vài giây hoảng loạn ngắn ngủi, tôi vô thức rút dao rọc giấy trong túi quần, nắm chặt trong tay, nhưng không đẩy lưỡi dao ra. Sau chuyến mạo hiểm đêm qua, tôi không cất dao rọc giấy vào ba lô nữa mà luôn mang theo bên người để cảm thấy an toàn hơn. Nên làm thế nào? Tiếp tục đợi ở đây ư?

Trong đầu tôi nhanh chóng tính toán, tựa lưng vào cây chờ đợi nghe có vẻ an toàn, nhưng nghĩ kỹ lại không phải ý hay. Nếu có người lần mò trong sương mù (tôi không nghĩ có ai lại nhìn rõ được cảnh vật xung quanh trong sương mù thế này) tìm được

đến đây, nhất định sẽ đối mặt với tôi. Nếu là Hoàng Hải (hoặc một người nào đó khác muốn tham gia cuộc giết chóc này), chưa chắc đã có lợi cho tôi, đây đúng là một vấn đề, dù sao tôi cũng chỉ có một con dao nhỏ. Nhưng nếu tôi chủ động tìm kiếm trong sương mù? Có khả năng đối phương sẽ xuất hiện sau lưng tôi, như vậy rất nguy hiểm. Cái cây sau lưng tôi khá lớn, khả năng đi từ hướng này ra sau lưng tôi tương đối thấp. Trường hợp tồi tệ nhất là chúng tôi mặt đối mặt, hoặc đôi bên xuất hiện bên cạnh nhau, kết quả này sẽ xảy ra nếu tôi cứ chờ đợi ở đây. Quan trọng nhất là, so với chờ đợi, chủ động xuất kích sẽ có thêm khả năng nữa - tôi xuất hiện sau lưng ai đó. Điều này chắc chắn có lợi cho tôi, dù là đánh lén hay bỏ chạy.

“Đúng vậy, mày nên chủ động.” Tôi thầm nói với bản thân.

Sau khi quyết định, tôi từ từ đứng dậy, bình tĩnh lại, im lặng há miệng hít sâu một hơi, chậm chậm đẩy lưỡi dao sắc bén ra, khẽ khàng đi vào làn sương mù dày đặc phía trước.

Tiếng động lại vang lên, rất rõ ràng, tuyệt đối không phải ảo giác. Tôi có thể nghe thấy tim mình đang đập điên cuồng.

Một làn sương nhẹ xoay tròn, cuộn xoáy quanh tôi theo từng động tác cơ thể như có sinh mệnh. Tôi chẳng còn tâm trạng quan tâm đến những thứ này nữa, tôi như một con dã thú chuẩn bị vồ mồi, khom người, nắm chặt vũ khí, lúc nào cũng để ý dưới chân, tôi không muốn giẫm phải những cành cây nằm rải rác dưới đất, chúng rất giòn, dễ tạo ra tiếng động. Tôi cẩn thận nhích từng bước về phía trước, không phát ra bất cứ tiếng động nào.

Đi được bao xa rồi nhỉ? Tôi chẳng biết, nhưng tôi cảm nhận được một cảm giác trước giờ chưa từng có, hình như là một loại khoái cảm, chỉ có khi săn mồi. Tôi trở nên hưng phấn lạ lùng, trong máu có một thành phần khô nóng đang rục rịch hoạt động.

Tôi quay lại nhìn, đi được một đoạn rồi, cái cây lớn phía sau đã biến mất trong sương mù, còn tầm nhìn phía trước vẫn

chẳng thấy gì.

Đúng lúc này, tôi chợt ý thức được một vấn đề: Mấy phút vừa rồi không thấy cái cây nào, sao vậy nhỉ?

Tôi dừng bước quan sát xung quanh. Hình như tầm nhìn đã rộng hơn, tôi có thể thấy rõ hình dáng một số cây bụi cách đó mấy mét. Sương mỏng đi rồi ư?

Hình như thế.

Nãy giờ tôi chỉ nhìn chăm chăm phía trước, sợ có thứ gì đó xuất hiện trong sương mù nên hoàn toàn không để ý đến vấn đề tầm nhìn.

Sau khi nhận ra điều này, tôi bắt đầu căng thẳng, vì điều đó nghĩa là tầm nhìn của đối phương cũng rõ ràng như tôi.

Tôi quyết định đứng đợi một lúc, để quan sát rõ tình hình xung quanh rồi mới hành động.

Sương mù tan rất nhanh, vài tia nắng rời rạc đã xuyên qua màn sương chiếu xuống mặt đất. Tầm nhìn càng lúc càng rõ ràng.

Cuối cùng cũng có thể nhìn rõ, tôi đã rời khỏi khu rừng, đang đứng trong làng chài bỏ hoang quanh nhà thờ.

Tôi ngấm nghĩa kỹ xung quanh, quan sát từng đồng cỏ nát, từng bức tường ngổn ngang, từng lùm cây bụi um tùm, tôi không hy vọng mình lỡ mãng bước vào cái bẫy của một kẻ điên hoặc một tên sát nhân. Đột nhiên, cách tôi khoảng mười mét về bên phải, trong đồng cỏ nát, có thứ gì đó phản quang.

Phản quang? Có nắng ư? Tôi ngẩng lên nhìn, đúng là có nắng xuyên qua màn sương, vậy nghĩa là: Sương sắp tan rồi.

Vật phản quang đó là gì vậy? Dao ư? Chắc không phải, điểm phản quang rất ổn định, không thấy chuyển động.

Tôi hơi lưỡng lự, không khinh suất tiến lên mà quyết định đợi thêm. Tôi cần có tầm nhìn tốt hơn.

Một lúc sau, cuối cùng ánh nắng cũng xua tan phần lớn sương mù, tầm nhìn về cơ bản đã trở lại bình thường, đây là một

buổi sớm mùa hè như bao buổi sớm mùa hè khác.

Tôi thận trọng nhìn quanh lần nữa, lấy hết can đảm đi về phía đang phát sáng, trong đầu là mớ suy nghĩ ngổn ngang: Đó là gì vậy? *Sách Khải Huyền Hắc Ám* ư? Lễ nào trên đời này thực sự có kỳ tích? Lễ nào... tôi mới là người được Chúa chọn?

Nghĩ vậy tim tôi bắt đầu đập thành thịch.

Khoảng cách càng lúc càng gần, cuối cùng tôi đã nhìn rõ, thứ phản chiếu ánh mặt trời là một cặp kính, cặp kính nằm trên bức tường đất.

Có một khoảnh khắc tôi hơi thất vọng. Chính lúc này tôi chợt nhận ra một dự vọng dang lên trong con người mình, nhưng tôi không thể nói rõ đó là gì.

Đợi đã, cặp kính nhìn có vẻ rất quen.

Mấy giây sau, tôi nhận ra đó là kính của La Chiêm. Bức tường thấp là nơi tôi thấy xác La Chiêm hôm qua, do góc nhìn, vừa rồi tôi không thể phân biệt được địa điểm. Nhưng chỉ có cặp kính, xác La Chiêm đâu rồi?

Tôi cẩn thận nhìn quanh, không có, không thấy xác La Chiêm đâu cả. Xác ông ta mất rồi ư?

Lễ nào bị đòi bỏ... Không, không thể nào! Trong một ngày ngắn ngủi sao mà nhanh thế được! Trên đảo này cũng chẳng có dã thú.

Hay là... không còn thời gian suy nghĩ nữa, bản năng mách bảo tôi gần đây có nguy hiểm, đây không phải nơi an toàn.

Cặp kính bỗng đứng được để ở đây e là tín hiệu chẳng lành.

Tôi vội quay lại nhìn, cái cây tôi từng tựa vào ở cách tôi không xa, gần một trăm mét.

Sương mù đã tan gần hết. Tôi không chần chừ thêm nữa, đứng phắt dậy quay đầu bỏ chạy.

Tôi lao tới dưới gốc cây bằng một tốc độ điên cuồng rồi đột ngột thắng gấp. Cơ thể còn chưa kịp điều chỉnh trọng tâm, tôi vội giơ con dao rọc giấy ra trước ngực, quay phắt lại. Nếu kẻ điên

nào đó dám đuổi theo tôi, tôi nghĩ mình sẽ bật dao, chém đứt ngón tay hắn, hoặc rạch đứt động mạch của hắn. Thậm chí tôi còn có thể tưởng tượng được cảnh máu phụt ra và tiếng kêu đau đớn của hắn.

Không có chuyện gì xảy ra cả. Sau lưng tôi chẳng có gì hết.

Chỉ thế thôi ư?

Tôi bình tĩnh lại, cố hết sức dùng tất cả các giác quan thu thập mọi thông tin xung quanh. Chẳng có bất cứ tiếng động nào, trong tầm nhìn cũng không thấy thứ gì hoạt động.

An toàn rồi ư?

Không, chưa chắc, nơi này có quá nhiều cây bụi, có quá nhiều chỗ đáng ngờ, địa hình bất lợi cho tôi chạy trốn. Quay lại rừng cây vẫn an toàn hơn.

Tôi cúi xuống định xách ba lô lên thì phát hiện nó đã biến mất. Tôi tìm một vòng quanh cái cây mà không thấy. Cái ba lô to lớn, nặng nề biến mất rồi. Tôi toát mồ hôi lạnh.

Đối địch

Cậu bé có vẻ là học sinh cấp ba xòe hai tay về phía tôi từ đằng xa: “Cháu không có vũ khí, thật đấy, hãy tin cháu, bọn cháu không định giết người.”

Tôi không nói năng gì, nhìn cậu ta cảnh giác. Sau những chuyện kỳ quái lạ lùng đã trải qua, tôi không tin ai hết.

“Sáng nay suýt nữa Mã Tiểu Điền đã giết cháu rồi, là chú ấy cứu cháu.” Nói rồi cậu ta chỉ chỉ gã béo bên cạnh.

Gã béo có vẻ ngoài hung dữ, toàn thân mỡ màng, để râu quai nón đứng cạnh cậu ta, vẻ mặt hồ hững. Khi cậu ta nhắc đến gã, gã liếc mắt nhìn về phía tôi không chút cảm xúc, rồi từ từ ngồi lên một thân cây đổ dưới đất, cởi mũ bóng chày ra, sờ sờ cái cổ mũm mĩm của mình, tiếp đó gã quay người lần tìm bao thuốc lá bị đè bẹp dằm trong ba lô, rút ra một điếu thuốc, châm lửa.

Trước khi chết Trần Bình từng nhắc tới tên gã: Lý Vĩ Húc.

Tôi nhìn bọn họ đầy nghi ngờ, tay phải giấu sau lưng vẫn nắm chặt con dao rọc giấy tôi coi là hy vọng duy nhất. Còn tay trái đút túi quần thì nắm cái hộp nhựa nhỏ bên trong có một liều moóc-phin.

Ngoài hai thứ này ra, tôi chẳng còn gì hết.

Tôi làm mất ba lô rồi.

Sau khi phát hiện ba lô bị mất tích, tôi tìm mấy vòng liên dưới gốc cây với hy vọng nó chỉ ở quanh đó nhưng chẳng thấy đâu cả, một cảm giác suy nhược dữ dội bất ngờ ập đến, trước mắt tôi tối sầm, mồm miệng khô rang, trán toát mồ hôi hột. Chắc hạ đường huyết. Tôi ý thức được vấn đề, bèn nhân lúc chưa mất hết thị giác, cố bám vào thân cây, từ từ điều chỉnh tư thế, tựa lưng vào thân cây, ngồi lả xuống đất.

Từ nửa đêm đến giờ, tôi chưa uống một ngụm nước nào, cũng chẳng ăn miếng thức ăn nào, nhưng tôi làm mất ba lô rồi. Trong đó có toàn bộ đồ ăn nước uống của tôi. Tôi phải làm thế nào bây giờ?

Khoảnh khắc mất đi ý thức, ý nghĩ cuối cùng xẹt qua đầu tôi là: Có thể đến tối mai tôi sẽ rất yếu ớt suy nhược, muốn giết chết tôi thật dễ như trở bàn tay.

Trước mắt tôi chỉ còn một màn tăm tối.

Chẳng biết bao lâu sau, cảm giác khát nước dữ dội đánh thức tôi dậy khỏi cơn hôn mê.

Mấy phút đầu sau khi tỉnh lại, tôi không biết mình đang ở đâu, cứ bần khoăn nhìn bốn phía, cố gắng hồi tưởng một lúc lâu mới nhớ ra tình cảnh trước mắt, hay có thể nói là tuyệt cảnh, ở một mức độ nào đó.

Tôi thở hổn hển, đưa tay lau mồ hôi lạnh trên đầu cho tỉnh táo lại, càng lúc càng muốn uống nước hơn. Tôi cần nước.

Đáng chết, đến nửa chai nước cũng chẳng có, làm sao bây giờ?

Tôi vùng vẫy bò dậy nhìn xung quanh, lúc này tôi mới nhớ ra hôm qua Trương Lam có nói sương đọng trên lá cây lá rộng có thể uống được.

Được rồi, đành uống thử sương vậy, tôi khát lắm rồi.

Định thần lại, tôi cố gắng kiềm chế cơn bủn rủn tay chân, loạng choạng vòng qua cái cây lớn, lao về phía những cái cây lá rộng á nhiệt đới tôi có thể tìm được. Tôi thành kính quỳ dưới đất thè lưỡi ra, tham lam liếm sạch chút nước ít ỏi trên từng phiến lá, thậm chí còn thử nhai một ít lá dày cho đỡ đói.

Tôi phải làm vậy vì chút dưỡng chất ít ỏi cũng có thể cứu mạng tôi. Khi những thứ màu lục ấy từ từ bị nghiền nát giữa hai hàm răng, vị đắng chát lan trong miệng tôi, còn cả mùi cỏ nồng nồng. Nói thực lòng, rất khó nuốt. Nhưng tôi vẫn cố.

Sau khi liếm đủ nước trên những phiến lá như một con vật ăn cỏ đói khát, tôi mới ngẩng đầu lên, thở phào, cơn choáng váng vì mất nước và hạ đường huyết đã hoàn toàn tan biến. Chút nước ít ỏi cùng mùi vị của cỏ từ từ thấm sâu, giúp cổ họng và niêm mạc thực quản vốn khô rát như bị nhét một nắm cát thô của tôi trở nên ẩm ướt, cho tôi thêm chút sức mạnh, dũng khí và cả hy vọng.

Kể ra cũng đáng buồn, loài người tuy tự xưng là động vật cao cấp, luôn dương dương tự đắc vì bộ não thông minh nhưng những tình cảm cao thượng như dũng khí, niềm tin và cả sự tôn nghiêm đều phải cúi đầu khuất phục trước đói khát.

Sự sống mới là quan trọng nhất.

Sau khi hồi phục chút sức lực, tôi quay lại chỗ giáp ranh giữa khu rừng và ngôi làng, vừa hy vọng vừa cẩn thận tìm kiếm nhưng vẫn chẳng thấy ba lô đâu.

Mất thật rồi.

“Giờ làm thế nào đây?” Tôi yếu ớt tựa thân cây, khẽ lẩm bẩm một mình.

Hỗn loạn, hoang mang, bản năng mách bảo tôi chỉ còn một lựa chọn: tìm kiếm thức ăn nước uống. Giờ giữ sức mới là quan trọng nhất.

Có nên tiếp tục ăn cỏ không?

Không, tuyệt đối không! Quá khó ăn, lại chẳng có giá trị dinh dưỡng gì, mà dù có, e là dạ dày con người yếu ớt của tôi cũng không có khả năng tiêu hóa.

Côn trùng? Con vật nhỏ? Chuột? Cây cối? Tôi nghiêm túc sục sạo tìm kiếm những thứ có thể nhét đầy bụng với ánh mắt đói khát như dã thú.

Lúc này mấy bông hoa trông như hoa loa kèn nằm rải rác dưới đất thu hút sự chú ý của tôi. Tôi hứng thú nhìn những bông hoa màu trắng, chẳng khác nào con khỉ đói mất hết lý trí.

Đó là gì vậy nhỉ? Hoa gì thế? Hình như có manh mối. Cố gắng lục lọi trong đầu, cuối cùng tôi cũng nhớ ra, đó là thực vật họ Loa kèn! Nghĩa là củ của chúng chôn dưới đất có thể ăn được.

Tôi không quan tâm mình lấy được thông tin này ở đâu, bàn tay đầy vết thương cầm con dao rọc giấy đào bông hoa lên, tâm trạng nôn nóng.

Chỉ lát sau, trong lớp bùn đất ẩm ướt lộ ra một củ hoa màu trắng sữa. Có ăn được không nhỉ? Tôi hơi nghi ngờ, nhưng vẫn thử cẩn thận bóc lớp vỏ dày ngoài cùng ra, được một miếng củ non chỉ to bằng khớp ngón tay, nhìn giống tép tỏi nát.

Ăn được thật không nhỉ? Tôi hồ nghi nhìn thứ trên tay mình. Chần chừ vài giây, cuối cùng cảm giác đói khát đã chiếm thế thượng phong.

Tôi phải hết bùn đất bám trên củ non, vặt mấy cái lá ướt, lau sạch rồi nhét vào miệng.

Nó chẳng có vị gì cả, cũng không nhiều nước như tôi tưởng, nhưng ăn không đắng, hơi giống tép tỏi chưa chín kỹ. Mặc kệ mùi vị thế nào, rõ ràng vẫn ăn được.

Tôi vừa nhai vừa tìm thêm những bông hoa có hình dạng như loa kèn. Tuy không phải tất cả các loài cây thuộc họ Loa kèn

đều có củ, nhưng tôi vẫn nhanh chóng thu thập được một đồng nhỏ.

Đang định làm sạch và thưởng thức bữa “đại tiệc”, đột nhiên tôi có cảm giác kỳ lạ, hình như ai đó đang nhìn tôi chăm chăm.

Tôi khom người, khẽ khàng nhất có thể nhấc dao rọc giấy ra, sau đó bật nhảy lên cảnh giác quan sát xung quanh.

Gần một bụi cây cách tôi và bữa “đại tiệc” của tôi khoảng mười mấy mét về bên trái, cậu bé có vẻ là học sinh cấp ba và gã béo mỡ màng đang há hốc miệng nhìn tôi. Tôi nhớ Trần Bình từng nói gã béo đó tên Lý Vĩ Húc. Ánh mắt họ nhìn tôi giống như nhìn một loài động vật hoang dã họ chưa từng thấy bao giờ.

“Bọn cháu thực sự không có ác ý.” Cậu ta mở rộng hai bàn tay lần nữa để chứng minh mình an toàn.

Tôi căng thẳng liếm liếm môi, bối rối đứng tại chỗ. Đối phương có vẻ cũng không biết nên xử lý tình huống này thế nào.

Hình như Lý Vĩ Húc nói gì đó, ban đầu cậu bé ngẩn ra, sau đó vội tìm nửa chai nước và mấy cái bánh xốp trong ba lô, ném xuống mặt đất cách chân tôi không xa. Nhìn đồ ăn trước mặt, tôi cố hết sức kiềm chế bản thân nuốt nước bọt, ánh mắt đầy thèm khát.

Tôi do dự.

Không phải tôi nghi ngờ thức ăn hay nước có độc, nơi quỷ quái này có thuốc độc mới lạ! Mà vì tôi nhìn thấy ánh mắt lầy lòng của cậu ta, giống một nhà nghiên cứu động vật hoang dã đang cố tìm cách tiếp cận con dã thú đói khát, dùng thức ăn để kéo gần khoảng cách giữa đôi bên.

Tôi chẳng dám tưởng tượng bộ dạng mình lúc này trông thế nào.

Cảm giác đói khát gần như khiến người ta đánh mất lý trí đã đánh bại sự dẫn dắt trong tôi, nhanh chóng chiếm lĩnh toàn bộ ý thức của tôi, tôi ngoan ngoãn từ bỏ tôn nghiêm con người, loạn

choạng tiến lên một bước, nhặt chai nước và bánh xốp... Họ thích nhìn tôi như thế nào thì kệ đi, tôi không quan tâm.

Đói khát là thứ gia vị tốt nhất, nó khiến bánh xốp trở nên ngon lành khó cưỡng! Những vụn bánh nhỏ bị răng nghiền nát còn chưa đợi nuốt đã lập tức bị hấp thu trong vòm miệng, những ngụm nước mát lạnh như cam lộ xối qua thực quản đói khát... Chỉ vài giây, tôi nuốt tất cả vào bụng với một thái độ gần như thành kính.

Hơi ấm dần dần lan tỏa trong dạ dày, tiếp đến một thứ gì đó trong cơ thể được đánh thức, vượt ra ngoài bản năng sinh tồn, đó là lý trí.

Thấy tôi nhồm nhoàm ngấu nghiến ăn hết, cậu bé thở phào. Còn Lý Vĩ Húc vẫn luôn nhìn chăm chăm xuống đất như đang nghĩ ngợi điều gì, hình như gã không hề nhìn về phía tôi, nhưng tôi biết gã đang quan sát tôi bằng đuôi mắt.

“Cảm ơn...” Vừa cất tiếng nói, tôi giật mình nhận ra giọng mình khàn đặc và trầm thấp, nó không giống giọng tôi.

“Ba lô của chú đâu?” Cậu ta nhìn sau lưng tôi. Tôi cười ngượng nghịu: “Mất rồi.”

“Thế à... thật đáng tiếc...” Cậu ta cũng cười ngượng nghịu. Khác với tôi, sự ngượng nghịu của cậu ta là do không biết nên tiếp tục chủ đề này như thế nào.

Lý Vĩ Húc vẩy vẩy tàn thuốc, vắt cái mũ bóng chày dầu mỡ lên đầu gối, nghiêng đầu nhìn tôi: “Cậu có một mình thôi à? Nếu vậy nguy hiểm lắm, sáng nay Mã Tiểu Điền suýt giết thẳng bé... Những người khác đến giờ bọn tôi vẫn chưa gặp ai, không biết trốn đi đâu hay đã bị Mã Tiểu Điền giết rồi. Nhìn sắc mặt cậu có vẻ không ổn lắm, chắc tình hình cũng chẳng khá hơn... Có thể cậu không tin bọn tôi, chẳng sao. Nhưng nếu cậu không định đi cùng bọn tôi, tốt nhất hãy tìm một chỗ trốn, bằng không... rất khó nói.”

Tôi bất an liếm liếm khóe miệng, nhìn hai người trước mặt, đắn đo chẳng biết có nên tin họ không.

Nếu hai người này thực sự định tấn công tôi, lúc tôi cầm đầu đào củ hoa là thời cơ tốt nhất, khi đó tôi hoàn toàn không đề phòng gì cả, họ lại phát hiện tôi trước, vậy mà chẳng có bất cứ hành động gì, chỉ thận trọng quan sát. Nghĩa là họ đang xác định xem tôi có nguy hiểm không, họ lo lắng liệu tôi có giống Mã Tiểu Điền không. Tôi chỉ có một mình, họ có hai người, vậy nên hành động quan sát đó không phải thăm dò để tấn công tôi, mà là thận trọng cân nhắc độ an toàn (nghĩa là rất có thể họ nói thật). Hơn nữa, nếu họ thực sự định tấn công tôi, chắc chắn sẽ không cho tôi đồ ăn nước uống. Trong tình trạng gần như suy nhược của tôi khi đó, đừng nói là đánh nhau, chạy được bao xa cũng là một vấn đề.

Nói cách khác, với tình trạng của tôi lúc này, giết tôi chẳng hề khó khăn gì. Nhưng họ không làm vậy, đến giờ cũng chẳng có ý định ra tay.

Sau vài giây phân tích, tôi nghĩ họ an toàn, có thể nói là đáng tin cậy, không nói dối. Quả thật tôi cũng không cảm thấy hai người trước mặt mình có ác ý gì.

“Tôi... đêm qua tôi bị Hoàng Hải truy sát, trước đó, Trần Bình chết rồi... sau đó... cô ấy mất tích... chỉ còn lại một mình tôi... đến sáng, sương lên, tôi làm mất ba lô... La Chiêm... La Chiêm cũng biến mất rồi... chỉ còn cặp kính!” Tôi nói năng lộn xộn cố diễn đạt cho họ biết mọi chuyện mình đã trải qua.

Tuy cách diễn đạt hỗn loạn này gần như vượt quá khả năng lý giải của con người nhưng cậu bé và Lý Vĩ Húc vẫn hiểu, họ nhìn tôi vẻ ngạc nhiên, tôi đoán họ không ngờ tôi lại gặp phải nhiều biến cố như vậy.

“Thế là thế nào? Trần Bình sao mà chết?” Lý Vĩ Húc lại đội mũ bóng chày đã biến dạng lên, cố hỏi tôi chậm rãi nhất có thể. Hình như gã đang ám thị tôi bình tĩnh lại bằng tốc độ nói chậm rãi. Tôi cố hết sức trấn tĩnh mình, bắt đầu kể họ nghe chuyện Trần Bình chết, chuyện tôi bị Hoàng Hải đuổi giết đêm qua. Nhưng tôi giấu phần lớn nội dung lời trăn trối của Trần Bình, cẩn thận vẫn hơn. Tôi cũng không nhắc đến liều moóc-phin, giờ

tôi chẳng thể hoàn toàn tin tưởng người khác, bất kể người đó là ai.

Họ kiên nhẫn đợi tôi kể hết, yên lặng nhìn nhau.

“Thực ra cháu cảm thấy...” Cậu bé bất an đẩy đẩy gọng kính, rồi lại quay sang nhìn Lý Vĩ Húc: “Nếu Hoàng Hải không giết Trần Bình mà liên thủ với anh ta và cả Mã Tiểu Điền thì còn phiền phức hơn, đúng không? Cháu cảm thấy ba người họ đều rất mạnh... có vẻ...”

“Không, nếu tôi là Hoàng Hải, tôi cũng sẽ giết Trần Bình.” Lý Vĩ Húc nheo mắt nghĩ ngợi.

“Tại sao?”

“Trần Bình rất khỏe, rất mạnh.”

“Ồm... cháu không hiểu.”

Lý Vĩ Húc lại châm điếu thuốc nữa: “Nếu cuối cùng chỉ còn lại hai người, chẳng ai muốn đối mặt với kẻ rất mạnh, đúng không? Nếu đối phương là kẻ yếu sẽ có lợi hơn nhiều. Tôi mà là Hoàng Hải, chắc chắn tôi cũng sẽ giết Trần Bình trước, hơn nữa có vẻ chiều qua Trần Bình đã kể không ít chuyện, tôi cược là cậu ta mới chỉ kể một phần rất nhỏ. Đối với Hoàng Hải, Trần Bình biết quá nhiều, là một uy hiếp lớn. Nên chẳng có gì bất ngờ khi Hoàng Hải giết Trần Bình cả, lý thuyết kẻ mạnh bị đào thải trước là vậy mà.”

“Hóa ra... là vậy...” Cậu bé ngẩn người nhìn mặt đất, gật gật đầu.

“Giờ chúng ta nên làm thế nào?” Tôi hỏi.

“Đi tìm thuyền trước.” Nói rồi Lý Vĩ Húc đứng lên: “Hôm qua Trần Bình nói chắc như đinh đóng cột thế, chưa biết chừng thuyền vẫn còn đó. Có điều Lý Hiểu Lượng đã trốn đi hay bỏ chạy hay chết rồi, đến giờ tôi vẫn chưa khẳng định được.”

“Đi cùng bọn cháu đi? Ít nhất cũng an toàn hơn.” Cậu bé hỏi ý kiến tôi. Tôi gật đầu.

Tình hình trước mắt, tôi không có lựa chọn nào tốt hơn.

Lý Vĩ Húc uể oải đeo ba lô màu xám của mình lên, hỏi tôi: “Vừa rồi cậu nói La Chiêm đã biến mất? Thế là sao? La Chiêm chết rồi mà?”

“Ý chú là cái xác đã biến mất?” Cậu bé hỏi theo.

“Đúng vậy.” Tôi bất an nhìn họ: “Xác La Chiêm biến mất rồi, ở đó chỉ còn cặp kính của ông ta. Hôm qua có người chôn ông ta rồi à?”

“Không phải bọn cháu.” Cậu bé quay lại nhìn Lý Vĩ Húc.

Lý Vĩ Húc cau mày vuốt vuốt bộ râu quai nón: “Cậu phát hiện xác La Chiêm biến mất khi nào?”

“Sáng nay. Tôi không biết thời gian cụ thể, đồng hồ đeo tay của tôi ngừng chạy rồi.” Tôi huơ huơ cánh tay đeo đồng hồ.

“Ý cậu là kính ông ta vẫn ở đó nhưng xác thì không?”

“Đúng vậy.”

“Được rồi, chúng ta đi xem thử thế nào.”

Tôi ngơ ngác nhìn họ: “Tôi không biết đường.”

“Cháu biết.” Cậu bé cười với tôi.

Mười mấy phút sau, ba chúng tôi đứng trong căn nhà đổ nát nơi phát hiện cái xác của La Chiêm hôm qua, nhìn cặp kính kỳ dị đó.

“Không có dấu vết kéo lê.” Lý Vĩ Húc vừa nói vừa ngồi xuống cẩn thận quan sát đồng đồ nát lộn xộn và mặt đất xung quanh.

“Tự dưng biến mất à?” Cậu bé đẩy đẩy gọng kính.

Lý Vĩ Húc không ngẩng đầu lên, tiếp tục quan sát mặt đất: “Phải có từ hai người trở lên khiêng đi.”

“Họ lấy cái xác làm gì?”

“Không rõ. Nhưng đừng quên Lý Hiểu Lượng và Trương Lam cũng mãi chẳng xuất hiện, có thể do họ làm.”

“Không phải vì thiếu đồ ăn chứ...” Cậu bé ôm vai tỏ vẻ già dặn. Tôi cảm thấy buồn nôn với giả thuyết đó, ý tôi là ăn thịt người chết.

“Chắc là không, mới một, hai ngày, chắc chưa ai đói tới mức đó đâu, ăn thịt người cần rất nhiều dũng khí. Có thể vì mục đích khác.” Lý Vĩ Húc chậm rãi đứng thẳng người dậy, chống bàn tay múp míp vào thắt lưng.

“Chú ấy vốn là cảnh sát hình sự.” Cậu bé giới thiệu với tôi nghề nghiệp của Lý Vĩ Húc, vẻ mặt có chút đắc ý.

Tôi chẳng nói gì, tôi không nghĩ đó là tin tốt. Nghề nghiệp đó giết người còn dễ dàng hơn, ít nhất họ biết cách giết người hiệu quả, nhanh gọn.

“Chắc là nên quay lại nhà thờ xem thế nào...” Lý Vĩ Húc cau mày nhìn cặp kính trên bức tường thấp.

“Vì sao ạ? Nhất định phải quay lại sao?” Cậu bé tỏ vẻ sợ hãi.

Có nguyên nhân cả.

Trên đường đi tôi mới biết đại khái đầu đuôi một số chuyện. Cậu bé tên Dương Phàm (giờ tôi mới nhớ được tên), sáng nay một mình tới chính điện nhà thờ, định nhóm lửa để hong khô quần áo. Đúng lúc đó Mã Tiểu Điền đến. Dương Phàm không nghĩ ngợi nhiều, còn Mã Tiểu Điền sau khi đánh tiếng nghe ngóng được ở đó chỉ có hai người họ liền đột ngột tấn công Dương Phàm. Dương Phàm vẫn còn là trẻ con, đánh không lại Mã Tiểu Điền. Cậu ta bị Mã Tiểu Điền đè xuống đất, bóp chặt cổ họng. Nhưng Mã Tiểu Điền chưa thực hiện được ý đồ của mình thì Lý Vĩ Húc đã đến.

Dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Lý Vĩ Húc vẫn hét lớn một tiếng làm Mã Tiểu Điền sợ quá bỏ chạy, tình cờ cứu mạng Dương Phàm. Nhưng sự việc vẫn chưa kết thúc, Dương Phàm vừa được cứu, Lý Vĩ Húc còn chưa kịp hỏi đầu đuôi câu chuyện thì Mã Tiểu Điền đã dẫn Hoàng Hải quay lại. Lý Vĩ Húc đành cùng Dương Phàm chạy vào rừng. Mã Tiểu Điền vốn định đuổi theo nhưng bị Hoàng Hải gọi lại, lý do không rõ.

Trong lúc bỏ chạy, Dương Phàm và Lý Vĩ Húc định tìm những người khác để liên thủ.

Ban đầu họ gửi gắm hy vọng vào Trần Bình - người đàn ông đô con đó nhìn rất đáng tin cậy, nhưng đáng tiếc họ chỉ tìm thấy tôi, lại còn biết thêm tin Trần Bình đã chết. Những người khác họ chưa gặp một ai. Họ vẫn nghĩ chúng tôi đều đã bị Mã Tiểu Điền và Hoàng Hải giết rồi.

Sự tình là vậy. Vì những nguyên nhân đó, Dương Phàm rất sợ quay lại nhà thờ. Vậy mà giờ Lý Vĩ Húc đề nghị quay lại.

“Tại sao phải quay lại?” Dương Phàm vô cùng sợ hãi, đối với cậu ta đó là một nơi rất đáng sợ.

“Tôi muốn biết xác Lý Giang còn ở đó không.”

“Nghĩa là sao?” Tôi chợt cảm thấy sợ hãi lạ lùng.

Lý Vĩ Húc nhìn mái nhọn nhà thờ ở đằng xa: “Trước khi tới đây, tôi từng nghe không ít tin đồn về *Sách Khải Huyền Hắc Ám*, có cả tin đồn liên quan tới những người đã chết vì cuốn sách này, tôi muốn kiểm chứng.”

“Ý, ý chú là...” Tôi thấy Dương Phàm còn căng thẳng hơn tôi: “Ý chú là xác chết có thể sống lại?”

“Không, không phải, chuyện khác, ban đầu tôi cũng không tin, chẳng suy nghĩ gì nhiều, nhưng giờ...” Lý Vĩ Húc dừng lại giây lát: “Nhưng giờ xác chết mất tích hơi kỳ lạ.”

“Kỳ lạ thế nào cơ?” Tôi không kìm được liền nhìn quanh.

Lý Vĩ Húc nghiêm túc nghĩ ngợi gì đó, tôi đoán không phải gã đang suy nghĩ mà đang đắn đo có nên nói ra hay không.

“Kỳ lạ thế nào?” Dương Phàm cũng căng thẳng quan sát xung quanh.

“Chúng ta cứ tới nhà thờ xác nhận trước đã. Giờ chúng ta có ba người, Hoàng Hải và Mã Tiểu Điền không dám tùy tiện ra tay đâu.” Nói rồi Lý Vĩ Húc đi về phía nhà thờ, rõ ràng gã không trưng cầu ý kiến mà chỉ đang thông báo.

Tôi và Dương Phàm nhìn nhau rồi đành bấm bụng đi theo.

Nước liên tục nhỏ xuống từ lỗ thủng trên nóc chính điện, làm mặt đất vốn đã ẩm thấp lại có thêm mấy vũng nước, cỏ dại

trong góc nhà co cụm lại một chỗ đầy u ám, những cái ghế băng cũ kỹ và đá vỡ chẳng biết từ đâu nằm rải rác dọc bờ tường loang lổ. Cây thập tự giá vốn treo ở chính giữa đã biến mất từ lâu, để lại một dấu chữ “thập” nhạt màu trên tường. Tất cả đều có vẻ lạnh lẽo, ảm thấp, tịch mịch, không chút sinh khí, chỉ còn đồng tro tàn đen sốt lại trên mặt đất chứng tỏ từng có người tới đây.

Cả chính điện trống hoác.

“Họ đi rồi.” Dương Phàm cẩn thận nhìn ra ngoài cửa, lau nước nhỏ xuống tóc.

“Tôi đi xem cái xác của Lý Giang.” Nói rồi Lý Vĩ Húc đi về phía phòng áo lễ chỉ có khung cửa nằm phía bên phải cung thánh.

Mấy phút sau, gã đứng ở cửa phòng áo lễ, quay lại nhìn chúng tôi: “Cái xác cũng biến mất rồi.”

Tôi và Dương Phàm nhìn nhau.

“Thế là sao?” Tôi đoán những chuyện Lý Vĩ Húc biết rất khác những gì chúng tôi biết.

Lý Vĩ Húc hơi bất an móc một điều thuốc ra châm lửa, rồi tới cạnh đồng tro tàn, rít mạnh vài hơi, chần chờ một lúc: “Ông nội của ông nội tôi từng có cuốn sách đó.”

Dương Phàm tròn tròn mắt nhìn tôi, ánh mắt ngạc nhiên.

“Khác với mọi người, đa số thông tin tôi có đều từ cuốn sổ tay nhà chúng tôi. Nhưng nửa đầu cuốn sổ tay đó đã bị mất, chỉ có nửa sau.”

“Trong đó viết những gì?” Dương Phàm gặng hỏi.

“Hôm qua Trần Bình nói không hoàn toàn đúng, người sở hữu *Sách Khải Huyền Hắc Ám* không thay đổi vận mệnh của mình mà là nắm giữ vận mệnh của mình.”

“Đúng vậy, cậu nói không sai, người sở hữu cuốn sách sẽ nắm giữ vận mệnh của mình.” Một giọng nói quen thuộc vang lên phía cửa hông thông ra sân. Hoàng Hải dẫn theo Mã Tiểu Điền xuất hiện trước mặt chúng tôi, nở nụ cười giả tạo.

Lý Vĩ Húc vẫn giữ được bình tĩnh, còn tôi và Dương Phàm đều sợ hãi người, ngẩn ra như gà mắc tóc. Hoàng Hải và Mã Tiểu Điền bước vào nhưng không đi về phía chúng tôi, cứ đứng yên một chỗ, vẻ mặt khinh bỉ.

Lý Vĩ Húc quay lại xua xua tay với hai chúng tôi, ra ý đừng sợ, trái ngược hẳn thái độ hung bạo trước kia, gã bình tĩnh nhìn Hoàng Hải: “Xem ra ông cũng biết rất nhiều.”

Hoàng Hải lạnh lùng liếc nhìn Lý Vĩ Húc, không hề đáp lời, mà quay sang bảo tôi và Dương Phàm: “Nói thật nhé, vận mệnh của chúng ta không hề nằm trong tay chúng ta. Nghe rất tồi tệ phải không? Nhưng có thứ còn tồi tệ hơn cơ, thậm chí chúng ta còn chẳng biết vận mệnh của mình nằm trong tay ai.”

Chúng tôi đều yên lặng nhìn ông ta.

“Có thể các cậu không thấy vậy, nhưng nếu nghĩ kỹ các cậu sẽ hiểu thôi, các cậu thực sự chẳng biết vận mệnh của mình do ai nắm giữ đâu.” Ông ta dừng lại giây lát, rút một điếu thuốc, châm lửa, hít sâu một hơi rồi phả ra làn hơi dài. “Vận mệnh của các cậu không nằm trong tay cấp trên các cậu, cũng không nằm trong tay ông chủ, càng không nằm trong tay bạn gái, bạn trai, thậm chí đối tác, người phỏng vấn các cậu, hoàn toàn không phải là họ, mà do một số người các cậu chẳng bao giờ đoán được nắm giữ. Có thể cấp trên, ông chủ quyết định thăng chức, giáng chức hoặc đuổi việc các cậu; có thể bạn gái quyết định lấy các cậu hoặc chia tay; có thể đối tác hoặc người phỏng vấn quyết định tiền đồ của các cậu. Nhưng đó là do một số cảm xúc kỳ lạ khó hiểu dẫn dắt khiến họ đưa ra lựa chọn. Thứ ảnh hưởng tới cảm xúc của họ có thể chỉ là cái áo sơ mi người giúp việc làm hỏng, hay một người ăn xin trên đường tình cờ nhìn họ với ánh mắt khinh miệt, hoặc lời thoại khô khan chán ngắt trong một bộ phim truyền hình rẻ tiền, thậm chí là một giọt nước bắn từ mái hiên nhỏ xuống áo họ... Tóm lại, không ai biết thứ gì đã ảnh hưởng tới tâm trạng của họ. Nhưng ảnh hưởng của những lựa chọn mà cảm xúc đó sinh ra có thể thay đổi vận mệnh các cậu. Còn cấp trên của các cậu, ông chủ của các cậu, bạn bè của các cậu, bạn gái của các cậu, đối tác của các cậu và cả người phỏng

vấn các cậu chỉ là kẻ chấp hành mà thôi. Nghĩa là vận mệnh của các cậu nằm trong tay những người các cậu thậm chí còn chẳng quen biết, mà họ lại không hề biết điều này.” Hoàng Hải nở nụ cười kỳ lạ, dừng lại giây lát rồi tiếp lời: “Cũng giống như các cậu không hề biết bản thân mình đang nắm giữ vận mệnh của ai vậy.”

Ông ta dừng lại như nghĩ ngợi điều gì, rồi cau tít mày, cúi đầu chậm rãi bước lên giảng đài, quay người nhìn chúng tôi, phía sau là bức tường vẫn còn lưu lại dấu vết của cây thập tự giá.

“Các cậu có hiểu không? Tôi cảm hận thứ kết cấu hỗn loạn này, nó giống bức tranh ghép khổng lồ với hàng trăm triệu mảnh lộn xộn, nhìn đã thấy đau đầu, càng nghĩ ngợi nhiều lại càng muốn phát điên. Tôi hận điều đó! Thật đấy, tôi cảm hận.” Ông ta nheo mắt chăm chú nhìn phía trên cánh cửa lớn sau lưng chúng tôi, như thể ở đó có vận mệnh ông ta cảm hận.

“Nhưng chúng ta lại không thoát ra được, từ sau khi con người sống quần tụ để tăng cơ hội sống sót, chúng ta đã hợp thành một kết cấu tập thể gọi là xã hội, dưới kết cấu này, các tác động qua lại phi tuyến tính trở thành một trong những tiêu chuẩn quan trọng. Các hành vi tác động qua lại mỗi giờ mỗi khắc đều thay đổi vận mệnh chúng ta. Việc nắm giữ vận mệnh bản thân, bất cứ ai - tôi nói là bất cứ ai cũng đều vô cùng yếu đuối, lực bất tòng tâm, chẳng ai ngoại lệ cả. Chúng ta đã giao vận mệnh mình ra từ lâu, rồi cùng vận mệnh người khác dệt thành tấm lưới khổng lồ, phức tạp đan xen nhau, việc chúng ta có thể làm chỉ là mù quáng di chuyển từ điểm giao cắt này đến điểm giao cắt khác, vậy thôi.”

“Nhưng luôn có người muốn nắm giữ vận mệnh mình.” Mã Tiểu Điền hồ hững tiếp lời, uể oải ngồi xổm tại chỗ, ánh mắt không biết vô tình hay cố ý liếc nhìn Dương Phàm, khóe miệng lặng lẽ nở nụ cười trắng trợn.

Dương Phàm hoảng sợ lùi lại một bước.

“Đúng vậy, không sai!” Hoàng Hải đứng thẳng người trên giảng đài cao cao nhìn xuống chúng tôi. “Nếu hiểu biết một chút về lịch sử, các cậu sẽ thấy vô số người đánh nhau vỡ đầu để được

làm hoàng đế, tại sao vậy? Trong sách nói vì quyền lực, vậy quyền lực là gì? Quyết định vận mệnh của một quốc gia ư? Không, không, tuyệt đối không phải! Từ cổ chí kim, vận mệnh mỗi quốc gia đều nằm trong tay một nhóm người, chưa từng nằm trong tay một người. Vậy là quyết định vận mệnh của người khác ư? Tin tôi đi, còn có thứ người ta hứng thú hơn nữa cơ. Đó là nắm giữ vận mệnh của bản thân. Có thể các cậu sẽ nghi ngờ, chỉ vậy thôi ư. Nhưng đúng vậy đấy, chỉ thế thôi, vậy đã quá đủ hấp dẫn rồi. Dù phải trả bằng mọi giá, kể cả tính mạng của bản thân cũng không tiếc, mà thực tế thì đặt cược tính mạng mình là một trong những điều kiện bắt buộc.”

“Đó gọi là cái giá phải trả.” Lý Vĩ Húc đút hai tay vào túi quần, chậm rãi chêm vào một câu. Tôi có thể thấy sau gáy gã muốt mát mồ hôi.

“Đúng, là cái giá phải trả. Muốn nắm giữ vận mệnh của mình thì phải như vậy, rủi ro cao, vốn lớn. Hơn nữa quá trình này lại kéo dài, nghĩa là sẽ rất đau khổ, nhưng vẫn không ngăn được vô số người ham muốn nó, dù phải trả cái giá cực đắt.”

“Có điều...” Hoàng Hải khẽ khom người, nhìn chằm chằm vào mắt tôi, chậm rãi nói từng từ: “Có điều, nếu cho các cậu một cơ hội, cơ hội chẳng cần xưng đế vẫn có thể nắm giữ vận mệnh mình, các cậu có muốn thử không? Nghĩ xem, vận mệnh của các cậu không nằm trong tay những người vớ vẩn đó nữa, mà do các cậu quyết định, các cậu có thể khiến tương lai mình thuận buồm xuôi gió, các cậu có thể có rất nhiều tiền, các cậu có thể rất nổi tiếng, các cậu có thể thuận lợi mọi bề, thậm chí các cậu còn có thể khiến bản thân trở nên rục rở, được muôn người chú ý, hoặc trở thành truyền thuyết trong lịch sử luôn... Thế nào, các cậu có hứng thú không? Quyết định tương lai của mình ấy?”

Tôi bất an liếm môi, không biết nên trả lời thế nào. Thậm chí tôi còn chẳng biết ông ta có đang hỏi tôi thật không.

Nhìn thấy vẻ mặt tôi, Hoàng Hải bật cười: “Thực ra dù các cậu có lựa chọn thế nào, các cậu cũng đang thử thay đổi vận mệnh của mình thôi. Tất cả đã bắt đầu từ giây phút các cậu đưa ra quyết định rồi.”

Lúc này trong chính điện rất yên ắng, chỉ có tiếng nước nhỏ tong tong lúc được lúc mất.

“Diễn thuyết xong chưa? Chúng ta phải đi thôi, nơi này không phù hợp với chúng ta.” Nói rồi Lý Vĩ Húc quay đi, nhìn tôi và Dương Phàm, ánh mắt cực kỳ nghiêm khắc rồi gật gật đầu. Chúng tôi lặng lẽ theo Lý Vĩ Húc ra ngoài nhà thờ.

Hoàng Hải ở phía sau tiếp tục cao giọng giảng đạo: “Chạy đi, nhưng các người không thoát được đâu, vì chúng ta chẳng có gì khác biệt cả, mọi người đều đến đây vì nó.”

Đối với tôi, những lời vừa rồi như tiếng trống chiều, tiếng chuông sớm, liên tục vang vọng trong đầu tôi hết lần này tới lần khác, bởi vì tôi hiểu rồi.

Tôi nghĩ Hoàng Hải nói đúng.

Lời răn của tổ tiên

Sau khi rời khỏi nhà thờ một quãng xa, tôi hỏi Lý Vĩ Húc: “Chúng ta đi đâu?”

“Ra bờ biển tìm thử xem, chắc thuyền vẫn còn ở đâu đó, tôi luôn nghĩ bọn Hoàng Hải đã giấu nó đi.”

“Ý anh là hôm qua lúc họ nói mất thuyền rồi, anh vẫn chưa đi xác nhận?”

“Chưa, tôi chỉ nghe họ nói vậy.”

“Cháu cũng chỉ nghe họ nói.” Dương Phàm chen vào một câu.

“Vậy còn Trương Chiêu Huy thì sao? Lúc bọn Hoàng Hải ra bến thuyền, cô ta có mặt không?”

“A... đúng rồi, hình như hôm qua cô ta rời nhà thờ từ rất sớm, chắc đã ra bến thuyền xác nhận rồi... hoặc cũng có thể là chưa... tôi không biết.” Có vẻ Lý Vĩ Húc cũng không rõ.

“Hay là...” Dương Phàm dừng bước nhìn tôi và Lý Vĩ Húc: “Hay chúng ta ra bến thuyền xem thử, chưa biết chừng lại có manh mối, từ hôm qua nghe nói thuyền mất đến giờ, đã ai trong chúng ta xác nhận tận mắt đâu, đúng không?”

Tôi cũng dừng bước nhìn Lý Vĩ Húc.

Anh ta hơi chân chừ một chút rồi gật đầu: “Đi, tôi cũng đói rồi, đến bên thuyền chúng ta nghỉ ngơi một lát.”

Tôi nhận ra mỗi người chúng tôi đều có chút mất tập trung, đầu óc như để ở đâu đâu.

Trên đường đi chúng tôi không nói năng gì, nhưng tôi vẫn lơ mơ cảm thấy không khí có phần khác thường. Dù sao những lời Hoàng Hải vừa nói cũng đầy cảm dỗ, phải thừa nhận đó là sự thật. Hai ngày trước, tôi không nghĩ ngợi quá nhiều về việc nắm giữ vận mệnh của mình, nhưng giờ này phút này, tôi lại có chút ao ước, vì nó thực sự đáng ao ước.

Tôi đoán Dương Phàm cũng có suy nghĩ giống tôi. Tuy tôi không rõ cậu ta nghĩ thế nào, nhưng tôi biết vì sao mình lại động lòng.

Từ hồi còn nhỏ, hình như số mệnh đã định tôi chỉ có thể làm một người bình thường, chắc chắn sẽ không được người khác nhớ tới, vì tôi quá thiếu nổi bật.

Tôi là một người đàn ông bình thường, chưa từng được ai ngưỡng mộ, cũng chưa từng bị ai căm hận, nhiều nhất là thường xuyên bị người ta quên lãng. Nếu tìm hiểu kỹ lý do tôi chưa từng bị ai căm hận, không phải vì tôi có quan hệ tốt đẹp với mọi người, mà bởi ngay cả những trò tồi tệ tôi cũng không nghĩ ra được, tất nhiên sẽ chẳng thể có tư cách bị căm hận. Vì bình thường mà không bị người khác đổ kị hay căm hận, kể ra thật đáng buồn.

Hơn ba mươi năm nay, tôi đã quen lặp đi lặp lại hết lần này tới lần khác với người khác rằng “Trước kia chúng ta từng gặp nhau”, tôi đã quen nhắc đi nhắc lại tên mình trước mặt cấp trên đang cố nhớ tên tôi, tôi đã quen với việc người khác không tìm thấy mặt tôi trong ảnh tốt nghiệp, tôi đã quen chìm đắm vào trong đám đông từ lâu. “Được chú ý” cách xa tôi không chỉ một dải ngân hà, nên tôi cũng an phận bị vùi lấp trong biển người. Thậm chí, có một dạo tôi còn cho rằng mình thích như vậy.

Luôn là như vậy.

Nhưng đó không phải suy nghĩ thực sự của tôi, tôi chỉ đang an ủi bản thân thôi. Đúng vậy, an ủi bản thân. Vì tôi chẳng thể thay đổi được gì. Tôi không thể trở nên xuất chúng hơn người, không thể thu hút ánh nhìn của người khác, tôi đành chấp nhận thực tế, chôn sâu đục vọng bí mật của mình xuống đáy lòng, để không một ai hay biết. Nhưng tôi biết rất rõ đục vọng từ tận đáy lòng mình mãnh liệt nhường nào, mỗi khi thất ý, mỗi khi cảm thấy thất bại, mỗi khi bị người khác lãng quên, khát vọng nắm giữ vận mệnh bản thân, cảm giác căm hận sự bình thường như một con mãnh thú nấp sâu trong cơ thể đang phát cuồng bắt đầu cắn xé lồng ngực tôi, cào cấu cổ họng tôi, khiến tôi ăn không ngon, ngủ không yên. Nhưng việc duy nhất tôi có thể làm là tiếp tục đè nén nó, vùi đầu trong chăn liên tục gào thét đến khản cả cổ họng, cho tới khi sức cùng lực kiệt mà ngủ thiếp đi. Thức dậy, tôi vẫn là con người bình thường chẳng có gì đặc biệt, sẽ bị người ta quên lãng chỉ sau một giây.

Tôi lặng lẽ chịu đựng tất cả những điều này, thậm chí có lúc tôi còn hoài nghi ý nghĩa sự tồn tại của mình chỉ là để chết. Mỗi khi có ý nghĩ này, tôi chỉ muốn sớm kết thúc sinh mệnh mình, để kết quả đó đến luôn đi.

Tôi là vậy, nhìn giống như đang sống một cuộc đời yên ổn, nhưng thực tế lại vùng vẫy giằng xé đến mức kiệt quệ cả thể chất lẫn tinh thần. Mỗi ngày.

Tôi luôn nghĩ mình sẽ sống như vậy đến chết.

Thế rồi ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại đến nơi này, bị cuốn vào một cuộc giết chóc lạ lùng, tận mắt nhìn thấy mỗi người ở đây đều tham gia với sự hưng phấn bệnh hoạn, ngờ vực, cướp đoạt... Lúc đầu tôi cảm thấy sợ hãi, băn khoăn, hoang mang, cho đến khi nghe những lời Hoàng Hải nói, tôi nghĩ mình đã hiểu ra, cũng biết được vấn đề nằm ở đâu.

Không phải họ điên hết rồi, mà vì tôi không điên. Tôi loáng thoáng biết được mình nên làm thế nào.

Đúng vậy, tôi không nhận được khảo thí, nhưng thế thì đã sao? Tôi phải coi trọng cái khảo thí chết tiệt đó ư? Lẽ nào không

có khả thi thì tôi chắc chắn phải chấp nhận thất bại? Không, tôi không muốn thất bại, ở đây thất bại là chết.

Tôi không muốn chết. Đó không phải ý nghĩa sinh mệnh của tôi.

Tôi khao khát được nắm giữ vận mệnh của mình, chẳng còn bị người khác sắp đặt nữa. Tôi chán ngấy phải làm một người bình thường, chán ngấy cuộc sống bình thường, chán ngấy vô số lần bị người ta quên lãng rồi. Tôi căm hận bản thân bị vùi lấp trong đám đông! .. Cho các cậu một cơ hội, một cơ hội nắm giữ vận mệnh của mình, các cậu có muốn thử không?... Các cậu có hứng thú quyết định tương lai của mình không?” Thật nực cười! Tôi cần lựa chọn sao? Cần lựa chọn thật sao?

Không, mặc kệ lựa chọn chết tiệt đó đi! Tôi không muốn có một ngày mình lặng lẽ chết, không muốn rất lâu sau khi tôi chết mọi người mới đột nhiên phát hiện ra tôi đã chẳng còn ở trên cõi đời này nữa, tôi không muốn đến một dấu vết mình từng tồn tại cũng chẳng có! Tôi biết rõ mình căm hận sự bình thường tới nhường nào! Tôi hận!

Tôi càng không thích, cũng không muốn chết ở đây!

Dù chuyện này điên cuồng thế nào, tôi đã đến đây, kể cả phải trả cái giá rất lớn, tôi vẫn muốn tiếp tục.

Vì tôi đã đến rồi.

Bầu trời xám xịt kéo dài từ đỉnh đầu đến tận mặt biển đằng xa, tầng mây dày đặc chậm rãi ụp xuống hòn đảo, e là đêm nay thời tiết sẽ rất tệ. Không biết từ bao giờ màu biển lại giống sắc trời như vậy, u ám nặng nề. Sóng biển dập dềnh gập gáp giống một họa sĩ cáu kỉnh đang vẽ những đường màu trắng to trên tấm vải màu xanh xám, rồi lại cảm thấy không hài lòng nên vội vã xóa chúng đi. Thủy triều hờ hững xô bờ, mang theo cả tông màu xám xịt của mây đen lên bờ biển đá ngầm, khiến những tảng đá ngầm vốn tối tăm lại càng u ám hơn. Bến thuyền sơ sài bị thủy triều xô đẩy kêu rắc rắc, như thể sắp bị bóp nát rồi tan

thành những mảnh gỗ vụn, bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất trong làn nước, cho tới khi chẳng còn nhận ra dấu vết.

Ba chúng tôi đứng trên bến thuyền trống trải, sững sờ nhìn cảnh sắc tăm tối và u ám trước mắt.

Không có thuyền.

“Làm thế nào bây giờ?” Dương Phàm tro troi quay lại nhìn tôi và Lý Vĩ Húc.

Lý Vĩ Húc cởi mũ bóng chày xuống, gãi gãi cái gáy múp míp: “Nghỉ một lát đi, tôi đói rồi.”

Chúng tôi ngồi trên bờ biển chỗ bến thuyền, Lý Vĩ Húc ném cho tôi một cái xúc xích và một chai nước, Dương Phàm đưa tôi hai cái bánh xốp, tôi thấy đồ ăn của họ cũng không nhiều, nếu ba người chia nhau, nhiều nhất chỉ duy trì được hai bữa nữa.

Ánh mắt tôi đầy vẻ cảm kích, áy náy.

“Không sao đâu, ăn tiết kiệm chút, chưa biết chừng lại tìm được ba lô của chú, đến lúc đó nhờ cả vào chú.” Dương Phàm vừa nhai nhồm nhoàm vừa an ủi tôi, trong miệng nhét đầy thức ăn.

“Họ có thể giấu thuyền vào chỗ chết tiệt nào được nhỉ?” Lý Vĩ Húc bóp chai nước, cau mày khế lăm bầm.

Dương Phàm mải ăn, không nghe thấy.

Tôi nghĩ tới Trương Lam.

Chiếc thuyền nhỏ tôi lái tới đây ở một nơi chỉ có cô ấy biết.

Giờ Trương Lam đang ở đâu?

Theo lời Lý Vĩ Húc và Dương Phàm, chắc chắn họ không gặp Trương Lam. Hoàng Hải và Mã Tiểu Điền cũng không nhắc lời nào về cô ấy. Họ cố ý không nói hay là cũng chưa gặp Trương Lam? Tuy lúc này ở lại nhà thờ không lâu, nhưng có vẻ hai tên khốn kiếp đó cũng chưa hề gặp cô ấy, nếu không ít nhiều Hoàng Hải đã nói gì đó, ông ta hoàn toàn có thể làm ra chuyện này. Như

vậy rất có thể Trương Lam vẫn an toàn. Nhưng ngoài cái ba lô nhỏ, cô ấy không hề mang theo đồ ăn, nước uống trong ba lô to, tôi đã kiểm tra rồi. Hơn nữa, theo những gì tôi biết về cô ấy, cô ấy chắc chắn sẽ không tự bỏ đi như thế, cô ấy ghét bỏ cuộc giũa chùng, chắc chắn cô ấy đang ở một nơi nào đó trên hòn đảo này.

Có lẽ tôi nên quay lại cái hang... Thôi được, lát nữa tôi sẽ cân nhắc xem có nên quay lại không.

Nhưng cô ấy giấu thuyền ở đâu nhỉ?

“Loại thuyền máy đó chìm xuống nước rồi còn sử dụng được nữa không?” Dương Phàm bỗng nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

“Chắc không được nhỉ?” Tôi quay sang nhìn Lý Vĩ Húc, ánh mắt dò hỏi.

“Không, dưới nước có áp lực, một số linh kiện chỉ chống nước, không chịu được áp lực, bị nước vào là hỏng luôn.”

Dương Phàm gãi gãi đầu: “Vậy có thể giấu thuyền ở đâu được nhỉ?”

“Còn nhớ trên thuyền có một tấm vải bạt rất lớn không?” Lý Vĩ Húc nheo mắt nhìn hai chúng tôi: “Loại vải bạt đó màu gần giống màu đá ở đây, chỉ cần che thuyền, kéo lại gần một tảng đá ngầm nào đó sẽ rất khó bị phát hiện.”

Mắt Dương Phàm sáng lên, nét mặt lộ vẻ mừng rỡ: “Đúng, đúng! Cháu nhớ ra rồi, hình như thế!”

“Tôi nghĩ đó là cách giấu thuyền. Thuyền lớn như vậy, không thể kéo lên bờ chôn được, mà trên đảo cũng chỉ có mấy người chúng ta. Chỉ cần vẫn còn thuyền, chắc ở đâu đó bên bờ biển thôi...” Nói rồi Lý Vĩ Húc rút vỏ đựng đồ ăn trong tay đi, thở dài một tiếng, vẻ mặt không thỏa mãn chút nào: “Sau khi trở về tôi muốn ăn một bữa thật ngon, mấy hôm nay chẳng có bữa nào no cả.”

Câu nói đã khơi dậy ham muốn ăn uống của Dương Phàm, cậu ta phấn khích miêu tả một số món ngon mình từng ăn.

Lúc này tâm tư tôi chẳng nằm ở đây, tôi không tham gia vào câu chuyện mà vội vã ăn cho xong rồi ngẩng lên nhìn Lý Vĩ Húc.

Anh ta nhận ra điều đó, nghiêng đầu nhìn tôi dò hỏi.

Tôi do dự một chút, rồi không kìm được liền hỏi: “Ừm... lúc ở nhà thờ, anh nói tổ tiên anh từng có cuốn sách đó, chuyện là như thế nào? Còn nữa, hai cái xác đều biến mất có ý nghĩa gì?”

Lý Vĩ Húc lau miệng, vừa nghĩ ngợi vừa vặn chặt nắp chai nước rồi nhìn chằm chằm mặt biển một lúc lâu mới lên tiếng: “Nhà tôi có một cuốn sổ tay, trong đó ghi chép lại một số điều về *Sách Khải Huyền Hắc Ám*, nhưng sổ tay chỉ có nửa sau nên tôi cũng không biết nhiều lắm.”

“VẬY nửa sau nói về cái gì?” Dương Phàm đẩy gọng kính, nhích về phía này.

“CÓ *Sách Khải Huyền Hắc Ám* không phải chuyện tốt, nghe nói đó là một lời nguyền.”

“HẢ?” Tôi và Dương Phàm không hện mà cùng kinh ngạc.

“Sổ tay viết vậy, nét chữ rất loạn, lại tháu, có vẻ viết trong lúc hoảng loạn, hơn nữa lại viết bằng bút lông, chưa khô đã gấp lại sẽ bị lem, thành ra nhìn không rõ lắm... Trong sổ tay nói cuốn sách do ma giáo phương Tây để lại, người có cuốn sách sẽ bị nguyên rửa, nhưng nguyên rửa thế nào thì không nói rõ...”

“XÁC chết mất tích có liên quan đến chuyện này không?”

“Trong sổ viết những người chết vì cuốn sách này đều sẽ sống lại. Chỉ có một câu như vậy thôi, còn cụ thể thế nào tôi không biết... Lúc mới đọc cuốn sổ tôi không tin, nhưng hôm nay...”

“Tổ tiên chú giàu có lắm à?” Dương Phàm tò mò nhìn Lý Vĩ Húc.

Lý Vĩ Húc nhìn Dương Phàm, gật đầu: “Nghe nói từng giàu lên trong một thời gian ngắn, nhưng tự sát rồi.”

“ÔNG NỘI... CỦA ÔNG NỘI CHÚ Á?”

“Ừ.”

“VÌ SAO?”

“Sao mà biết được.” Lý Vĩ Húc hơi ngập ngừng, tôi cảm thấy anh ta đang lấp lửng chuyện gì đó.

“Ra vậy...” Dương Phàm liếc tôi thật nhanh, tôi thấy vẻ hoài nghi trong ánh mắt cậu ta.

“Ngồi lâu lắm rồi, chúng ta đi tìm thuyền đi, tôi cảm thấy đi dọc bờ biển sẽ tìm được.” Tôi chuyển chủ đề.

“Đi thôi.” Lý Vĩ Húc khẽ nói rồi đứng dậy, men theo bờ biển toàn đá ngầm.

Tôi và Dương Phàm trao đổi ánh mắt rồi đi theo, tôi nghĩ cậu ta cũng nhận ra có vấn đề.

Trên bờ biển có rất nhiều đá tảng lớn màu xám đen, chúng tôi phải tới gần kiểm tra từng chỗ, rất tốn công tốn sức.

Dù đã rất cẩn thận, nhưng một tiếng sau quần chúng tôi vẫn ướt nhẹp vì những vũng nước đọng trên bờ biển. Chẳng còn cách nào khác, muốn tới gần một tảng đá ngầm buộc phải tìm cách vượt qua những vũng nước đó, to nhỏ nông sâu khác nhau, để không phải đi vòng quá xa, chỉ có thể nhảy qua hoặc lội qua, thực sự khiến người ta đau đầu. Với nơi ẩm thấp thế này, giữ quần áo khô ráo rất quan trọng, mấy ngày ở đây khiến con người ta trở nên cực kỳ nhạy cảm với chuyện này, thậm chí có thể nổi nóng vì quần áo bị ướt.

Nhưng chúng tôi chẳng còn lựa chọn nào khác.

Lý Vĩ Húc vừa lẩm bẩm chửi rủa vừa kéo lê cơ thể mập mạp, vụng về nhảy qua nhảy lại trên bãi biển toàn đá để kiểm tra, còn tôi và Dương Phàm ở phía sau kiểm tra những chỗ anh ta không muốn đi. Dương Phàm và tôi đều có chút lơ là.

“Những điều chú ấy nói...” Dương Phàm khẽ hỏi tôi.

“Nửa cuốn sổ tay gia truyền á?” Tôi cố tình dài giọng, rõ ràng Dương Phàm không hề nói thẳng ra.

“Đúng vậy... có đáng tin không?” Nói rồi cậu ta dễ dàng vượt qua một vũng nước lớn, lúc đáp xuống chân đá văng một mớ đá vụn màu xám.

Tôi chuyển sang vị trí dễ nhảy hơn, bước một bước lớn qua vũng nước rồi hỏi lại: “Cháu thấy sao?”

“Ừm... rất khó nói.”

“Sao thế?”

“Chuyện này... tóm lại rất khó nói, cháu nghĩ này giờ, hình như có vấn đề gì đó...”

“Vấn đề gì?” Tôi không để lộ suy nghĩ của mình, định chờ Dương Phàm nói ra.

“Chú xem, xác La Chiêm biến mất như thế nào hai chúng ta đều không nhìn ra, đúng không, có mình chú ấy nhìn ra, nên chúng ta chỉ biết tin chú ấy. Xác Lý Giang hai chúng ta cũng chẳng thấy, chú ấy tự đi kiểm tra...”

“Chú không muốn đi kiểm tra cái xác đó.” Tôi nói thẳng.

Dương Phàm nuốt nước bọt có vẻ hơi căng thẳng: “Cháu cũng thế... nhưng những lời vớ vẩn như người chết sống lại... cháu thực sự không tin. Có thể...”

“Có thể gì?”

“Có thể, tất cả đều do chú ấy giả trò...”

“Nhưng anh ta đã cứu cháu thoát khỏi Mã Tiểu Điền.”

“Đúng vậy, nhưng...” Nét mặt Dương Phàm có chút giằng co.

Tôi ngăn Dương Phàm tiếp tục nói, vì tôi nhìn thấy Lý Vĩ Húc đang tới gần.

“Tìm được rồi à?” Dương Phàm quay lại nhìn anh ta.

Vẻ mặt Lý Vĩ Húc nghiêm nghị lạ thường, anh ta tới cạnh chúng tôi, hạ giọng nói khẽ: “Bình tĩnh, giả vờ vô tình nhìn về phía khu rừng... trong rừng có người!”

Tôi và Dương Phàm giật mình, rồi nhanh chóng giả vờ vô tình liếc về phía rừng cây. Không thấy gì cả.

“Ở đâu?” Tôi vừa giả vờ ngồi xuống buộc dây giày vừa hỏi.

“Lúc này tôi thấy người đó nấp đi, rồi lại chui ra.”

Dương Phàm nhìn thêm lần nữa thật nhanh: “Không có...”

Lý Vĩ Húc sốt ruột: “Hướng tôi xoay lưng lại ấy, các cậu nhìn sau lưng tôi xem.” Nói rồi anh ta quay lưng về phía rừng cây, đứng trước mặt chúng tôi, khoa chân múa tay như đang nói điều gì. Nếu đằng xa có người nhìn trộm chúng tôi thật, động tác khoa trương đó chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của đối phương.

Dương Phàm và tôi nhìn về phía khu rừng qua đôi vai anh ta. Ngoài cây cối, chẳng có gì cả.

Đúng lúc tôi đang nghi ngờ, hình như có bóng người xẹt qua phía sau một cái cây rồi biến mất.

Dương Phàm cũng thấy.

Chúng tôi trở nên căng thẳng.

“Hình như hẳn phát hiện chúng ta đang nhìn rồi, giờ làm thế nào?” Giọng Dương Phàm hơi run run. Tôi nhìn thật nhanh về phía khu rừng, giờ chẳng thấy gì nữa cả.

“Tách ra đi, hai người ở đây giả vờ phát hiện ra gì đó, còn tôi sẽ giả vờ quên đồ để đi về phía bến thuyền, sau đó vòng một vòng vào rừng cây xem thế nào.” Lý Vĩ Húc rất bình tĩnh.

“Hay là... hay là để tôi đi cho, tôi không có ba lô, hành động cũng nhanh. Nếu có chuyện gì tôi sẽ chạy về phía hai người, hơn nữa tôi còn có cái này.” Nói rồi tôi rút con dao rọc giấy ra cho họ xem.

Hai người họ nhìn nhau, Lý Vĩ Húc do dự vài giây rồi gật đầu: “Chú ý an toàn.”

Nói rồi anh ta đi vài bước về phía bờ biển, chỉ một tảng đá ngầm màu xám đen to như cái nhà rồi giả bộ hét toáng lên.

Nếu là bình thường, chắc tôi sẽ cảm thấy rất buồn cười, nhưng giờ hoàn toàn ngược lại, tôi rất căng thẳng.

Rất nhanh sau đó, dưới sự chỉ huy khể khàng của anh ta, tôi và Dương Phàm giả vờ lại gần, rồi nói gì đó với nhau, tôi gật đầu lia lịa, quay người chạy về phía bến thuyền.

Chạy được một quãng rất xa, tôi quay lại nhìn, Lý Vĩ Húc và Dương Phàm vẫn đang khoa chân múa tay nhiệt tình, thỉnh thoảng lại nhìn về phía rừng cây hoặc phía tôi.

Họ giả vờ rất giỏi.

Tôi đi thêm một lúc nữa dọc bờ biển hình cung, cẩn thận quan sát tình hình trong rừng rồi ngoặt vào.

Chương bốn

Ấn tắm tối

Cành cây, lá cây quét qua cơ thể tôi, cây bụi và cỏ dại thi nhau vướng vào mắt cá chân, tôi bắt đầu hơi hối hận đã xung phong thực hiện nhiệm vụ trinh sát này, nỗi sợ vẫn chưa tan biến. Tôi cảm thấy mình giống nhân vật phụ chắc chắn sẽ chết trong phim kinh dị, biết rõ nguy hiểm nhưng vẫn bất chấp tất cả lao về phía trước.

Những cành cây dày đặc trong rừng sau trận gió lớn đêm qua có vẻ hơi lộn xộn, mặt đất ngổn ngang đủ các loại lá cây nhiệt đới rộng bản bị gió xé vụn. Thỉnh thoảng có ánh nắng chiếu xuống mặt đất, tăng thêm chút hiệu ứng loang lổ cho cảnh tượng hỗn loạn.

Tôi dừng bước chăm chú lắng nghe, sau khi chắc chắn không có bất cứ tiếng động khác thường nào mới dám đi tiếp về phía trước. Chưa đi được bao lâu, tôi lại thấy Lý Vĩ Húc và Dương Phàm đang giả bộ trò chuyện rất kịch liệt trên bãi biển, điều này giúp tôi yên tâm phần nào. Động tác của tôi càng cẩn trọng hơn, người nấp trong rừng rình mò chúng tôi chắc đang ở không xa phía trước.

Tôi nắm chặt con dao rọc giấy trong tay, tìm kiếm khe khàng hết sức có thể, định đi vòng ra sau lưng hắn, nếu kẻ đó vẫn còn ở yên một chỗ.

Một cơn gió thổi qua, tiếng lá cây xào xạc vang lên, khiến tôi phải ngồi xuống cảnh giác quan sát xung quanh, chờ đợi rừng cây yên tĩnh trở lại.

Sau cơn gió, mọi thứ trở về như lúc ban đầu. Tôi định thân lại, đang tính đứng dậy thì bỗng nhiên phát hiện hình như có một bóng người xẹt qua cách đó mấy chục mét.

Tôi căng thẳng, khom người nín thở, toàn thân cứng đờ như một tảng đá. Bóng người đó lần nữa xuất hiện! Lần này chạy về hướng ngược lại!

Hình dung cái bóng trong đầu, tôi nhận ra đó là bóng một người phụ nữ.

Trương Lam ư?

Trương Chiêu Huy?

Lý Hiểu Lượng?

Tôi không chắc lắm, quá nhanh, tôi không nhìn rõ.

Bóng người lại xẹt qua.

Bỗng nhiên tôi có dự cảm chẳng lành.

Mấy phút sau, tôi đứng cách chỗ người đó nắp không xa. Nói đúng hơn là, cách cái xác cô ta không xa.

Đó là xác Trương Chiêu Huy. Cô ta quay lưng về phía tôi, bị treo trên một chạc cây, mũi chân cách mặt đất chưa tới nửa mét.

Ban đầu tôi gần như chẳng nhận ra cô ta, nếu không nhờ quần áo... Làn da hở ra bên dưới bộ quần áo đắt tiền thì xám ngoét, đầy hơi thở của sự chết chóc.

Tôi không dừng lại một khắc nào, vội chạy ra bìa rừng, vừa hét toáng lên vừa khoa chân múa tay gọi Lý Vĩ Húc và Dương Phàm tới. Tôi chẳng dám một mình tới gần cái xác.

“Hôm qua gió to quá, dấu vết loạn hết lên rồi, không nhìn ra có phải tự sát hay không... Mà nếu là tự sát thật cũng chẳng có gì lạ, hôm đó cô ta gần như đã suy sụp...” Lý Vĩ Húc cẩn thận quan sát xung quanh một lúc lâu vẫn chẳng thể đưa ra kết luận.

Tôi và Dương Phàm đều không nói gì, tôi chẳng biết lúc này cậu ta cảm thấy thế nào, còn tôi đang cố kìm nén cảm giác buồn nôn, màu xác chết và cả những vết bầm tím trên cơ thể khiến tôi khắc khoải bên bờ vực nôn ói.

Xác Trương Chiêu Huy đu đưa theo gió, từ dấu vết lưu lại trên quần có thể thấy trước khi chết hoặc sau khi chết, bàng quang và cơ thắt mất kiểm soát dẫn đến đại tiểu tiện mất kiểm soát. Một số cục phân thậm chí còn chảy theo ống quần rơi xuống mặt đất dưới chân cô ta. Bởi vậy dù còn cách cái xác một đoạn, vẫn có thể ngửi thấy mùi hôi thối.

Lý Vĩ Húc nhìn những vết xước trên thân cây, cau mày nói: “Nếu tự sát, chắc cô ta trèo lên từ đây.”

Tôi cố nén cơn cuộn trào trong dạ dày, nhìn theo ánh mắt anh ta, đúng vậy. Chắc lúc trèo cây, Trương Chiêu Huy rất vụng về, vì cô ta đã làm xước rất nhiều vỏ cây. Một số chạc cây phía bên trên còn bị gãy, mấy sợi tóc mắc trên cành. Hơn nữa, sau khi thò cổ vào cái thòng lọng làm từ quần áo xé ra, cô ta đã giãy giụa rất lâu trong không trung, vỏ cây chỗ treo thòng lọng đã bị mài nhẵn, hở ra lớp gỗ màu vàng nhạt. Nhưng cũng có thể do trận gió lớn đêm qua đã thổi cái xác đung đưa, nghĩa là rất có thể chiều qua sau khi một mình rời khỏi nhà thờ, cô ta đã chết ở đây.

Tôi cố gắng không tưởng tượng cảnh Trương Chiêu Huy vụng về trèo lên chạc cây, tuyệt vọng treo mình...

“Đi thôi, chúng ta tiếp tục tìm thuyền đi.” Giọng Dương Phàm hơi run rẩy.

“Đợi đã.” Lý Vĩ Húc nhìn tôi: “Tìm ba lô của cô ta xem, chắc ở gần đây đây, biết đâu có thể dùng được gì.”

Câu nói khiến tôi rùng mình, nhưng tôi vẫn làm theo. Tôi đang phải đối mặt với hiện thực, mà hiện thực chính là thức ăn, nước uống. Nỗi sợ hãi và những cảm xúc khác đều dư thừa.

Một cơn gió từ ngoài biển thổi tới, cái xác chầm chậm xoay về phía chúng tôi.

Tôi nhìn thấy dáng vẻ cô ta.

Tóc cô ta như một mớ cỏ dại, từng lọn từng lọn che mất gương mặt vốn xinh đẹp nay đã tím bầm, sưng tấy lên đến mức khó nhận ra. Bùn đất bắn thủ dính đầy trên mặt, nước mắt, nước mũi, nước dãi vẫn còn lưu lại dấu vết. Cặp mắt lồi ra

khỏi trông nhìn rất đáng sợ, đã vậy còn dính một ít bụi. Cái lưới tím đen gần như thông hết ra ngoài khoang miệng...

Tôi và Dương Phàm cùng quay đi không nhìn. Nhưng gương mặt đáng sợ đến cực điểm đó vẫn hiện ra trước mắt, chẳng tài nào xua đi được.

“Kìa một con ngựa xanh nhạt, và người cưỡi ngựa mang tên là Tử thần, có Âm phủ theo sau.”

Sách Khải Huyền

Bắn lén

Sau khi rời khỏi khu rừng, ba chúng tôi tiếp tục tìm kiếm thuyền trên bờ biển dù vẫn chẳng thể khẳng định nó có tồn tại hay không.

Ba lô của Trương Chiêu Huy giờ tôi đang đeo, tôi đã tìm được nó, nằm ngay gần trong một lùm cây bụi cách chỗ cái xác không xa. Lý Vĩ Húc và Dương Phàm đều không có tâm trạng kiểm tra xem bên trong ba lô có gì nên tôi đành làm việc đó.

Trong ba lô có thức ăn và nước uống thật, nhưng không nhiều, đồ trang điểm và quần áo còn nhiều hơn. Nhiều nhất là đồ ăn vặt. Tôi nhanh chóng lựa thức ăn ra rồi tập hợp những thứ còn lại thành một đồng nhỏ để ở chỗ cũ. Làm vậy đã là cố gắng tôn trọng người chết hết khả năng có thể rồi, nếu không còn làm thế nào được nữa? Trước khi đi, tôi để lại ô mai lên đồng quần áo, thậm chí cầu nguyện cho người chết được yên nghỉ... mong là vậy... nếu thực sự có linh hồn.

Cái xác vẫn treo trên chạc cây, đung đưa theo gió, chúng tôi không dám đưa cô ta xuống... Cứ để vậy đi, cô gái đáng thương.

Từ lúc rời khỏi khu rừng đến giờ đã hơn một tiếng trôi qua, ba chúng tôi chẳng ai nói gì, tất cả đều giữ im lặng, nhưng vẫn cảm nhận được bầu không khí có chút khác thường.

Trên đường đi tôi luôn nghĩ tới Trương Lam, tôi rất muốn biết bây giờ cô ấy ra sao. Dù từng nghĩ cô ấy đã phản bội mình (Nếu thật là như vậy, tôi sẽ còn tổn thương gấp bội), nhưng sau khi bình tĩnh suy nghĩ hơn nửa ngày trời, tôi cho rằng Trương Lam gọi tôi đến đây chỉ vì trùng hợp, chứ không hề có ý biến tôi thành vật tế như tôi nghĩ lúc ban đầu.

Theo lẽ thường, cô ấy không thể thỏa thuận được với ai trong thời gian ngắn như vậy để biến tôi thành vật tế. Lùi một vạn bước mà nói, kể cả có hợp tác thật cũng nên hợp tác với tôi chứ chẳng phải ai khác. Dù sao tôi cũng đáng tin cậy hơn, đây là sự thật không thể coi thường. Nếu đổi lại là tôi, tôi sẽ muốn tin tưởng người mình thân thuộc hơn, chứ không phải ai đó mới quen biết vài ngày, huống hồ tôi còn là chồng chưa cưới của cô ấy (Tôi cũng loại trừ khả năng cô ấy quen tôi vài năm rồi đính hôn để đưa tôi đến đây làm vật tế, đây không phải phim điện ảnh hay phim truyền hình đề tài nằm vùng, nghe quá kịch hóa, đây là thực tế). Sau khi kết nối các dữ kiện, tôi kết luận Trương Lam không hề có ý định hợp tác với bất cứ ai để đối phó chống lại tôi, việc cô ấy mất tích chắc hẳn là sự cố ngoài ý muốn. Còn việc tôi trốn khỏi hang, đó là một phán đoán sai lầm! Bởi vậy tôi cảm thấy vẫn nên quay lại cái hang xem cô ấy có ở đó không, chưa biết chừng Trương Lam còn để lại thông tin gì cho tôi.

Về chuyện trùng hợp số người hiến tế, tôi thà tin rằng đó là sự trùng hợp mà *Sách Khải Huyền Hắc Ám* tạo ra.

Tôi đã xem không ít bộ phim, tiểu thuyết huyền ảo, trong đó một số pháp khí kỳ quái thường có ma lực thu hút con người tới và biến họ trở thành vật tế hoặc vật chủ trung gian. Trước giờ tôi vốn không tin những điều đó, nhưng mọi chuyện xảy ra mấy hôm nay khiến tôi chẳng còn gì để nghi ngờ, tất cả đều là thực tế, đã có mấy người chết, những người còn sống thì vẫn điên cuồng giết người vì nó... Đối với tôi cuốn sách là thật. Mà dù là thật hay giả, tôi cũng sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, tôi không muốn chết như thế này trên một hòn đảo hoang. Tôi sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, tôi không muốn bị người ta âm thầm làm thịt như một

con vật, chắc chắn tôi sẽ liều chết vùng vẫy cho tới giây phút cuối cùng.

Nếu tất cả những chuyện này đều là ác mộng, tôi phải kiên trì đến khi trời sáng, kiên trì đến khi tỉnh lại.

Nhưng cảm giác không chân thực cứ luôn bao trùm lấy tôi, chẳng thể xua đi.

Dương Phàm này giờ vẫn đi cạnh tôi, sau khi kiểm tra một tảng đá ngầm thì dừng bước, chờ dẫn nhìn biển lớn.

“Sao thế?” Tôi hỏi.

Cậu ta thở dài nặng nề rồi lẩm bẩm như tự nói chuyện một mình: “Thuyền vẫn còn thật chứ? Chúng ta cứ tìm thế này thật ngu ngốc!”

Lý Vĩ Húc cũng dừng bước cách chỗ chúng tôi không xa, bỏ mũ xuống, đưa cánh tay mập mập lên lau mạnh mồ hôi trên đầu: “Có đề nghị nào tốt hơn không?” Chắc anh ta nghe thấy rồi.

“Nhưng cháu cảm thấy cứ tiếp tục tìm thế này không phải cách hay! Chắc vẫn còn cách khác chứ, phải không?” Dương Phàm quay sang hỏi tôi.

Dương Phàm gỡ thói cau kỉnh trẻ con, có thể vì đã quá mệt. Nhưng ai mà chẳng mệt?

“Cứ tìm thử xem, có khi lại tìm được cũng chưa biết chừng. Hơn nữa theo những lời Trần Bình nói hôm qua, rất có thể Lý Hiểu Lượng chưa đi thật.” Nói thì nói vậy nhưng tôi biết mình cũng chẳng có gì chắc chắn cả. Chỉ là tôi hy vọng sẽ tìm được chiếc thuyền tôi lái tới đây mà Trương Lam đã giấu đi.

“Với tốc độ hiện giờ, đi một vòng quanh đảo chắc phải mất ngày rưỡi, nhưng thực sự cũng chẳng nghĩ ra được cách nào khác để thoát khỏi tình cảnh này. Nếu không tìm thuyền thì biết làm gì bây giờ?” Giọng Lý Vĩ Húc có vẻ ảm ức, đây là lần đầu tiên tôi thấy tâm trạng anh ta như vậy.

Sau một hồi im lặng khó xử, Dương Phàm đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, tại sao xác người phụ nữ... à, Trương Chiêu Huy

không biến mất?” Lúc này tôi cũng nghĩ tới vấn đề này nhưng không hỏi.

Lý Vĩ Húc cau mày suy nghĩ: “Không rõ, cuốn sổ tay viết cũng rất mơ hồ, liên quan tới khoảng thời gian chẳng?”

Dương Phàm liếc nhìn tôi, tôi biết cái nhìn đó thể hiện sự nghi ngờ.

“Chúng ta ra đằng kia xem thử đi.” Tôi chỉ một đồng đá ngầm lớn ở đằng xa để không khí bớt căng thẳng. Tôi không muốn Dương Phàm nhất thời xóc nổi khiến mối quan hệ giữa ba chúng tôi trở nên khác lạ. Sự liên thủ giữa Mã Tiểu Điền và Hoàng Hải là vấn đề chúng tôi phải đối mặt, chưa biết chừng lúc này họ đang ở một nơi nào đó giám sát chúng tôi cũng nên. Thực tế một chút vẫn hơn.

Lý Vĩ Húc nhìn tôi và Dương Phàm, chụp mũ lên đầu, lầm lũi đi về phía đồng đá ngầm.

“Không phải cháu bỗng dưng kiếm chuyện đâu.” Dương Phàm theo sát sau tôi, thấp giọng hết mức có thể: “Cháu càng nhìn chú ấy càng thấy có vấn đề, chú không cảm thấy vậy à?”

“Như nào?”

“Hôm qua lúc đi tìm thuyền, chú ấy có vẻ không hài lòng chút nào, nhưng giờ lại rất tích cực, hơn nữa...”

“Gì cơ?” Tôi nghiêng đầu nhìn cậu ta.

“Hơn nữa những điều chú ấy nói cháu cảm thấy rất có vấn đề. Chú nghĩ xem, chú ấy kể đã đọc sổ tay của tổ tiên nên biết được những chuyện này, vậy tại sao chú ấy còn tới đây. Chắc hẳn chú ấy đã tra cứu tài liệu nào đó rồi, đúng không? Tài liệu tất cả mọi người tra cứu khác với những gì được ghi chép trong cuốn sổ tay chú ấy nói, chúng ta không tra cứu được những điều chú ấy nói, đúng không? Kể cả chú ấy nói thật, nhiều tư liệu như vậy, chú ấy tin nửa cuốn sổ tay gia truyền đó luôn sao? Còn những tư liệu tra cứu được thì phủ nhận mà không cần lý do? Cháu nghĩ chú ấy biết nhiều hơn thế, nhưng chú ấy không cho chúng ta biết.”

Tôi nhìn Lý Vĩ Húc vụng về nhảy tránh vũng nước giữa những tảng đá ngầm phía xa, lặng lẽ gật đầu. Đúng vậy, cậu ta nói có lý.

“Tuy chú ấy đã cứu cháu nhưng cháu cảm thấy vẫn phải khách quan nhìn nhận chuyện này, dù sao trước kia chúng ta cũng không biết gì về nhau, cháu cảm thấy đề phòng chút vẫn hơn.” Dương Phàm có vẻ nghiêm túc, nhưng tôi lại cảm thấy cậu ta đáng ghét.

“Thế cháu không đề phòng chú à?”

“Ờm... cháu cảm thấy chú không giống loại người hung hăng dữ tợn... tuy chú hơi quái đản nhưng không xấu.” Cậu ta ập a ập úng có chút ngượng nghịu.

“Cháu cũng từng nhận được khảo thị phải không? Khảo thị như thế nào?” Tôi chợt nhớ ra vấn đề này.

Dương Phàm còn chưa kịp trả lời, ở đằng xa Lý Vĩ Húc đứng trên một tảng đá lớn phấn khởi hét lên với chúng tôi: “Thuyền! Thuyền! Tìm thấy rồi!”

Hai chúng tôi sững ra, rồi không thể kiềm chế nổi sự vui mừng điên cuồng trong lòng, co chân chạy về phía tảng đá anh ta đang đứng.

Thật ư? Tôi chẳng dám tin! Cuối cùng chúng tôi đã có thể thoát khỏi cái nơi quái dị này rồi sao?

Chiếc thuyền lặng lẽ nằm giữa hai tảng đá ngầm lớn, đúng như Lý Vĩ Húc nói, nó được che kín mít bằng một tấm vải bạt to. Buộc phải công nhận nó được ngụy trang quá giỏi, vải bạt màu xám gần như không có bất cứ khác biệt gì với màu đá xám, nhìn từ xa hoàn toàn chẳng thể nhận ra bên dưới có một chiếc thuyền. Nếu không tới gần nhìn thấy vải bạt bị gió thổi khẽ lay động, thực sự rất khó phát hiện ra.

Ba chúng tôi lập tức bắt tay vào cởi những sợi dây thừng buộc chặt vải bạt ra.

Trong lúc kéo vải bạt, tôi nhìn thấy chiếc thuyền bị kẹt giữa những tảng đá ngầm nhỏ hơn, do thủy triều lên xuống, hay là... nhưng không sao, chiếc thuyền này tuy lớn hơn rất nhiều thuyền tam bản tôi lái tới đây, nhưng sức lực ba chúng tôi cộng với lực đẩy của nước biển, chắc vẫn có thể kéo tới chỗ mực nước sâu hơn.

Sau khi cởi mấy sợi dây thừng cuối cùng, cả tấm vải bạt bị kéo ra. Chiếc thuyền tuy cũ kỹ nhưng lại là chiếc thuyền cứu mạng giúp chúng tôi thoát khỏi nguy hiểm.

“Mẹ nó chứ, cuối cùng cũng đi được rồi, phải ăn một bữa thật ngon mới được!” Lý Vĩ Húc và Dương Phàm phấn khởi không chút giấu giếm, cuối cùng cũng có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

“Đúng thế...” Dương Phàm chẳng hề phấn khích gào hét lớn tiếng như tôi tưởng, mà chỉ khẽ phụ họa một câu như có tâm sự gì. Người cũng nặng nề tâm sự còn có tôi, tôi đang nghĩ cách thuyết phục để kéo hai người này theo tôi tới hang trú chân. Tôi phải xem Trương Lam có ở đó không. Nhưng tôi không muốn đi tìm một mình, ngoài vấn đề an toàn trên đường đi, tôi lo hai người này vứt tôi lại rồi lái thuyền bỏ trốn hơn.

“Chú Chu, chú cầm sợi dây thừng, chúng ta kéo nó ra đằng kia.” Dương Phàm chỉ một vùng nước có vẻ rất sâu.

“Đợi chút, tôi kiểm tra thuyền trước đã.” Nói rồi Lý Vĩ Húc trèo lên thuyền xem xét xung quanh. Tôi cũng lên theo.

“Dây thừng, công tắc, bánh lái...” Lý Vĩ Húc vừa lăm bắm vừa kiểm tra. Dương Phàm cũng trèo lên: “Chắc là... không có vấn đề gì... đâu nhỉ?”

Còn tôi vừa cân nhắc vấn đề trong đầu vừa cẩn thận quan sát chiếc thuyền.

Đây có thể coi là một chiếc thuyền thực sự, ít nhất cũng tử tế hơn chiếc thuyền tam bản tôi lái tới. Tuy nó cũng có mùi dầu diezen nồng nặc, tuy lớp sơn loang lổ chỗ, tuy thành tàu bằng sắt han gỉ trông nhem nhuốc bẩn thỉu, nhưng dù sao lái nó đến bờ biển cũng tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì. Chắc chắn rồi,

chiếc thuyền này có thể đưa chúng tôi trở về đất liền, mang chúng tôi quay lại cuộc sống vốn có, giúp chúng tôi thoát khỏi hòn đảo chết chóc này.

Tôi bám vào bánh lái, nhìn bảng điều khiển về mo, trong đầu tự động lên kế hoạch sau khi quay về sẽ đánh chén một bữa thịnh soạn như thế nào, sẽ ngủ mấy ngày liền ra sao... Nhưng vẫn có những thứ khác hiện lên trong đầu tôi, hình như là... không cam tâm? Tôi không biết, nhưng đúng là một mớ suy nghĩ lộn xộn quấn vào nhau: Cứ thế này mà đi ư? *Sách Khải Huyền Hắc Ám* thì làm thế nào? Nó thực sự rất hấp dẫn... hay là một thời gian nữa lại tới đây? Chắc lúc đó Mã Tiểu Điền và Hoàng Hải đều chết đói rồi, tôi sẽ có thể yên tâm tìm cuốn sách... Không được, trên đảo này từng có người chết... Nên thuyết phục họ cùng tôi tới hang trú chân như thế nào? Tôi có thể tìm được Trương Lam không? Nếu Trương Lam không ở trong hang thì làm thế nào? Tôi phải đi đâu tìm cô ấy...

“Tất cả đều ổn!” Giọng nói có chút kích động của Lý Vĩ Húc kéo tôi quay lại thực tại.

“Vây kéo ra bên kia trước nhé? Bên đó nước đủ sâu.” Dương Phàm chỉ vùng nước cách đó không xa. Tôi theo hai người họ nhảy xuống thuyền, cầm dây thừng họ đưa nhưng bất động. Tôi cảm thấy hình như có gì đó không ổn.

“Sau khi quay về tôi mời! Chúng ta cùng ăn một bữa thật ngon trước nhé!” Lý Vĩ Húc cười khà khà vỗ vai tôi, đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ta cười tươi như vậy.

Dương Phàm không cười, chắc chắn cậu ta đang có tâm sự.

Tôi cũng không cười, mà đang suy nghĩ, rốt cuộc không ổn ở đâu.

Là vấn đề thuyết phục họ đi tìm Trương Lam ư? Không, không phải!

Là gì vậy nhỉ?

Dương Phàm đứng cách đó không xa dùng lực kéo sợi dây thừng to bản, nhưng chiếc thuyền chỉ khẽ rung nhẹ vài cái.

Lý Vĩ Húc để ý vẻ mặt của tôi: “Sao thế?”

“Hình như có chút...” Tôi còn đang cố suy nghĩ xem chuyện gì khiến mình lẫn tẩn như vậy.

“Mau giúp một tay đi, chú làm sao thế?” Nói rồi Dương Phàm lại dùng hết sức kéo dây thừng về phía sau, mặt cậu ta đỏ bừng, nhưng dây thừng vẫn căng cứng.

“Tôi cảm thấy có chỗ nào đó không bình thường...”

“Cái gì không bình thường?”

“Tôi cũng không rõ, hình như có gì đó...”

Dương Phàm dừng tay, nhanh chân trèo lên một tảng đá, căng thẳng nhìn ngó bốn phía xung quanh một lúc rồi ngờ vực quay lại nhìn tôi: “Chẳng có gì cả... Chú sao thế, khó chịu à?”

Tôi cố gắng tìm manh mối trong đầu. Điều gì khiến tôi thấy bất an vậy? Tôi có dự cảm chẳng lành.

“Cậu... quên gì à? Có phải trong ba lô cậu có thứ gì quan trọng không?” Lý Vĩ Húc bỏ mũ bóng chày ra, cau tít mày nhìn tôi.

“Không phải... tôi cũng không biết nữa, có lẽ tôi nghĩ quá nhiều rồi. Thôi, làm đi.” Tôi quyết định bỏ cuộc, không tìm kiếm nguồn cơn nổi bật khoản đó nữa, kéo thuyền ra vùng nước lái được đã rồi tính sau. Tôi cầm dây thừng đi về phía Dương Phàm.

“Tìm được thuyền bất ngờ quá nên cậu không dám tin hả?” Lý Vĩ Húc chụp mũ lên đầu, vỗ vỗ vai tôi.

Tôi nở nụ cười đối phó, trong lòng tràn ngập nghi hoặc: Vì nguyên nhân đó ư?

Đột nhiên, một chi tiết xẹt qua đầu tôi, hình như là... đột nhiên, tôi hiểu ra, một cơn ớn lạnh xộc lên từ gan bàn chân.

Tôi vút dây thừng, cố trèo lên thuyền.

“Cậu sao thế?” Hai người họ nhìn tôi, không hiểu đầu của tôi nheo gì. Tôi đứng trước bánh lái, tuyệt vọng nhìn bảng điều khiển.

Lý Vĩ Húc và Dương Phàm nhảy từ tảng đá bên cạnh lên thuyền, nhìn tôi: “Tóm lại là cậu bị làm sao thế?”

Tôi không nói gì, yếu ớt giơ tay chỉ họ xem: kim chỉ xăng đã về mo. Nghĩa là chiếc thuyền này không có chút nhiên liệu nào.

“Giờ làm thế nào?” Dương Phàm ủ rũ nằm trên sàn thuyền ngửa mặt lên trời, lẩm bẩm hỏi. Tôi và Lý Vĩ Húc đều im lặng.

Sau khi xác nhận sự thật thuyền không có nhiên liệu, Dương Phàm rên rỉ nằm vật ra sàn thuyền, hai tay ôm mặt, miệng lẩm bẩm chửi rủa. Lý Vĩ Húc mặt mày nghiêm trọng ngồi bên mạn thuyền rút thuốc lá ra, do dự một lúc mới châm lửa rồi rít mạnh. Tôi vẫn bối rối đứng trước bánh lái, đầu óc như mớ tơ vò.

“Chắc là... chắc là họ đã rút hết xăng sau khi giấu thuyền?” Tôi biết mình đang nói mà cũng như không.

Lý Vĩ Húc đỡ đầu gật đầu: “Tôi nhớ đuôi thuyền có mấy thùng dầu dự trữ, giờ đều biến mất... cái này không dễ tìm đâu.”

“Đi tìm Hoàng Hải và Mã Tiểu Điền, liều mạng với họ!” Dương Phàm ngồi bật dậy nghiêng răng nói. Tôi nhìn cơ thể gầy gò của cậu ta, nghĩ một lúc rồi quay sang bảo Lý Vĩ Húc: “Hay chúng ta chờ ở đây, sớm muộn họ cũng sẽ tới.”

“Thế không hay đâu, nếu thời hạn Trần Bình nói là thật, chắc hẳn hai tên điên đó tìm khắp nơi không thấy chúng ta sẽ tới đây, còn có sự chuẩn bị trước nữa. Tuy chúng ta có ba người, nhưng tôi cảm thấy phần thắng không lớn. Hơn nữa nếu tấn công trong đêm, e là bất lợi cho chúng ta, mục tiêu ở đây quá rõ ràng, môi trường xung quanh lại phức tạp. Nếu là tôi, tôi sẽ ẩn nấp trong rừng quan sát, đợi đối phương lơ là rồi mới động thủ.”

Đúng là Lý Vĩ Húc rất bình tĩnh, anh ta nói không sai. Tình hình trước mắt, thể chất, sức mạnh của tôi và Dương Phàm không có bất cứ ưu thế nào.

“Vậy chúng ta làm thế nào?” Dương Phàm sững sờ nhìn mặt biển phía xa: “Chúng ta... trèo thuyền bỏ trốn à?”

“Tôi cảm thấy nên trốn đi.” Lý Vĩ Húc dập tắt thuốc lá rồi cảnh giác nhìn quanh: “Mục tiêu của họ là vật tế mà? Vậy chúng ta trốn đến hết ngày hôm đó rồi mới ra.”

“Trốn ở đâu?” Dương Phàm đã hoàn hồn.

“Đi tìm xem, hòn đảo này không lớn nhưng cũng chẳng nhỏ. Tìm một chỗ nấp chắc không khó đâu. Nhưng chúng ta phải

tháo một linh kiện nào đó trên thuyền để bọn họ cũng đừng hòng rời khỏi đây.”

“Ý hay!” Dương Phàm bò dậy quan sát xung quanh với vẻ mặt ăn miếng trả miếng: “Bánh lái à? Động cơ? Hay thứ gì?”

“Mỗi người tháo một thứ, thế nào?” Khóe miệng Lý Vĩ Húc nhếch lên một nụ cười đều giả.

Nửa tiếng sau, chúng tôi chậm rãi đi vào rừng.

“Lúc đầu chú trốn ở đâu?” Dương Phàm hỏi tôi.

“Dưới một tảng đá ngầm có cái hang, ban đầu trốn ở đó, nhưng hình như bị phát hiện rồi... Ừm... cũng không chắc chỗ đó còn an toàn không.”

“Ừm, ban đầu cháu trốn trên một cái cây lớn, chỗ chạc ba có một cái hốc, miễn cưỡng nửa nằm nửa ngồi được một người. Nhưng chỗ đó không đủ lớn, ban đêm còn rất ẩm ướt, cháu không chịu nổi luôn.”

Lý Vĩ Húc quay lại nhìn chúng tôi, cười cười: “Phía Đông làng có chiếc thuyền rách, một nửa bị chôn dưới đất, tôi toàn ở đó. Lối vào rất nhỏ, tôi lại béo, lần nào cũng phải len vào. Nhưng bên trong khá ổn, mỗi tội ba người thì hơi khó.”

“Tìm chỗ khác đi.” Tôi khẽ đáp, trong lòng đang nghĩ xem có nên một mình tới cái hang đó xem thử không.

Tôi hơi đắn đo, rất có thể cái hang vẫn an toàn, tôi vừa không muốn họ biết chỗ đó, lại vừa không dám đi một mình, ngộ nhờ bọn Hoàng Hải đã phát hiện ra chỗ đó từ lâu thì sao. Hoặc giữa đường gặp phải họ thì làm thế nào?

“Chúng ta ra phía sau nhà thờ tìm đi? Chỗ đó có mấy căn nhà vẫn còn ở được.” Dương Phàm ngậm một cọng cỏ không biết bứt đâu ra.

Tôi vừa nghĩ tới đồng cỏ nát như rỉ nước đó đã thấy đau đầu. “Sao lại tới đó?”

“Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất.”

Tôi và Lý Vĩ Húc nhìn nhau, đều không tìm được mà mỉm cười.

“Phải tìm một nơi vừa công vừa thủ vừa bỏ chạy được, ai biết hai tên điên đó có dùng dầu thiêu chúng ta không.” Lý Vĩ Húc nhìn rừng cây rậm rạp như bức bình phong trước mặt, thở dài.

“Thực ra phía sau nhà thờ rất ổn đấy, hơn nữa ở đó có nhà cửa, bụi cỏ ẩn nấp, có thể đi vòng.” Dương Phàm cố chấp muốn tới nơi cậu ta cho là nơi nguy hiểm nhưng an toàn nhất.

“Đối phương cũng có thể lợi dụng những chỗ đường vòng đó chứ? Hơn nữa... ừm...” Lý Vĩ Húc đột nhiên dừng lại như đang cân nhắc điều gì.

“Làm sao thế?” Tôi thấy anh ta sững sờ đứng yên tại chỗ.

Dương Phàm không để ý, nhổ cọng cỏ đã bị nhai nát trong miệng ra, ngó nghiêng xung quanh tìm cọng tiếp theo. “Thật đấy, cháu thực sự cảm thấy chỗ đó không tệ, chưa biết chừng còn có phát hiện mới! Cháu luôn nghĩ ở đó có tầng hầm, nhà thờ trong phim đều có tầng hầm cả mà?”

“... Mau, mau chạy đi...” Lý Vĩ Húc lẩm bẩm. Tôi và Dương Phàm đều ngăn người.

“Sao... sao thế?” Dương Phàm hoảng sợ nhìn anh ta.

Lý Vĩ Húc ngã ngửa ra đất, cơ thể to béo đập mạnh xuống đất. Tôi thấy trước ngực anh ta có thứ gì đó. Tôi và Dương Phàm chạy lên định dìu anh ta đứng dậy thì nhìn thấy một mũi tên nỏ cắm sâu vào ngực anh ta, phần đuôi cắm lông chim ngắn ngắn lộ ra bên ngoài.

Máu tươi từ từ chảy ra qua cái rãnh chuyên dùng để thoát máu trên thân mũi tên. Nhìn vị trí lông chim, mũi tên đã cắm đúng vào tim anh ta. Nhịp điệu máu chảy ra chính là nhịp tim đang dần yếu ớt của Lý Vĩ Húc.

Không kịp nói thêm điều gì, tôi kéo Dương Phàm cầm đầu vào lùm cây bụi phía sau một cái cây cách không xa về bên trái.

“Là ai thế? Chú nhìn thấy...”

“Suyt!” Tôi ngắt lời Dương Phàm, từ từ thò đầu ra phía sau thân cây, căng thẳng nhìn chăm chăm khu rừng dày đặc các loại

cây lá rộng phía trước. Nhưng không thấy gì cả!

“Chú ấy chết chưa?” Dương Phàm khẽ hỏi, chỉ chỉ cái xác của Lý Vĩ Húc. Giọng cậu ta bình tĩnh lạ lùng, tôi còn tưởng cậu ta sẽ sợ đến nổi mất kiểm soát.

Tôi quay lại nhìn Lý Vĩ Húc nằm yên bất động, không còn hơi thở nữa. Anh ta chết rồi.

Cảnh tượng trước mắt giáng cho tôi một đòn nặng nề, không phải vì cái chết của Lý Vĩ Húc, chỉ là tôi không ngờ Hoàng Hải và Mã Tiểu Điền lại có loại vũ khí tấn công tâm xa như vậy! Thực sự gia tăng uy hiếp rất nhiều cho chúng tôi.

Tôi đoán do Mã Tiểu Điền mang tới. Hình dáng ba lô của hắn hơi kỳ lạ, ban đầu tôi cũng để ý. Hơn nữa nếu Hoàng Hải có thứ này, e là đêm qua tôi đã nổi gót Trần Bình.

Mồ hôi lạnh không ngừng túa ra từ trán, lưng và lòng bàn tay tôi, một cảm giác quen thuộc từ từ thít chặt lấy trái tim tôi, là tuyệt vọng.

Dương Phàm khẽ điều chỉnh tư thế, ngồi cạnh tôi nhìn chăm chăm phía trước, hạ giọng nói khẽ: “Hình như ở đằng trước, chú thấy phiến lá đó đang động đấy không?”

Tôi cố gắng bình tĩnh lại để phân biệt thứ gì đó trong đồng màu lục đậm đặc, nhưng trước mắt cứ hoa lên, tôi không nhìn rõ gì hết.

“Thấy chưa?” Dương Phàm khẽ giọng hỏi.

“Nhìn không rõ...” Giọng tôi yếu ớt.

“Chú vẫn ổn chứ?”

Tôi lắc đầu thật mạnh để tập trung tinh thần, lau mồ hôi lạnh trên trán, rồi nhắm chặt mắt lại để trấn tĩnh bản thân: “Không sao.”

“Được, chú nhìn đi.” Dương Phàm khẽ nhích lên một bước, vượt qua tôi nửa người, mắt nhìn chăm chăm về phía trước, khẽ nói với tôi: “Chú xem, vừa rồi mấy phiến lá đó động đấy từ trái qua phải, nghĩa là người đằng trước cũng đang chuyển động

sang phải, chú hiểu chứ? Cháu nghĩ đối phương chỉ có một người, chắc Hoàng Hải và Mã Tiểu Điền chia nhau ra hành động.”

“Sao cháu chắc chắn được?”

“Nếu đối phương có hai người, vừa rồi sau khi giết Lý Vĩ Húc họ phải lao lên, không tiếp tục nấp ở đó nữa. Cháu đoán đối phương chỉ có một người, là Hoàng Hải! Đây là cơ hội tốt!” Nói rồi cậu ta kéo ống quần lên, rút một con dao găm nhỏ trong bao đựng bằng vải bố buộc ở cổ chân ra.

Điều này khiến tôi ngạc nhiên.

“Cháu từ từ vòng qua bên cạnh, nếu đối phương còn ở đó, chú nghe thấy tiếng đánh nhau thì giúp cháu; nếu đối phương chạy rồi, cháu sẽ ở gần cái cây đó gọi chú, chú nhìn tín hiệu tay của cháu, đừng chạy lung tung.” Trong giọng nói của cậu ta có chút phẫn khích.

“Nhưng mà...”

Dương Phàm chẳng buồn quay đầu lại, vẫn nhìn chằm chằm phía trước, khẽ nói: “Cầm dao rọc giấy của chú đi, có vấn đề gì thì nhanh chóng tới giúp cháu. Đây là cơ hội tốt!” Nói xong cậu ta chuẩn bị một chút rồi đứng phắt dậy lao ra từ phía sau gốc cây chúng tôi đang nấp, khom người chạy tới phía sau một cái cây khác ở đằng trước, chếch về bên phải.

Trong thời gian chưa tới một phút, sau vài lần liên tục di chuyển về phía trước, Dương Phàm đã biến mất khỏi tầm mắt tôi.

Tôi lại chỉ có một mình.

Chẳng còn cách nào khác để lựa chọn, tôi quyết định làm như cậu ta nói. Nhưng khi tôi đang móc dao rọc giấy ra khỏi túi quần, một bàn tay từ phía sau đặt lên vai tôi. Tôi kinh hãi quay lại nhìn.

Trương Lam ngồi sau lưng tôi, nhìn tôi như đang cười.

“Em...” Tôi cảm thấy một quả bom nguyên tử đang bị kích nổ trong đầu, sau khi ánh sáng chói mắt kéo dài một phần ngàn giây qua đi, trong những tiếng nổ âm ỉ đình tai nhức óc, sóng

xung kích điên cuồng gào thét, cuốn theo tất cả mọi thứ có thể lan ra khắp mọi hướng, tiếp đó một đám mây hình cây nấm màu đen cuộn cuộn lao lên bầu trời, in cái bóng khổng lồ lên mặt đất...

Trương Lam khom người, cẩn thận nhìn quanh rồi nói với tôi bằng giọng trấn tĩnh: “Ở đây rất nguy hiểm, mau đi theo em!”

Cái tổ

Sự xuất hiện bất ngờ của Trương Lam khiến tôi rơi vào trạng thái hỗn loạn, thậm chí mất luôn khả năng tổ chức ngôn ngữ trong vài giây: “Em, anh, cái đó, sao lại...”

“Suyt! Giờ không phải lúc giải thích, ở đây không an toàn, đi theo em, mau lên!” Nói rồi Trương Lam kéo tôi đứng dậy.

“Nhưng mà, Dương Phàm...” Tôi dần tỉnh táo lại, định nói rõ với cô ấy kế hoạch của Dương Phàm. “Em nghe thấy rồi, nực cười! Ai còn đứng yên một chỗ chờ các anh đến bắt sau khi đã bắn tên chứ? Để cậu ta tự chơi một mình đi.” Khóe miệng Trương Lam nở nụ cười khinh miệt.

“Nhưng mà...” Tuy miệng tôi nói vậy nhưng cô ấy đã kéo tôi đứng dậy và chạy theo hướng bên trái.

“Đợi đã!” Sau khi kéo tôi đi vội vài bước, cô ấy bỗng dừng lại thả tay tôi ra, khom người chạy tới chỗ cái xác Lý Vĩ Húc, lạnh lẽo tháo ba lô của anh ta rồi quay lại. “Được rồi, đi thôi.” Nói xong cô ấy chui vào rừng cây um tùm cành lá.

Tôi ảm ảm ớ, loạng chà loạng choạng theo sau Trương Lam, nhìn cái bóng nhanh nhẹn thoăn thoắt giữa rừng cây của cô ấy, tôi sinh ra ảo giác kỳ lạ, dường như người này không phải Trương Lam tôi quen biết mà là một ai khác bị thứ gì đó nhập vào. Nếu lúc này có người chạy tới bảo tôi “Thực ra vợ chưa cưới của anh là đặc vụ”, tôi nghĩ chắc chắn tôi sẽ tin.

Tuy đã quen người con gái này gần hai năm, nhưng tôi thừa nhận hiểu biết của tôi về cô ấy rất có hạn. Cô ấy thâm sâu khó dò như một sinh vật ngoài hành tinh. Dù là phán đoán bình

thường nhất trong cuộc sống hay một quyết sách nào đó, cô ấy luôn dễ dàng thực hiện được, vượt ngoài dự liệu của tôi, thậm chí còn làm tôi chấn động sửng sờ... Tôi không biết nếu người khác có cô bạn gái như vậy họ sẽ nghĩ như thế nào, còn tôi, tôi cảm thấy sùng bái cô ấy. Thật đấy, tôi thực sự có cảm giác đó. Vì cô ấy mạnh hơn tôi quá nhiều... hoặc là, với tư cách một người đàn ông, tôi quá yếu? Có lẽ cả hai... Điều này khiến tôi nhớ tới một cuốn sách mình từng đọc, trong sách nói rằng con người dù là nam hay nữ đều có 46 nhiễm sắc thể^[4], trong cặp nhiễm sắc thể cuối cùng của đàn ông, chỉ có một nhiễm sắc thể hoạt động, nhiễm sắc thể còn lại cơ bản luôn ở trạng thái ngủ đông; trong khi cặp nhiễm sắc thể cuối cùng của phụ nữ hoạt động liên tục, điều này khiến nam nữ có sự khác biệt cực kỳ lớn. Quan điểm của cuốn sách đó là phụ nữ thông minh hơn, nhạy bén hơn, cao cấp hơn đàn ông^[5] ... Tôi không biết cuốn sách đó viết có thật không, nhưng đúng là điều này trực tiếp thể hiện ở tôi và Trương Lam, tôi cho rằng ở một mức độ nào đó cô ấy “cao cấp” hơn tôi.

Tôi theo sau Trương Lam, mồ hôi chảy ướt đầm lưng, vừa đi vừa thở hổn hển trong rừng, trên đường đi chốc chốc cô ấy dừng lại, thận trọng quan sát xung quanh một lúc rồi mới tiếp tục tốc độ như hành quân. Tôi không biết cô ấy muốn đưa tôi đi đâu.

“Chúng, chúng ta đang, đang đi đâu đây?” Tôi vừa thở hồng hộc vừa hỏi.

“Một nơi an toàn.” Cô ấy nói với tôi mà không quay đầu lại.

“Nơi, nơi an toàn nào cơ? Em, em lại tìm được chỗ rồi à?”

“Đúng vậy.”

“Vẫn là hang, hang động à?”

“Gần như thế.”

“Nó ở đâu?”

“Anh sẽ biết nhanh thôi.”

“Còn xa không?”

“Sắp đến rồi.”

“Sắp đến chưa?”

“Sắp rồi.”

Loạng choạng chạy theo cô ấy khoảng mười phút, chúng tôi dừng lại ở rìa đất trống trong rừng, cô ấy ra hiệu bảo tôi ngồi xuống, sau đó cảnh giác nghe ngóng.

Tôi không gắng hỏi nữa mà cố gắng kiềm chế hơi thở hỗn hển để không làm phiền cô ấy.

“Đến rồi.” Trương Lam quay lại nhìn tôi.

Tôi quan sát xung quanh, ở đây đừng nói là hang, đến một tảng đá ra hồn cũng chẳng có, chỉ thấy những lùm cây bụi và một số thân cây bị dây leo quấn quanh. Tôi không nhìn ra ở đây có chỗ nào ẩn nấp được.

“Ở đâu?”

“Bên trên, nhìn lên trên.” Cô ấy nhắc tôi. Tôi ngẩng lên nhìn, vẫn không thấy gì hết. “Có gì đâu?”

Trương Lam cười đắc ý: “Lại đây, em cho anh xem.” Nói rồi cô ấy lại gần một cái cây và nhìn lên. Tôi nhìn theo ánh mắt cô ấy, thấy ở vị trí cao tầm một thân người có cành cây to bằng cánh tay vắt ngang, tôi nhìn cô ấy khó hiểu. Trương Lam không nói năng gì, tự tháo ba lô xuống, khom người làm tư thế chuẩn bị, sau đó nhẹ nhàng nhảy lên, hai tay móc chặt vào cành cây to bằng cánh tay, tiếp đó hai cánh tay khẽ cong lại, đu người lên, rồi cô ấy gồng chặt cơ bụng, hai chân duỗi thẳng hất lên, cả người đã nhảy lên cành cây vắt ngang đó hết sức gọn gàng dứt khoát.

Tôi há hốc miệng, chờ người nhìn động tác hết sức mạnh mẽ của cô ấy.

Trương Lam cẩn thận bám vào thân cây, cúi người đứng trên cành cây vắt ngang đó, khẽ nói với tôi: “Ném ba lô cho em.”

Tôi lần lượt ném hai cái ba lô lên theo lời cô ấy, sau khi đỡ được, cô ấy đeo hết lên vai, cẩn thận trèo lên một cành cây khác cao tới vai - chỗ cô ấy đang đứng cách mặt đất hơn ba mét rồi.

Sau khi vào chỗ, cô ấy cúi đầu nhìn tôi: “Lên đây đi! Lúc trèo đừng đập lên thân cây, nhớ là đừng đập lên thân cây đấy!”

Tôi ngẩng đầu nhìn cành cây vắt ngang, cô ấy muốn tôi không đập lên thân cây ư? Vậy tôi lên bằng cách nào?

Thấy vẻ mặt băn khoăn của tôi, Trương Lam giải thích: “Anh thấy rêu trên thân cây và vỏ cây không? Nếu anh đập lên thân cây sẽ để lại dấu vết, không thể đập lên thân cây được, lên giống em ấy.”

Tôi hiểu ra, cô ấy muốn tôi nhảy lên cành cây giống cô ấy.

Từ nhỏ tới lớn môn thể dục của tôi luôn miễn cưỡng đủ điểm, đu người lên cao là một động tác khó, kỹ thuật cực kỳ cao đối với tôi. Nhưng bắt buộc phải làm vậy.

Tôi đi tới chỗ cành cây vắt ngang, ngẩng lên nhìn, rồi học theo cô ấy cong người chuẩn bị, hít sâu một hơi, tung người nhảy lên. Tôi bám được vào cành cây rồi.

“Lên trên! Lên trên!” Trương Lam muốn tôi làm động tác đu người.

Tôi dùng lực ở vai và cánh tay, sau đó gồng cứng cánh tay lơ lửng giữa không trung.

“Gồng cơ bụng, giơ chân lên!”

Tôi làm theo.

“Duỗi thẳng chân ra, nghiêng người về phía sau, cong thắt lưng, tay đừng thả lỏng.”

Làm theo các bước cô ấy nói, tôi phát hiện lúc này trọng tâm cơ thể mình hình như đã dịch chuyển. A! Ra là vậy! Tôi biết kỹ thuật và cách dùng lực rồi, động tác này không hề khó.

Nửa phút sau, tôi hơi loạng choạng bám vào thân cây, đứng trên cành cây vắt ngang.

“Tới đây.” Trương Lam hài lòng cười với tôi rồi ra hiệu bảo tôi trèo lên chỗ cao hơn. Tôi cẩn thận men theo cô ấy, càng trèo càng cao. Thấy mình cách mặt đất càng lúc càng xa, tôi hơi giật mình, từ nhỏ tôi chưa từng trèo cây, cũng có thể nói là không

biết trèo cây, giờ lại được vợ chưa cưới dạy. “Chúng ta tạm thời ở trên cây à?” Tôi hỏi.

“Không, anh nhìn đi.” Nói rồi cô ấy ngồi trên một cành cây khá to chỉ chỉ.

Nhìn kỹ hơn, cuối cùng tôi đã thấy một thứ kỳ diệu: một cái tổ.

Chạc lớn của mấy cái cây gần đó vươn ra từ nhiều hướng khác nhau, gặp nhau tại một điểm phía trên khoảng đất trống, cùng nâng đỡ một cái lán nhỏ bằng gỗ được cành lá che phủ kín mít, dây leo quấn chặt lấy cái lán, cố định trên chạc cây, phần ngọn của dây leo còn rủ xuống dọc thân cây và lán gỗ. Những lá cây, cành cây và dây leo này trở thành công cụ nguy trang vô cùng kín đáo. Nhìn từ dưới đất lên hoàn toàn không để ý ở đây lại có một thứ kỳ diệu như vậy. Thật thần kỳ, hoàn toàn không giống do con người tạo ra mà như thể được hình thành tự nhiên. Nhưng sao lại hình thành được một chỗ kín đáo tự nhiên và kỳ diệu như này nhỉ?

“Thật lợi hại! Em đưa cái lán lên bằng cách nào vậy?” Tôi tán thưởng từ tận đáy lòng.

“Sao mà em làm được, anh nhìn kỹ phía dưới là hiểu ngay.”

Tôi đứng trên cao quan sát khoảng đất trống bên dưới, ban đầu không thấy gì đặc biệt, chỉ có những lùm cây bụi và ít cỏ dại. Sau khi nhìn kỹ lại tôi hiểu ra.

Trên mặt đất phía dưới cái lán từng có cột gỗ chôn sâu, do thời gian đã quá lâu và vì sự ăn mòn của hơi ẩm, giờ chỉ loáng thoáng nhìn thấy một số dấu vết gỗ mục để lại trên mặt đất, tất cả có bốn chỗ, từ bố cục có thể nhận ra là một tháp canh. Nhưng nếu không nhìn từ góc độ hiện tại của tôi, đúng là rất khó phát hiện ra sự tồn tại của chúng. Tuy phần lộ ra khỏi mặt đất về cơ bản không còn tồn tại, nhưng nhìn từ trên cao vẫn thấy dấu vết màu đen, nếu chẳng để ý kỹ sẽ tưởng chỉ là gốc rễ của cây bụi mà thôi. Tôi đoán nơi này từng có tháp canh hoặc lán gỗ cao, còn lán nhỏ treo trên cành cây chắc bị cành cây từ từ dồn vào một chỗ, rồi dây leo quấn chặt, cố định lại, cuối cùng rời khỏi cột

chống ban đầu, lơ lửng giữa không trung, chứ không mục nát, sụp đổ như những cây cột gỗ.

“Một cái tháp canh à?” Tôi quay sang hỏi Trương Lam.

“Ai biết được, chắc từ rất lâu rồi.” Cô ấy nhún vai. “Qua đây. Nhưng phải cẩn thận chút.” Nói rồi cô ấy men theo một cái chạc cây về phía lán nhỏ kín đáo, tôi thấy nó giống một cái tổ chim có mái hơn.

Tôi tim đập chân run theo cô ấy đi trên những chạc cây vừa trơn vừa hẹp về phía rìa lán, trong khoảng cách vài mét tôi cố gắng không nhìn xuống đất - giờ chúng tôi cách mặt đất phải đến bảy, tám mét. Sau khi đến nơi, tôi quan sát, phát hiện không có bất cứ lối vào nào, cái lán gần như bị dây leo và thân cây bó thành một cái bánh tét.

“... Chúng ta vào trong bằng cách nào?”

“Ở đây.” Trương Lam cúi xuống, cẩn thận vòng qua một bó cành cây, từ từ cong người chui vào bên trong từ phía dưới cái lán.

Tôi biết rồi, lối vào ban đầu của cái lán này ở bên dưới. Xem ra tiền thân của cái tổ đúng là tháp canh rồi.

Không chần chừ thêm nữa, tôi cũng khom người chui vào theo cô ấy.

Không thể không thừa nhận, tuy hơi thấp nhưng nơi kín đáo này đúng là rất ngẫu! Hơn nữa bên trong rộng rãi hơn tôi tưởng nhiều, tầm một cái bàn bida chín bóng. Bốn “bức tường” xung quanh và “mái nhà” trên đỉnh đầu về cơ bản đều được ghép từ cành cây và một số ván gỗ nhìn có vẻ rất lâu đời, còn được cẩn thận mắc vải chống nước. Nhờ vậy bên trong lán vừa không bị gió lùa cũng chẳng bị nước mưa chảy vào, còn có thể tránh được hơi ẩm. “Sàn nhà” ngoài cành cây và tấm ván gỗ vốn có ra còn phủ rất nhiều vỏ cây, chắc chúng được dùng để bịt khe hở và lỗ thủng, có điều nếu nằm sấp trên “sàn nhà” vẫn thấy khoảng đất trống bên dưới, chỗ này nhìn hơi sợ vì nó lơ lửng giữa không trung.

“Không tồi chứ?” Trương Lam khom người bỏ hai cái ba lô xuống, sau đó ngồi xếp bằng, chỗ này khá thấp, người lớn không thể đứng thẳng bên trong được.

“Không phải không tồi mà là quá tốt ấy chứ.” Tôi để ý thấy trong góc lán còn một cái ba lô nữa, nhìn hơi quen mắt, nhưng không phải cái tôi làm mất.

Cô ấy nhìn theo ánh mắt tôi rồi giải thích cô ấy nhặt được ba lô của Trần Bình. Tôi gật đầu: “Anh thấy xác Trần Bình rồi.”

“Được rồi, giờ chúng ta cùng kể xem mình đã gặp những chuyện gì đi!” Trương Lam thuận tay mở ba lô Lý Vĩ Húc ra, mượn ánh sáng chiếu vào từ kẽ hở giữa những cành cây, bắt đầu kiểm tra bên trong.

Tôi cũng ngồi xếp bằng giống cô ấy, điều chỉnh lại cảm xúc rồi bắt đầu cố gắng kể tường tận hết mức có thể tất cả những chuyện mình đã trải qua. Khi kể về cuộc truy đuổi, tôi cố ý nói nghe có vẻ chán động tâm can hơn. Chốc chốc cô ấy lại ngắt lời tôi để gặng hỏi một số chi tiết, khi nhắc đến chiếc thuyền cô ấy ngừng lên ngạc nhiên nhìn tôi, mãi tới khi tôi nói không có nhiên liệu, vẻ mặt cô ấy mới bình tĩnh lại. Nhưng tôi không kể những chuyện Trần Bình đã nói với tôi lúc lâm chung về *Sách Khải Huyền Hắc Ám*.

Tôi nghĩ vẫn chưa đến lúc.

“Anh cảm thấy Lý Vĩ Húc do Mã Tiểu Điền giết?” Cô ấy hỏi tôi.

“Có thể là hắn, nhưng anh không chắc lắm. Nếu là Hoàng Hải, vì sao ông ta không dùng nỏ hoặc cung trong đêm? Chắc chắn anh sẽ không thoát được, lúc đó ông ta ở rất gần anh.”

Trương Lam nhướng nhướng mày: “Chưa chắc, vì khoảng cách gần nên ông ta mới không dùng đấy, ông ta tưởng tay không là có thể giải quyết được anh rồi.”

“Ý em là vì số lượng mũi tên có hạn nên ông ta mới không dùng để giết anh?”

“Đúng vậy, mũi tên chưa chắc đã lấy lại được hết mà, cũng không chỉ mỗi lý do này đâu, ban đêm tầm nhìn không tốt, đâu

thể cứ bắn liên tiếp được, riêng việc lắp tên vào nỏ đã rất phiền phức rồi, nếu chưa thực sự chắc chắn, ông ta sẽ không dùng đâu.”

“Nên mới phục kích như lúc này...”

“Đúng vậy, phục kích sẽ chắc chắn hơn nhiều, tỷ lệ thành công khá cao. Thành công rồi, có không thu lại được mũi tên cũng đáng, giết được một người là bớt một người.”

“Hiểu rồi...” Nhớ lại tình cảnh trong đêm tôi thấy hơi sợ.

“Anh lấy linh kiện gì?”

“Thứ gì đó có gắn ống xăng, anh không biết để làm gì.” Tôi hất hàm chỉ chỉ cái ba lô cạnh chân cô ấy. “Trong ba lô.”

Trương Lam lấy thứ đó ra khỏi ba lô Trương Chiêu Huy, nhìn một lúc: “Không nhìn ra đây là cái gì... Dương Phàm lấy gì?”

“Một thứ dùng để cố định trên trục bánh lái, hình như là một cây gậy sắt nhỏ.”

“Ừm... thế à... ồ? Áo mưa? Tốt quá, em đang thiếu cái này!” Nói rồi cô ấy lôi một cái áo mưa mỏng rộng rãi trong ba lô Lý Vĩ Húc ra, giữ giữ.

Chúng tôi mất một lúc để tháo vải chống nước nhét trên đỉnh lán xuống trải trên “sàn nhà”, sau đó treo và cố định áo mưa của Lý Vĩ Húc lên “mái nhà” để chống nước.

“Tuyệt vời! Giờ có thể đổ hết ra rồi.” Trương Lam đổ hết mọi thứ trong ba lô Lý Vĩ Húc ra, chắc lúc này cô ấy sợ những món đồ nhỏ lọt qua khe hở dưới “sàn nhà”.

Thức ăn và nước trong ba lô Lý Vĩ Húc không nhiều lắm: một bó nhỏ xúc xích (còn năm, sáu cái), ba chai rượu nước đóng chai, một cái kéo nhỏ bằng nhựa, một bộ dao đa năng của Victorinox, hai túi bánh mì bị chèn ép đến biến dạng (trong đó một túi đã bị mốc), năm, sáu bánh lương khô quân đội (hai chúng tôi đều rất bất ngờ, Lý Vĩ Húc chưa từng để ai thấy thứ này), hai cái quần rộng như bao tải, mấy cái áo chui đầu rất bẩn, mấy bao thuốc lá và một chuỗi tràng hạt bằng gỗ đàn hương đeo ở cổ tay.

“Không có vũ khí gì.” Trương Lam cầm bộ dao đa năng Victorinox lên xem rồi vứt xuống.

“Tập trung thức ăn và nước uống vào một cái ba lô nhé? Giờ chúng ta có ba cái ba lô rồi.” Tôi đề nghị.

“Nếu lại làm mất lần nữa thì chẳng còn gì cả, anh nghĩ xem còn bao nhiêu cái ba lô mà nhặt? Cứ chia ra đi, mỗi ba lô một ít, thứ gì vô dụng thì không mang theo, cứ vứt ở đây.”

“Ờ...” Tôi vừa bận rộn phân loại đồ đạc cùng cô ấy vừa bắt đầu hỏi điều tôi muốn biết: “Sao em... đến được đây?”

“Nửa đêm em nghe thấy bên ngoài có tiếng động, không biết anh đã đi đâu rồi. Đúng lúc em thò đầu ra nhìn thì thấy một người đi vào rừng, có thể là anh, tối quá em nhìn không rõ. Em cảm thấy cái hang không còn an toàn nữa, không muốn bị người ta chặn trong hang nên vội chạy ra ngoài. Trong rừng quá tối, em bị lạc đường, cứ nấp trong một hốc cây rất nông đợi đến khi trời sáng. Sáng sớm, lúc sương mù ấy, em muốn trèo lên chỗ nào cao cao một chút, như vậy sẽ khá an toàn, rồi em đứng trên một cái cây và nhìn thấy chỗ này, toàn lá cây, cành cây và dây leo dày đặc quấn chặt vào nhau, giống một cái tổ chim rất kỳ lạ. Em liền ở đây đợi đến lúc sương tan, trước đó còn ngủ được một lúc.”

“Em tìm thấy ba lô của Trần Bình lúc nào?”

“Ngủ dậy em đi lung tung trong rừng, muốn tìm anh, sau đó gặp Hoàng Hải và Mã Tiểu Điền. Trước khi họ phát hiện ra em, em đã nấp đi rồi, nhưng em không thấy họ cầm cung hay nỏ. Chỗ em nấp là một lùm cây bụi, ba lô của Trần Bình ở ngay cạnh bụi cây. Sau đó em quay về hang tìm anh, nhưng anh đã không còn ở đấy nữa rồi, đồ đạc cũng mất. Trên đường quay về em thấy xác Trần Bình cạnh một gốc cây, hình như chết rất thảm, máu chảy đầy mặt đất...” Nói đến đây Trương Lam ngừng lại, lặng lẽ cắn môi dưới. Chắc hẳn cảnh tượng đó khiến cô ấy rất khó chịu.

“May mà em không bị bọn Hoàng Hải phát hiện, nếu không thì tiêu rồi.” Chẳng biết vì sao tôi lại khẽ thở phào.

“Chưa chắc.” Khóe miệng cô ấy nở nụ cười đắc ý. “Anh không đoán được trong ba lô Trần Bình có gì đâu.”

“Sao? Trong ba lô của anh ta có gì?”

Trương Lam mỉm cười rút ra hai cái hộp nhựa trong túi nhỏ phía sau lưng. Cái hộp nhìn rất quen, lẽ nào...

Cô ấy mở một trong hai cái hộp ra, tôi thấy trong hộp cố định hai con dao phẫu thuật tinh xảo, sắc bén. “Thấy chưa? Trong ba lô bác sĩ Trần có dao mổ.”

Tôi nhận ra, trong túi áo tôi có một cái hộp đựng moóc-phin giống hệt loại hộp nhựa này.

“Anh cầm đi.” Nói rồi Trương Lam vút một cái hộp đựng dao phẫu thuật cho tôi. “Có thể ném như phi đao ấy. Giây phút then chốt lúc cận chiến cũng dùng được, rạch được cổ họng đó.”

Đúng vậy, tôi biết, thứ này tồn tại là để cắt rạch cơ thể con người.

“Anh nghĩ nửa cuốn sổ tay gia truyền đó có đáng tin không?” Trương Lam vừa hỏi vừa nhanh nhẹn phân chia thức ăn, nước uống thành ba phần, lần lượt nhét vào ba cái ba lô.

“Anh không chắc, nhưng Dương Phàm nói nó không đáng tin...” Trong tay tôi cầm hộp nhỏ đựng dao phẫu thuật, có chút thất thần.

“Em cũng không tin... Được rồi, cơ bản thế này đi.” Cô ấy sắp xếp xong ba cái ba lô thì thở phào. “Ba lô này anh đeo, ba lô của Trương Chiêu Huy để đây phòng khi dùng đến, em dùng ba lô của Lý Vĩ Húc.”

“Ừm...”

“Anh sao thế?”

“Không có gì...”

“Chu Khởi Dương, anh biết em ghét nhất trò ắp a ắp úng, nói đi, rốt cuộc có chuyện gì?”

“Cái đó... em giấu cái thuyền anh lái đến đây ở đâu?”

“À, ngay gần bờ biển chỗ cái hang chúng ta trú chân, giữa hai tảng đá ngầm lớn, nhìn từ trên bờ không thấy đâu, nhìn từ phía biển mới thấy. Em buộc thuyền rất chắc, sẽ không bị sóng xô mất đâu, không vấn đề gì.”

Cô ấy nói thẳng với tôi như vậy quả thực khiến tôi cảm thấy bất ngờ, tôi vốn tưởng cô ấy sẽ giấu giếm giếm giếm không nói... Xem ra tôi trách lầm cô ấy rồi. Điều này đồng thời cũng kiểm chứng cho suy đoán sáng nay của tôi: Vấn đề số người chỉ là trùng hợp.

Dù sao cô ấy cũng là vợ chưa cưới của tôi.

“Yên tâm đi.” Trương Lam vỗ vỗ lên đầu gối tôi. “Em sẽ không vứt anh lại bỏ chạy một mình đâu.”

Tôi cười hơi ngượng ngùng.

Khi mọi nghi ngờ băn khoăn được tháo gỡ, áp lực được giải tỏa, cảm giác mệt mỏi nhanh chóng tóm chặt lấy tôi, dù tôi có giãy giụa thế nào cũng vô ích. Sau đó Trương Lam nói những gì tôi không nghe rõ nữa, chỉ lờ đờ lơ đãng ngồi xếp bằng một chỗ, đờ đẫn nhìn miệng cô ấy cử động.

Chưa được bao lâu, cô ấy biến thành cái bóng mờ ảo trước mắt tôi, càng lúc càng mờ, dần hòa vào bóng tối.

Có điều hình như tôi không cảm đầu xuống “sàn nhà” mà được một bàn tay đỡ lấy, từ từ chuyển sang tư thế nằm nghiêng, trên người cũng được đắp thêm cái áo.

“Cảm ơn...” Đó là hai tiếng cuối cùng tôi nói trước khi ngủ. Tôi thực sự buồn ngủ lắm rồi.

Trăng tròn

“Tỉnh dậy đi.”

Một giọng nói như xuất phát từ chân trời khẽ gọi bên tai tôi. Tôi choàng mở mắt, trước mắt tối đen.

Từ từ, từ từ, sau khi mắt quen dần với bóng tối, tôi mới đỡ trán chậm chậm ngồi dậy.

Đây là đâu?

Thật đáng chết, tôi lại không nhớ ra rồi! Mấy hôm nay đều vậy, mỗi lần tỉnh dậy tôi phải mất mấy phút mới nhớ ra mình

đang ở đâu... Mấy ngày nay trải qua quá nhiều hỗn loạn và mất trật tự, tôi phát hiện mình đã đánh mất khả năng nhanh chóng phân biệt và nhanh chóng nhớ lại, rất nhiều thứ không thể kết nối với cuộc sống bình thường của tôi. Sau khi tỉnh giấc, tôi phải cố gắng lục lọi một lúc lâu mới nhớ được hôm qua đã xảy ra chuyện gì, hôm kia đã xảy ra chuyện gì, rồi căn cứ vào đó để hiểu được tình cảnh hiện tại. Nếu không, đến mơ và thực tôi cũng chẳng phân biệt nổi. Tôi như cụ già đã ở tuổi xế chiều, mỗi ngày đều đấu tranh với quên lãng, mỗi ngày đều vùng vẫy đào bới những mảnh vụn ký ức từ mấy tiếng đồng hồ trước ở sâu trong não bộ, khi những mảnh vụn đó đủ nhiều, tôi thử từ từ ghép chúng lại như cũ.

Mỗi ngày.

Tôi vươn tay ra, chạm phải thứ gì đó trong bóng tối. Gỗ à? Đúng vậy.

Tôi nhớ ra rồi, cái tổ, là một cái lán bị chạc cây nâng lên giữa không trung, giống một cái tổ, tôi đang ở trong cái tổ đó.

Lòng bàn tay trái truyền tới cơn đau nhói tim, tôi nhếch miêng hít một hơi, giơ tay lên. Không nhìn cũng biết vết trầy xước nghiêm trọng ở lòng bàn tay vẫn chưa khỏi. Mượn ánh trăng chiếu vào từ kẽ hở trên đỉnh lán, tôi xác nhận lại tình trạng vết thương ở lòng bàn tay trái, nó vẫn thế, vẫn bắn thủ và sưng vù lên như đang đeo một cái găng tay cách nhiệt dày cộp và kỳ quặc.

Nghiên cứu vết thương một lúc, tôi hối hận vì sao mình không mang theo thuốc bôi vết trầy xước, những vết thương chết tiệt này sẽ không đau lâu như vậy nữa, cũng không sưng to như vậy nữa... Nhưng e rằng những thứ cần mang theo không chỉ có thuốc bôi vết trầy xước, bởi mỗi khúc xương trên người tôi đều đau nhức không chịu nổi. Ai ngờ được những chuyện này sẽ xảy ra? Tất cả đều thật tồi tệ.

Tôi lặng lẽ thở dài, dụi dụi mắt nhìn quanh, ở đây chỉ có một mình tôi.

Trương Lam đi đâu rồi?

Câu hỏi này khiến tôi hoàn toàn tỉnh táo lại, ít nhiều cảm thấy bức mình. Lẽ nào cô vợ chưa cưới cực kỳ cá tính của tôi lại hành động một mình? Hay chạy ra ngoài lán nhìn ngó gì rồi? Sao cô ấy không thể ngoan ngoãn ở yên một chỗ mà cứ nhất định phải một mình chạy lung tung như vậy?

Tôi lần mò theo góc tường tìm được thuốc lá và bật lửa trong ba lô Lý Vĩ Húc, tôi ngậm một điếu thuốc trong miệng, do dự vài giây rồi mới châm lửa.

Ánh lửa khiến mắt tôi bị quáng trong phút chốc, một mùi vị cay xè từ vòm miệng và cổ họng xộc thẳng vào phổi, tôi vội vàng che miệng, cố hết sức đè nén âm thanh, khẽ ho vài tiếng, im lặng chờ đợi nicotine khuếch tán trong máu.

Rất nhanh, hiệu quả tê liệt chỉ thuốc lá mới có từ từ lan rộng trong cơ thể, dần dần xâm thực thần kinh của tôi, khiến tôi choáng váng nhẹ, tứ chi nặng nề, nhưng điều đó không khiến người ta cảm thấy đáng ghét, ngược lại có những cảm xúc chẳng thể nói ra thành lời đang từ từ cuộn trào, một cảm giác trống rỗng không hỷ nộ ái ố, như thể tôi không phải là tôi, mà là một thứ gì khác.

Lần trước tôi hút thuốc là khi nào? Họp lớp? Đi ăn cùng công ty? Hay lúc tôi cảm thấy bất an bức bối vì ở một mình trong đêm khuya vắng? Tôi không nhớ nữa.

Mấy phút sau, cảm giác choáng váng nhạt dần rồi biến mất, thay vào đó là vị cay xộc lên trong cổ họng, thuốc lá đúng là chẳng hay ho gì! Tôi chán ghét tìm chỗ dập điếu thuốc vẫn đang cháy dở, sau đó mượn ánh sáng bò ra ngoài từ lối vào gần “bờ tường”.

Bên ngoài rất sáng, tôi giật mình.

Một vầng trăng tròn treo trên bầu trời, tỏa ánh sáng mờ mờ.

Cẩn thận dè dặt nhìn ngó xung quanh một lúc, tôi chắc chắn Trương Lam không ở bên ngoài.

Làm thế nào đây? Tôi do dự, sau trải nghiệm đêm qua, tôi không chắc là mình nên chờ một chỗ hay đi tìm cô ấy. Tôi đang chuyện bé xé ra to ư? Không, thực sự không phải, hãy tin tôi.

Đây không phải lựa chọn bình thường, lựa chọn này rất có thể liên quan đến chuyện sống chết.

“Đồ bỏ đi! Đồ chuột bỏ hèn mạt! Mày muốn trốn trên cây cả đời à?” Giọng nói này là của chính tôi.

Đúng vậy, sao tôi lại sợ hãi thế? Mà dù tôi có sợ hãi hay không, việc tôi bị uy hiếp vẫn luôn tồn tại khách quan, ở đây tôi cũng chẳng thể hoàn toàn tránh né được. Sợ hãi không có bất cứ tác dụng gì. Quan trọng hơn là tôi đã ở đây rồi. Với tình hình trước mắt, lẽ nào tôi chỉ có thể trốn tránh?

Đây là lựa chọn duy nhất ư?

Tất nhiên là không!

Những việc tôi thấy, không chỉ có một lựa chọn.

Hoàng Hải và Mã Tiểu Điền chọn làm thợ săn đi giết chóc để thỏa mãn nguyện vọng của bản thân: nắm giữ vận mệnh - nếu *Sách Khải Huyền Hắc Ám* thực sự tồn tại; còn Lý Vĩ Húc và Dương Phàm lựa chọn ra đi - tuy vẫn đang tìm cách, nhưng trước khi tìm được Lý Vĩ Húc đã chết rồi, dẫu vậy họ không hề trốn tránh; còn Trương Chiêu Huy, cô ta chọn bỏ cuộc, hoàn toàn bỏ cuộc: cái chết - tôi không muốn vậy. Đáng vẻ người phụ nữ đó lúc còn sống và khi đã chết khác biệt nhau quá lớn! Tôi không thể chấp nhận việc bản thân lặng lẽ treo cổ chết trên một hoang đảo, tôi không cam tâm.

Còn những người đã chết khác, tôi không biết họ lựa chọn thế nào, nhưng tôi biết rất rõ tôi không muốn trở thành họ.

Cho đến hiện tại tôi chưa từng lựa chọn, chỉ đang trốn tránh, trốn tránh hết lần này tới lần khác. Nhưng làm vậy có tác dụng gì không?

Không!

Vậy rốt cuộc tôi đang làm gì?

Tất cả những con người khó hiểu đó đều dám tham gia vào việc này, dù là cậu học sinh cấp ba yếu ớt cũng dám xông lên phía trước, dù là vợ chưa cưới của tôi cũng có thể một mình đối mặt! Vậy tại sao đến giờ tôi vẫn còn ngồi trên cây sợ hãi bất an như một con khỉ?

Cứ tiếp tục sống vậy sao? Thực sự có thể sống sót ở nơi không có quy chuẩn đạo đức, không có quy tắc xã hội, không có trật tự này sao?

Mồ hôi lạnh thấm ướt áo tôi. Nói tao biết nên làm thế nào? Đồ ngu! Xuống đi! Ngay bây giờ! Đúng vậy, ngay bây giờ.

Tôi sực tỉnh, nhìn khoảng đất trống bên dưới, sờ sờ các loại vũ khí có thể dùng để phòng thân trong túi: dao rọc giấy, dao phẫu thuật, cả moóc-phin nữa. Chúng đều ở đây.

Tôi lau mồ hôi lạnh trên trán, mượn ánh trăng, cẩn thận di chuyển tới một chạc cây gần đó, ngồi im lặng, cảnh giác quan sát mọi thứ xung quanh.

Tôi phải xác nhận.

Mấy phút qua đi, rừng cây vẫn yên tĩnh.

Tôi khẽ khàng xuôi theo chạc cây trèo về phía thân cây. Đúng lúc này, tôi thấy hình như có một đống lửa ở rất xa phía bên phải. Ánh trăng quá sáng, nếu không nhìn kỹ, rất khó phát hiện ra ánh lửa yếu ớt đang nhảy múa kia.

Hướng đó... là... là nhà thờ ư? Lẽ nào Hoàng Hải và Mã Tiểu Điền vẫn nhóm lửa? Họ ngông cuồng vậy ư, hoàn toàn không biết sợ là gì ư?

Một ý nghĩ chợt hiện lên trong đầu tôi, nếu chỉ có mình Hoàng Hải hoặc Mã Tiểu Điền, chắc tôi có thể giết được! Họ đã dám ngông cuồng thách thức, giết người như vậy, vì sao tôi lại không thể làm thế? Tôi không muốn tiếp tục co ro một góc tưởng tượng những thứ vô vị đó nữa, tôi chịu đủ rồi! Chịu đủ vô số cái cớ tôi tìm cho sự nhu nhược và nhát gan của bản thân rồi.

“Được thôi!”

Tôi định thần lại, quyết định xuống dưới.

Sau khi treo mình vài giây trên chạc cây cuối cùng, tôi thả hai tay ra, hai chân cảm nhận được sự rắn chắc của mặt đất. Tôi xuống dưới rồi.

Bốn bề vẫn lặng như tờ, tôi không chút chần chừ, lặng lẽ nhanh chóng rời khỏi khoảnh đất trống, lao vào rừng cây.

Rừng cây dưới ánh trăng thực sự rất đẹp, không hẳn là tôi nhất định phải dùng từ này, thực tế tôi rất ghét dùng từ này, tôi thấy nó giả tạo, nhưng rừng á nhiệt đới dưới ánh trăng quả thực chỉ có thể dùng từ này để hình dung, rất đẹp.

Những cái cây lá rộng tôi không biết tên cao thấp đan xen nhau, tất cả đều bùng bùng sức sống vươn trở cành lá, dây leo quấn quýt trên thân cây trang nhã rủ xuống khắp nơi. Cây bụi rậm rạp và cỏ nằm rải rác dưới đất, mấy bông hoa nhỏ nở về đêm điểm xuyết. Cả những mảng rêu mềm mại như nhung, màu sắc đậm nhạt khác nhau nằm rải rác trên thân cây, tảng đá. Ánh trăng như dòng suối trong vắt được yểm bùa, hồ hững hờ trôi lên từng gốc cây ngọn cỏ, ban cho chúng sắc màu của sự sống, trùm lên chúng một tầng ánh sáng kỳ dị... Không từ ngữ nào có thể hình dung được cảnh tượng này. Nếu thần thánh thực sự tồn tại, có thể hỏi họ xem họ nhìn thấy gì.

Tôi há hốc miệng chờ đẫn đứng nhìn, say đắm một lúc ngắn ngủi rồi mới định thần lại, rón ra rón rén đi về phía có ánh lửa.

Trên đường đi tôi cẩn thận vòng qua từng chỗ có bóng râm và trông có vẻ đáng ngờ, cố gắng không chạm vào rêu và một số loài thực vật vô danh treo trên thân cây, cảnh giác từng bước chân. Tôi lặng lẽ đi xuyên qua rừng cây như một bóng ma. Tôi không muốn để lại bất cứ dấu vết nào. Quan trọng hơn, khi làm tất cả những việc này, tôi dần trấn tĩnh lại, hình như có thứ gì đó mang theo hơi thở nguyên thủy từ sâu thẳm tâm hồn đang từ từ khống chế ý thức của tôi. Tôi biết rất rõ đó là thứ tôi từng khao khát, cũng là thứ tôi trông đợi. Thứ đó đã âm thầm ẩn nấp ở nơi sâu thẳm bên trong tôi, khiến tôi không cam lòng với hiện trạng, khiến tôi trần trọc khó ngủ lúc đêm khuya. Nhưng mỗi lần nó bất an xáo động, khẽ cất tiếng gào thét, đối với tôi đều là những tiếng gầm rú, gào thét phần nộ xé gan xé ruột.

Tôi và nó đều đã nhẫn nại đủ lâu rồi, đến lúc thả ra rồi. Chính giây phút này tôi mới thực sự cảm nhận được sức mạnh của nó, mỗi cái cây trong rừng đều không còn là chướng ngại vật che khuất tầm nhìn nữa mà là vật che chắn cho tôi ẩn nấp; mỗi hòn đá không còn là cái bẫy làm vấp chân tôi nữa mà là sinh linh nhắc nhở tôi phải thận trọng; mỗi bụi cây và cỏ dại rải rác trên mặt đất không còn là dây thừng vướng vào chân tôi nữa mà là tấm đệm giúp tôi có thể lặng lẽ đi qua khu rừng ánh trắng. Tôi chìm đắm trong tâm trạng giết chóc mừng rỡ và cuồng nhiệt, không thể thoát ra, cũng chẳng muốn thoát ra, đó thực sự là điều bao nhiêu năm qua tôi luôn trông đợi.

Tôi dễ dàng ra khỏi khu rừng, tầm nhìn trước mắt đột nhiên trở nên rộng rãi. Ánh lửa từ chính điện nhà thờ cách đó không xa, tôi đoán không sai.

Tôi dừng bước, ngôi làng trống trải và tàn lụi này nhìn rất xa lạ, còn khiến tôi thấy bất an. Tôi ngồi sau một bụi cây lớn, vừa cẩn thận quan sát động tĩnh xung quanh, vừa lấy chiếc hộp nhỏ đựng dao phẫu thuật trong túi quần ra.

Một tiếng “tách” nhỏ vang lên, tôi mở hộp. Hai con dao phẫu thuật màu bạc lặng lẽ nằm bên trong, đầu dao bị một cái nắp nhựa nút chặt.

Tôi cẩn thận lấy ra, lần lượt nhắc thử từng cái. Tuy chúng rất nhẹ nhưng chất liệu kim loại lạnh lẽo vẫn mang đến cho tôi cảm giác an toàn.

Rất tốt, tôi mượn ánh trắng quan sát vết thương ở tay trái, hai tay mỗi tay nắm một con dao phẫu thuật, lưỡi dao hướng ra ngoài, siết chặt chuôi dao, dùng răng nhỏ nắp chụp của dao ra. Nhìn lưỡi dao sáng lạnh lẽo dưới ánh trắng, tôi hài lòng gật đầu, giống con mãnh thú hài lòng với hàm răng sắc nhọn của mình, tin chắc rằng chúng có thể xé toang mọi con mồi xuất hiện trước mặt.

Im lặng chờ vài phút nữa, tôi lặng lẽ chui ra khỏi rừng cây.

Tôi từng hốt hoảng vội vã chạy ra khỏi rừng cây như một con vật hoảng sợ, mười mấy tiếng đồng hồ sau, tôi mang theo niềm vui săn mồi, khom người sát mặt đất ra khỏi rừng cây lần nữa như một bóng ma.

Tôi sắp bắt đầu cuộc đi săn đầu tiên trong đời mình.

Tôi khéo léo bước qua lùm cây bụi, nhanh nhẹn vòng qua từng ngôi nhà đổ nát, giảo hoạt và lặng lẽ đi một vòng rất lớn rồi ẩn nấp trong bụi cây cách cửa chính của chính điện mười mấy mét. Nhìn từ hướng này, chính giữa chính điện, một đồng lửa đang cháy bùng bùng, có hai người ngồi cạnh đồng lửa.

Đó là Hoàng Hải và Mã Tiểu Điền. Hình như họ đang nói gì đó.

Tôi yên lặng, kiên nhẫn đợi thêm vài phút, sau khi xác nhận đây không phải cái bẫy, tôi đi vòng tới bên cửa sổ đã mất khung gỗ, lạnh lùng đứng trong bóng tối nhìn bọn họ, nghe bọn họ nói chuyện.

Vấn đề bây giờ là tôi không chắc mình có thể cùng lúc đối phó với cả hai người, nhưng tách Mã Tiểu Điền và Hoàng Hải ra bằng cách nào?

“... Kinh tởm chết đi được, gã mập người toàn kiến là kiến.” Mã Tiểu Điền bĩu môi vẻ kinh tởm.

Gã mập? Lý Vĩ Húc? Rất có thể họ đang nói tới Lý Vĩ Húc.

“Ờ... những người khác thì sao?” Hoàng Hải lấy một cành cây đang cháy trong đồng lửa ra châm thuốc lá.

“Không thấy, nhưng dấu chân rất hỗn loạn.”

“Tình hình thế nào? Đánh nhau à? Hai đứa đó?” Hoàng Hải vút cành cây vào lại đồng lửa, vẻ mặt giễu cợt.

“Cụ thể cháu cũng không nhìn rõ... Hầy, sáng nay thật đáng tiếc, suýt nữa đã làm được rồi, nếu không phải gã mập đáng chết kia đến, chắc chắn...”

“Được rồi, tình cờ thôi, Lý Vĩ Húc không định giết cháu đã là tốt rồi, nếu không phải cậu đi, chưa biết tình hình sẽ thế nào.”

“Hì hì.” Mã Tiểu Điền gãi gãi đầu. “Cậu ơi, mai vẫn còn một ngày, hai chúng ta phải tìm được bọn chúng.” Câu nói của hắn khiến tôi ngạc nhiên, không ngờ hai kẻ giết người điên cuồng này lại là họ hàng của nhau. Còn bọn chúng mà hắn nhắc tới, chắc là tôi, Dương Phàm và Trương Lam. Có điều, Lý Hiểu Lượng đâu?

“Ừ, đêm nay đừng ngủ nữa, lát chia nhau ra mai phục, xem có ai đến không.”

“Mấy đứa đó dám chắc?”

“Để phòng một chút vẫn hơn, còn sớm, nửa đêm về sáng chắc sẽ có người lạnh quá tỉnh dậy. Mấy hôm nay chúng ta đã đi khắp đảo, cũng kiểm tra hết những nơi có thể ẩn nấp rồi. Đáng tiếc lại muộn một bước, cái hang bên bờ biển đó...” Nói đến đây Hoàng Hải lộ vẻ tiếc nuối.

Mã Tiểu Điền vỗ mạnh vào đùi: “Đúng thế! Quá đáng tiếc! Nếu không đã chặn hang, một mối lửa hun chết bọn chúng rồi!”

Lưng tôi không khỏi cảm thấy ớn lạnh, tôi biết họ đang nói về nơi nào.

“Trên đảo ngoài nhà thờ nát này ra, không còn chỗ nào ẩn nấp được nữa, cậu đã kiểm tra con thuyền rách nát kia rồi, bên trong quá ẩm ướt, ban đêm không tỉnh giấc vì lạnh mới là lạ, mà bọn chúng cũng chẳng dám nhóm lửa đâu, có khi đang lang thang khắp nơi hoặc trốn ở chỗ nào đó khô ráo cũng nên... Bởi vậy cậu cố tình không động tới chỗ đó, nửa đêm về sáng hai chúng ta bớt chút thời gian đi xem thế nào.”

“Vâng, nhưng đúng ra lúc phát hiện cái xác của La Chiêm, chúng ta không nên để nó ở đó mà phải chuyển đi chỗ khác, hình như đánh rần động cỏ rồi, cậu thấy sao?”

Hoàng Hải không nói gì, gật gật đầu. Gương mặt nham hiểm của ông ta càng thêm u ám dưới ánh lửa bập bùng. Nghe có vẻ La Chiêm không phải do họ giết, vậy là ai?

“Thực ra... cũng không hẳn là thất sách...” Mã Tiểu Điền nheo mắt nhìn ngọn lửa như đang lăm bắm nói thầm. “Đằng nào

cũng giết người, chi bằng... thật đáng tiếc...” Đoạn này hẳn nói rất nhỏ, tôi không thể nghe rõ hẳn đang nói gì.

Hoàng Hải ngẩng lên khinh bỉ nhìn hẳn: “Cháu có làm được không? Làm xong mọi việc trước ngày kia, tương lai của cháu sẽ thuận buồm xuôi gió.”

“Hề hề...” Mã Tiểu Điền vừa cười ngượng vừa kéo kéo cái áo sơ mi rách trên người.

“Tới lúc đó...” Hoàng Hải ngẩng đầu thở ra một làn khói dài: “Đến lúc đó cháu đừng quên giải quyết vấn đề của cậu đây, vậy là cậu yên tâm rồi...” Ông ta dừng lại giây lát, thở dài: “Cậu già rồi, chẳng có mong ước gì khác, giúp cậu được sống thoải mái mấy chục năm còn lại là được...”

“Cậu, cậu cứ yên tâm, chắc chắn cháu...”

Lúc này, từ phía sân sau chính điện vọng lại tiếng cành cây gãy giòn tan. Hai tên đồ tể ngồi cạnh đồng lửa cảnh giác nhìn nhau.

Hoàng Hải cầm con dao găm rất dài để bên cạnh lên, nhanh chóng ra lệnh cho Mã Tiểu Điền bằng giọng rất khế: “Mau lên! Có người giẫm vào rồi, cháu đi từ cửa sau, cậu vòng ra chặn đằng trước!” Nói xong ông ta nhanh nhẹn đứng dậy chạy về phía tôi.

Có chuyện gì vậy? Tôi sợ gần chết. Lẽ nào mình bị phát hiện rồi?

Không, không thể nào! Rõ ràng tiếng động phát ra từ sân sau chính điện, nghĩa là họ không phát hiện ra tôi, nhưng mà... Chưa đến một giây, trong đầu tôi nhanh chóng tiến hành phân tích: Chắc chắn hai kẻ này đã đặt một cành cây dễ gãy ở cửa trước và cửa sau chính điện để báo động nên họ sẽ không đi cửa sau. Vậy là Hoàng Hải muốn ra ngoài từ cửa sổ không có khung này để vòng ra sân sau!

Còn tôi đang nấp cạnh cửa sổ!

Giờ nên làm thế nào?

Bỏ chạy?

Không kịp nữa rồi, chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Đứng im một chỗ không động đây?

Quá nguy hiểm, Hoàng Hải mà nhảy ra ngoài cửa sổ, chỉ khẽ liếc mắt thôi cũng thấy tôi rồi!

Tôi nên làm thế nào đây?

Chưa đến hai giây, Hoàng Hải đã cách tôi không đầy hai mét. May mà ông ta đang nghiêng đầu nhìn về phía cửa sau chính điện, nếu không ở khoảng cách này, chắc chắn tôi và ông ta sẽ nhìn vào mắt nhau. Nhưng cự ly quá gần, chỉ cần ông ta nhảy ra ngoài...

Làm sao bây giờ?

Trong nháy mắt, thời gian như chậm lại, giống một cảnh quay chậm trong phim: Hoàng Hải quay về phía cửa sổ, tay trái bám khung, nghĩa là ông ta sẽ mượn quán tính lúc chạy để nhảy ra ngoài cửa sổ.

Tôi còn nhiều nhất chưa tới một giây sẽ bị ông ta phát hiện?

Tiêu rồi sao?

Không, vẫn còn cách!

Tôi nhanh chóng lặng lẽ ngồi thụp người xuống, lưng dán sát vào bức tường ẩm ướt, hai chân áp sát cơ thể hết mức có thể, hai tay nắm chặt dao phẫu thuật, cố gắng cầm ngược đầu dao để nó áp sát vào cổ tay, tôi lập tức cảm nhận được sự lạnh lẽo của sống dao phẫu thuật.

Trong tiếng gió, Hoàng Hải lao ra ngoài cửa sổ, đáp xuống trước mặt tôi, ông ta quay lưng về phía tôi, cách tôi chưa đầy nửa mét.

Tôi bất giác nín thở.

Ông ta chạy về phía sân sau, biến mất khỏi tầm mắt tôi.

Tôi đứng dậy không chút chần chừ, định tạm thời nấp vào trong rừng.

Đột nhiên, tôi ý thức được có điều bất thường.

Tôi quay phắt người lại, Mã Tiểu Điền đang đứng chỗ cửa sổ, ngăn người nhìn tôi.

Hắn không làm theo lời dặn của Hoàng Hải.

Tiêu rồi!

Chúng tôi nhìn nhau một giây rồi cùng lúc sực tỉnh.

Hắn thò tay ra định bắt tôi, không chút do dự tôi quay người chạy về phía khu rừng.

Mới chạy được vài bước, phía sau đã vọng lại tiếng hắn nháy ra ngoài cửa sổ, cả tiếng gọi của hắn nữa: “Bên này! Nhanh lên!”

Hắn định gọi Hoàng Hải tới cùng vây bắt tôi.

Lần này phiền phức rồi.

Ánh trăng chiếu sáng cả khu rừng, tôi cầm đầu chạy xuyên qua rừng cây, Mã Tiểu Điền theo sát ngay phía sau.

Tôi nên đi đâu? Cái tổ trên không ư?

Không, không thể chạy về phía đó được, biết đâu Hoàng Hải cũng theo phía sau, vậy Trương Lam sẽ gặp nguy hiểm, đó lại là chỗ trú chân cuối cùng chúng tôi có thể tìm được.

Phía sau vọng lại tiếng truy cản, nhưng có điều gì đó không đúng, lúc này tôi mới chợt ý thức được tiếng động không quá lớn, hình như chỉ có một mình Mã Tiểu Điền.

Thật sao?

Tôi quay lại liếc một cái thật nhanh.

Khoảng mười mét sau lưng tôi, chỉ có một mình Mã Tiểu Điền tay vung vẩy con dao dài giống hệt con dao của Hoàng Hải, vẻ mặt phấn khích bệnh hoạn, liên tục gào hét, xem ra Hoàng Hải không hề đuổi theo.

Sau lưng hắn không có bất cứ ai.

“Đây là cơ hội tốt! Nghĩ cách gì đi!” Con thú hoang ẩn nấp trong cơ thể tôi cúi đầu mài móng vuốt sắc nhọn, chốc chốc lại ngẩng lên nhe hàm răng trắng nhợt. Tất nhiên! Tất nhiên đây là cơ hội tốt. Mã Tiểu Điền luôn coi thường tôi, chắc chắn hắn không hề để ý đến hai con dao phẫu thuật nhỏ bé trong tay tôi. Tôi sẽ bất ngờ tấn công làm hắn bị thương nặng!

Nhưng nên làm thế nào?

Tôi nhìn những cái cây lướt qua người mình, nghĩ ra một cách. Nhưng không phải bây giờ, cần chạy xa hơn chút nữa, xa ngôi làng này thêm chút nữa, xa Hoàng Hải thêm chút nữa mới được, tôi cần một địa điểm phù hợp, và nhiều thời gian hơn!

Tôi tăng tốc chạy sâu vào rừng hòng kéo giãn khoảng cách với kẻ truy đuổi phía sau, như vậy mới có thể thực hiện được phương án phản công.

Hình như Mã Tiểu Điền đã nhận ra tôi đang tăng tốc, hắn không gọi nữa mà điều chỉnh nhịp thở để bám sát tôi không tha.

Vài phút sau, tôi bắt đầu thở hổn hển, Mã Tiểu Điền sau lưng cũng thế. Đã đến lúc rồi, cách xa làng rồi, tôi cố ý vòng qua phía sau một cái cây, không để Mã Tiểu Điền sinh nghi, tôi tiếp tục chạy về phía trước.

Sau vài lần như thế, phía trước tôi xuất hiện một thân cây đủ lớn!

“Đây rồi!”

Vòng qua cái cây, tôi dừng lại, cố gắng bình tĩnh chờ tiếng bước chân của Mã Tiểu Điền.

Hắn càng lúc càng gần.

Càng lúc càng gần.

Đến rồi!

Tôi nhẩy ra từ phía sau thân cây, chém mạnh một nhát.

Đây sẽ là đòn chí mạng!

Nhưng không có người.

Chém hụt rồi!

Trước mặt tôi đến một bóng quỷ cũng chẳng có, chỉ có ánh trăng lạng lẽ chiếu xuống khu rừng.

Thế là thế nào?

Đúng lúc này Mã Tiểu Điền bất ngờ lao ra từ bên cạnh tôi, con dao dài đâm về phía tôi.

Đáng chết! Hắn vòng qua thân cây hoàn toàn ngược hướng với tôi! Tên khốn nạn giảo hoạt này!

Trong lúc hoảng loạn, tôi tránh được lưỡi dao, nhưng cả người lại bị vai hấn húc mạnh. Chớp mắt, tôi mất thăng bằng ngã sang một bên.

Tiêu rồi!

Nhân lúc cơ thể chưa ngã xuống đất, tôi vung tay, mong có thể chặn được đòn thừa thắng xông lên của Mã Tiểu Điền. Còn chưa kịp phán đoán có chém trúng hay không, tôi đã ngã xuống bãi cỏ, Mã Tiểu Điền cũng vì tránh lưỡi dao của tôi mà loạng choạng lao vào một cái cây nhỏ đầy dây leo.

Vẫn còn cơ hội! Tôi vùng vẫy bò dậy thật nhanh, khom lưng nhìn chăm chăm kẻ truy đuổi giảo hoạt.

Hắn lúc này đã đứng vững, nhìn tôi nghi hoặc, tay trái sờ thắt lưng.

Hắn giơ cánh tay lên lần nữa, tôi nhìn thấy trên tay hắn dính thứ gì đó.

Là gì vậy?

Máu, là máu! Không ngờ đòn phản công trước khi tôi ngã xuống lại thành công! Nhưng vết thương không sâu.

“Giết hắn đi! Giết tên khốn nạn huênh hoang này đi!”

Con thú hoang trong tôi không chần chừ thêm nữa, nhe nanh múa vuốt lao lên.

Mã Tiểu Điền hơi sững người, sau đó hắn lùi lại, có vẻ không dám tin vào mắt mình và một chút sợ hãi, đó là thứ tôi muốn nhìn thấy!

Quá tốt rồi!

Tôi như kẻ điên lên cơn, ra sức vung vẩy hai con dao phẫu thuật trong tay, chém hết nhát này đến nhát khác, tôi hy vọng có thể cắt được da thịt hắn lần nữa, rạch thân thể hắn ra, nhát vừa rồi quá nhanh! Tôi không cảm nhận được, tôi muốn trải nghiệm khoái cảm xé rách thân thể hắn rõ ràng hơn, tôi muốn phát tiết những thứ tôi đã chịu đựng bao năm qua. Tôi cảm nhận được máu mình đang sục sôi, đó là bản năng của tổ tiên trong chốn hoang dã, trong rừng rậm, trên thảo nguyên! Tôi khao khát nhìn thấy máu tươi phụt ra! Mặc kệ thứ sai khiến tôi

là hoang dại, sức mạnh, hay dục vọng, dã man, điên cuồng. Mặc mẹ nó đi!

Con thú hoang điên cuồng gầm thét, móng vuốt sắc nhọn như lưỡi liềm vạch vô số đường cong chí mạng trong không trung, dồn dập như cuồng phong mưa dữ.

Đây chính là cảm giác tôi mong đợi.

Mã Tiểu Điền vốn dương dương đắc ý giờ sợ gần chết, vừa lập cào lập cập lùi lại vừa liều mạng tránh né đòn tấn công của tôi, có lẽ hẳn không nhìn rõ trong tay tôi đang cầm vũ khí gì.

Đúng lúc này, một cảm giác lạnh lẽo truyền tới đùi tôi, đau đớn dữ dội.

Tôi dừng phắt lại, cúi xuống nhìn: Con dao dài của hắn đã cắm sâu vào đùi tôi.

Mã Tiểu Điền đắc ý: “Đồ ngu! Mà mày muốn giết tao bằng hai món đồ chơi đó á?” Nói rồi hắn rút dao găm ra, xung quanh vết thương ở đùi bỗng trở nên ấm nóng.

Là máu.

Không đợi tôi kịp phản ứng, Mã Tiểu Điền đá vào bụng tôi, cảm giác nghẹt thở khiến tôi chóng mặt hoa mắt, tôi mất thăng bằng.

Lúc tỉnh táo lại, tôi phát hiện mình đã ngã xuống đất, tên sát thủ đắc ý đang ngồi cạnh tôi, một chân giẫm lên ngực tôi, uể oải dùng dao găm vạch vạch vẽ vẽ ở chỗ cách cổ tôi không xa.

“Đồ ngu! Có hai con dao nhỏ này mà dám khiêu chiến tao à? Mày mà bỏ chạy thì còn có cơ hội... đã là chuột nên bỏ chạy chứ!”

Tất cả xảy ra quá nhanh, tôi chưa kịp phản ứng, thậm chí còn quên luôn cả phản công, cứ ngẩn người nhìn hắn, trong đầu vọng đi vọng lại câu nói: “Đã là chuột nên bỏ chạy chứ!”

Thật ư?

Vậy ư?

Mã Tiểu Điền chậm rãi dí dao vào ngực tôi, vẻ mặt giễu cợt, hắn chọc vào trong qua lỗ thủng trên áo tôi.

Vậy ư?

Kèm theo một tiếng rách, cảm giác lạnh lẽo truyền tới chỗ da ở ngực tôi, hần dùng dao găm vạch áo sơ mi của tôi ra, đúng vị trí tim.

“Chơi vui không?” Mã Tiểu Điền đặc ý hỏi tôi, nụ cười khinh miệt. Tôi bỗng trở nên ngu ngốc, cứ ngẩn người nhìn vào mắt hần, không biết nên nói gì, làm gì. Khoảnh khắc đó, tôi chợt phát hiện hình như mình đang chờ đợi cái chết và đã trông đợi từ rất lâu rồi.

Kết thúc rồi.

Đúng lúc này, một bàn tay trắng nõn thò ra từ sau lưng Mã Tiểu Điền, dịu dàng vạch qua cổ hần, để lại dấu vết sáng loáng trong không khí.

Mã Tiểu Điền sững người.

Tôi cũng vậy.

Ban đầu cổ hần không sao cả, lúc sau mới lờ mờ hiện ra một vết mảnh nhìn như nếp nhăn. Nếp nhăn càng lúc càng sâu, càng lúc càng rộng, cuối cùng trở thành vết dao sâu hoắm.

Máu trào ra từ vết thương, bắn lên người tôi, mặt tôi, sang cả bãi cỏ bên cạnh.

Mã Tiểu Điền không dám tin vào mắt mình, hần nhìn tôi chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mã Tiểu Điền co giật dữ dội, hần vút con dao găm đi, hai tay ôm chặt cổ họng như thể muốn bóp chết chính mình. Cứ thế sau vài giây hần đổ sang bên cạnh, người co giật mạnh, hai chân liêu mạng quẫy đạp cây cỏ và bùn đất, trong miệng còn vang lên những tiếng “ọc, ọc”. Máu trào qua kẽ ngón tay hần.

Từ đầu chí cuối cảnh tượng này có một sức hút, hút chặt lấy ánh mắt tôi, hần cứ thế co giật, quẫy đạp dữ dội nhưng vô ích, miệng còn hớp hớp như con cá bị đóng đinh trên thớt, lồng ngực phập phồng, nhưng làm vậy chỉ khiến máu bắn ra nhiều hơn, xuôi theo kẽ ngón tay lênh láng khắp nơi. Động tác của Mã Tiểu Điền càng lúc càng chậm, càng lúc càng ít, cuối cùng từ từ dừng lại. Hai chân hần không còn điên cuồng quẫy đạp nữa mà

co giắt khe khẽ, hai tay buông thõng. Nhờ ánh trăng sáng, tôi nhìn thấy vết thương trên cổ hằn lặt sang hai bên rất đáng sợ.

Hắn chết rồi sao?

Thế này là thế nào?

Tôi quay lại, ngẩng đầu lên, lòng đầy nghi hoặc.

Tôi nhìn thấy Trương Lam.

Cô ấy đứng sau lưng Mã Tiểu Điền, tay cầm một con dao phẫu thuật nhuộm máu, khoe miệng nở nụ cười tinh nghịch như trẻ con.

Tôi ngẩn ra chẳng biết nên nói gì mới phải, chỉ nhìn gương mặt và nụ cười của cô ấy.

Dưới ánh trăng, nụ cười dần trở nên méo mó, cuối cùng hóa hung tợn.

Vợ chưa cưới của tôi tay cầm dao phẫu thuật, nở nụ cười hung tợn đáng sợ, đứng thẳng trước mặt tôi. Bầu trời phía sau cô ấy treo một vầng trăng tròn rất lớn.

“Tĩnh lại đi.”

Một giọng nói như từ chân trời khẽ gọi bên tai tôi. Tôi mở bừng mắt ra, trước mắt tối đen.

Chương năm

Án tuyệt vọng

Sau khi mắt từ từ làm quen được với bóng tối, tôi nhìn thấy một tia sáng yếu ớt chiếu qua khe hở trên đỉnh lán. Có người đang ngồi cạnh tôi. Không đủ sáng, tôi chẳng nhìn rõ đó là ai.

“Từ từ ngồi dậy, ở đây không cao lắm đâu.” Người đó đang nói với tôi, ai vậy?

Mấy phút sau, khi ý thức dần trở lại, tôi nhận ra đó là giọng Trương Lam. Tôi liền cảm thấy yên lòng.

“Anh ngủ bao lâu rồi?”

“Mấy tiếng rồi.” Trong bóng tối Trương Lam khẽ trả lời.

“Thế à...” Tôi từ từ ngồi dậy, còn chưa kịp làm gì, một chai nước đã được nhét vào tay tôi, tôi lần mò vặn nắp chai uống mấy ngụm.

“Giờ là nửa đêm à?”

“Không, trời sắp sáng rồi.”

Tôi đưa tay đỡ trán, vì đầu đau dữ dội. Cả người cũng rất đau, nhất là lòng bàn tay trái, cả đùi trái nữa, đau rát như bị lửa thiêu đốt. Tôi mơ thấy giấc mơ đó là vì những vết thương này chăng? Nhưng tôi không nhìn, cũng chẳng muốn nhìn, chẳng nào có nhìn hay không cũng thế. Hơn nữa tôi chẳng muốn nhìn thấy bàn tay trái sưng vù của mình, nó sẽ khiến tôi càng thấy đau hơn.

“Đau đầu à?” Trương Lam quan tâm.

“Ừ, đau lắm.”

“Anh cố chịu đi, giờ cũng chẳng có cách nào.”

“Ừ...” Tôi hít sâu một hơi, khẽ day day huyết thái dương.

“Hình như anh gặp ác mộng rồi.”

“Ừ.”

“Ác mộng thế nào?” Cô ấy nhìn tôi vẻ hứng thú.

“Trăng tròn, trăng rất rất tròn.”

“Trăng tròn gì cơ?”

“Anh mơ thấy một vầng trăng rất tròn, lại còn rất lớn. Đêm qua trăng tròn à? Chắc lúc ngủ anh nhìn thấy qua khe hở trên đỉnh lán cũng nên?”

Trương Lam cười nói: “Sao có thể thế được, mấy hôm nay là trăng thượng huyền^[6].”

“Vậy là mơ rồi...”

“Anh mơ thấy gì?”

“Mơ thấy...” Cơ đau đầu hình như đã dịu đi đôi chút, tôi thở phào, lại nằm xuống, chịu đựng cơn đau khắp mình mẩy, điều chỉnh tư thế một chút rồi bắt đầu dựa vào trí nhớ kể lại giấc mơ cho Trương Lam nghe.

Nội dung giấc mơ tôi vẫn còn nhớ rõ, miêu tả đến đoạn nào, trước mắt tôi đều tái diễn lại rõ mồn một. Nói thực lòng chuyện này chẳng hề thú vị chút nào, cảm giác quái đản đó vẫn chưa hoàn toàn biến mất đã bị tôi mang từ trong giấc mơ ra ngoài rồi.

Khi tôi kể đến con thú hoang trong cơ thể mình, Trương Lam khẽ cười.

“Sao thế?” Tôi có chút không vui.

“Anh... còn có mặt đó ư?”

“Trong mơ chuyện gì cũng có thể xảy ra chứ?” Nói thực giờ nhớ lại, tôi vẫn cảm thấy khi đi xuyên qua rừng cây trong mơ, hình như tôi chính là con thú hoang âm thầm và thận trọng di chuyển.

“Được thôi, sau đó thì sao?” Trương Lam hờ hững nói vậy để đối phó với tôi.

Tôi thở dài, kể tiếp.

Cô ấy không cắt ngang nữa.

Kể xong, Trương Lam lần mò một lúc, mượn ánh sáng chiếu vào qua đỉnh lán giơ một con dao phẫu thuật lên hỏi tôi: “Là con dao này à? Cảm thử cho em xem, lúc đấy anh cầm nó như thế nào?”

Tôi biết cô ấy đang trêu mình, lại thở dài tiếng nữa rồi không nói gì.

“Khi em gặp anh, anh không cầm dao.” Giọng cô ấy có vẻ cười cười.

“Tất nhiên rồi, lúc đó em còn chưa đưa cho anh!” Trong ngữ khí của tôi rõ ràng có vẻ bức bối.

“Không, ý em là khi em cứu anh từ tay Mã Tiểu Điền...”

Tôi có chút mất kiên nhẫn: “Được rồi, thôi, đừng nói nữa, anh không muốn nói tới giấc mơ này nữa.”

“Anh đấy... anh sợ ngu cả người rồi hả?” Nói rồi cô ấy loạt soạt lục tìm một lúc, tìm ra đèn pin, vặn sáng, nâng đầu tôi lên cho tôi nhìn.

Nhờ ánh sáng đèn pin, tôi đã nhìn rõ và cũng hiểu những điều Trương Lam nói có nghĩa là gì.

Ở góc tường đặt một đồng hồ nhãn nhúm, giống như quần áo, nhưng dù có vo tròn tôi vẫn nhận ra, cái áo đó là của tôi, bên trên nhuộm đầy vết máu gần khô. Còn nữa, đùi trái của tôi được băng bó bằng vải rách, máu đỏ sẫm thấm cả ra ngoài.

Hóa ra đó không phải giấc mơ.

Là thật.

“Vị thiên thần thứ năm trút chén của mình xuống ngai Con Thú, vương quốc của nó liền trở nên tối tăm.”

Sách Khải Huyền

Cạm bẫy

Trời vừa sáng, khi mặt trời vẫn chưa lên, tôi và Trương Lam đứng trên khoảnh đất trống dưới gốc cây.

“May mà hần đâm chệch.” Trương Lam cẩn thận nhìn vết thương trên đùi tôi, vớt miếng vải rách trên tay đi, chọn một cái áo trong đồng áo của Lí Vĩ Húc, xé thành vải vụn rồi băng bó lại cho tôi.

Tôi cố chịu cơn đau như đục vào tim, không phát ra một tiếng kêu nào.

Băng bó xong cô ấy hài lòng nhìn ngắm: “May đó, nếu đâm thẳng vào xương đùi thì anh tiêu rồi. Bây giờ không nghiêm trọng lắm.”

“May á?” Tôi bất mãn nhìn Trương Lam.

Cô ấy cười: “Thật đấy, chỉ đâm xuyên phần thịt phía ngoài đùi anh thôi, không đâm vào động mạch chủ, không đâm vào xương, chỉ là một vết thương xuyên thấu. Anh phải công nhận là anh rất may mắn đấy, hơn nữa...” Nói rồi cô ấy lấy một con dao dài trong ba lô ở sau lưng ra, xoay ngược chuôi dao lại đưa cho tôi: “Anh cầm đi, Mã Tiểu Điền tặng anh đấy, hơn đứt con dao nhỏ trong túi anh.”

Chắc đây là dao găm quân dụng, loại dao có thể lắp ở đầu ngọn súng, dùng để chiến đấu ở cự li gần, nên nó rất dài, hai cạnh còn có hai rãnh thoát máu rộng cỡ một ngón tay. Trên hai lưỡi dao sắc bén vẫn còn dính ít máu, có lẽ là máu của tôi.

Đây chính là con dao găm tôi thấy trong mơ.

Tôi chân chừ một chút rồi cầm lấy nó, nâng nâng trong tay xem thử trọng lượng. Hình như con dao găm này có cảm xúc riêng, đó là u uất.

“Giắt sau thắt lưng ấy, chỗ đó không vướng víu, mà lúc rút ra cũng rất tiện, anh không thể lúc nào cũng cầm trong tay được.”

Tôi giắt con dao sau thắt lưng như cô ấy nói, đi qua đi lại một chút để thử. Đúng là rất hợp lý, không vướng víu, lúc rút ra cũng thuận tiện hơn rất nhiều.

“Lúc đi lại cũng không có vấn đề gì.” Trương Lam đứng bên cạnh, cẩn thận nhìn tôi xem xét, gật gật đầu. Cô ấy nói đúng, nhưng lúc đi lại vấn đề lớn nhất của tôi lại là vết thương trên đùi

rất đau, so với nỗi đau này, vết thương trên tay trái hoàn toàn có thể bỏ qua.

“Cũng được, không thể đi bước lớn, cũng chẳng thể chạy.”

“Lúc quan trọng anh sẽ chạy được.” Nụ cười của cô ấy khiến tôi cảm thấy khó chịu, tôi bị thương nặng như vậy mà cô ấy có vẻ chẳng hề bận tâm.

“Cơ bản là vậy, chúng ta đi thôi.” Cô ấy nhẹ nhàng xốc cái ba lô trên lưng lên, đi tới bìa rừng rồi quay lại nhìn tôi.

Mục tiêu của cô ấy có vẻ rất rõ ràng, nhưng tôi vẫn chưa hiểu nên ngơ ngác nhìn theo: “Đi đâu?”

“Đi tìm Hoàng Hải.” Cô ấy thản nhiên nói.

“Tại, tại sao lại đi tìm ông ta?” Tôi không khỏi ngạc nhiên.

“Vì gã đó chỉ còn một mình, chúng ta có cơ hội!”

Lúc đầu khi Trương Lam nói với tôi đó không phải giấc mơ, sự ngạc nhiên của tôi khiến cô ấy kinh ngạc, không chỉ vì vấn đề mất trí nhớ của tôi gần đây càng lúc càng nghiêm trọng, mà còn bởi cô ấy không thể hiểu được tôi. Cô ấy không hiểu mấy ngày qua đầu óc tôi hỗn loạn thế nào, cũng không hiểu tình cảnh trước mắt khiến tâm trạng tôi phức tạp ra sao. Có điều cô ấy vẫn kiên nhẫn kể hết cho tôi nghe tình tình thực tế.

Điều này giúp tôi cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

Nửa đêm khi tôi thức dậy, thực ra cô ấy ở ngay gần đó - một chỗ tối tối để có thể giải quyết vấn đề cá nhân, dù sao thì trên cây cũng không phải nơi thuận tiện lắm. Lúc quay về cô ấy phát hiện tôi biến mất, nhưng cô ấy không chạy lung tung mà đợi một lúc lâu. Trong khi chờ đợi, cô ấy cũng nhìn thấy đồng lửa của Mã Tiểu Điền và Hoàng Hải, có điều cô ấy cho rằng đó là một cái bẫy nên không liều lĩnh chạy tới mà đi vòng vòng gần cái tổ.

Chẳng lâu sau cô ấy nhìn thấy tôi sắp bị Mã Tiểu Điền giết, cô ấy liền giết Mã Tiểu Điền khi đó đang mải tập trung hưởng thụ khoái cảm giết chóc. Nhưng tôi đã hoàn toàn mất hết đoạn ký ức cô ấy giúp tôi kéo lê vết thương, chặt vật treo lên cây. Có lẽ đoạn ký ức Mã Tiểu Điền suýt giết chết tôi quá dữ dội, hoặc vì kiệt sức, hay nguyên nhân nào đó khác, sau khi trở về tổ, tôi

nằm vật ra sàn, ngủ say như chết, đến thay quần áo và xử lý vết thương cũng do cô ấy làm.

Cuối cùng cô ngồi trông tôi cho đến tận khi tôi tỉnh lại.

Sự việc là như vậy.

“Anh thực sự không nhớ mình đã tự trèo lên cây à?”

Tôi nói: “Một chút ấn tượng cũng chẳng có.”

Trương Lam nói: “Em tưởng anh sẽ có ấn tượng rất sâu sắc kia.”

“Tại sao?”

Cô ấy khẽ khàng vạch một bụi cây: “Lên được nửa chừng suýt nữa anh rơi xuống, sắc mặt anh rất khó coi, trắng bệch, có thể do mất máu. Sau khi lên cây anh ăn rất nhiều, uống rất nhiều nước nữa, em còn lo anh ăn nhiều quá.”

Hóa ra là vậy, chẳng trách đến giờ tôi cũng không hề có cảm giác đói khát. “Anh ăn bao nhiêu đồ?”

“Một phần ba chỗ đồ ăn của chúng ta. Nhưng không sao đâu, đằng nào cũng sắp rời khỏi đây rồi.”

Tôi thở dài: “Chỉ mong thế...”

“Ừ, chỉ mong thế...” Trương Lam bước chậm lại, ngẩng lên nhìn bầu trời qua kẽ lá. “Hôm nay thời tiết chắc hẳn sẽ rất xấu, em có dự cảm không tốt...”

Tôi ngược nhìn bầu trời. Tuy mặt trời vẫn chưa lên cao, nhưng nắng sớm đã chiếu sáng cả bầu trời, trong vắt không một gợn mây.

“Thời tiết sẽ xấu đi à?” Tôi hơi nghi ngờ.

“Có lẽ còn tệ hơn thế, nếu lúc ở trên cây anh để ý hướng gió ngoài biển, anh sẽ biết ngay.”

“... Thế à...” Tôi chần chừ. “Ý em là sẽ có bão à?”

“Không rõ, nhưng mấy ngày nữa chắc sẽ có.” Cô ấy gật đầu.

Dù không nhìn thấy gương mặt cô ấy lúc này, tôi vẫn biết chắc nó đang rất nặng nề.

“Chúng ta đi chậm một chút đi.” Tôi cảm thấy chân mình lúc này càng đau dữ dội hơn.

Trương Lam quay lại nhìn tôi, không nói gì, rồi quay đi tìm kiếm trong bãi cỏ. Một lát sau, cô ấy cầm một bó cỏ quay lại.

“Gì vậy?” Tôi hỏi.

“Cây xấu hổ, còn cả một số loại lá thuốc khác nữa, có thể cầm máu.” Nói rồi cô ấy vặt bớt lá và rể đi, vò nát chúng trong lòng bàn tay, nhanh nhẹn cởi mảnh vải băng bó trên đùi tôi ra, đắp đồng lá thuốc màu lục nát bét lên đùi tôi.

Sau cơn đau ngăn ngủi, cảm giác man mát dễ chịu truyền tới, tiếp đó là cảm giác tê tê.

“Anh không biết cây xấu hổ có thể cầm máu đấy, em... sao em biết các loại lá thuốc này?” Quả thật tôi vô cùng vô cùng ngạc nhiên.

“Đọc trong sách báo với tạp chí.” Hình như cô ấy không định giải thích thêm, chỉ cúi đầu cẩn thận đắp lá thuốc cho tôi, băng bó lại, sau đó bận rộn tìm sương sớm để rửa sạch vụn lá thuốc trên tay. Cô ấy quay lại nói: “Anh tự đi được đúng không, chúng ta có thể đi chậm một chút.”

Tôi biết nếu cô ấy tỏ ý không muốn trả lời thì đừng hòng hỏi được gì nên cũng không gặng hỏi tiếp nữa.

“Chúng ta tới nhà thờ à?”

“Đúng vậy.”

“Anh nhớ Hoàng Hải và Mã Tiểu Điền đã đặt một cái bẫy ở đó...”

Trương Lam quay lại nhìn tôi với một nụ cười kỳ lạ, nhướng nhướng mày hỏi: “Cái bẫy? Đào hố? Mai phục? Trong thời gian ngắn như vậy ư? Chỉ hai người bọn họ á?” Khẩu khí cô ấy có vẻ khinh thường.

“Ờ... hình như thế...”

“Yên tâm đi, họ không có bản lĩnh đó đâu, hơn nữa...” Cô ấy dừng lại giây lát, quay đầu nhìn, vừa ngẫm nghĩ gì đó vừa nói: “Anh đừng đánh giá thấp sức mạnh của chúng ta.”

Tôi không có lòng tin vào sức mạnh của mình, nhưng lại cực kỳ tin tưởng người phụ nữ trước mặt - vợ chưa cưới của tôi. Hơn nữa còn có mấy sự thật khiến tôi càng thêm yên lòng: Một là cô ấy cứu tôi từ tay Mã Tiểu Điền, hai là cô ấy đưa con dao dài cho tôi. Nếu một người định giết bạn, tuyệt đối sẽ không đưa vũ khí có lợi cho bạn. Vì vậy tôi quyết định kể cô ấy nghe một số chuyện Trần Bình nói trước lúc lâm chung.

“Trần Bình đã nói một số chuyện trước khi chết.”

“Hả? Trước khi chết anh ta đã nói gì?” Trương Lam lấy một chai nước trong ba lô ra, uống một ngụm rồi dừng bước, quay đầu lại.

“Về cuốn sách đó, anh ta nói đêm nay chính là đêm Chúa chọn, nhưng không phải dùng máu tim người sống, mà cần một nghìn linh hồn làm vật tế.”

Cô ấy không hề tỏ vẻ ngạc nhiên, nửa cười nửa không nhìn tôi: “Một nghìn linh hồn?”

“Đúng vậy, anh ta nói thế.”

“Thế là thế nào? Anh ta còn nói gì nữa?”

“Trần Bình nói đêm Chúa chọn bảy năm mới có một lần, mỗi lần phải có một nghìn người chết vì cuốn sách này, vậy thì người thứ một nghìn lẻ một mới trở thành người được Chúa chọn. Hơn nữa tất cả đều phải hoàn thành trước khi mặt trời ngày mùng 3 tháng 7 mọc, nếu không sẽ không thể thực hiện được.”

“Nếu hôm đó trời âm u thì sao?” Cô ấy nhìn tôi cười.

“Ờ... anh không biết... đó là một ví dụ chẳng? Ý là trước khi trời sáng.”

“Em nói đùa thôi, nhưng anh ta có nói là còn thiếu bao nhiêu người không?”

“À, anh ta nói trước khi bọn em lên đảo, đã có chín trăm chín mươi người, còn thiếu mười người.”

Trương Lam xoa tóc ra, chỉnh trang cho gọn gàng rồi buộc lại sau gáy: “Tính như vậy thì không phải vẫn còn thiếu một người sao?”

“Đúng vậy, kể cả có chết hết vẫn còn thiếu một người trở thành người được Chúa chọn.”

“Ừ, đúng vậy, thiếu một người. Có điều...” Buộc tóc xong cô ấy lắc lắc đầu xem đã chặt chưa.

Tôi tiếp lời cô ấy: “Có điều, sau khi anh tới, tất cả đã thay đổi, vì khi anh lên đảo, ở đây có mười một người.”

“Vậy là có thể thực hiện được đúng không? Anh nghi ngờ em gọi anh tới vì mục đích khác à?” Sau khi chắc chắn tóc đã được buộc chặt, cô ấy nghiêng đầu nhìn tôi.

“Ừm... lúc nghĩ ngợi linh tinh anh từng có suy nghĩ này.”

“Anh đấy... nếu em nói đây chỉ là trùng hợp, anh có tin không?”

“Sau đó anh cảm thấy đây chỉ là trùng hợp...”

“Còn một khả năng nữa.”

Tôi ngăn ra: “Khả năng gì?”

“Trần Bình đang nói dối, hoặc người cho anh ta biết chuyện này nói dối anh ta.”

“Hả? Ý em là...”

“Anh ta có nói với anh, ai cho anh ta biết số lượng người này không?”

“Ừm, không...”

“Nên nguồn thông tin này còn chưa xác định được, rốt cuộc số người hiện tại là vừa đủ, chưa đủ hay quá nhiều, không ai rõ. Có điều, nghe nói mỗi khi có một người chết vì *Sách Khải Huyền Hắc Ám*, trên cuốn sách sẽ hiện ra tên người đó. Nếu vậy, nghĩa là chỉ người nắm giữ cuốn sách mới biết đã có bao nhiêu người chết. Những điều em biết đáng tin cậy hơn những chuyện anh nghe được từ chỗ Trần Bình nhiều.”

Tôi suy nghĩ kỹ lại, cô ấy nói đúng. Nhưng tôi không cho rằng Trần Bình lừa tôi, người sắp chết chẳng có lý do gì để nói dối cả.

“Trần Bình không lừa anh chứ...”

“Về lý mà nói thì không có khả năng đó, khả năng lớn hơn cả là người khác đã cố tình khiến anh ta hiểu lầm.”

“Đúng rồi, Trần Bình nói Hoàng Hải đã giết một người được Chúa chọn, trước khi chết người được Chúa chọn đó tìm Trần Bình cầu cứu, còn kể cho anh ta biết tất cả những chuyện này, đồng thời chỉ đích danh một người tên là Hoàng Hải đã giết mình, rồi nhắc nhở Trần Bình có thể Hoàng Hải sẽ xuất hiện ở đây.”

“Ừ...” Trương Lam gật đầu. “Những chuyện này em không hứng thú lắm, vì thông tin chắc chắn thì rất ít, nhưng em luôn không hiểu.”

“Sao thế?”

Cô ấy nghiêm nghị nhìn tôi: “Rốt cuộc ai đã tung tin nói rằng cuốn sách đó ở đây? Lễ nào tất cả các đêm Chúa chọn đều xảy ra trên hòn đảo này? Không thể nào đúng không? Nếu không phải, trước đây làm thế nào để có thể trở thành người được Chúa chọn? Chả nhẽ sau cuộc thập tự chinh lại chạy đến Trung Quốc...”

“VẬY Ý EM LÀ...”

“Ý em là, rất có thể ở đây không phải nơi giấu *Sách Khải Huyền Hắc Ám*, mà một người trong số bọn em đã cố tình phát tán tin tức ra ngoài, muốn tập trung mọi người ở đây để giết chết, còn bản thân mình trở thành người được Chúa chọn.”

“Không cần địa điểm đặc biệt à?”

“Tất nhiên là không, chẳng thấy ai nhắc tới địa điểm đặc biệt gì hết, đúng không? Anh mơ ngủ à?”

Tôi suy nghĩ, hình như chưa từng nghe ai nhắc đến vấn đề này.

“Đúng không? Nên em cho rằng đêm Chúa chọn là bắt buộc, vì tư liệu em tra cứu được thống nhất với truyền thuyết. Về địa điểm, em nghĩ là ở đâu cũng được, chỉ cần giết đủ người trước khi trời sáng. Còn cuốn sách ở trong tay một người nào đó, rất có thể phần lớn thông tin chúng ta biết đều do người đó tung ra, giờ chắc hẳn đang từng bước thực hiện kế hoạch của mình rồi,

giết chết tất cả chúng ta. Mà chưa biết chừng hắn đã đạt được mục đích, số người đã đủ từ lâu, hoặc cũng có thể còn lâu mới đủ, hắn cần tiếp tục giết nhiều người hơn nữa; hoặc ly kỳ hơn, ví dụ năm nay hoàn toàn không phải năm có đêm Chúa chọn... Tóm lại, không có cuốn sách đó, chẳng ai biết được tình hình thế nào, chỉ suy đoán thôi.” Nói xong cô ấy nhìn thẳng vào mắt tôi. Điều này làm tôi nhớ lại cảnh tượng trong giấc mơ: Người phụ nữ nở nụ cười hung ác khiến người ta sợ hãi đứng trước mặt tôi, sau lưng cô ấy là vầng trăng tròn.

“A...” Tôi nhanh chóng tỉnh ra: “Nếu người nắm giữ cuốn sách đó chết vì tai nạn thì sao?”

Trương Lam cười: “Khả năng không lớn lắm, vì chỉ có hắn biết rõ nhất tất cả những chuyện này, hắn đã chuẩn bị trước rồi mới đến đây. Hơn nữa lùi một vạn bước, kể cả hắn có tấn công người khác thất bại và bị giết, vậy thì cuốn sách chắc chắn vẫn nằm trong tay người còn sống. Nhưng khả năng này rất nhỏ, em nghĩ thế.”

“Bây giờ có bốn người còn sống...”

“Không, năm người.”

“Năm người? Em, anh, Dương Phàm, Hoàng Hải, còn ai nữa?”

“Anh quên rồi sao? Lý Hiểu Lượng chỉ mất tích thôi.”

“Ý em là cô ta vẫn còn sống?”

“Đúng vậy, rất có thể tất cả đều là cái bẫy của cô ta, dù chúng ta tới đây, từng bước thực hiện kế hoạch của mình. Anh nhớ không? Đêm cô ta mất tích, La Chiêm đã chết.”

“Đúng vậy... Anh nhớ rồi, hôm qua lúc Hoàng Hải và Mã Tiểu Điền nói chuyện với nhau, không thấy nhắc gì tới Lý Hiểu Lượng.”

“Hơn nữa cũng không nhất thiết phải nhìn thấy xác chết mới có thể khiến người khác nghĩ rằng người đó đã chết, tạo ra đủ hiện tượng giả là được, chúng ta đều sẽ liên tưởng mà. Bản thân liên tưởng tuy tốt nhưng cũng sẽ nguy tạo nên một số sự kiện chưa từng xảy ra. Nguy tạo một số chi tiết nhỏ là có thể lợi dụng liên tưởng của người khác để dựng nên hiện tượng giả rồi mà,

không khó. Chẳng hạn đồ đạc rơi vãi, quần áo bị sóng đánh lên bờ, thậm chí còn có thể nhuộm ít máu lên quần áo.” Nói rồi Trương Lam nhún vai. “Có quá nhiều cách.”

“Nhưng Lý Hiểu Lượng không để lại thứ gì làm manh mối giả cả.”

“Cô ta không cần để lại manh mối giả, trên hòn đảo này, mất tích đã đủ khiến người khác liên tưởng rồi. Anh đừng quên, lúc đó Lý Giang đã chết, hơn nữa những người này đều biết rất rõ vì sao mình và người khác lại ở đây.”

“Có lý.” Tôi gật gật đầu, dừng lại.

“Sao thế? Lại đau à?” Cô ấy quay lại nhìn tôi.

“Không, vết thương đỡ nhiều rồi, nhưng anh muốn lấy cái đó.” Nói rồi tôi chỉ về phía mặt đất cách đó không xa, ở đó có một chạc cây rơi dưới đất, trông rất thẳng, độ lớn và hình dáng cực kỳ giống một cây nạng.

“À, để em.” Trương Lam cảnh giác nhìn quanh rồi qua đó nhặt chạc cây lên, đưa tôi: “Đưa dao găm cho em.”

Tôi rút dao găm sau lưng ra, đưa cô ấy, cô ấy cẩn thận gọt bớt những cành nhỏ mọc chĩa ra, có vẻ định làm một cây nạng hợp với tôi.

“Lúc đầu em tưởng Lý Hiểu Lượng không đơn độc, có người hợp tác với cô ta.” Cô ấy vừa dùng lực chặt các cành cây thừa vừa tiếp tục nói.

“Hả, vậy sao?”

“Trước mắt xem ra không phải. Nói thực, lúc đầu em đoán là Lý Vĩ Húc hoặc Trương Chiêu Huy. Nhưng hôm qua bọn anh đã phát hiện ra xác Trương Chiêu Huy, Lý Vĩ Húc cũng chết rồi.”

“Vậy cái nỏ đó... Lý Hiểu Lượng bắn à?”

“Em vẫn cảm thấy là do Hoàng Hải, anh nhìn xem.” Nói rồi cô ấy giơ dao găm lên. “Cái này chắc là trong quân đội.”

Tôi gật đầu, kể với cô ấy trước khi chết Trần Bình nói Hoàng Hải từng đi lính.

“Ừ, thế thì đúng rồi.” Cô ấy gật đầu, ngắm nghía cây nạng đã được đeo gọt.

“Được chưa?” Tôi định cầm cây nạng.

“Còn chút nữa.” Trương Lam nhanh chóng lục trong ba lô, lôi ra cái áo phong thùng thành của Lý Vĩ Húc, bọc quanh chỗ chạc ba của cái nạng, buộc thật chặt rồi mới đưa tôi. “Được rồi, thử xem, em cảm thấy độ dài vừa đủ.”

Tôi chống thử, rất hợp. Độ đàn hồi của chạc cây làm giảm bớt xung lực mỗi lần chống xuống mặt đất, cái áo rách bọc quanh chỗ cong của cành cây cũng rất dễ chịu khi chống dưới nách.

“Đi, sắp đến rồi, cắt dao găm của anh đi.” Cô ấy đưa dao cho tôi rồi phỉ phỉ tay, nhẹ nhàng đứng dậy.

“Sắp đến rồi.” Tôi chỉ mái nhọn nhà thờ phía đằng xa.

Trương Lam có chút hồi hộp, cô ấy hít sâu một hơi, hoạt động các khớp xương và nói: “Từ giờ trở đi chúng ta phải cẩn thận hơn, rất có thể có người đang mai phục ở đâu đó chờ cơ hội. Anh hiểu nghĩa là gì không?”

“Anh hiểu, đừng như Lý Vĩ Húc, bị bắn lén mà chết.”

“Rất tốt.” Cô ấy quay lại nhìn tôi, mỉm cười.

Chắc đồng lửa đã tắt từ mấy tiếng trước rồi nhưng lúc này vẫn đang bốc khói; nước rỏ xuống tí tách không ngừng từ mái nhà dột lỗ chỗ, khiến mặt đất xung quanh đồng lửa đều ẩm ướt; cỏ dại vẫn cần mẫn mọc lên từ những khe nứt ở chân tường... Trong góc có một thứ trông rất nhãn nhúm, nhìn kỹ một lúc mới nhận ra là balô của Mã Tiểu Điền. Bẹp dúm thế kia, chắc Hoàng Hải đã lấy đồ đạc trong đó đi rồi.

“Bỏ chạy rồi.” Tôi tới bên đồng tro, nhìn quanh chính diện trống trải, rồi quay người lại nhìn Trương Lam.

“Ừ...” Cô ấy gật đầu như đang nghĩ ngợi điều gì.

“Chúng ta làm thế nào đây? Đi tìm à?”

Cô ấy nhìn tôi: “Đi đâu tìm?”

“Ừm... đi quanh xem...”

“Không, không đi đâu hết, đợi ở đây xem sao.” Nói rồi Trương Lam chậm rãi tới bên đồng tro còn chưa tàn hẳn, tìm một cành cây từ từ khều đồng tro xem có thể làm cho nó cháy lên không. “Đợi thời tiết xấu đi, rất có thể cả Hoàng Hải, Dương Phàm và Lý Hiểu Lượng đều sẽ tới đây.”

“Tại sao?”

“Anh còn nơi nào tốt hơn để đi à?”

Tôi suy nghĩ: “Có lẽ thế... nhưng sao em biết thời tiết sẽ xấu đi?”

Cô ấy cười: “Chắc chắn. Đêm nay chắc sẽ có một vở kịch hay.”

Tôi không hề cảm thấy chuyện này có gì đáng trông đợi, mà còn rùng mình sợ hãi.

Nhưng tôi chẳng ngờ hiện thực còn quái dị hơn tôi tưởng nhiều.

Nhân vật phụ

Mười mấy phút trước Trương Lam vút thêm cành cây và gỗ vụn ướn vào đồng tro tàn còn bốc khói, sau khi khói nồng cay mắt tan hết, một đồng lửa ra hồn cuối cùng cũng xuất hiện, mang theo hơi ẩm yếu ớt làm bốc hơi nước trên mặt đất.

“Thật phiền phức, cuối cùng cũng cháy.” Cô ấy thở phào, dùng chân dọn một khoảng nhỏ bên cạnh đồng lửa, trải vải chống nước mang từ “tổ” theo xuống đất, ngồi co ro ôm cái túi nhỏ của mình và nói với tôi: “Nếu anh buồn ngủ thì có thể ngủ một lúc, ít nhất ở đây cũng khô ráo hơn cái lán đó.”

“Bây giờ vẫn ổn.” Tôi cũng dọn một chỗ dưới chân mình, chống nạng nén cơn đau, ngồi trên tảng đá đã được hong khô bên cạnh, cởi đôi giày ướt sũng ra đặt cạnh đồng lửa, sau đó duỗi thẳng chân trái cho dễ chịu một chút, tiện thể kiểm tra vết thương, hình như vết thương không nặng thêm, tôi thở phào.

Trương Lam có vẻ hơi mệt, cô ấy chống cằm lên đầu gối nhìn đồng lửa đăm đăm, ngắm người ngồi đó. Chúng tôi đều không nói gì, cứ im lặng như thế.

Chẳng biết bao lâu sau, hình như có tiếng mưa rơi lác đác bên ngoài nhà thờ.

Tôi ngẩng lên nhìn bầu trời qua chỗ dột trên mái nhà, bầu trời vốn bị nắng sớm nhuộm thành màu cam đã bị mây đen che kín từ lúc nào.

Mưa rồi.

Mấy phút sau mưa càng lúc càng lớn, mưa ào ào lẫn trong tiếng sấm ầm ì. Nghe tiếng là có thể cảm nhận được sức mạnh và tốc độ của trận mưa này. Nhìn nước mưa chảy xuống qua lỗ thủng mái nhà chẳng giống bị dột chút nào, mà như có người kéo vòi nước chữa cháy đổ nước vào đây vậy.

“Sao em biết thời tiết sẽ xấu đi?” Tôi không nhìn lên trời nữa mà nhìn sang Trương Lam ngồi bên kia đồng lửa.

“Trăng tán.”

“Gì cơ?”

“Trăng tán.” Cô ấy hơi sốt ruột lặp lại lần nữa rồi ngẩng lên nhìn tôi. “Xung quanh mặt trăng có một quầng sáng lớn gọi là trăng tán, trăng tán thì mưa.”

“Sao em biết?”

“Đọc sách.” Ánh mắt cô ấy quay lại ngọn lửa đang nháy nhót, có vẻ cô ấy không muốn tiếp tục chủ đề này.

“Được thôi, dù sao thì em biết nhiều kiến thức thật đấy, tính trong số những người anh quen.”

“Thực ra anh cũng từng đọc những cuốn sách đó rồi mà, do anh đọc qua loa thôi...” Cô ấy đột nhiên im lặng nghi hoặc nhìn tôi.

“Sao thế?”

“Suyt!” Trương Lam sững sờ nhìn ra ngoài cửa.

Tôi cũng quay lại nhìn ra phía cửa chính điện, trong tầm nhìn chỉ có mưa lớn mờ mịt. “Chẳng có gì cả? Em nhớ ra cái gì à?”

Về mặt Trương Lam rất căng thẳng: “Đến rồi.”

Tôi cũng trở nên căng thẳng, lại quay đầu dán mắt ra ngoài cửa nhìn thật kỹ, đồng thời rút dao ra.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, rất lâu sau, cuối cùng tôi cũng nhìn thấy.

Một bóng người mờ mờ chầm chậm từ trong màn mưa đang tới gần, trông bóng người đó giống như...

“Hình như là nữ?” Tôi quay phắt lại nhìn Trương Lam, cô ấy không trả lời tôi mà chỉ nhìn ra ngoài, vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị.

Bóng người trong mưa càng lúc càng gần. Tôi cảm thấy có điều bất thường, cơn mưa nặng hạt thế, sao người đó lại đi chầm chậm vậy?

Là Lý Hiểu Lượng ư?

Khi bóng người sắp đến cửa, tôi đã nhìn rõ hơn, đúng là một người phụ nữ. Cái bóng càng lúc càng rõ, tôi nhìn thấy mái tóc dài của cô ta, bộ quần áo ướt sũng nước mưa và cả hình dáng cô ta nữa - đó là một gương mặt khiến tôi vô cùng hoảng sợ.

Trương Chiêu Huy.

Trương Chiêu Huy cũng nhìn thấy chúng tôi.

Đầu tiên cô ta nhìn tôi như không dám tin vào mắt mình, sau đó để ý thấy con dao găm trong tay tôi, cô ta sững người rồi quay đầu bỏ chạy.

Không đợi tôi kịp phản ứng, Trương Lam đã nhảy phắt dậy đuổi theo, đồng thời ném lại cho tôi một câu “Anh nói cô ta chết rồi mà?” rồi biến mất ngoài cửa.

Khi tôi sực tỉnh, vội vội vàng vàng đi giày chạy ra cửa thì đã không còn nhìn thấy gì nữa, chỉ có cơn mưa xối xả. Tôi sững sờ đứng ở cửa nhà thờ, chẳng biết nên làm gì.

Đây là ảo giác ư? Nhưng đúng là Trương Chiêu Huy đã chết rồi mà, chính mắt tôi nhìn thấy xác cô ta treo ở đó! Ba lô của cô ta còn bị tôi lấy đi, đồ đạc trong ba lô tự tay tôi sắp xếp, đóng mỹ phẩm, đồ ăn vặt kia... Nhưng, người vừa xuất hiện là ai? Tại sao

lại như vậy? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra trên hòn đảo này? Lễ nào đây là một cơn ác mộng? Tôi vẫn chưa tỉnh lại ư?

Không, không thể nào!

Chuyện quái quỷ gì xảy ra ở đây vậy?

Đột nhiên, một cảm xúc phần nộ dâng lên trong lòng tôi không thể kiềm chế được, tôi tức giận gào lên với cơn mưa lớn ngoài cửa như phát điên!

“Đồ khốn kiếp! Đồ khốn kiếp!”

Tôi chịu đủ rồi! Mấy ngày nay chẳng khác nào sống trong ác mộng, vô duyên vô cớ đến đây, bị cuốn vào một cuộc giết chóc như sh*t, rồi lại chìm vào một cơn ác mộng khó thoát ra nổi, những cảnh tượng khiến người ta phát điên, đến cả vợ chưa cưới cũng đối xử với tôi bằng thái độ nghi ngờ, nhưng không một ai có thể nói rõ cho tôi biết rốt cuộc chuyện này là thế nào, vì một cuốn sách chết tiệt thì có ma mới tin! Chỉ vì cuốn sách đó mà bây giờ một người phụ nữ đã chết bỗng sống lại, xuất hiện trước mắt tôi, chuyện quái quỷ gì vậy hả? Đây là mơ sao? Mẹ nó chứ! Tôi phải đích thân chứng thực tất cả những chuyện này đều không phải ác mộng khỉ gió gì hết! Cho dù thế nào tôi cũng phải đi chứng thực, tôi không muốn tiếp tục bị những chuyện hỗn loạn này quấy nhiễu nữa! Tôi căm thù sự hỗn loạn này!

Tôi nóng nảy chống nạng tập tà tập tễnh lao ra khỏi nhà thờ, đi về phía cái tổ.

Cơn mưa lớn điên cuồng xối xả trút nước lên từng viên gạch, từng bức tường đổ nát trong làng chài, khiến tôi ướt sũng từ đầu tới chân, đồng thời cũng đánh thức mặt tỉnh cách luôn bị tôi đè nén dưới sâu đáy lòng mình, tôi biết rất rõ đó là gì - con thú hoang luôn quanh quất trong giấc mơ của tôi.

Tôi vút nạng đi, đứng trong mưa, ngẩng đầu dang rộng hai cánh tay điên cuồng gào thét lên bầu trời, liều mạng dùng tiếng thét để phát tiết mọi sự phần nộ bị đè nén suốt bao năm qua, phát tiết mọi nỗi oán hận tôi luôn chịu đựng, phát tiết tất cả những gì có thể phát tiết!

Sau khi găm thét như thú hoang, tôi chống tay lên đầu gối thở hồng hộc. Nhìn nước mưa xuôi theo mái tóc và hai bên má nhỏ xuống mặt đất, tôi linh ngộ được một từ: thức tỉnh.

“Đồ ngu, nhất định phải rơi vào đường cùng mới hiểu ra à?” Tiếng nói trong lòng đang cười nhạo tôi. Đúng vậy, nhưng không muộn.

Trời mưa, rừng cây rất trơn, mỗi bước chân gần như đều trượt sang bên cạnh. Nhưng cành lá rậm rạp cũng chắn đi không ít nước mưa, nên cơn mưa có vẻ nhỏ hơn nhiều, tầm nhìn cũng tốt hơn. Tôi tập tễnh đi về phía cái tổ, tôi phải xác nhận xem mình đã thực sự lấy được ba lô bên cạnh cái xác treo trên cây của Trương Chiêu Huy chưa, hay đó chỉ là một giấc mơ khác. Những điên cuồng, hỗn loạn mấy ngày qua đã xâm chiếm gần như toàn bộ cuộc sống của tôi, tôi cần sắp xếp lại suy nghĩ, tôi cần một khởi đầu bình tĩnh.

Đùi trái lại bắt đầu đau nhức dữ dội, chắc hẳn nước mưa đã xối trôi lá thuốc. Tôi dừng bước, tựa vào một cái cây, cẩn thận tháo vải băng bó vết thương ra, cẩn thận xem vết thương xuyên thấu đáng chết đó. Da thịt ở đùi lộn hằn ra bên ngoài, không có chút sắc máu nào, xám ngoét, còn thấy máu từ từ rỉ ra từ vết thương... Mẹ nó, chuyện này thật tồi tệ. Tôi cắn răng lật “băng gạc” sang mặt kia rồi băng bó lại, xé nửa cái ống quần bên dưới băng ra ngoài cùng, đồng thời dùng nhiều sức hơn thắt chặt nó lại... Với tình hình trước mắt, chỉ có thể làm được như vậy.

Xong xuôi, tôi ngẩng đầu lên, tựa thân cây thở dốc, đang định đi tiếp thì từ sâu trong rừng cây vọng lại tiếng động.

Tiếng người đang chạy.

Là ảo giác hay sự thật? Tôi nín thở im lặng lắng nghe. Một lúc sau, tôi chắc chắn có người đang chạy. Tiếng động càng lúc càng gần tôi. Là Trương Chiêu Huy hay Trương Lam đang đuổi theo cô ta?

Ai vậy?

Tôi lau nước mưa trên mặt, lặng lẽ tựa sát thân cây, lại rút dao găm ra nắm trong tay.

Tôi sẽ không bỏ chạy nữa, dù có là chuyện gì.

Đột nhiên, một bóng người nhẩy ra từ rừng cây rậm rạp cành lá, chui vào bụi cây trước mắt tôi rồi biến mất.

Tuy rất nhanh, chỉ vài giây ngắn ngủi, nhưng tôi vẫn thấy rõ, là Dương Phàm, có điều nhìn động tác, hình như cậu ta bị thương.

Tôi im lặng giữ nguyên tư thế đợi người thứ hai.

Quả nhiên, một bóng người khác đuổi sát phía sau chạy ra rồi cũng biến mất tương tự.

Là Hoàng Hải.

Rất tốt! Đây chính là điều tôi trông đợi, ngọn lửa phục thù đang bùng bùng thiêu đốt trong lòng tôi.

Tôi vòng tránh lùm cây họ xuyên qua, im lặng đuổi theo, không chút do dự.

Cành cây, những phiến lá lớn, dây leo, cỏ dại mọc cao lần lượt bị gạt sang hai bên, tôi dễ dàng đi xuyên qua rừng cây, cố giữ khoảng cách nhất định với Hoàng Hải ở không xa phía trước. Mỗi khi tiếng động phía trước gần lại, tôi cố tình giảm tốc độ, đợi kéo giãn khoảng cách rồi mới đuổi theo tiếp, tất cả đều dựa vào thính lực. Ngoài cách đó ra tôi không có cách nào khác hay hơn. Tôi sống đến từng này tuổi, trước giây phút này, chẳng hề có bất cứ kinh nghiệm theo dõi nào, đành dựa vào bản năng học cách săn mồi thôi.

Đúng thế, săn mồi.

Từ này xuất hiện trong đầu khiến tôi hưng phấn lạ thường, khoái cảm đó thậm chí còn giúp tôi quên mất cơn đau trên đùi.

Quyết định sự sống chết của người khác, cảm giác thật tuyệt vời, vô cùng tuyệt vời!

Tôi còn đang chìm đắm trong niềm vui của kẻ truy đuổi thì đột nhiên, tiếng chạy gần tôi nhất biến mất.

Hả? Lẽ nào... Tôi không kịp nghĩ ngợi nhiều, vội vàng thẳng gấp, ngồi yên tại chỗ im lặng lắng nghe.

Tiếng Dương Phàm càng lúc càng xa, từ từ chìm ngấm trong tiếng mưa đập vào cây cối. Xung quanh tôi, ngoài tiếng đó ra, không còn bất cứ tiếng động nào khác.

Tôi bất giác nắm chặt con dao găm trong tay.

Một phút trôi qua.

Hai phút trôi qua.

Trong không khí ngưng đọng sự chẳng tốt lành.

Bên trái!

Tôi quay phắt người lại, nhìn thấy cặp mắt ẩn nấp sau những phiến lá lớn.

Đó là cặp mắt vẫn đầy tia máu, từng xuất hiện trong cơn ác mộng của tôi.

Mấy giây sau, một gương mặt âm u từ từ hiện ra trong bóng tối, vẫn mang theo nụ cười giả tạo.

“Thật không thể ngờ! Cậu dám theo dõi tôi, đã vậy...” Hoàng Hải từ từ bước ra, tôi nhìn thấy tay ông ta nhẹ nhàng nâng một con dao găm dài giống hệt con dao tôi đang cầm.

“Ông còn không ngờ nhiều thứ lắm.” Tôi giấu lại.

Gương mặt Hoàng Hải lộ vẻ giễu cợt, nhưng khi nhìn thấy con dao trong tay tôi, ông ta nghiêng đầu như thể không dám tin vào mắt mình, khẽ cau mày: “Có vẻ cậu giết Mã Tiểu Điền rồi? Thật khó tin.”

Tôi lạnh lùng nhìn ông ta, không hề đáp lời.

“Lẽ nào cậu định nhân lúc tôi lơ đãng rồi giết tôi? Thật sao, Chu Khởi Dương?”

Trong đầu tôi nhanh chóng tính toán: “Ông muốn biết thằng cháu ngoan của ông chết như thế nào không? Tôi có thể cho ông biết.”

Đầu tiên Hoàng Hải lộ vẻ ngạc nhiên, sau đó ngửa mặt cười lớn: “Ha ha ha ha ha ha! Thật không ngờ cậu lại lợi hại vậy! Tôi nhìn nhầm cậu rồi! Tôi nhìn nhầm cậu rồi! Cái thằng kém cỏi đó chết trong tay cậu cũng chẳng có gì lạ. Chu Khởi Dương, cậu giỏi lắm!”

Ông ta liên tục lặp lại tên mày để gây áp lực cho mày đấy. Tiếng nói trong đầu đang nhắc nhở tôi, tôi gạt đầu, nhìn chăm chăm vào mắt Hoàng Hải: “Ông cũng sẽ có kết thúc như vậy.”

Hoàng Hải ngừng cười, “hừ” một tiếng: “Khó nói lắm, có vẻ như cậu giành chiến thắng không đủ hoàn hảo.” Nói rồi ông ta dùng mũi dao chỉ chỉ vào mảnh vải băng bó trên đùi tôi.

“Đủ để giết ông. Tôi biết thủ đoạn của ông, tôi cũng biết ông giết Trần Bình. Hơn nữa vũ khí của Trần Bình còn ở trong tay tôi. Mã Tiểu Điền bị chính thứ đó giết chết đấy.”

“Hả? Thú vị đấy, vậy... cậu giết chết Mã Tiểu Điền như thế nào?”

Câu hỏi này là thăm dò ư? Hay ông ta thực sự muốn biết? Ông ta không phải kiểu người bộc lộ cảm xúc ra ngoài, vậy chắc hẳn ông ta cũng không thực sự bận tâm đến chuyện sống chết của Mã Tiểu Điền. Giờ này phút này, ánh mắt ông ta lộ sát khí, nghĩa là ông ta luôn tìm cơ hội ra đòn. Nhưng ông ta vẫn chưa động thủ chứng tỏ ông ta đang kiêng dè điều gì, chứ chẳng trắng trợn không biết kiêng nể ai như lúc đầu.

“Tôi đổi ý rồi, không cần nói ông biết, vì ông sắp cảm nhận được cháu trai ông chết như thế nào rồi.”

“Cậu chắc mình làm được chứ?”

“Đúng.”

“Chu Khởi Dương, bỏ cuộc đi, cậu không thể đánh lại tôi được đâu.”

“Ông thử xem...” Tôi còn chưa nói hết câu, Hoàng Hải đột ngột lao tới, động tác nhanh nhẹn, uyển chuyển, hoàn toàn không giống một người ngoài năm mươi tuổi. Nhưng tôi vẫn phát hiện ra quỷ kế của ông ta, khi xông tới ông ta nghiêng người, đồng thời nhanh chóng chuyển dao găm từ tay phải sang tay trái.

Lão cáo già!

Tôi vội nhảy sang bên cạnh, vung vũ khí về bên phải để phòng ông ta chém được vào người mình do động tác của tôi không đủ nhanh.

Hai lưỡi dao khẽ va vào nhau, cánh tay tôi cảm nhận được độ rung từ chuôi dao.

Quả nhiên! Quan trọng hơn là, tôi tránh được rồi!

Hoàng Hải chém hụt xong, không hề vội vàng phát động đòn tấn công thứ hai, mà nhanh chóng nhảy lùi ra giữ khoảng cách, lấy lại vẻ mặt khinh miệt, trấn tĩnh trước khi tấn công tôi.

“Thân thủ tốt, giết cậu xem ra có chút phiền toái.” Ông ta toét miệng cười, gãi gãi đầu.

Tôi không nói gì, dùng ánh mắt bày tỏ thái độ thù hận.

“Chu Khởi Dương, chúng ta hợp tác đi? Đúng lúc tôi mới mất một trợ thủ, cậu rất phù hợp, chúng ta liên thủ nhất định có thể giết chết những người khác, thế nào? Chúng ta chia nhau cuốn sách đó nhé?”

“Cất cái trò lừa đảo đó đi.” Tôi lạnh lùng nhìn ông ta. “Trước khi trời sáng, giết tất cả chúng tôi ông mới có thể trở thành người được Chúa chọn, những lời dối trá hợp tác liên thủ không ai tin đâu. Hơn nữa...” Tôi cố ý dừng lại một chút. “Hơn nữa nếu thời cơ tới chắc chắn ông cũng sẽ giết thẳng cháu trai bị ông lừa bịp thôi.”

“Hề hề... không sai... vậy thì...” Vẻ mặt ông ta hình như đang do dự. “Thôi được, thế này đi, đằng nào giờ tôi cũng không giết được cậu, cậu đi đi, đợi những người khác đều tiêu tùng, là lúc tôi và cậu quyết đấu.” Nói rồi ông ta dùng con dao găm trong tay vạch một đường cong trên không trung.

Tôi đứng im nhìn ông ta, không động đậy.

“Sợ tôi truy sát cậu à? Thôi được, vậy tôi đi trước, thế nào?” Nói rồi ông ta từ từ lùi lại mấy bước, chậm chậm nghiêng người, nhưng mắt vẫn nhìn tôi chằm chằm.

Thế là thế nào? Lẽ nào...

Hoàng Hải từ từ lùi lại hết bước này đến bước khác, rồi hoàn toàn quay lưng về phía tôi, đi sâu vào rừng cây.

Ông ta thực sự từ bỏ cơ hội? Hay tôi làm ông ta cảm thấy đau đầu? Hoặc ông ta đang giở trò quỷ quái nào đó?

Tôi không đoán được.

Hoàng Hải quay đầu lại cười cười, nhanh chóng vòng qua phía sau một bụi cọ rồi biến mất.

Mấy phút sau, xung quanh trở nên yên tĩnh, ngoài tiếng mưa rơi trên lá cây, không còn bất cứ tiếng động nào khác.

Thế thôi sao? Tôi không thể tin được.

Dỗng tai lên nghe ngóng thật kỹ, tôi chắc chắn không còn bất cứ tiếng động nào nữa do con người tạo ra. Tôi thả lỏng cơ bắp căng cứng, vết thương trên đùi lại đau rồi.

Tôi thở phào, phân biệt cảnh vật xung quanh rồi chân chừ đi tiếp về phía cái tổ.

Nhưng sự tình không đơn giản như vậy.

Chưa đi được vài bước, tôi phát hiện không xa phía bên cạnh có tiếng động.

Tôi biết rồi, con cáo già nham hiểm đó không hề bỏ cuộc, mà định vòng lại đánh lén tôi. Khoảnh khắc nhận ra điều đó, cơ bắp toàn thân tôi lại căng lên, ánh mắt nhanh chóng nhìn khắp lượt từng chỗ tối trong rừng cây, hòng tìm thấy cặp mắt tham lam đó.

Không thấy gì cả.

Ông ta ở chỗ tối, tôi quá bất cẩn!

Giờ nên làm thế nào?

Đồ ngốc, chẳng còn lựa chọn khác đâu, chạy! Chạy ngay!

Tôi không bỏ phí một giây nào, co chân bỏ chạy.

Sau lưng vọng lại tiếng truy đuổi, tôi biết mình không đoán sai, đúng là con cáo già đó định đánh lén tôi. Ông ta còn cố tình kéo giãn khoảng cách với tôi, đề phòng tôi đột ngột dừng bước khiến ông ta xuất hiện trong tầm mắt tôi.

Quá bất cẩn! Đúng là quá bất cẩn! Tôi đã đánh giá thấp kinh nghiệm săn mồi của ông ta.

Cảm giác đau đớn ở đùi liên tục dội lên, càng lúc càng dữ dội. Vết thương rất đau, nhưng tôi chẳng còn tâm trí mà bận tâm nữa, tôi chạy như điên trong rừng, tôi phải thoát khỏi kẻ truy

sát dày dặn kinh nghiệm. Nhưng dù tăng tốc hay cố tình giảm tốc, kẻ truy đuổi vẫn giữ khoảng cách nhất định với tôi, không gần không xa, không nhanh không chậm. Thực sự khiến người ta phát điên!

Tôi nên làm thế nào? Tôi phải thoát khỏi ông ta bằng cách nào?

Đúng lúc này tầm nhìn đột nhiên rộng mở, tôi phát hiện mình đang ở một khoảnh đất trống.

Nơi này rất quen thuộc.

Đây là đâu?

Cái tổ! Đây là khoảnh đất trống bên dưới cái tổ! Tôi đến rồi!

Nhưng tôi vẫn chưa thể thoát khỏi Hoàng Hải!

Giờ phải làm thế nào?

Chạy thêm mấy bước nữa theo quán tính, tôi liếc thấy cành cây vắt ngang mà Trương Lam dạy tôi trèo lên.

Có cách rồi!

Tôi vừa giắt dao găm ra sau thắt lưng, vừa chạy tới phía dưới chạc cây.

Chỉ cần tung người nhảy lên, bám vào chạc cây là được, chỉ một động tác đơn giản là tôi có thể biến mất khỏi tầm mắt của Hoàng Hải. Khi ông ta lao tới đây, tôi đã biến mất, đúng vậy, rất đơn giản.

Sắp đến rồi, phía trước chính là chạc cây đó! Tôi nén cơn đau ở đùi, nhảy lên, hai tay bám chặt lấy nó!

Vài giây, chỉ vài giây thôi! Thậm chí tôi có thể tưởng tượng được mình ngồi trên chạc cây cao, ẩn mình sau cành lá nhìn lão cáo già giảo hoạt đó đi vòng vòng dưới gốc cây mà không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tôi chẳng kịp điều chỉnh hơi thở, thậm chí nhấm trong lòng: “Đu người lên, hóp bụng, đuổi thẳng hai chân, di chuyển trọng tâm, rất đơn giản, chỉ cần một động tác đơn giản.”

Nhưng tôi tệ là tôi không thể đu người lên được.

Không kịp rồi!

Trong lúc vội vàng tôi buộc phải đập lên thân cây, cuối cùng cũng nhảy lên được chạc cây, tôi trèo lên một chạc cây cao hơn, tựa sát thân cây nín thở, im lặng nhìn khoảnh đất trống bên dưới.

Ở khoảnh đất trống chẳng có ai, còn tiếng truy đuổi đã biến mất từ lúc nào.

Hoàng Hải không hề xuất hiện ở vị trí tôi vừa chạy qua.

Ông ta đâu rồi?

Lúc sau, một bóng người rón rén thò nửa người ra từ phía khác của khoảnh đất trống, nhưng ông ta không hề di chuyển về phía trước mà ngồi im tại chỗ như pho tượng.

Chắc chắn ông ta đang lắng nghe thật kỹ xem có bất cứ tiếng động khả nghi nào không, ông ta mất mục tiêu rồi.

Ông ta đang tìm tôi.

Tôi đứng trên chạc cây không dám động đậy, lòng thầm cầu mong kẻ săn mỗi dầy dạn kinh nghiệm này sẽ sơ suất bất cẩn.

Hoàng Hải từ từ chui ra khỏi bụi cây, giờ tôi có thể nhìn rõ ông ta rồi, ông ta đứng giữa khoảnh đất trống quan sát xung quanh với vẻ bồn khoăn, cánh mũi cử động ngửi ngửi xung quanh như một con thú hoang. Thậm chí còn cúi người tỉ mỉ quan sát dấu vết trên mặt đất, nhưng thảm cỏ ướt nhẹp đã che lấp tất cả, tôi đoán ông ta không nhìn ra được gì.

Một phút sau ông ta lại đứng thẳng người dậy, nhìn quanh một lượt, miệng lẩm bẩm gì đó, rồi quay người từ từ đi về phía bụi cây.

Tiếng tim đập đình tai nhức óc của tôi bắt đầu bình ổn hơn.

Đột nhiên, ông ta quay lại, nhìn chăm chăm cái cây dưới chân tôi, lộ ra nụ cười đắc ý.

Đáng chết! Lúc trèo lên cây tôi đã đập vào thân cây, chắc ông ta nhìn thấy vết xước trên vỏ cây rồi.

Ông ta tìm thấy tôi rồi.

Hoàng Hải không nhìn lên trên cũng chẳng tới dưới gốc cây mà nói bằng giọng giễu cợt: “Cậu bé, động tác chưa dứt khoát rồi.”

Tôi căng thẳng bám vào thân cây cho vững, tay kia rút dao găm ở thắt lưng ra.

“Chu Khởi Dương, cậu tưởng cậu lấy được con dao của Mã Tiểu Điền là có thể giết tôi à? Cậu ngây thơ hay ấu trĩ vậy?” Nói rồi ông ta nheo mắt ngẩng đầu lên, lần theo thân cây tìm được vị trí của tôi. “Trước khi cậu chết để tôi cho cậu biết, tôi từng đi lính, lính đã chiến. Ba cái trò vặt vãnh của cậu không thoát khỏi mắt tôi đâu. Tuy cậu trẻ hơn nhưng nếu định mượn ưu thế này để cạnh tranh thể lực với tôi, e rằng cậu sẽ thất vọng đấy. Tôi bảo đảm với cậu, tôi từng tuổi này rồi, nhưng vẫn có thể dễ dàng chạy một nghìn mét rồi xâu chỉ qua lỗ kim mà không tốn chút sức lực nào đấy, cậu làm được không? Đó là còn chưa nói đến sức bền. Xuống đi, tôi đảm bảo sẽ giết cậu thật nhanh, thế nào?”

Những điều ông ta nói vừa gây áp lực cho tôi cũng vừa là thực tế, tên khốn kiếp!

Tôi cắn răng đáp trả: “Ông lên đây thử xem, tôi sẽ chặt đứt từng ngón tay của ông.”

Ông ta cười, lắc đầu: “Cậu biết tôi sẽ không lên, trừ phi cậu định trèo lên trên tôi mới lên. Cậu xuống đi, cậu sẽ không thấy đau đớn gì đâu, chỉ nháy mắt thôi, tôi chắc chắn nó rất nhanh. Cậu biết mà, cậu không gắng gượng được bao lâu trên cây đâu.”

Tôi chẳng nói gì, ông ta nói không sai.

“Đừng do dự nữa, dù cậu có định gắng gượng, tôi chỉ cần tìm mấy hòn đá là có thể làm cậu rơi xuống rồi.”

“Ông sẽ không đạt được mục đích đâu.”

Hoàng Hải bật cười trắng trợn: “Cậu thật thú vị, nhưng cậu vẫn chưa hiểu, trò chơi này chắc chắn tôi là người thắng cuộc. Thật đấy, chắc chắn tôi sẽ thắng.”

“Vẫn chưa kết thúc.”

“Có phải là kết thúc hay không chẳng quan trọng, cậu phải hiểu kết thúc của cậu đến rồi. Tại sao cậu không chấp nhận?

Trên đời này chẳng phải ai cũng có thể thành công, đa số mọi người chỉ sống với vai trò làm nền cho những người thành công, vai phụ cho những kẻ thắng cuộc. Tôi biết cậu sẽ cảm thấy rất buồn, không cam tâm, nhưng sự thật là như vậy.”

“Hồi đi lính ông học võ mồm à?” Tình hình hiện tại rất bất lợi cho tôi, bộ não của tôi đang hoạt động hết công suất để nghĩ cách.

“Cậu thật là...” Hoàng Hải lắc đầu, giả bộ thở dài: “Chúng ta đừng đấu khẩu như trẻ con nữa, để tôi cho cậu biết nhé. Cậu Chu, cậu không ngu, chắc chắn cậu cũng để ý thấy, trên đời này có rất nhiều kẻ tầm thường, vừa không có tài năng thiên phú hơn người, cũng chẳng có khả năng chống lại vận mệnh, cứ sống một cuộc đời bình thường vô vị, thậm chí khi cơ hội dâng đến trước mắt cũng chỉ biết nhìn nó nghi ngờ. Họ tầm thường, cam chịu sa đọa, không có ý thức cầu tiến, thỏa mãn với cái ăn cái mặc, với những trò giải trí, thậm chí còn bị các quảng cáo lừa bịp lừa cho không biết đâu mà lần, họ cố gắng kiếm đồng lương ít ỏi, mua một đồ thứ mình không cần, rồi lại mượn những thứ lèo lẹt đó để chứng minh bản thân... Nhưng cậu có thấy ánh mắt họ không, trống rỗng, cô đơn, cam chịu. Khi cơ hội xuất hiện, họ tranh luận không dứt vì nghi ngờ quần quanh mà chẳng chịu nỗ lực nắm lấy. Họ giống như nhân vật được thiết kế sẵn trong game, không có chút giá trị bản thân. Cậu có thể chẳng tốn chút sức lực nào quy họ thành một loại người, hoặc dứt khoát quy họ thành bối cảnh, đạo cụ, vì mục đích tồn tại của họ là làm nền, ý nghĩa sống của họ là làm nền, đó chính là giá trị của họ. Cậu nghĩ thử xem, cậu sẽ thấy tôi nói không sai đâu, cậu cũng biết rất rõ tôi nói không sai mà. Cậu thấy rồi đấy. La Chiêm là người như vậy, Trần Bình là người như vậy, Mã Tiểu Điền...” Ông ta dừng lại một chút, hờ hững nghịch nghịch con dao găm trong tay. “... cũng là người như vậy.”

“Tất nhiên ông thì không, ông là một tên khốn nạn máu lạnh.”

“Đừng giãy giụa vô ích, tôi biết cậu định chọc giận tôi, nhưng tôi không ngu ngốc đến mức trèo lên cây đâu... Tôi chẳng rõ vì

sao cậu biết Mã Tiểu Điền là cháu tôi, nhưng nó là cháu tôi không có nghĩa nó không phải loại tầm thường. Chắc cậu không biết đâu nhỉ? Tôi coi thường nó từ tận đáy lòng... Không sai, cậu nói đúng, tôi máu lạnh. Nhưng tôi tuyệt đối chẳng phải và cũng tuyệt đối chẳng thể trở thành loại người giống như nó. Tôi sẽ không đi tìm gái khắp nơi như nó, tôi sẽ không dương dương tự đắc vì đánh bạc thắng chút tiền cởn con như nó, tôi sẽ không điên cuồng bôn ba khắp nơi vì những thứ mình không cần như nó. Tôi sẽ không làm thế! Cậu phải biết, Chu Khởi Dương, tôi đã sống đủ lâu rồi, tôi biết rõ cái gì thực sự có giá trị.” Nói đến đây Hoàng Hải khẽ thở dài: “Khi còn rất nhỏ, tôi phản tỉnh, phân tích, lên kế hoạch cuộc đời mình. Nhưng rồi tôi phát hiện rất nhiều việc vượt ngoài tầm kiểm soát, chính từ lúc đó, tôi biết thế nào gọi là lực bất tòng tâm. Tôi chẳng muốn đóng vai phụ, nhưng đúng là tôi lực bất tòng tâm thật... Có điều, sau khi biết đến sự tồn tại của cuốn sách, tôi hiểu ra nó chính là thứ tôi cần. Cậu biết thế nào là có ý nghĩa nhất, có giá trị nhất đời người không?” Ông ta ngừng đùa nghịch con dao găm trong tay, ngẩng lên nhìn tôi lần nữa. “Nắm giữ vận mệnh của mình mới là ý nghĩa nhất. Ngoài ra, tất cả đều không quan trọng. Nên tôi phải hoàn thành tâm nguyện này, tôi phải giết tất cả những kẻ ngang đường tôi, kể cả cậu, kể cả tất cả những người ở đây, giống như lúc đầu tôi giết người được Chúa chọn vậy... À, đúng rồi, từ những gì cậu biết, rất có thể trước khi chết Trần Bình đã cho cậu biết một số chuyện, nhưng chắc cậu ta chưa kể với cậu toàn bộ sự thật đâu. Chắc chắn cậu không biết trước khi lên đảo, Trần Bình và tôi đã cùng giết người được Chúa chọn.”

Câu nói này của ông ta khiến tôi ngạc nhiên.

“Thôi bỏ đi, giữa tôi và Trần Bình có quá nhiều chuyện, không cần thiết phải cho cậu biết, dẫu nào cậu cũng sắp chết rồi, nếu sau khi chết có linh hồn, cậu đi hỏi anh ta đi.” Nói rồi ông ta đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm thứ gì đó.

Ban đầu tôi không hiểu ông ta định làm gì, nhưng ngay sau đó tôi đã biết, Hoàng Hải nhặt một hòn đá to bằng nắm tay lên thử độ nặng.

“Cho cậu một phút, cậu cân nhắc cẩn thận, lao đầu xuống đất hay tự trèo xuống để tôi nhanh chóng tiễn cậu lên đường.”

Tuy tôi không tin ông ta có thể ném trúng tôi ngã xuống bằng hòn đá đó, nhưng tôi vẫn hy vọng có một lựa chọn khác: “Hoàng Hải, ông lùi lại vài bước, tôi xuống ngay đây, chúng ta đánh một trận đường đường chính chính, nếu ông thắng tôi...”

“Không.” Ông ta sốt ruột ngắt lời tôi, giắt dao ra sau lưng, tung tung hòn đá trong tay ngắm đúng vị trí của tôi: “Tôi phải giết cậu bằng cách ít tổn sức nhất, Chu Khởi Dương. Có lẽ cậu không phải bối cảnh hay phong nền, nhưng nhiều nhất cậu cũng chỉ là nhân vật phụ thôi.” Còn chưa dứt lời, ông ta vung tay lên, hòn đá lao vút về phía đầu tôi.

Đồng thời, một bóng người lao về phía Hoàng Hải từ bụi cây bên cạnh.

Ai vậy? Trương Lam? Tôi còn chưa kịp nhìn rõ đó là ai, hòn đá Hoàng Hải ném đã đập trúng ngực tôi.

Sau cảm giác kinh ngạc là cơn đau dữ dội, choáng váng... Tôi bất giác buông tay đang nắm chặt con dao, ôm ngực, tay kia vẫn bám thân cây để giữ thăng bằng.

Trong lúc mơ màng, tiếng đánh đấm vọng lên dưới gốc cây.

Ai vậy? Trương Lam đến cứu tôi ư?

Tôi cố nén đau, trước mắt tối sầm vì ngạt thở, tôi ngồi xuống lần mò tìm chạc cây dưới chân, bám chặt.

Sau khi chắt vật di chuyển trọng tâm xuống dưới, tôi từ từ thả lỏng cánh tay để cơ thể thống xuống.

Thành công rồi, tôi treo người trên cành cây mình vừa giẫm lúc nãy. Giờ là bước tiếp theo! Chỉ cần dùng chân với tới chạc cây gần mặt đất nhất là được!

Toàn thân tôi mềm nhũn, cảm giác suy nhược nặng nề bao trùm, mồ hôi lạnh lẫn với nước mưa nhỏ xuống tong tong.

Cuối cùng không chịu đựng thêm được nữa, hai tay tôi yếu ớt buông chạc cây ra.

Tôi rơi xuống đất.

Khoảnh khắc đó, cơ thể tôi gần như không cảm nhận được sự tồn tại của trọng lực, mà nổi trôi trong nước.

Rơi xuống chưa? Sao lâu vậy?

Cơn đau dữ dội khi lưng va xuống mặt đất cắt ngang nghi ngờ của tôi, tầm nhìn vốn tối đen lại xuất hiện rất nhiều điểm sáng lấp lánh.

“Có thể cậu không phải bối cảnh hay phong nền, nhưng nhiều nhất cậu cũng chỉ là nhân vật phụ thôi.”

“Tôi biết thế nào gọi là lực bất tòng tâm, tôi không muốn đóng vai phụ, nhưng đúng là tôi lực bất tòng tâm.”

“Họ giống như nhân vật được thiết kế sẵn trong game, không có chút giá trị bản thân nào.”

“Họ mua một đồng thứ mình không cần, mượn những thứ hoa hòe hoa sói đó để chứng minh bản thân.”

“Trên đời này đa số mọi người sống với vai trò làm nền.”

“Kết thúc của cậu đã đến rồi, sao cậu không chấp nhận?”

“Cậu vẫn chưa hiểu, chắc chắn tôi là người thắng cuộc trong trò chơi này. Thật đấy, tôi chắc chắn là người thắng cuộc.”

“Chắc chắn tôi là người thắng cuộc trong trò chơi này.”

“Chắc chắn là người thắng cuộc.”

Những lời này rất quen, ai nói vậy?

Là Hoàng Hải.

Hoàng Hải là ai?

Tại sao ông ta phải nói những lời này?

Đã xảy ra chuyện gì?

Đúng rồi, đã xảy ra một số chuyện!

Không khí tươi mới xộc vào phổi tôi, phế bào tham lam nuốt chửng dưỡng khí, đồng thời từ từ tăng tốc để truyền dưỡng khí đến các bộ phận trong cơ thể thông qua huyết quản.

Từng tác da, từng cơ bắp, từng mảnh xương trên khắp cơ thể đồng thời truyền cơn đau dữ dội như bị cắt lìa, bị xé vụn, bị bẻ

gãy tới não bộ.

Tôi đột nhiên tỉnh táo.

Sau khi cố hết sức khắc chế cơn choáng váng, tôi vùng vẫy ngồi dậy, cố gắng tìm kiếm trong bóng tối.

Trước mắt chỉ có một vài điểm sáng rải rác.

Những điểm sáng rải rác đó lớn dần, từ từ gộp lại thành những đốm sáng, sau đó lại lớn lên lần nữa, gộp lại thành những vùng sáng lớn hơn.

Bộ não càng lúc càng tỉnh táo, tôi cố gắng phân biệt thật kỹ xem những vùng sáng lớn trước mắt mình là gì.

Dần dần tầm nhìn càng rõ ràng, càng hoàn chỉnh, những vùng sáng lớn từ từ gộp lại thành những hình ảnh vụn vỡ.

“Muốn giết tao à? Không dễ thế đâu!” Bên tai tôi vọng lại tiếng nói nghiêng răng nghiêng lợi, hình như tiếng nói hơi loáng thoáng.

Tôi cố gắng phân biệt xem tiếng nói phát ra từ đâu.

Thêm lúc nữa, mọi hình ảnh vụn vỡ cuối cùng cũng ghép lại thành một tầm nhìn hoàn chỉnh.

Tôi nhìn rõ rồi. Cách đó không xa, Hoàng Hải đang đè ai đó lên một thân cây, con dao găm trong tay từ từ tới gần cổ họng đối phương.

Dương Phàm! Cậu ta đang nắm chặt cổ tay Hoàng Hải, cố hết sức đẩy nó ra, nhưng cậu ta không mạnh bằng Hoàng Hải.

“Còn thiếu chút nữa!” Hoàng Hải cười hung tợn đẩy mạnh con dao, lưỡi dao bén ngót gần như sắp chạm vào da cổ Dương Phàm.

Tôi nghiêng nghiêng ngả ngả đứng dậy tìm con dao găm của mình. Nó rơi đâu rồi nhỉ?

Tôi không tìm thấy!

Lúc này một thứ màu xám to bằng nắm tay lọt vào tầm mắt tôi.

Đó là... hòn đá? Đúng rồi, Hoàng Hải đã dùng nó ném tôi!

Tôi nhặt hòn đá lên, nắm chặt trong tay, loạng choạng ra sau lưng Hoàng Hải.

Vẫn còn hai mét.

Vẫn còn một mét.

Hoàng Hải nghe thấy tiếng động sau lưng, nghiêng đầu lại nhìn.

Tiêu rồi! Không kịp nữa rồi! Tôi dùng tất cả sức lực của mình ném hòn đá vào đầu ông ta!

Hoàng Hải vội nghiêng đầu, hòn đá đập mạnh vào cổ ông ta.

Chệch rồi!

Dương Phàm gào lên bằng tất cả sức lực của mình, liều mạng đẩy cổ tay Hoàng Hải ra, đồng thời đẩy mạnh lưỡi dao về phía ngực Hoàng Hải.

Tôi lắc lắc đầu, cố gắng làm bản thân tỉnh táo hơn, sau đó lại cố gắng ném hòn đá khác về phía Hoàng Hải. Ông ta chật vật văng người hòng giằng khỏi sự đeo bám của Dương Phàm nhưng không thành công, có điều lại tránh được hòn đá thứ hai tôi ném.

“Đồ khốn nạn! Tôi phải giết ông! Tôi phải giết ông!” Dương Phàm đột nhiên thét lên.

Dương Phàm tựa người vào thân cây, dùng tất cả sức lực từ từ đẩy mũi dao về phía ngực Hoàng Hải.

Tôi ngẩn người đứng yên, nhìn mũi dao sắc bén biến mất trong áo sơ mi của Hoàng Hải, ngay sau đó cả thân dao chầm chậm và kiên định đâm vào ngực Hoàng Hải.

Tiếng lưỡi dao cọ qua rìa xương ức vang lên, Hoàng Hải bàng hoàng cúi đầu nhìn lưỡi dao, rồi lại ngẩng lên nhìn tôi, cuối cùng nhìn Dương Phàm bằng ánh mắt khó có thể tin nổi.

Dương Phàm không nói một lời, lăm lũi nắm chặt bàn tay đang cầm con dao găm của Hoàng Hải tiếp tục dùng lực đẩy cả thân dao về phía trước.

Dường như một thời gian rất dài đã trôi qua, bằng cả mấy thế kỷ, tiếng kim loại cọ qua xương ức chói tai biến mất, tôi nhìn

thấy thân dao lặng lẽ, chầm chậm lún sâu vào cơ thể Hoàng Hải. Dao càng đâm sâu, tôi càng nhìn thấy rõ nó dễ dàng rạch đôi cơ tim, xuyên qua tâm thất... xuyên qua khe hở phía dưới xương bả vai, xé toác da ở lưng... cuối cùng xuyên thủng cơ thể Hoàng Hải, ghim chặt ông ta lên thân cây như một tiêu bản côn trùng.

Hoàng Hải và Dương Phàm đều thả tay ra, phần lưỡi dao hoàn toàn cắm vào người Hoàng Hải, chỉ chừa lại chuôi dao bên ngoài.

“Sao có thể...” Hoàng Hải nhìn chuôi dao trước ngực với vẻ khó tin vào mắt mình, ông ta yếu ớt rút nó ra, con dao vẫn nằm im bất động.

“Đáng chết...” Nói xong hai tiếng này, cơ thể ông ta dần thả lỏng. Một lúc sau, đầu ông ta rũ xuống mềm oặt, không động đậy nữa, máu tươi chảy ra từ khóe miệng nhỏ tong tỏng lên quần áo, lên chuôi dao và mặt đất ẩm ướt.

Tôi sững sờ nhìn cái xác bị đóng đinh trên cây, chờ dần há hốc miệng. Dương Phàm loạng choạng lùi lại một bước, va vào người tôi.

Cậu ta hoảng sợ nhìn tôi rồi cứ lặp đi lặp lại một câu:

“Không phải cháu giết.”

“Không phải cháu giết.”

“Không phải cháu giết.”

Bí mật

Phải mất hơn nửa tiếng cố gắng hết sức, ngọn lửa mới bắt đầu vùng vẫy nháy nhót trong làn khói mù mịt và từ từ lớn dần. Tôi không thể tìm được nhiều thứ khô ráo hơn nữa, tất cả những thứ có thể cháy được trong chính điện, dù là gỗ hay cỏ dại tôi đều đã thu thập và vút vào đống lửa rồi. Còn đống gỗ mục nát ở sân sau chỉ có thể vắt ra nước, không cháy được, chẳng mong gì chúng mang lại lửa cho chúng tôi. Nhưng nếu tôi định dập lửa, những thứ như xấp ẩm đó lại rất hữu dụng.

Tôi và Dương Phàm run lấy lấy bầy ngòi ngược chiều gió tạt, vừa tránh khói nồng vừa cố gắng gần đồng lửa hết mức có thể, chúng tôi co tròn người lại ôm chặt đầu gối, ngăn hơi ấm cơ thể bay mất. Nhưng gần như chẳng có tác dụng gì, hai chúng tôi ướt sũng từ đầu đến chân, hết hai con chó vừa được vớt từ dưới sông lên, nhìn chằm chằm ngọn lửa với ánh mắt cầu xin, mong nó lớn thêm để ban hơi ấm cho chúng tôi.

Toàn thân run cầm cập, cảm giác váng vất khiến tôi có dự cảm chẳng lành. Tôi sờ lên trán, hơi nóng, chắc sốt rồi. Tôi tệ hơn là người tôi gần như chẳng có chỗ nào không đau, thậm chí càng lúc càng đau hơn... Mỗi giây tôi đều như đang phải chịu cực hình. Chưa biết chừng tôi sẽ chết ở đây thật. Dương Phàm trông cũng rất tệ, thậm chí còn tệ hơn tôi, cơ thể vốn đã gầy gò lúc này cuộn tròn như một cục giấy nhăn nhúm, xám xịt, yếu ớt.

Hai chúng tôi như đang vùng vẫy bên lề ranh của một trạng thái nào đó.

Khi ngọn lửa lớn hơn, hơi nước trong quần áo trở thành những làn khói bốc lên. Cuối cùng Dương Phàm cũng lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

“Chúng ta giết Hoàng Hải rồi.”

Chúng ta? Tôi không hiểu sao cậu ta phải nói vậy, theo tôi thấy cậu ta đã giết Hoàng Hải chứ không phải chúng tôi.

Dừng lại giây lát cậu ta bổ sung thêm một câu: “Nếu không có chú, hôm nay cháu chết chắc rồi.”

“Không có gì, cháu không xuất hiện thì chú cũng tiêu rồi.”

“Không, ý cháu là lúc ông ta đuổi theo cháu, cháu nghe thấy phía sau có hai người, cháu tưởng là Mã Tiểu Điền...”

“Mã Tiểu Điền chết rồi.” Tôi không nghĩ ngợi gì, ngắt lời cậu ta luôn.

“Ờ...” Dương Phàm không hề tỏ ra ngạc nhiên, chỉ đáp một tiếng đơn giản. Tôi nhìn cậu ta, hình như tâm trí cậu ta không ở đây mà đang nghĩ cái khác.

“Trương Chiêu Huy... chưa chết, hoặc là... sống lại rồi.”

“Ờ...” Dương Phàm vẫn âm ừ chiếu lệ, không chút ngạc nhiên, điều này lại khiến tôi rất ngạc nhiên.

“Cháu... không cảm thấy ngạc nhiên à?”

“Không, không hề.”

“Tại sao?”

“Cháu cảm thấy mình đang nằm mơ chứ không phải là thật.” Xem ra không chỉ mình tôi có cảm giác này.

Dương Phàm ngẩng lên, tôi thấy vẻ sợ hãi vẫn chưa hoàn hồn trong mắt cậu ta: “La Chiêm cũng sống lại rồi, cháu nhìn thấy ông ta.”

Một cảm giác ớn lạnh dâng lên, tôi nhìn Dương Phàm, vô cùng hoảng sợ, ấp a ấp úng: “Cháu, cháu nói gì?”

“Cháu nhìn thấy La Chiêm, ở trong rừng, ông ta đứng cách cháu không xa, ông ta nhìn cháu, vẫn là dáng vẻ lúc chết, cái đó ở thắt lưng vẫn còn... ờm... một cái lỗ to tướng be bét máu.”

Tôi há hốc, đờ đẫn nhìn Dương Phàm một lúc lâu, sau khi chắc chắn vẻ mặt cậu ta không phải vẻ mặt đang nói dối tôi mới hỏi: “Cháu gặp ở đâu? Lúc nào?”

“Lúc trời vừa sáng, trong rừng. Ông ta... ông ta đứng cách cháu khoảng mười mét...”

“Rồi sao?”

“Cháu bỏ chạy.”

“Cháu chắc mình không nhìn nhầm chứ? Cháu có nhìn kỹ xem có phải ông ta hay không không?”

Dương Phàm nhìn tôi chăm chăm: “Không nhầm đâu, tuy đó là gương mặt người chết, nhưng cháu không nhìn nhầm, không cần xác nhận đâu, đó chính là... xác chết của La Chiêm.”

Tôi chẳng nói được câu nào, chỉ cảm thấy tóc mình như dựng đứng lên, toàn thân lạnh lẽo thấu xương.

“Cháu nói thử xem, sao người chết có thể sống lại được? Đây chỉ là một giấc mơ thôi, không phải thật...” Tôi chợt nghĩ tới một vấn đề, nếu người chết thực sự sống lại, sao bộ dạng Trương Chiêu Huy không giống lúc chết treo?

Dương Phàm đang nhìn tôi chăm chăm, nhưng rõ ràng cậu ta không để ý về mặt ngò vức của tôi, mà đã sợ đến ngây người: “Chú biết không, thậm chí có lúc cháu còn cảm thấy mình không phải là mình.”

“Cháu chắc chắn... đó không phải ảo giác chứ?”

“Hả? Ảo giác á? Sao ảo giác lại y như thật thế?” Nói rồi Dương Phàm thò tay vào ngọn lửa, giờ một cây gỗ đang cháy lên trước mắt, nhìn chăm chăm vài giây rồi rút cây gỗ đi như bưng tỉnh, xòe lòng bàn tay ra đỡ đỡ. Tôi há hốc miệng nhìn cậu ta làm tất cả những việc đó, hoàn toàn không có ý định ngăn cản.

“Á! Đau quá! Lẽ nào đây không phải giấc mơ?” Cậu ta quay sang nhìn tôi, mắt ầng ậng nước.

Cậu ta suy sụp rồi.

“Chú...” Tôi vốn định nói gì đó an ủi cậu ta, nhưng lại chẳng nói được gì, bản thân tôi cũng đang ở bên bờ vực của suy sụp. Máy ngày trước, tôi vẫn còn là một nhân viên quên vùi đầu vào làm việc ở văn phòng, nhưng sau một cuộc điện thoại, thế giới của tôi hoàn toàn đảo lộn. Những việc tôi trải qua sau đó còn đáng sợ hơn ác mộng, còn ly kỳ hơn tiểu thuyết kinh dị, còn quái dị hơn phim kinh dị. Tôi bị buộc phải làm quá nhiều chuyện mà chính bản thân tôi còn không dám nghĩ đến, nhưng tôi chẳng có lựa chọn nào khác, buộc phải làm vậy thôi.

Tôi không kịp lựa chọn.

“Cháu hy vọng mình đang nằm mơ, như vậy cháu có thể thoát ra. Máy hôm nay tất cả loạn hết lên, rất nhiều việc còn chẳng có ký ức liên mạch. Cháu biết sợ hãi con người có thể chắc chắn giây trước mình vẫn là mình nhờ ký ức liên mạch, nhưng ký ức của cháu hỗn loạn rồi. Ban đêm tỉnh dậy vì quá lạnh, cháu nghĩ một lúc lâu vẫn chẳng thể nhớ ra mình đang ở đâu, cảm giác xa lạ xung quanh sắp khiến cháu phát điên rồi! Thậm chí cháu còn nghi ngờ lúc cháu ngủ có người lén đưa cháu đến đây, chứ không phải cháu tự đến. Cháu tựa vào thân cây, cảm giác xung quanh toàn ma quỷ và dã thú, chúng đang nhìn cháu chăm chăm trong bóng tối, ánh mắt ác độc, có thể bắt cháu đi

bất cứ lúc nào...” Nói đến đây Dương Phàm đã khóc không thành tiếng, cậu ta run rẩy như thể bị vút lên một ngọn núi tuyết mà trên người chẳng một mảnh vải che thân.

Tôi nhìn cậu ta vùi mặt vào đầu gối khóc nức nở mà lực bất tòng tâm.

Khóc một lúc, cậu ta mới ngẩng lên, vừa thút thít vừa kể đứt quãng cho tôi nghe vì sao mình lại đến đây.

“Cháu đến hòn đảo này muốn tìm thấy cuốn sách trong truyền thuyết, nếu nó có thật, cháu hy vọng tìm được nó để sửa chữa một lỗi lầm.”

“Lỗi lầm gì?” Có lẽ nói chuyện khác sẽ giúp cậu ta dễ chịu hơn, tôi nghĩ vậy.

“Cháu từng giết người.”

“Cháu nói gì cơ?” Nhìn cậu nhóc thư sinh yếu ớt trước mặt, tôi tự nghi ngờ thính giác mình có vấn đề.

“Một năm trước, cháu đã giết bạn gái mình.”

Tôi im lặng nhìn cậu ta.

“Cô ấy là bạn học cấp hai của cháu. Lúc đầu bọn cháu rất tốt đẹp, nhưng bốn ngày trước khi thi đại học cô ấy tới tìm cháu, nói muốn chia tay, cháu không hiểu lý do là gì nên cứ hỏi đi hỏi lại cô ấy bị làm sao. Cô ấy không nói, chỉ lạnh lùng bảo bọn cháu không hợp nhau rồi bỏ đi. Mấy ngày sau cháu thi đại học, tất cả các bài thi đều trở nên rối loạn, bài thi đặt trước mặt nhưng trong đầu cháu chỉ toàn vẻ mặt lạnh lùng của cô ấy, ánh mắt cô ấy lúc nói chia tay cháu, trên bài thi viết gì cháu hoàn toàn không rõ... Bình thường thành tích của cháu rất tốt, nhưng lúc thi đại học, cháu gần như nộp giấy trắng...” Dương Phàm ngừng khóc, thọc tay vào mái tóc rối bù, ngăn người nhìn đồng lửa một lúc rồi mới tiếp tục. “Chẳng cần đợi cháu cũng biết trước kết quả thi... Bố mẹ và họ hàng đều an ủi cháu, nói cháu bị áp lực quá lớn. Nhưng chú biết không, các bạn học đều cười chê cháu, đáng hận nhất là những người bình thường thành tích không bằng cháu đều đắc ý nhả tin nói với cháu rằng họ đỗ đại học nào... Muốn tránh cũng không được, cứ mở điện thoại ra là thấy, cháu

hận họ, nhưng cháu còn hận bạn gái mình hơn, nếu không phải do cô ấy, nếu không phải cô ấy nói chia tay cháu trước kỳ thi đại học, cháu đã không thi tệ như thế. Thậm chí cháu còn nghi ngờ có kẻ nào đó bình thường thành tích không bằng cháu đã cố tình quyến rũ cô ấy, xúi giục cô ấy nói với cháu những điều đó trước kỳ thi đại học...”

“Chú cảm thấy cháu nghĩ nhiều rồi...”

“Không! Cháu không nghĩ nhiều! Có mấy lần cháu gọi điện hỏi cô ấy đang ở với ai, cô ấy cứ ập a ập ứng không chịu nói, cháu cảm thấy đó chắc chắn là người cháu quen, nên cô ấy mới không dám nói, cháu cảm thấy suy đoán của mình chắc chắn không sai! Nhưng mà... nhưng mà cháu thực sự chưa từng nghĩ đến chuyện giết cô ấy, thậm chí còn chưa từng nghĩ sẽ làm hại cô ấy. Cháu chỉ muốn biết kẻ đứng sau xúi giục cô ấy là ai, muốn giết thì cháu sẽ giết kẻ đó.”

“Nhưng mà... vừa rồi cháu nói...” Tôi thầm thở dài, trong chuyện này cậu ta đã cố chấp tới mức đánh mất lí trí rồi.

“Sau đó cháu kiểm soát lấy lại đồ của mình, hẹn cô ấy ra ngoài vườn hoa nhỏ nơi bọn cháu hẹn hò lần đầu tiên. Sau khi gặp cô ấy, cháu liên tục truy hỏi ai xúi giục cô ấy, nhưng cô ấy nói cô ấy không hề có bạn trai, chỉ cảm thấy đôi bên không hợp nhau... Sau đó bọn cháu cãi vã, cháu nghĩ lúc đó cháu quá tức giận, cháu nắm cổ áo cô ấy, gào vào mặt cô ấy, hỏi cô ấy rốt cuộc là ai, nhưng mà... khi cháu thả tay ra, cô ấy đã tắt thở...” Dương Phàm nhìn tôi bằng ánh mắt khẩn thiết: “Cháu thực sự không muốn giết cô ấy, thậm chí cháu còn hô hấp nhân tạo cho cô ấy, cháu muốn cứu sống cô ấy! Nhưng cô ấy chết rồi...”

“Một năm qua cháu luôn chạy trốn à?”

“Không.”

“VẬY...”

“Lúc đó tuy rất sợ hãi nhưng cháu vẫn khá bình tĩnh, cháu cố tình lấy hết tài sản trên người cô ấy, lục tung hết lên, ngụy tạo hiện trường thành một vụ cướp của giết người.”

Tôi hít sâu một hơi, cậu bé này phức tạp vượt xa suy nghĩ của tôi rồi.

“Hôm sau xác cô ấy bị phát hiện, cảnh sát còn tìm cháu. Nhưng tình trạng của cháu vốn rất tệ, bố mẹ cháu luôn ở bên cháu lúc cháu bị hỏi chuyện. Tuy sợ gần chết nhưng cháu vẫn mượn cớ thi trượt đại học, tâm trạng xuống dốc nên chẳng trả lời gì, cảnh sát cũng không nghi ngờ vì sao cháu lại mất hết hồn vía như thế.”

“Nếu vậy cháu không việc gì rồi mà?”

“Ban đầu cháu cũng tưởng không sao, còn lén đốt tất cả những thứ cháu lấy của cô ấy. Nhưng một năm qua cháu chẳng có tâm trạng ôn thi gì hết, gần như đêm nào cháu cũng mơ thấy cô ấy, cô ấy cười giễu cháu thi trượt, có người đứng phía sau cùng cô ấy giễu cợt cháu, nhưng cháu không nhìn rõ, không nhận ra đó là ai cả... Một năm nay cảnh sát cũng bắt đầu nghi ngờ cháu. Cảnh sát hỏi bạn bè cháu về tình hình của cháu, còn nghe ngóng xem tối hôm đó cháu đã ở đâu... Nên cháu cảm thấy không ổn rồi...”

“Sau đó cháu trốn khỏi nhà à?”

“Không, đó không phải nguyên nhân chính, mà vì cháu biết đến sự tồn tại của *Sách Khải Huyền Hắc Ám*.”

“Cháu cũng nằm mơ thấy à?”

“Vâng, cháu nằm mơ thấy.”

“Mơ thấy gì?”

“Nhiều ngày liền cháu mơ thấy một người đưa cháu cuốn sách, nhưng lần nào cuốn sách cũng rơi xuống đất, cháu không sao nhận được. Sau đó dựa vào trí nhớ, cháu điều tra được cuốn sách tên là *Sách Khải Huyền Hắc Ám*. Cháu nói với bố mẹ năm nay không thi đại học, sang năm mới thi, rồi lừa bố mẹ là cháu tới Bắc Kinh tìm bạn học cho khuây khỏa... Thế rồi cháu tới đây. Nhưng cháu không ngờ mọi chuyện sẽ như thế này. Lại càng không ngờ cháu đã giết người thêm lần nữa...” Nói rồi Dương Phàm nhìn chăm chăm lòng bàn tay bị bỏng, chìm vào suy tư.

Tôi nhìn cậu ta, hỏi thăm dò: “Cháu định làm bạn gái sống lại à? Bằng cuốn sách đó?”

Dương Phàm nghiêm túc suy nghĩ: “Cháu cũng không rõ lắm, cháu chẳng có nhiều thời gian thu thập tư liệu, chỉ nghĩ tìm thấy nó trước đã rồi tính sau.”

“Vậy nghĩa là cháu tin cuốn sách đó tồn tại? Nếu nó không tồn tại, nếu đây chỉ là một trò đùa ác ý thì sao?”

“Chú nhìn thấy người chết sống lại đúng không? Cháu cũng thấy. Dù lúc đầu cháu không tin lắm thì bây giờ cháu cũng tin rồi...”

“Nhưng...” Tôi lại ngắt lời cậu ta lần nữa, định nói tiếp với cậu ta thì đột nhiên ý thức được một vấn đề nghiêm trọng. Tuy tất cả mọi người đến hòn đảo này đều bị cuốn vào cuộc giết chóc điên cuồng, nhưng đến giờ chưa ai từng thực sự nhìn thấy *Sách Khải Huyền Hắc Ám* cả. Lùi một vạn bước, kể cả truyền thuyết đó có thật, người cuối cùng may mắn sống sót, không có sách thì cũng chẳng thể trở thành người được Chúa chọn, chỉ là một tội phạm giết người điên cuồng mà thôi. Nếu vậy phải làm thế nào? Còn nữa, và cũng là vấn đề quan trọng nhất, tôi biết có một chuyện chúng tôi đã sai: không nên giết chết Mã Tiểu Điền hoặc Hoàng Hải. Ngay từ đầu họ đã giết người trắng trợn không chút kiêng nể, vậy chắc chắn họ đang nắm giữ điều gì đó, có lẽ cũng chính là mấu chốt vấn đề. Rất có thể họ đã có được *Sách Khải Huyền Hắc Ám*. Căn cứ vào những điều Trần Bình kể và sự gấp rút của hai tên sát nhân điên cuồng, đêm Chúa chọn rất có thể chính là đêm nay. Nếu vậy cũng có nghĩa là *Sách Khải Huyền Hắc Ám* chắc chắn đang ở một nơi nào đó trên đảo, Hoàng Hải và Mã Tiểu Điền đã tìm ra nó, hoặc cũng có thể lúc đầu chính họ đã giấu nó ở đây, sau đó tung tin ra ngoài thu hút mọi người, và rồi bắt đầu giết người để đạt được nguyện vọng. Giả sử Hoàng Hải trở thành người sống sót cuối cùng, chắc chắn ông ta cũng biết mình sẽ không đủ thời gian ra khỏi hòn đảo này để lấy cuốn sách, hơn nữa Trần Bình đã nói đêm Chúa chọn bảy năm mới có một lần, nếu lỡ mất đêm nay, đêm Chúa chọn tiếp theo phải đợi

bảy năm nữa. Nên chắc chắn ông ta đã mang theo cuốn sách hoặc nó đang ở trên hòn đảo này thật.

Nhưng ở đâu nhỉ? Đây chính là vấn đề. Ba lô của Hoàng Hải và Mã Tiểu Điền ở đâu? Tuy khả năng mang theo người không cao, nhưng vẫn phải tìm ba lô của họ... Khoan đã, không đúng, Mã Tiểu Điền bị loại trừ rồi. Hoàng Hải từng tỏ ra coi thường Mã Tiểu Điền. Nếu vậy Hoàng Hải không thể giao cuốn sách cho Mã Tiểu Điền được, chắc sẽ giữ lại... Có thể Hoàng Hải không mang cuốn sách theo người, nhưng vẫn phải tìm ba lô của Hoàng Hải, nếu không cũng chẳng biết nên bắt đầu từ đâu.

Vấn đề mới lại xuất hiện. Tôi không nhìn thấy Hoàng Hải đeo ba lô, ông ta giấu ba lô ở đâu?

“Sao thế?” Dương Phàm thấy tôi đang ngần người.

“À... không có gì, chỉ thất thần thôi.” Tôi trả lời bừa cho xong.

“Ừ...” Cậu ta gật đầu, lại nhìn đồng lửa như mất hết hồn vía.

“Sao cháu biết *Sách Khải Huyền Hắc Ám* ở đây?” Đây là lần thứ hai tôi hỏi người khác về nguồn gốc thông tin, lần đầu là hỏi Trương Lam.

“Chú biết ma pháp đen không?” Dương Phàm giơ bàn tay bị bỏng ra chỗ nước mưa nhỏ xuống, để nước mưa rơi lên vết thương cho đỡ đau.

“Ma pháp màu đen à?”

“Không, thực ra là ma pháp tà ác. Trên mạng có rất nhiều tổ chức quy mô nhỏ như vậy. Cháu biết chú sẽ cảm thấy chuyện này nghe rất nực cười, nhưng khi nhận ra cảnh sát đang để ý mình, cháu đã tìm kiếm các tài liệu liên quan để đọc... Cháu không điên, nhưng cháu luôn cho rằng có cách làm cô ấy sống lại... hoặc giúp cháu thoát tội, thế là cháu bắt đầu để ý những thứ này. Ban đầu cháu biết về *Sách Khải Huyền Hắc Ám* từ những người nghiên cứu ma pháp đen.”

Tôi trầm thổ dài. Khi con người cảm thấy bất lực vì phải đối mặt với hiện thực, họ bắt đầu say mê tôn giáo hoặc những thứ vượt ngoài phạm vi khả năng con người. Chẳng hạn nếu quan hệ vợ chồng không tốt, một bên rất có thể sẽ say mê tôn giáo,

mượn tôn giáo để tìm sự an ủi. Hoặc người từng làm những việc trái lương tâm sẽ cho rằng bái Phật, thắp hương, ăn chay là có thể rửa sạch tội ác mình phạm phải. Thực tế, đó chỉ là tâm lý tự an ủi rất điển hình mà thôi, nói thẳng ra là để áp lực tâm lý không quá lớn, giúp bản thân dễ chịu. Tín ngưỡng ở hình thức này không phải tín ngưỡng, mà là sự tự tha thứ cho chính mình. Tôi thấy bản thân việc tự tha thứ cho mình mới là một cái tội, hòng trốn tránh tội lỗi về mặt tâm lý. Nghĩ vậy tôi không khỏi thở dài.

“Ban đầu cháu cũng không tin, nhưng có lần cháu tìm bừa lại thấy không ít tư liệu về truyền thuyết của cuốn sách, nhưng thông tin rất rời rạc, không có giá trị gì, ngoại trừ... ui da... đau quá!” Cậu ta rút tay lại, chăm chú nhìn vết thương, ánh mắt đầy vẻ băn khoăn khó hiểu, như thể không biết vì sao tay mình lại bị bỏng vậy.

“Sao thế?” Tôi cởi miếng vải rách bươm băng bó trên đùi, đưa cậu ta. Tôi đã cố gắng hết sức giúp cậu ta rồi, giờ trên người tôi chỉ có mảnh vải làm băng gạc đó là còn khô.

“Đó là một đoạn rất ngắn, nói về chuyện xảy ra vào đêm Chúa chọn chín mươi tám năm trước, rất giống một đoạn trong tiểu thuyết, nhưng phía sau lại có một dãy số và cách tính toán. Áp dụng cách tính toán kia có thể biết được lần tiếp theo *Sách Khải Huyền Hắc Ám* sẽ xuất hiện ở đâu. Lúc đầu cháu cũng không nghĩ nhiều đâu, nhưng mấy ngày sau cháu bắt đầu mơ giấc mơ này cháu kể với chú đấy, thế là cháu dùng cách tính kia tìm được địa điểm cuốn sách lần lượt xuất hiện mười bốn lần trước đó. Vì tò mò, cháu mới kiểm chứng và phát hiện đều trùng khớp. Tuy trên mạng nói nghe rất ảo diệu, nhưng địa điểm đúng là địa điểm cháu tính ra.”

“Có bao nhiêu lần địa điểm thực tế của đêm Chúa chọn trùng khớp với địa điểm cháu tính ra?”

“Lần nào cũng trùng.”

Tôi ngẩn ra, nghi hoặc: “Cháu còn nhớ là ở những đâu không?”

“Không nhớ hết, chỉ nhớ mấy lần gần nhất, vì đều là kinh vĩ độ, sau đó cháu tra địa danh, có một điểm gần Nam Cực ở New Zealand; một thị trấn nhỏ ở bang Illinois, Mỹ; một khu rừng ở xứ Wales, Anh; bảy năm trước, cũng chính là lần trước, ở gần Mạc Giang, Vân Nam...”

“Lần này là ở đây à?”

“Đúng vậy, kinh vĩ độ tính ra theo cách đó thì là ở đây.”

“Có quy luật gì không?”

“Không.”

Tôi cố tình hỏi đông hỏi tây mấy câu, lại hỏi một lượt mấy địa điểm trước mà cậu ta vừa nhắc tới, Dương Phàm trả lời chẳng cần suy nghĩ. Từ đó tôi phán đoán cậu ta không nói dối.

“Đợi một chút, nếu vậy, trong tư liệu cháu tìm được có nói *Sách Khải Huyền Hắc Ám* xuất hiện như thế nào không? Vừa rồi cháu nhắc đến từ xuất hiện.”

“Không biết, tư liệu cháu tìm được không nói sách xuất hiện như thế nào, chỉ nói chắc chắn sẽ xuất hiện. À nhưng mà những điều Trần Bình kể với chú, cháu không hề tìm được, về cuộc thập tự chinh lần thứ tư ấy.”

Có những thứ hiện ra trên gương mặt Dương Phàm khiến tôi cảm thấy bất an, có vẻ cậu ta đã gửi gắm toàn bộ hy vọng vào cuốn sách đó, dù vậy, tôi vẫn hoài nghi sự tồn tại của *Sách Khải Huyền Hắc Ám*.

Không phải tôi bầm sinh đa nghi mà là cho đến giờ, tôi vẫn chưa thấy có truyền thuyết nào được thực hiện hoặc bị người ta tìm thấy. Giống như một số cuốn sách tự xưng là vén màn bí mật của một di tích cổ đại nào đó vậy. Các tác phẩm đều tuyên bố có một thứ thần bí ảnh hưởng tới một chủng tộc hoặc nền văn minh. Nhưng tại sao những nền văn minh lại biến mất? Tại sao các dấu vết còn lại đều vụn vỡ và mang tính ẩn dụ? Tại sao không có điều gì rõ ràng mạch lạc? Các nền văn minh tiên tiến đó và cả quy luật của vũ trụ dường như đều không có tác dụng gì trong việc ngăn chặn sự diệt vong của nền văn minh; chủng tộc thần bí và văn hóa được miêu tả trong sách vẫn không thể

ngăn chặn sự tự hủy diệt của chính nó hoặc là đã hoàn toàn thất truyền, chỉ để lại một số công trình kiến trúc tối tăm ở một nơi nào đó, chờ ngày được giải thích. Không phải vậy sao? Hình như là vậy. Nếu đã thế, lẽ nào không nên hoài nghi những thứ được miêu tả trong sách có thật hay không sao? Tất cả mọi điều những người tới đây nói với tôi có gì khác mấy cuốn sách vén màn bí mật đâu? Tính chất đều giống nhau cả mà? Một số truyền thuyết, một số cách tính toán kỳ lạ, một số lịch sử hoặc tương lai thần bí, chỉ thiếu duy nhất một sự xuất hiện thần kỳ. Không có, một lần cũng không. Nên tôi có lý do để không tin, tôi có lý do để hoài nghi, tôi có lý do để cho rằng họ đều điên hết rồi, kể cả vợ chưa cưới của tôi, kể cả cậu bé cố chấp trước mặt tôi - một tội phạm giết người trẻ tuổi.

Sau khi “thức tỉnh” trong mưa mấy tiếng trước, tôi đã tỉnh táo hơn, cũng nhìn rõ được vấn đề. Bây giờ việc tôi cần đối mặt không phải nắm giữ vận mệnh của mình mà là rời khỏi đây bằng cách nào. Hoàng Hải và Mã Tiểu Điền đã chết, trước mắt không cần lo lắng về vấn đề an toàn nữa. Còn *Sách Khải Huyền Hắc Ám*, giờ tôi thấy nó quá xa vời với mình, tôi muốn rời khỏi đây. Nhưng trước khi ra đi, nếu có thể, tôi muốn làm rõ vấn đề Trương Chiêu Huy chết đi sống lại. Tôi đoán đó không phải hiện tượng siêu nhiên thần bí gì, mà có nguyên nhân khác, nguyên nhân hiện tại tôi không biết. Có thể là một âm mưu. Còn chuyện Dương Phàm nói nhìn thấy La Chiêm sống lại... Tôi nghĩ đó là ảo giác, vì Dương Phàm điên rồi.

“Vậy nếu không lấy được cuốn sách đó thì sao?” Tôi rất muốn biết bây giờ cậu ta còn chút lý trí nào không.

Dương Phàm nhìn tôi vẻ trách cứ: “Cháu biết chú không tin tất cả những chuyện này, phải không?”

Tôi chần chừ một lúc rồi gật đầu.

“Vậy chú đến đây làm gì?”

“Cháu biết chú không tự nguyện đến đây mà, chú bị ép.”

“Đó là cái cớ thôi đúng không?”

“Sao cháu lại nói vậy?”

“Còn cần cháu nói thẳng ra sao? Chẳng nhẽ không phải?”

“Không phải thật.”

“Chú nói dối!” Ánh mắt Dương Phàm trở nên bất thường. “Có phải chú... cũng giết người không? Chú cũng muốn...”

“Không, chú cảm thấy cháu cần bình tĩnh lại.” Tôi bực bội ngắt lời cậu ta, tôi không muốn tiếp tục nghe những lời điên dại đó nữa.

“Chắc hẳn chú có mục đích!” Cậu ta nói chắc như đinh đóng cột. “Cháu biết lúc đầu chú không hề tin những điều này, từ ánh mắt của chú, cháu nhận ra điều đó, hơn nữa lúc đầu chú sợ tất cả mọi người ở đây. Nhưng chính chú từng nói chú nhìn thấy Trương Chiêu Huy sống lại, cháu cho rằng từ lúc đó chú bắt đầu tin rồi, chú tin *Sách Khải Huyền Hắc Ám* có thật, thậm chí chú còn cho rằng chú chính là người được Chúa chọn. Vậy nên giờ chú mới bình tĩnh, không hề cảm thấy bất an hay hoảng loạn, tất cả bắt đầu đi theo suy nghĩ của chú, chú cũng quyết ý muốn trở thành người sống sót cuối cùng. Chú có thể phủ nhận, nhưng có một điểm quan trọng chứng minh cháu không nói sai.”

Tôi bỗng cảm thấy cậu bé điên cuồng trước mặt rất đáng ghét. “Nói thử xem, chứng minh bằng cách nào.”

“Mã Tiểu Điền do chú giết đúng không?”

“Không phải... Thôi được, phải thì đã sao? Hẳn định giết chú trước.” Tôi không muốn giải thích cho cậu ta nghe những chuyện xảy ra trong đêm, bèn dứt khoát thừa nhận luôn.

“Lúc Hoàng Hải chết, trong tay ngoài con dao găm còn vũ khí nào khác không?”

“Không, thì sao?” Tôi càng lúc càng cảm thấy bực bội với thái độ chất vấn của cậu ta.

Dương Phàm cười nhạt, nhìn tôi: “Thứ có thể bắn tên đó, cung hoặc nỏ ấy, chú giấu đi đâu rồi?”

“Nỏ? Không thấy.” Nếu không nhờ Dương Phàm nhắc, tôi đã quên mất chuyện này rồi. Cái nỏ đó đâu rồi? Hoàng Hải và Mã Tiểu Điền đều không cầm, đó không phải là *Sách Khải Huyền*

Hắc Ám mà là vũ khí, họ nên mang theo người mới phải, nhưng tôi không thấy.

“Chú định giết cháu đúng không?” Ánh mắt Dương Phàm lộ vẻ thù địch.

“Chú không nghĩ vậy.”

“Chú còn nói là không à? Nếu thực sự không phải thì giao nó ra đây!”

Tôi đang định kể hết mọi chuyện đêm qua thì một bóng người đột nhiên xuất hiện ở cửa chính điện, Dương Phàm cũng để ý thấy.

Trương Lam ư?

Chúng tôi cùng quay lại nhìn. Đứng ngoài cửa là Trương Chiêu Huy đầu bù tóc rối. Dương Phàm và tôi đều không khỏi hít sâu một hơi lạnh vì giật mình.

“Cứu tôi.” Trương Chiêu Huy thều thào, run rẩy nói rồi ngã lăn ra đất.

Gì vậy?

Dương Phàm tạm quên đi xích mích giữa hai chúng tôi, nhìn tôi mà vẫn chưa hết hoảng hốt: “Cô ta nói gì thế?”

Chương sáu

Án ngày tận thế

Mưa vẫn cần mẫn, kiên định rơi, chẳng hề có dấu hiệu chuyển nắng, như thể nó sẽ rơi mãi cho đến ngày tận thế.

Nếu như có ngày tận thế thật.

Chúng tôi chạy tới bên Trương Chiêu Huy, phát hiện cô ta không ngất, chỉ yếu ớt ngã vật ra đất, hình như thần trí không được tỉnh táo, cô ta đang sốt cao, toàn thân nóng như lửa, chúng tôi vội khiêng cô ta tới bên đồng lửa. Tôi để ý thấy sau lưng cô ta có một cái ba lô màu nâu đất, nếu tôi nhớ không nhầm, hình như là ba lô của Lý Hiểu Lượng. Tôi mất mấy giây mới hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Tôi và Dương Phàm lập bà lập bập đặt Trương Chiêu Huy tới gần đồng lửa, cô ta phát ra tiếng rên rĩ như sắp chết từ sâu trong cổ họng. Nghe như có thứ gì đó đang xâm chiếm cơ thể cô ta, dùng giọng nói của cô ta để phát ra vậy.

Dương Phàm chẳng nén được rùng mình.

Nhưng người phụ nữ này không phải người chết, mà là người sống, dù gương mặt từng rất xinh đẹp của cô ta giờ có màu vàng lục đáng sợ.

Người chết sẽ cầu cứu vì sợ hãi sao? Người chết sẽ bị ốm sao?

Dương Phàm mất rất nhiều công sức mới bón được cho Trương Chiêu Huy một ngụm nước, nhưng ngay sau đó cô ta lại phun ra. Tôi thử bắt mạch cho cô ta. Rất yếu, mạch đập lại cực nhanh.

Mười mấy phút sau, cô ta từ từ tỉnh táo lại. Sau khi nhận ra hai chúng tôi, cô ta lặp lại câu nói đó: “Cứu tôi.”

Dương Phàm ngẩng lên nhìn tôi vẻ nghi hoặc.

“Sao thế?” Tôi hỏi.

“Ở trong rừng...” Giọng Trương Chiêu Huy nhỏ tới mức gần như không nghe rõ.

Dương Phàm ngần ra một lúc rồi vội hỏi: “Ở trong rừng làm sao?”

“Người chết...”

“Người chết gì cơ?”

“... Sống lại rồi, đông lắm...”

Tôi không kìm được khẽ liếc nhìn ra cửa, bên ngoài trống trải, ngoài cơn mưa lớn chẳng thấy gì hết.

“Cô nhìn thấy người chết à?” Dương Phàm căng thẳng nuốt nước bọt.

Trương Chiêu Huy yếu ớt gật đầu.

Tôi ra hiệu bảo Dương Phàm giúp tôi dìu cô ta dậy, cho cô ta ngồi tựa vào người tôi rồi hỏi: “Cái xác treo trên cây là Lý Hiểu Lượng phải không?”

Trương Chiêu Huy vẫn yếu ớt gật đầu, nước mắt chảy xuống từ gương mặt không chút sức sống.

“Thế là sao?” Dương Phàm ngạc nhiên liếc nhìn tôi, sau đó nhìn Trương Chiêu Huy chằm chằm, cuống quýt hỏi.

“Nước...” Trương Chiêu Huy hình như đang cố gắng chiến đấu với cơn choáng váng, cơ thể cô ta không còn nóng rẫy mà chuyển sang lạnh ngắt.

Gắng gượng uống mấy ngụm nước, cô ta đã dễ chịu hơn, liền kể bí mật đã bị tôi đoán được chân tướng. Có điều sự việc phức tạp hơn tôi nghĩ nhiều.

Hoàng Hải, Mã Tiểu Điền, Trương Chiêu Huy, ba người họ vốn quen biết nhau từ trước, vì đều là thành viên của Hội Chúa Chồn.

Hội Chúa Chờn là một tổ chức bí mật nghiên cứu hiện tượng siêu nhiên. Hội Chúa Chờn định kỳ tổ chức hoạt động gặp gỡ thành viên, trọng tâm hoạt động chỉ có một: *Sách Khải Huyền Hắc Ám* ở đâu. Trương Chiêu Huy mới tham gia chưa được bao lâu, cô ta không biết nhiều nội tình của Hội Chúa Chờn.

Cách đây không lâu, Mã Tiểu Điền đang theo đuổi Trương Chiêu Huy, hẳn nói với cô ta: Hẳn và Hoàng Hải biết *Sách Khải Huyền Hắc Ám* đang ở đâu, còn nói rất sẵn lòng đưa cô ta đi cùng. Thế là ba người họ lên đường tới đây.

Trong lúc tìm thuyền họ tình cờ phát hiện những người khác - Trần Bình, La Chiêm, Lý Hiểu Lượng, Dương Phàm, Trương Lam, Lý Vĩ Húc, Lý Giang cũng có kế hoạch giống mình, cả ba đều vô cùng ngạc nhiên và căng thẳng. Nhưng điều khiến Trương Chiêu Huy bất ngờ nhất là Trần Bình cũng có mặt. Cô ta vốn quen Trần Bình từ rất lâu về trước, họ từng làm việc cùng một bệnh viện, Trương Chiêu Huy làm y tá, Trần Bình là bác sĩ. Nhưng hai người đều ngầm hiểu với nhau không nên để lộ ra chuyện này. Hơn nữa khi đó Hoàng Hải cũng không cho mọi người biết mình quen Trần Bình.

Lên đảo không lâu, dưới sự chỉ dẫn của Hoàng Hải, ba người hiểu rõ nhất nội tình nhanh chóng tìm ra *Sách Khải Huyền Hắc Ám*. Nhưng khi biết được phải giết người, Trương Chiêu Huy chùn bước, muốn rời khỏi đảo. Cô ta không biết phải giết bao nhiêu người, Hoàng Hải và Mã Tiểu Điền lúc nào cũng úp úp mở mở, chỉ nói với cô ta “Còn vài người thôi.” Hoàng Hải khuyên cô ta: “Chúng tôi sẽ giúp cô trở thành người được Chúa chọn lần này, điều kiện là đêm Chúa chọn tiếp theo cô cũng phải giúp chúng tôi trở thành người được Chúa chọn.” Cạm bẫy này quá lớn, Trương Chiêu Huy bắt đầu do dự không quyết (Tôi chẳng tin chuyện Hoàng Hải hứa hẹn. Không phải tôi hoài nghi lời kể của Trương Chiêu Huy, mà là chuyện Hoàng Hải thực sự định để Trương Chiêu Huy trở thành người được Chúa chọn. Chắc chắn Hoàng Hải đang lừa Trương Chiêu Huy, rất có thể cuối cùng sẽ lại giết cô ta, nếu Hoàng Hải thực hiện được hết tất cả kế hoạch của mình. Người phụ nữ này thật ngốc nghếch). Nhưng chính

cái đêm Trương Chiêu Huy chần chừ không quyết đó, Lý Giang bị giết. Cái chết của Lý Giang một lần nữa là cú sốc đối với Trương Chiêu Huy, bởi vì Trương Chiêu Huy chắc chắn không phải do Mã Tiểu Điền và Hoàng Hải giết. Chuyện này thực sự khiến Trương Chiêu Huy chấn động. Hoàng Hải nói rõ với cô ta: “Đừng do dự nữa, những người tới đây đều bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích.” Thế là Trương Chiêu Huy hạ quyết tâm chính thức tham gia nhóm của họ, bắt đầu giết người, đồng thời còn tiết lộ việc mình quen Trần Bình. Chẳng ngờ Hoàng Hải cũng nói mình từng gặp Trần Bình và cho họ hay Trần Bình biết rất nhiều về *Sách Khải Huyền Hắc Ám*. Nhưng ông ta không nói tiếng nào về mối quan hệ giữa mình và Trần Bình (Điểm này tôi tự suy đoán, bởi Trương Chiêu Huy cũng không thể nói rõ Hoàng Hải và Trần Bình quen biết nhau như thế nào).

Dưới sự chỉ dẫn của Hoàng Hải, họ lập một kế hoạch phức tạp và cặn kẽ.

Đầu tiên giết Lý Hiểu Lượng, tạo hiện tượng giả là cô ta mất tích. Đồng thời ngay đêm đó lái thuyền rời bến, giấu trong bãi đá ngầm và rút hết nhiên liệu. Sau đó lợi dụng mâu thuẫn mọi người đều biết giữa Lý Hiểu Lượng và La Chiêm, đẩy vấn đề lên đầu La Chiêm (ba người cùng chỉ trích hoặc chất vấn). Khi mọi người dồn hết sự chú ý lên La Chiêm, đến đêm Trương Chiêu Huy sẽ ra mặt giả vờ liên thủ với Trần Bình, để Hoàng Hải và Mã Tiểu Điền nhân cơ hội giết chết Trần Bình. Vấn đề nên giết ai thứ hai, họ từng tranh cãi một trận, cuối cùng vẫn quyết định giết Trần Bình, vì anh ta biết quá nhiều về cuốn sách, vượt quá sức tưởng tượng của họ. Nếu thành công, họ sẽ bắt đầu loại trừ từng người trên đảo. Nhưng họ chẳng ngờ Lý Vĩ Húc cũng biết không ít, về điểm này đến giờ Trương Chiêu Huy vẫn không rõ. Trong đêm Trương Lam giết Mã Tiểu Điền, Hoàng Hải không quay về hầm tránh bom đã sập một phần mà họ hẹn nhau làm nơi tập hợp, nên Trương Chiêu Huy chưa được cập nhật thông tin. Sau khi lên kế hoạch, ngay đêm đó ba người họ tiến hành bước đầu tiên của kế hoạch: dìm chết Lý Hiểu Lượng. Nhưng hôm sau, khi trời sáng, họ phát hiện kế hoạch hoàn toàn bị đảo

lộn. La Chiêm, người vốn là điểm mâu thuẫn, chẳng biết đã bị ai giết. Họ cảm thấy bất an và sợ hãi, không ngờ lại có người ra tay nhanh như vậy. Hoàng Hải cho rằng, người giết chết Lý Giang và La Chiêm là cùng một người, rất có thể chính là Trần Bình, vì vậy Hoàng Hải buộc phải thay đổi kế hoạch. Đầu tiên ông ta bảo Trương Chiêu Huy giả bộ suy sụp rồi bỏ chạy, sau đó cho xác Lý Hiểu Lượng mặc quần áo Trương Chiêu Huy, ngụy trang thành Trương Chiêu Huy tự sát treo cổ trên cây, còn Trương Chiêu Huy mang *Sách Khải Huyền Hắc Ám* trốn đi, như vậy cô ta sẽ được an toàn (làm vậy chủ yếu vì Trương Chiêu Huy nhát gan), cũng khiến mọi người tưởng Lý Hiểu Lượng đang mất tích là hung thủ thực sự. Sau khi Hoàng Hải và Mã Tiểu Điền giết hết tất cả mọi người, sẽ tập hợp ở chính điện nhà thờ vào buổi sáng ngày Chúa chọn (bây giờ).

Đây chính là nguyên nhân Trương Chiêu Huy xuất hiện trước mặt tôi và Trương Lam lần đầu tiên.

Nhưng khi Trương Chiêu Huy đến theo lịch hẹn, phát hiện người trong nhà thờ không phải Hoàng Hải và Mã Tiểu Điền (lúc đó tôi và Trương Lam đang ở trong nhà thờ), cô ta biết mọi chuyện đã thất bại (nhưng cô ta không ngờ sự tình lại hỗn loạn đến thế, hoàn toàn nằm ngoài tầm kiểm soát, kế hoạch phức tạp họ lập ra chẳng có chút ý nghĩa gì), cô ta đành tới chỗ giấu thuyền định bỏ trốn. Nhưng do thuyền thiếu linh kiện không thể lái được (bị tôi, Lý Vĩ Húc và Dương Phàm tháo mất), cô ta buộc phải quay lại chỗ ẩn nấp bí mật mà Hoàng Hải và Mã Tiểu Điền tìm thấy, đó là một công trình quân sự bỏ hoang, một cái hầm tránh bom đã sập hơn nửa, định trốn qua đêm Chúa chọn rồi tính tiếp. Nhưng mưa càng lúc càng lớn buộc cô ta phải rời khỏi đó, hầm tránh bom đã bị ngập quá nửa. Không còn nơi nào để đi, Trương Chiêu Huy lang thang trong rừng.

Cô ta nhìn thấy Lý Hiểu Lượng đã chết. Lý Hiểu Lượng vẫn nguyên hình dạng lúc chết, đứng dưới gốc cây nhìn Trương Chiêu Huy chăm chăm, trên người còn mặc quần áo của Trương Chiêu Huy.

Lúc đầu Trương Chiêu Huy tưởng có người đặt cái xác ở đó để hù dọa người khác, mãi tới khi Lý Hiểu Lượng ngấp ngừng đi về phía Trương Chiêu Huy. Trương Chiêu Huy sợ đến mức gần như phát điên (Lúc dìm chết Lý Hiểu Lượng, cô ta cũng tham gia, hôm sau còn tận mắt nhìn Hoàng Hải và Mã Tiểu Điền treo xác Lý Hiểu Lượng lên cây), quá hoảng sợ, cô ta bỏ chạy.

Nhưng ác mộng chưa kết thúc ở đó.

Cô ta vừa la hét vừa bỏ chạy trong rừng thì lại nhìn thấy Trần Bình - cũng giữ nguyên dáng vẻ lúc chết - đứng trong rừng cây.

Trương Chiêu Huy suy sụp đành chạy đến đây tìm sự giúp đỡ. Lúc nhìn thấy chúng tôi, dây thần kinh căng như dây đàn của cô ta cuối cùng cũng được chùng xuống, nên yếu ớt ngã vật ra đất.

Tôi sững sờ nhìn người phụ nữ thần trí không còn tỉnh táo trước mặt, sau khi thành khẩn kể hết mọi chuyện, cô ta cứ thì thào “Đây nhất định là một cơn ác mộng, xin các anh hãy giúp tôi tỉnh lại”, giọng van nài cầu khẩn. Tôi hoàn toàn không biết nên hình dung tâm trạng mình lúc này như thế nào, những điều cô ta kể hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của tôi.

Dương Phàm đột nhiên hỏi: “Cô nói *Sách Khải Huyền Hắc Ám* ở trong tay cô à? Ở đâu?”

“Ở... ở trong ba lô của tôi... lấy đi... cầu xin các anh cho tôi tỉnh lại, tôi không muốn... tôi không muốn tiếp tục giấc mơ này nữa...”

Dương Phàm không đợi cô ta nói hết câu đã cuống cuống giật cái ba lô nhỏ Trương Chiêu Huy đeo sau lưng.

Chỉ trong giây lát, cậu ta đã lục ra được thứ gì đó bọc kín trong túi ni lông.

Dương Phàm cảnh giác ngẩng lên nhìn tôi rồi xé rách túi ni lông, một cuốn sách bìa da màu đen dày cộp lộ ra.

“Những người khác trong số kẻ chết thì không được sống lại trước khi hết một nghìn năm ấy.”

Sách Khải Huyền

Chạy trốn

Cuốn sách đó rất dày, trên bìa da màu đen không có chữ nào, chỉ có hoa văn dát vàng quanh rìa bìa sách.

Đây là *Sách Khải Huyền Hắc Ám* ư?

Dương Phàm cầm cuốn sách, vui mừng ra mặt. Cậu ta nhìn chăm chăm cái bìa da màu đen, cẩn thận vuốt ve: “Cuối cùng cũng lấy được rồi, bất ngờ quá, bất ngờ quá! Không thể tưởng tượng được, đúng là không thể tưởng tượng được!”

Nhìn vẻ mặt cậu ta, tôi biết giờ chỉ cần tôi khẽ cử động cũng sẽ bị coi là muốn tranh cướp, tôi đành giữ nguyên tư thế ban đầu, im lặng nhìn cậu ta.

“Lấy đi... các anh... lấy đi... chỉ cần giúp tôi tỉnh dậy... khỏi giấc mơ quái đản này là được...” Trương Chiêu Huy tựa vào người tôi khẽ thì thầm với một nụ cười giải thoát.

“Nếu đây không phải là mơ thì sao?” Dương Phàm đứng dậy nhìn chúng tôi với nụ cười đắc ý.

“Dương Phàm, cô ta đã vậy rồi, còn đang sốt...”

“Đủ rồi!” Cậu ta bực bội ngắt lời tôi: “Đừng nói với cháu những chuyện này nữa, từ lúc chú nói đến đây vì bị ép, cháu đã biết chú là loại người như thế nào rồi. Ai tin cơ chứ? Tất cả những người đến đây đều vì cuốn sách này, đều để nắm giữ vận mệnh của mình, chú không lừa được cháu đâu!”

“Chú không lừa cháu, đó là sự thật...”

“Đủ rồi, cháu không muốn nghe nữa.” Cậu ta lúi ra xa, giở cuốn sách đó ra.

“Không có gì hết thật, Trần Bình nói đúng, cuốn sách này trống không...” Cậu ta càng lật giở, cuốn sách da dê dày cộp càng tạo ra những tiếng loạt soạt. “Hả? Nhưng không đúng? Sạch sẽ

quá. Dấu tay của những người được Chúa chọn trước kia đâu?" Cậu ta ngẩng lên nhìn Trương Chiêu Huy.

Trương Chiêu Huy yếu ớt lắc đầu, cơ thể cô ta suy nhược nghiêm trọng hơn tôi tưởng, tôi nghĩ không phải hôm nay cô ta mới sốt, rất có thể đã sốt mấy ngày rồi.

"Trần Bình nói phải để lại dấu tay máu lên cuốn sách trong đêm nay, ừm... dùng máu tim người khác để lại dấu tay của mình, nhưng sao ở đây không có một dấu tay nào?"

Tôi ngần người, hóa ra đến giờ Dương Phàm không hề biết chuyện cần một nghìn linh hồn cúng tế. Lý Vĩ Húc không cho cậu ta biết hay Lý Vĩ Húc cũng không biết? Rất có thể Lý Vĩ Húc không cho cậu ta biết, nhưng chuyện này cũng chẳng thể kiểm chứng được nữa.

"Cháu định làm thế thật à?" Tôi nhìn chăm chăm vào mắt Dương Phàm.

Dương Phàm gấp sách lại, ngẩng lên suy nghĩ: "Gần như vậy..."

"Ý cháu là..."

"Người phụ nữ này sắp chết rồi, đúng không?"

"Cháu điên rồi à?" Tuy tôi đã lường trước, nhưng nghe cậu ta nói ra trắng trợn như vậy, tôi vẫn rất bất ngờ.

"Cháu không điên, cháu biết mình đang làm gì. Chú Chu, chú không định bảo vệ cô ta thật đấy chứ? Chú đừng quên, người phụ nữ này đã từng muốn cùng Mã Tiểu Điền và Hoàng Hải giết tất cả chúng ta! Nếu họ thành công, đêm nay một người trong số chúng ta sẽ bị tế máu. Vậy mà giờ chú lại muốn bảo vệ cô ta à?"

"Vừa rồi cô ta đã nói không phải lấy máu từ tim, mà cần..."

"Chu Khởi Dương, chú đừng bịa chuyện nữa, cũng đừng đóng kịch nữa, từ chuyện chú giấu cái nỏ, cháu đã biết chú nghĩ thế nào rồi, nhưng chắc chắn cháu sẽ là người được Chúa chọn đêm nay, cuốn sách đang ở trong tay cháu, chú đừng hòng có được nó." Cậu ta để sách ra sau lưng, nhìn tôi vẻ hơi thù địch.

"Nghe này, chú không hề giấu vũ khí gì hết. Thứ hai, Dương Phàm." Tôi đặt Trương Chiêu Huy đã bắt đầu hôn mê sang một

bên, đứng dậy. “Chú cho cháu biết, không đơn giản chỉ là dùng máu tim đâu, cần rất nhiều người trở thành vật tế. Nhưng cháu thực sự tin cuốn sách này thần kỳ thế sao? Có thể làm người chết sống lại ư? Chú không hiểu sao mọi người đều nhìn thấy người chết sống lại, nhưng chú muốn nhắc nhở cháu một điều, dù *Sách Khải Huyền Hắc Ám* có thể hồi sinh người đã chết, giúp cháu sửa chữa sai lầm từng phạm phải, nhưng cháu thực sự cần kiểu hồi sinh mà người đó vẫn là xác chết sao? Cháu hy vọng người chết điểu hành khắp đường phố như trong phim ư? Hơn nữa, cháu quên rồi à, Lý Vĩ Húc từng nói cuốn sách này rất có thể chỉ là một lời nguyền.”

Dương Phàm cười: “Tất nhiên cháu nhớ, Lý Vĩ Húc từng nói vậy. Nhưng cháu không tin. Mà nếu cháu nhớ không nhầm, chú ấy từng nói hình như những người chết vì cuốn sách này sẽ sống lại, chứ không hề nói những người này sẽ tấn công người sống. Dù tấn công người sống, cháu cũng không cho rằng họ có gan tấn công người nắm giữ *Sách Khải Huyền Hắc Ám* đâu.” Nói rồi cậu ta từ từ lùi lại phía sau: “Chú Chu, cháu không giống chú, cháu đã phạm sai lầm, cháu từng giết người, cháu chẳng có gì để mất cả. Nếu đây là một lời nguyền, cùng lắm cháu tự sát là được chứ gì, đằng nào cảnh sát cũng bắt đầu nghi ngờ cháu rồi. Giờ cháu không có lựa chọn nào khác tốt hơn, cháu chẳng còn gì nữa, tương lai, sự nghiệp học hành, thậm chí tự do. Nếu chú cũng muốn có được thứ này...” Cậu ta quay lại nhìn cửa sau chính điện, giờ giờ cuốn sách trong tay về phía tôi: “Vậy thì đêm nay chúng ta gặp nhau ở đây. Chú có vật tế, cháu có sách. Xem ai trong chúng ta có thể trở thành người được Chúa chọn. Chú cũng biết mà, một linh kiện trên thuyền còn nằm ở chỗ cháu, chú không đi được đâu.”

Nói xong cậu ta quay người chạy về phía cửa sau rồi mất hút trong cơn mưa.

Tôi cảm thấy sợ hãi, những điều Dương Phàm nói và làm, cả vẻ mặt điên cuồng của cậu ta, đều khiến tôi sợ hãi.

Tôi không biết giờ mình nên làm thế nào. Phải đợi tới đêm nay rồi kết thúc mọi chuyện như cậu ta nói thật sao?

Không, nhất định vẫn còn lựa chọn khác.

Bỏ trốn.

Đúng thế, trong tay Dương Phàm có một linh kiện của chiếc thuyền, nhưng không chỉ có một chiếc thuyền, còn chiếc thuyền tam bản tôi lái đến đây nữa, Trương Lam đã giấu trong bãi đá ngầm gần cái hang.

Lúc này tôi nghĩ tới Trương Lam, cô ấy đi đâu rồi. Trương Chiêu Huy không hề nhắc đến cô ấy.

Tôi quay sang dìu Trương Chiêu Huy dậy, cố hết sức nhẹ nhàng lay cô ta: “Tỉnh lại đi, tỉnh táo lại đi. Trương Lam, Trương Lam đâu?”

“Cái gì?” Cô ta sốt rất cao, ánh mắt mơ màng, hỗn loạn.

“Sáng nay lúc cô tới nhà thờ, cô bỏ chạy, Trương Lam đuổi theo cô, cô có nhìn thấy cô ấy không?”

“Đây là mơ à...” Cô ta nói sảng gì đó.

“Không, đây không phải giấc mơ, cho tôi biết Trương Lam đang ở đâu.”

“... Không biết... đêm qua Hoàng Hải và Mã Tiểu Điền đều không quay về...”

“Tôi không hỏi đêm qua, là hôm nay! Sáng nay, Trương Lam đuổi theo cô, cô nhớ không?”

“Không nhớ... hôm nay là chủ nhật phải không, đừng gọi tôi...”

Tôi biết có tiếp tục nữa cũng vô ích, tôi không gắng hỏi nữa, bắt đầu thu dọn đồ đạc xung quanh.

“Cô còn đi được không?” Tôi nhanh chóng dọn dẹp tất cả đồ đạc xung quanh.

“Tôi... tôi có thể bay, đây là mơ, tôi có thể bay...”

Tôi không trả lời cô ta nữa, cố nén cơn đau khắp mình mẩy thu dọn đồ thật nhanh rồi đeo ba lô lên lưng, thắt chặt quai, cúi xuống dìu Trương Chiêu Huy: “Tôi đưa cô đi.”

“... Chúng ta đi đâu... đi Sydney à? Đi xem ca kịch đi...” Cô ta đang nói sảng.

“Đúng vậy, đi xem ca kịch, nhưng phải đi thuyền trước.”

“Thuyền? Thuyền... nhanh hơn máy bay đúng không?”

“Đúng, nhanh hơn nhiều!” Nói rồi tôi dùng lực đứng thẳng người dậy để cô gái yếu ớt này tựa lên vai mình, từng bước đi ra ngoài cửa.

Vừa ra khỏi cửa, nước mưa lập tức trút xuống người chúng tôi, là trút xuống, mưa to khủng khiếp. Mặt đất vô cùng lầy lội, khắp nơi toàn trũng nước lẫn với vụn cành cây, lá cây. Dưới trũng nước không phải bùn nhão thì là cỏ trơn trượt, giẫm vào mà bất cẩn sẽ ngã ngay.

Trương Chiêu Huy rùng mình một cái, tỉnh táo lại đôi phần.

“... Đi đâu...” Giọng cô ta cũng mềm nhũn, hai chân mềm oặt đứng cũng không vững, phải dồn tất cả trọng lượng lên người tôi.

“Ra chỗ thuyền.” Tôi cắn răng dùng lực đỡ người cô ta.

“Anh... đang cứu tôi à?”

“Đúng vậy.”

“Tại sao?” Hình như cô ta đã lấy lại được chút sức lực, bắt đầu thử tự giữ thăng bằng, nhưng hai chân cứ run rẩy trượt sang bên cạnh.

“Tôi cũng không biết.”

Nói thật, tôi cũng chẳng biết lý do là gì, chỉ cảm thấy nên làm vậy. Có lẽ vì đồng cảm với kẻ yếu, có lẽ vì tôi hiểu rõ cảm giác không thể phản kháng lại đau đớn đến nhường nào.

“Chúng tôi... từng muốn giết anh...” Giọng cô ta hơi nức nở.

Tôi nghiêng đầu nhìn, nước mưa chảy xuống gương mặt cô ta, không thể biết được cô ta có đang khóc hay không.

“Đừng lên tiếng, đi thôi.” Tôi cố hết sức đỡ cô ta vượt qua ngôi làng bỏ hoang, đi về phía rừng.

Chẳng biết mất bao lâu, cứ thế bước thấp bước cao ra khỏi khu rừng rậm rạp, tới vùng đất trống trải quen thuộc, tôi sức cùng lực kiệt.

Trên đường đi Trương Chiêu Huy hoàn toàn hôn mê, tôi đành nửa công nửa dìu, gần như kéo lê cô ta đi hết quãng đường còn lại. Mấy lần cả tôi và cô ta suýt ngã nhào xuống đất. May có cây cối và dây leo rủ thấp trong rừng để tựa, bám nên chuyện xui xẻo đó mới không xảy ra.

Tôi chặt vật đặt cô ta cạnh một tảng đá lớn, dìu cô ta ngồi xuống xong tôi nói: “Đợi tôi đi kéo thuyền.” Cũng chẳng bận tâm cô ta có nghe thấy mình nói hay không, tôi loạng choạng đi về phía biển.

Tôi nhớ Trương Lam từng nói thuyền được giấu sau hai tảng đá ngầm lớn.

Tôi đứng trong nước biển sâu đến đầu gối, phóng tầm mắt, ở đây toàn đá ngầm xám đen, bị nước mưa và sóng biển gột rửa bóng loáng, tựa như những mảnh thủy tinh màu tối khổng lồ. Sóng biển màu xám nhạt từ đằng xa cuộn lên, đầu ngọn sóng bị gió thổi thành hơi nước bắn tứ phía, thậm chí còn bắn cả lên bờ, hoặc cũng có thể là nước mưa, tôi không phân biệt rõ được nữa.

Cảnh tượng này thật giống trong mơ.

Tôi chặt vật lội nước biển sâu đến đầu gối, vòng ra sau từng tảng đá ngầm để tìm chiếc thuyền, nhưng lần nào cũng chỉ thất vọng.

Rốt cuộc thuyền được giấu ở đâu?

Ngờ vực trong tôi càng lúc càng nặng nề, tôi bắt đầu rà soát từng tảng đá ngầm có thể tìm được quanh đó như điên như dại, kể cả những tảng đá ngầm nằm chỗ nước sâu đến ngực, nhưng vẫn chẳng tìm thấy gì.

Dù quần áo đã ướt sũng, tôi vẫn cảm nhận được lưng mình toát mồ hôi.

Không có thuyền? Lẽ nào ở đây thực sự không có chiếc thuyền nào hết? Lẽ nào Trương Lam đã bỏ đi một mình? Tôi

không nên nghi ngờ cô ấy, nhưng giờ phút này, mọi ý nghĩ ích kỷ xâm chiếm đầu óc tôi.

Tôi lắc đầu thật mạnh, đè nén suy nghĩ khiến tôi không rét mà run đó xuống, quay lại bờ biển.

Khi hai chân đã hoàn toàn mất đi lực đẩy của nước biển, chúng mềm nhũn ra khiến tôi gần như ngã khụy xuống đất. Tôi chống tay lên hai đầu gối run rẩy, nhìn mặt biển xám xịt, mênh mông trước mắt. Hôm qua Trương Lam nói thuyền giấu ở đây? Cô ấy có nói thật không?

Có lẽ do đói khát hoặc vì cạn kiệt sức lực, cảm giác choáng váng, yếu ớt từ từ lan khắp cơ thể tôi. Tôi cảm thấy chân mình đang run, tầm nhìn cũng trở nên mờ mịt.

Phía sau vọng lại giọng nói quen thuộc: “Thuyền đâu rồi?”

Tôi quay lại nhìn, giọng nói đó xuất phát từ một bóng người gần phía rừng cây.

Đó là... Trương Lam? Tôi nhắm chặt mắt lại, lắc lắc đầu cố giúp thị lực của mình trở lại trạng thái bình thường.

Đó là Trương Lam. Nhưng dáng vẻ cô ấy khiến tôi sinh ra cảm giác không chân thực.

Cô ấy hoàn toàn khác biệt với cảnh vật xung quanh, hoặc có thể nói cô ấy không tới từ hiện thực, mà ở một nơi nào đó khác. Quần áo cô ấy tuy hơi ẩm ướt nhưng vẫn gọn gàng sạch sẽ, như thể chỉ bị mắc mưa trong thành phố. Trông cô ấy rất tươi tỉnh rạng rỡ, như thể chưa từng đi xuyên qua khu rừng rậm rạp, chưa từng tới hoang đảo này, chưa từng trải qua cuộc sống ngoài thiên nhiên ăn sương nằm gió mấy ngày qua.

Thế là thế nào?

Tôi ngờ vực đứng thẳng người dậy, cảnh tượng trước mắt càng lúc càng tối tăm, cảm giác mệt mỏi lạ lùng hoàn toàn đánh gục tôi.

Hơi thở của tôi ngày càng nặng nề, đôi chân ngày càng nặng trĩu, hai vai như bị thứ gì đó nặng mấy tấn đè lên, tôi gần như

không thể đứng thẳng lên được nữa.

Tôi sẽ ngã cắm đầu xuống đất mất.

Đó là ý nghĩ cuối cùng của tôi trước khi mất đi ý thức.

“Đỡ hơn chưa?” Một giọng nói xa xăm kéo tôi ra khỏi bóng tối.

Tôi từ từ mở mắt, thấy Trương Lam ở trước mặt mình.

“Anh hôn mê mấy ngày rồi đấy.” Cô ấy nói.

Trước mắt dần trở nên rõ ràng, tôi thấy sau lưng cô ấy là một màu trắng sạch sẽ.

Đây là đâu? Thiên đường ư?

“Đây là... đâu?” Tôi cảm thấy khát khô cả cổ.

“Bệnh viện.”

“Bệnh viện? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Anh ngất xỉu.”

“Ngất xỉu?”

“Đúng vậy, đang đi tự dưng anh ngất xỉu.”

“Ngất xỉu... anh... mơ một giấc mơ đáng sợ... thuyền của anh mất rồi...”

“Thuyền?” Cô ấy ngẩn ra, sau đó nhìn chằm chằm vào mắt tôi và hỏi: “Thuyền đâu rồi?” Căn phòng đột nhiên rung chuyển dữ dội như đang xảy ra động đất mạnh. Tiếp đó, sóng lớn rợp trời tràn vào cửa sổ, nhấn chìm cả căn phòng trong nháy mắt, những bọt sóng trắng lênh bênh, va đập vào nhau, tràn về phía tôi...

“Chu Khởi Dương! Tỉnh lại đi! Chu Khởi Dương!” Một cơn rung lắc dữ dội đánh thức tôi dậy.

Tôi từ từ mở mắt ra, nhìn thấy Trương Lam. Cô ấy đang nắm hai vai tôi, lay người tôi thật mạnh. Nước mưa lạnh ngắt không ngừng đập vào mặt tôi.

“Dừng, dừng tay...” Tôi vùng vẫy muốn ngăn cô ấy lại.

“Cuối cùng anh cũng tỉnh rồi... anh sao thế... anh...”

Tôi không nghe rõ cô ấy đang nói gì, chỉ nhìn thấy miệng cô ấy cử động. Nhưng dáng vẻ Trương Lam không giống như tôi thấy trước khi ngất.

Tóc tai cô ấy rối bù, quần áo cũng rách tơi tả, hai ống tay áo nhìn chẳng khác gì đồng vải vụn. Qua kẽ hở của những mảnh vải vụn, tôi thấy cánh tay cô ấy có không ít vết cào xước.

Những gì tôi thấy trước đó là sao vậy? Ảo giác hay hoa mắt?

Trương Lam cúi xuống hỏi từng từ: “Thuyền đâu rồi?”

“Thuyền?” Tôi nghi hoặc nhìn cô ấy, sau đó mới nhớ ra chuyện chiếc thuyền: “Không biết, vừa rồi anh tìm mãi mà chẳng thấy.”

“Không thể nào, em giấu thuyền ở đây mà!” Nói rồi cô ấy đứng dậy vút tôi lại, đi qua đi lại dọc bờ biển tìm kiếm như phát điên, chốc chốc dùng tay chắn mưa trước trán, thay đổi góc độ nhìn thật kỹ về phía biển.

Lúc này tôi đã hoàn toàn tỉnh táo, cố gắng gượng bò dậy: “Anh đã tìm một vòng rồi, không có thật.”

Khoảng cách quá xa, cô ấy không nghe thấy. Giọng tôi chìm chìm trong tiếng sóng biển và tiếng mưa rơi. Một lúc sau, cô ấy ủ rũ quay lại cạnh tôi: “Mất thuyền rồi...”

“Hay bị gió thổi đi?”

“Không thể nào, em buộc rất chặt, còn dùng dây thừng quấn một vòng quanh tảng đá, mà thuyền kẹt giữa hai tảng đá, sóng biển có đánh ngang cũng không đẩy nó đi được.”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng nhị gì hết!”

Tôi bắt lực nhìn cô ấy: “Giờ làm thế nào?”

Trương Lam dờ dẩn nhìn mặt đất một lúc, giơ tay lau nước mưa trên mặt rồi hỏi tôi: “Anh đến đây làm gì?”

Tôi thở dài, kể đứt quãng một lượt tất cả mọi chuyện đã xảy ra sau khi cô ấy đuổi theo Trương Chiêu Huy.

Lần này cô ấy không ngắt lời tôi mà kiên nhẫn đợi tôi nói xong mới bắt đầu hỏi. “Nói vậy Hoàng Hải chết rồi à?”

“Đúng.” Tôi gật đầu.

“Vậy anh nhìn thấy cuốn sách đó rồi?”

“Đúng.”

“*Sách Khải Huyền Hắc Ám* trông thế nào?”

Tôi miêu tả đại khái, nghe xong, cô ấy gật gật đầu như đang suy nghĩ điều gì, rồi càng nghĩ cô ấy càng ngẩn người ra.

“Nội dung bên trong anh không đọc được chữ nào à?”

“Không.”

“Dương Phàm cũng không nói gì à? Hoặc đếm gì đó?”

“Không, cậu ta chỉ hỏi tại sao trong sách không có gì hết.”

“Vấn đề chính là ở đây, kỳ lạ...” Cô ấy nhăn tít mày lại, hình như đang suy nghĩ điều gì.

“Sao thế?”

“Nếu em nhớ không nhầm, trong *Sách Khải Huyền Hắc Ám* lẽ ra phải có rất nhiều trang đã bị dùng rồi, những trang sách đó viết kín tên những người từng chết vì cuốn sách này... nên... có chút bất thường.”

“Ý em... cuốn sách đó là giả?”

“Em không biết, chưa ai từng nhìn thấy cuốn sách thật... Em phải xem qua mới biết được.”

“Vẫn trong tay Dương Phàm.” Nói đến đây tôi lại nhớ tới vẻ mặt Dương Phàm lúc rời khỏi nhà thờ, vẻ mặt tà ác và ngông cuồng, giống hệt Hoàng Hải và Mã Tiểu Điền.

“Ừ... Anh nói anh tới đây cùng Trương Chiêu Huy, cô ta đâu?”

Tôi nhìn quanh, không thấy đâu hết. Đá ở đây trông đều giống nhau nên tôi cũng không nhớ rõ mình đặt cô ta ở gần tảng đá nào: “Cô ta bị sốt cao, lúc anh đi tìm thuyền đã đặt cô ta ở gần một tảng đá nào đó...”

“Anh đứng dậy được rồi đúng không?” Nói đoạn Trương Lam đưa tay cho tôi.

Chúng tôi tìm khắp bãi biển, thậm chí còn kiểm tra cả cái hang chúng tôi từng trú chân cũng không tìm được Trương Chiêu Huy.

“Anh chắc chắn anh tới đây cùng cô ta chứ?” Trương Lam ngừng tìm kiếm, quay lại ngờ vực nhìn tôi.

Lúc này mồ hôi túa ra trên trán tôi nhanh chóng bị nước mưa xối đi, nhưng cảm giác bất an thì vẫn còn đó.

“Ở ngay đây...” Tôi chỉ bừa một tảng đá.

Cô ấy không nhìn theo hướng tay tôi chỉ mà nhìn tôi: “Trương Chiêu Huy thực sự sốt cao đến mức ngất xỉu à?”

“Thật mà, anh chắc chắn!” Tôi biết cô ấy đang nghi ngờ điều gì nên bỗng có chút hoảng loạn. “Anh đặt cô ta ở đó rồi đi tìm thuyền cho tới khi nhìn thấy em đến...”

“Anh nói là anh nhìn thấy em tới? Anh nhìn thấy à?”

Tôi ngần ra: “Không phải em đứng đó hỏi anh thuyền đâu rồi à? Lúc anh vừa từ dưới biển lên ấy.”

“Chu Khởi Dương, lúc em quay lại nhà thờ, ở đó không còn ai nữa, em chẳng biết đã xảy ra chuyện gì nên không dám ở lại. Em gần như đã tìm một vòng khắp đảo mà vẫn không thấy anh. Sau đó em muốn xác nhận thuyền có an toàn không nên đến kiểm tra, bất ngờ phát hiện anh nằm ở đây. Lúc đó anh đã rơi vào trạng thái hôn mê rồi, em gọi cả nửa ngày anh mới tỉnh... Anh vẫn ổn chứ?” Cô ấy cố tình nói thật chậm, vẻ mặt đầy quan tâm, đó là sự quan tâm đối với một người không bình thường.

“Lúc em nhìn thấy anh, anh đã ngất xỉu trên bãi biển rồi á?” Ký ức của tôi hoàn toàn hỗn loạn, những mảnh vụn hỗn loạn xệt qua đầu tôi. Tôi phát hiện mình hoàn toàn không thể xác định những mảnh vụn ký ức nào đã thực sự xảy ra, những mảnh vụn ký ức nào chỉ là cảnh tượng trong mơ, chúng hoàn toàn lẫn vào nhau.

Lẽ nào tinh thần tôi có vấn đề, hay tôi mất trí nhớ?

Rốt cuộc là sao? Đây là giấc mơ thật sao?

Hoặc tôi điên rồi?

“Đi thôi, đừng dầm mưa ở đây nữa, vào rừng vẫn hơn là ở đây.” Trương Lam run rẩy ôm hai vai, nhìn tôi.

Tôi mơ màng gật đầu, theo cô ấy đi về phía nhà thờ.

Trước khi vào rừng, tôi quay lại nhìn bờ biển, không thuyền, không người, không gì cả, chỉ có nước biển lạnh lẽo và những bãi đá ngầm lớn màu xám đen. Lẽ nào Trương Chiêu Huy giả vờ sốt cao hôn mê, sau đó nhân lúc tôi không chú ý tự mình lái thuyền bỏ đi? Hay tôi hoàn toàn không đưa cô ta tới đây mà chỉ chạy một mình? Nhưng thuyền đâu rồi? Trương Lam đang nói dối hay vì lý do nào khác? Rốt cuộc ký ức của tôi có vấn đề gì vậy?

Tôi buộc phải thừa nhận, tất cả những chuyện xảy ra mấy ngày qua đều rất kỳ lạ, như thể một giấc mơ. Một cơn ác mộng không thể tỉnh lại.

Tôi thất thủ theo sau Trương Lam như mất hết hồn vía, ra sức tìm kiếm từng mảnh vỡ trong ký ức, cố gắng ghép chúng lại với nhau. Nhưng dù tôi cố gắng thế nào, luôn có những thứ chẳng thể chắc chắn liên tục được thêm vào, khiến ký ức tôi ghép ra giống chiếc áo đầy mảnh vá, nhìn là biết có những mảnh vá không cùng loại vải, thậm chí đến màu sắc cũng chẳng khớp. Tôi vừa sợ hãi hoảng loạn vừa sốt ruột bất an, ký ức của tôi giờ giống như một giấc ngủ bị ảnh hưởng vì phải tiếp nhận quá nhiều quấy nhiễu từ thế giới bên ngoài, trong mơ tràn ngập những cảnh tượng kỳ lạ, những cú ngắt quãng lộn xộn, không một quy luật, chỉ có hoang mang và hỗn loạn.

Chúng tôi một trước một sau đi trong im lặng, đôi bên không ai nói câu nào. Có lẽ Trương Lam không muốn làm tôi kích động, nhưng tôi cảm nhận được cô ấy đang nghi ngờ Trương Chiêu Huy đã lái thuyền bỏ đi nhân lúc tôi ngất xỉu. Nếu như vậy thật, muốn rời khỏi đây, e rằng tôi phải đối mặt với Dương Phàm, trong tay cậu ta có linh kiện nào đó của chiếc thuyền còn lại.

Thật tồi tệ!

Đúng lúc này, một vật thể trông như bóng người lọt vào tầm mắt tôi, tôi hờ hững quay đầu lại nhìn, trông thấy La Chiêm.

“Ông ta” đứng cách tôi chưa đến mười mét về bên phải.

Đó là La Chiêm đã chết, điều này hoàn toàn chẳng cần xác nhận lại! Làn da xám ngoét không chút sức sống, cái lỗ to đùng đầy máu ở thắt lưng ông ta đều chứng tỏ đây tuyệt đối không phải người sống!

Hơn nữa “ông ta” không đeo kính, kính của ông ta đã bị “quên” trên bức tường đất nơi ông ta chết - tôi đã nhìn thấy nó đầu tiên.

Tôi dừng bước, kinh hãi trợn trừng mắt, trong đầu liên tục lặp đi lặp lại một câu: Có lẽ đây đúng là một giấc mơ!

Chạng vạng

Sau khi quay lại nhà thờ, tôi và Trương Lam phát hiện đồng lửa bắt đầu yếu dần. Nhưng chúng tôi không thể tìm được bất cứ chất đốt nào nữa, đành bó tay hết cách ngồi cạnh đồng lửa sắp tắt, nhìn nó càng lúc càng nhỏ dần.

Chắc là Trương Lam đã mệt lử, cô ấy ngồi sát đồng lửa, co người lại ngủ ngay gần như trong tích tắc. Còn tôi vẫn đang run lên cầm cập, mãi không dám nhắm mắt lại, sợ hãi bất an nhìn chằm chằm ra ngoài cửa, chỉ sợ La Chiêm sống lại sẽ loạn choạng bước vào.

Nhưng chỉ có tôi nhìn thấy “ông ta”, Trương Lam không nhìn thấy.

Sau khi nhìn rõ đó là La Chiêm chết đi sống lại, tôi hoảng sợ đứng yên tại chỗ không dám động đậy, cứ như bị đóng đinh xuống đất.

“Anh làm sao thế?” Trương Lam dừng bước ngo ngác nhìn tôi, hoàn toàn chẳng hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“Bên trái, nhìn thấy không?”

Cô ấy liếc mắt về hướng tôi nói, hỏi: “Gì cơ?”

“La Chiêm... ở bên đó, em không thấy à?” Vừa nói tôi vừa kinh hoàng phát hiện La Chiêm đang nhìn tôi chăm chăm, đôi mắt “ông ta” đã bắt đầu hoại tử giác mạc, không thể phân biệt rõ lòng trắng và đồng tử, nhưng tôi vẫn biết “ông ta” đang nhìn mình. Tay chân tôi trở nên lạnh ngắt trong nháy mắt.

“La Chiêm?” Trương Lam trợn mắt. “Ông ta chết rồi mà?”

“Em không nhìn thấy thật à?” Giọng tôi run rẩy.

Cô ấy không trả lời mà bước tới trước mặt tôi, sờ trán tôi, giơ một ngón tay ra trước mắt tôi, từ từ di chuyển sang hai bên: “Nhìn ngón tay em này.”

ran mm

Tôi làm theo.

“Trông anh... vẫn ổn, anh bị làm sao vậy?”

“Em không thấy thật sao?” Tôi căng thẳng liếc thêm cái nữa, thật trăm phần trăm, đó đúng là xác La Chiêm. Chỉ có điều bây giờ nó còn sống, đang nhìn theo nhất cử nhất động của chúng tôi.

Trương Lam quay mặt tôi lại, nói từng câu từng chữ với tôi: “Nhìn em này, em là thật, hòn đảo này là thật, rừng cây là thật, ngoài ra tất cả mọi thứ anh nhìn thấy đều không phải là thật. La Chiêm chết rồi, anh nhớ đấy, La Chiêm đã chết ba ngày trước rồi! Nhớ chưa?”

Tôi lau mồ hôi lạnh và nước mưa rớt trên trán, áp úng nhắc lại lời cô ấy: “Đúng, đúng thế, La Chiêm, La Chiêm chết rồi... Thứ anh nhìn thấy không phải là, là thật, anh nhớ rồi.”

“Đúng, đúng là như vậy.” Nói xong cô ấy kéo tay tôi tiếp tục đi về phía trước. Tôi cố hết sức kiềm chế sự run rẩy, cứng đờ bước về phía trước, cố gắng không nhìn sang bên phải.

Nhưng đuôi mắt nói với tôi: La Chiêm đã sống lại đang chuyển động cơ thể theo bước đi của tôi, “ông ta” luôn nhìn tôi chăm chăm.

Mãi cho đến khi chúng tôi biến mất khỏi tầm mắt của đối phương.

Giờ nhớ lại đôi mắt đục ngầu đó, tôi vẫn cảm thấy sự ớn lạnh dữ dội bao trùm mình, nỗi sợ hãi cắm sâu vào khe hở giữa những đốt xương trên người tôi. Tôi co rúm hai vai, ôm lấy cánh tay mình, mắt nhìn chăm chăm ra ngoài cửa. Mãi đến khi sắc trời tối dần, mưa nhỏ đi, mắt tôi đã cay xè, tôi vẫn không dám nhìn đi chỗ khác.

Tôi cảm thấy sợ hãi, dù đó là ảo giác.

Đúng lúc này hình như có thứ gì phát ra tiếng động, ở một góc ngay trong chính điện.

Tôi cố gắng tìm kiếm từng góc tối trong sợ hãi, dây thần kinh vốn đã vô cùng yếu ớt căng thẳng đến mức sắp đứt gãy.

Cuối cùng, ở cửa căn phòng nhỏ nơi từng để xác Lý Giang, tôi nhìn thấy Dương Phàm ngồi tựa khung cửa.

Trong bóng tối tôi nhìn không rõ vẻ mặt cậu ta, hình như cậu ta vẫn luôn ở đó, chỉ có điều tôi không phát hiện ra.

“Sao chú lại quay lại?” Giọng nói non nớt của cậu ta vọng tới, nghe lạnh như băng.

“Chú...” Nhất thời tôi không biết nên nói gì.

“Trương Chiêu Huy đâu?”

“Không biết, chú ngất xỉu trên bãi biển, lúc tỉnh lại cô ta đã biến mất rồi.”

“Chú bịa chuyện không hay tí nào.”

“Chú nói thật.” Tôi bắt đầu dần trở lại bình thường.

“Chú giết cô ta rồi phải không?”

“Chú không giết cô ta.”

Dương Phàm cười: “Thôi được, chú là người lương thiện... Chú Chu, giờ trời vẫn chưa tối, đừng vội, vẫn chưa đến đêm Chúa chọn. Đợi trời tối chúng ta đo sức đi.” Giọng nói của cậu ta tuy có vẻ mong mỏi sốt ruột, nhưng lại hết sức điềm tĩnh.

“Dương Phàm, cháu không biết *Sách Khải Huyền Hắc Ám* là như thế nào đâu.”

“Hả? Vậy chú nói thử xem? Tôi cảm thấy tôi biết không ít.”

“Rất nhiều chuyện Trần Bình kể chiều hôm đó là nói dối, trước khi chết anh ta mới nói thật, nhưng chú không kể cho cháu và Lý Vĩ Húc...”

“Thôi đi!” Cậu ta ngắt lời tôi. “Chú lại đang bịa chuyện nữa rồi.”

“Thật đấy, cháu có thể không tin lời chú, nhưng trước khi trời tối, trước khi cháu ra tay, hãy nghe chú nói hết đã.”

Dương Phàm im lặng một lúc như thể đang nghiêm túc cân nhắc: “Ừm... được thôi, chú nói đi.”

“Thực ra, cái đêm Trần Bình chết, anh ta nói với chú rất nhiều chuyện, nhưng hôm sau chú không kể cho cháu và Lý Vĩ Húc vì chú chẳng biết hai người là bạn hay thù...”

“Tôi đã bảo mà. Chú không phải người lương thiện như mình tưởng đâu, từ chuyện chú giấu giếm thông tin là đã thấy rồi.” Ngữ khí cậu ta đột nhiên trở nên trưởng thành, chín chắn. Nếu không phải giọng nói vẫn thế, tôi còn tưởng rằng cậu ta không phải Dương Phàm.

“Không như cháu nghĩ đâu, lúc đó chú chỉ không muốn nói quá nhiều, nhất là trước khi làm rõ động cơ của hai người.” Tôi chẳng hề tức giận, dù sao cậu ta cũng chỉ là trẻ con, một đứa trẻ đã trở nên điên cuồng.

“Thôi được, vậy chú nói đi, cuốn sách này rốt cuộc là thế nào?”

“Đêm Chúa chọn cứ bảy năm một lần, vào đêm của ngày chính giữa năm, tức là đêm mừng 2 tháng 7 đến trước khi mặt trời ngày mừng 3 tháng 7 mọc. Trong bảy năm đó, phải có một nghìn người chết vì cuốn sách này, sau đó khi đêm Chúa chọn tới, người nắm giữ cuốn sách này in dấu tay dính máu lên một trang nào đó trong cuốn sách, vậy mới có thể trở thành người được Chúa chọn.”

“Hả?” Có thể thấy cậu ta rất có hứng thú với chuyện này: “Nếu không đủ một nghìn người thì sao?”

“Vậy thì đêm Chúa chọn đó coi như bỏ đi, chờ đến đêm Chúa chọn kế tiếp.”

“Hóa ra là vậy, nhưng làm sao để biết được đã có bao nhiêu người chết?”

“Chú không biết, nghe nói trong cuốn sách có ghi chép.”

“Không có, tôi xem rồi, cuốn sách này hoàn toàn trống trơn, chẳng có gì cả.”

“Vậy thì chú không biết.” Tôi cảm thấy Dương Phàm không hề tin lời tôi nói, thực tế tôi cũng chẳng mong chờ cậu ta tin mình.

“Chú kể nghe thì cũng khá hợp lý đấy, nhưng có một lỗ hổng chứng minh chú đang bịa chuyện.” Quả nhiên cậu ta không hề tin lời tôi.

“Nếu bịa chuyện thì cũng không phải chú bịa, chú chỉ kể cháu biết những gì mình nghe được thôi.”

“Ừm... được thôi, không phải chú bịa. Nhưng cứ để tôi vạch trần nhé. Nếu thực sự cần hiến tế một nghìn người, mà lại không có cách tính toán rõ ràng, vậy chỉ có thể đếm vào đêm chúa chọn rồi? Chúng ta tính thử nhé, Trần Bình nói thập tự chinh lần thứ tư đúng không? Vậy nghĩa là từ năm 1203 sau Công nguyên đến nay, tức là năm 2008, tính ra đã... ừm... đã 805 năm rồi đúng không? Nếu chia cho 7... trừ đi lần này, đã có 114 lần đêm Chúa chọn xảy ra... đúng không? Chú Chu, tôi không tính sai chứ?”

“Rốt cuộc cháu muốn nói gì?”

“114 lần Chúa chọn chưa chắc lần nào cũng thành công, chắc chắn có lần không hiến tế đủ một nghìn người. Theo cách nói của chú, mỗi chu kỳ có bao nhiêu người bị hiến tế ta không biết được. Giả sử, vào đêm Chúa chọn, người nắm giữ cuốn sách không biết đã đủ số người chết hay chưa, liệu người này có ôm tâm lý cầu may mà vẫn thử không? Tôi nghĩ chắc chắn là có. Chúng ta lại nói đến vấn đề cuốn sách trống không. Cuốn sách

này trống không, nên giả định trước nhé, giả định là sau khi người được Chúa chọn thành công in dấu tay lên, dấu tay tự động biến mất, vậy khi chưa đạt được điều kiện mà vẫn in dấu tay lên thì sao? Cũng biến mất à? Tôi nghĩ là không. Nhưng đến giờ, cuốn sách này vẫn trống trơn, chẳng hề có bất cứ dấu vết nào của người thất bại để lại.”

“Có thể người thất bại không in được dấu tay mình lên thì sao?” Tôi chẳng còn tâm tư nào mà kiểm tra xem cậu ta tính toán có chính xác hay không, tôi chỉ lo lắng không bao lâu nữa đồng lửa sẽ tắt. Giờ chỉ còn ba, bốn que củi cuối cùng vẫn cháy, những que củi khác đã hóa thành tro từ lâu.

Sau đó tôi sẽ phải đối diện với bóng tối.

“Không đâu, tôi thử rồi, cuốn sách này đã in mấy cái dấu tay của tôi, nhưng hình như chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Phí công tôi chạy đến chỗ cái xác của Hoàng Hải.”

“Cháu... thực sự đã dùng máu tim của Hoàng Hải...”

“Hề hề, đúng vậy, giờ nghĩ lại vẫn thấy hơi kinh tởm. Nhưng đúng là không có tác dụng gì. Nên tôi vẫn phải kiên nhẫn đợi đến khi trời tối, dùng máu tim ấm nóng của một ai đó làm mực đóng dấu mới được, giống như Trần Bình nói.”

“Cho nên cháu quay lại đây.”

“Ừ, tôi quay lại đợi chú, vì tôi biết chú sẽ quay lại. Bên ngoài mưa thế, mà mưa không hề nhỏ, trên hòn đảo này chẳng còn nơi nào khác có thể tránh mưa ngoài nơi này. Chú không có nơi nào để đi, phải quay lại đây thôi. Nhưng tôi rất bất ngờ là Trương Chiêu Huy không quay lại đây. Có vẻ cô ta không tự chết giữa đường thì cũng là bị chú... hề hề...” Tiếng cười của Dương Phàm đầy tà ác.

“Chú không giết cô ta.”

“Thôi được, chú không giết cô ta, cô ta mất tích. Nếu vậy coi như vận mệnh an bài cho chúng ta độ sức một lần.”

“Chú đã bảo rồi, làm vậy cũng vô dụng thôi, muốn trở thành người được Chúa chọn cần hiến tế một nghìn người.”

“Thôi đi.” Cậu ta sốt ruột xua xua tay trong bóng tối. Chính điện càn lúc càn tối, tôi sắp không nhìn rõ chỗ cậu ta ngồi nữa rồi. “Chú đừng đem mấy lời nói dối mà đến chính bản thân chú cũng không tin ra lừa tôi nữa.”

“Tùy cháu...” Tôi thở dài. “Cháu có thể không tin, nhưng chú vẫn muốn cho cháu biết mọi chuyện. Trước khi chúng ta lên đảo, Trần Bình đã biết còn thiếu mấy người rồi. Chính xác là mười người. Hoàng Hải cũng biết điều này. Trước mắt số người vừa đủ. Nên sau khi chú tới đây, bọn Hoàng Hải bắt đầu giết người trắng trợn, còn lập kế hoạch mà Trương Chiêu Huy đã kể nữa, tuy họ không thành công...”

“Thôi, tôi thực sự không muốn nghe nữa, chú có nói đi nói lại thì cũng chỉ dùng toàn lời của những kẻ đã chết để chứng minh thôi...”

Lúc này tôi chợt nhớ ra cậu ta cũng có thể nhìn thấy xác chết sống lại, cậu ta đã nhìn thấy La Chiêm, thế là tôi hỏi: “Cháu thực sự nhìn thấy La Chiêm sống lại à?”

Dương Phàm im lặng một lúc mới lên tiếng, trong giọng nói không còn khẩu khí ngang tàng, ngông cuồng nữa: “Tôi đã nhìn thấy... tôi biết chú nghĩ tôi điên, nhưng chú đừng quên, Trương Chiêu Huy cũng thấy!” Cậu ta vẫn có vẻ thù địch đầy bệnh hoạn.

“Nói thật, chú không biết cháu có điên không, vì chú cũng trông thấy.”

Giữa chúng tôi chợt xuất hiện một khoảng im lặng dài, khiến cả chính điện càng có vẻ âm u hơn, không chỉ vì ánh sáng càng lúc càng tối.

“Chú...” Giọng cậu ta hơi run rẩy. “Chú nhìn thấy hình dáng ông ta thế nào?”

“Chính là hình dáng lúc ông ta chết...”

“Mắt... đục ngầu à? Cặp mắt đó đến giờ nhắm mắt lại tôi vẫn hình dung ra...”

“Đúng vậy...” Nói tới đây tôi nhìn sang Trương Lam vẫn đang say ngủ, cảm thấy hơi kỳ lạ. Tại sao cô ấy không nhìn thấy? Tuy Trương Chiêu Huy cũng không nhìn thấy La Chiêm, nhưng cô

ấy nhìn thấy xác Trần Bình và Lý Hiểu Lượng, ý tôi là xác sống. Lẽ nào ba chúng tôi đều có vấn đề về tinh thần, xuất hiện ảo giác, chỉ Trương Lam là bình thường?

Không đúng, chắc chắn có nguyên nhân khác!

“Tôi nghĩ người có thể nhìn thấy người chết sống lại mới có tư cách trở thành người được Chúa chọn.” Dương Phàm cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

Tôi nhìn góc tối nơi cậu ta đang ngồi, không nói gì.

“Tuy tôi không rõ chuyện này như thế nào, nhưng tôi cho rằng đây là một khả thi. Đáng tiếc chú Lý mập chết rồi, nếu không chắc chú ấy sẽ cho chúng ta biết nhiều hơn. Chuyện người chết sống lại tuy rất đáng sợ, nhưng càng khiến tôi tin vào những truyền thuyết về cuốn sách hơn.”

“Ý cháu là...?”

“Chú Chu, có thể chúng ta tới đây không phải vì ngẫu nhiên, mà do số phận an bài. Giờ chú đối mặt với tôi cũng chẳng phải ngẫu nhiên, mà là số mệnh. Chú tin không?”

“Chú không biết, nhưng chú không muốn chết.” Tôi tỏ rõ thái độ.

“Chỉ thế thôi à?”

“Đúng vậy.” Tôi gật đầu. “Chỉ thế thôi.”

“Rất tốt, vậy thì, để tôi nghĩ xem khi nào bắt đầu.”

Chính điện bốn bề thốc gió, hắt mưa này rơi vào im lìm chết chóc, chỉ có đồng lửa như giã giũa trước lúc chết là thỉnh thoảng phát ra những tiếng nổ lép bép yếu ớt, cả tiếng mưa bên ngoài nữa.

Không biết bắt đầu từ lúc nào mưa lớn dần trở thành mưa nhỏ rả rích.

Chúng tôi đều đang chờ đợi.

Dương Phàm đợi thời cơ, còn tôi đợi cậu ta.

Chẳng biết bao lâu đã trôi qua, tôi nghe thấy tiếng động trong cái góc tôi không nhìn thấy đó, chắc Dương Phàm đứng

dậy rồi.

“Chú Chu, chú biết sau lần đầu tiên giết người sẽ có phản ứng gì không?”

Tôi suy nghĩ rồi nói: “Không biết.”

“Nôn ói.”

“Nôn ói?”

“Đúng vậy, giết người xong phản ứng đầu tiên là nôn ói.”

“Tại sao?”

“Vì xác chết của đồng loại nghĩa là có nguy hiểm. Nên khi con người nhìn thấy xác chết của đồng loại sẽ nảy sinh cảm giác căm ghét, buồn nôn, do sự tổng hợp của hoảng sợ và cảm giác nguy hiểm gây ra. Sau đó con người sẽ lựa chọn bỏ chạy để tránh nguy hiểm tiềm tàng. Nhưng nếu người tạo ra cái xác đó là chính bản thân mình, phản ứng tâm lý của người bình thường là căm ghét hành vi của mình, tiếp đó chuyển sang căm ghét bản thân...”

“Nên sẽ nôn ói?”

“Đúng vậy.”

“Cháu muốn nói gì?”

“La Chiêm do chú giết phải không?”

“Cái gì?”

“Tôi vẫn nhớ sáng hôm đó chú đã nôn thốc nôn tháo, chú nói chú nhìn thấy xác La Chiêm. Tôi nghĩ không phải do chú yếu đuối đâu, mà là chú đang căm ghét chính mình.” Cậu ta đã bước tới nơi tôi có thể nhìn thấy rõ cậu ta, rồi đứng lại.

“La Chiêm không phải do chú giết.” Tôi cũng từ từ đứng dậy, mò ra sau lưng, con dao găm dài của Mã Tiểu Điền đã được tôi tìm thấy sau khi giết chết Hoàng Hải, tôi luôn mang nó theo người.

Dương Phàm cười cười, vẻ mặt không hề giống một đứa trẻ chưa tròn hai mươi mà giống một sát thủ lão luyện hơn: “Được thôi, nếu chú có thể giết được tôi, vậy thì trước khi tôi chết, hãy cho tôi biết tất cả chân tướng sự việc!”

“Chú sẽ không giết cháu, vẫn còn lựa chọn thứ ba.”

“Cái gì?” Cậu ta tháo ba lô của mình xuống, rút con dao găm dài của Hoàng Hải và con dao găm nhỏ cậu ta mang tới đây ngay từ đầu ra, sau đó vút ba lô sang một bên, hai tay cầm hai món vũ khí.

Tôi bất an liềm liềm môi, nói với cậu ta: “Chú sẽ chế ngự cháu, nhưng không giết cháu.”

“Ha ha! Thú vị thật! Được thôi, *Sách Khải Huyền Hắc Ám* ở trong ba lô.” Nói rồi cậu ta chỉ chỉ cái ba lô vút dưới đất. “Chú thắng thì chú lấy, tôi dám chơi dám chịu. Nếu chú thua thì cũng đừng trách tôi không khách khí.”

Tôi không đáp lời cậu ta mà liếc nhìn Trương Lam vẫn đang say ngủ cạnh đồng lửa. Sao cô ấy ngủ say thế nhỉ? Cô ấy chưa bao giờ như vậy. Chẳng biết tại sao, tôi bỗng có suy nghĩ không thể quay lưng về phía đồng lửa, phải đề phòng Trương Lam.

Tôi bước ra xa đồng lửa một chút, lúc này ngoài nhìn chăm chăm tôi, Dương Phàm không hề động đậy, cứ như thể cậu ta chỉ là một cái bóng trong bóng tối.

“Là cháu ép chú.” Tôi rút con dao găm sau lưng ra.

Cậu ta thận trọng bước tới gần tôi: “Chú là đồ dối trá.”

Đúng lúc này, đồng lửa yếu ớt sau lưng tôi chợt nháy nhót vài cái rồi tắt ngúm, trước mắt tối om.

Tôi nghe thấy tiếng gió do động tác của Dương Phàm tạo ra.

Không còn lựa chọn nào khác, tôi lùi lại phía sau.

“Chú Chu, chú không nhìn thấy gì nữa rồi phải không?” Trong bóng tối, giọng nói của Dương Phàm đầy thách thức. Tôi phải làm thế nào đây?

Ra chỗ đồng lửa ư? Lửa đã tắt nhưng cũng không đến nỗi không còn tia sáng nào ngay lập tức, đến gần đồng lửa chắc có thể nhìn thấy động tác tấn công của cậu ta.

Không được, Trương Lam vẫn còn ở đó, không thể qua đó được.

Vậy cứ đánh nhau thế này cho đến khi mắt tôi quen dần với bóng tối ư? Không, đợi đến lúc đó chắc tôi đã bị Dương Phàm giết chết rồi!

Có lẽ vẫn còn lựa chọn khác.

Ngoài cửa.

Lúc này bên ngoài chắc sẽ sáng hơn chính điện tối tăm.

Tôi không kịp dùng tai nghe ngóng xem Dương Phàm đã bắt đầu đợt tấn công tiếp theo chưa, mà nghiêng đầu nhìn rõ phương hướng rồi quay người chạy về phía cửa nhỏ thông ra sân.

Tôi đoán không sai, bên ngoài tầm nhìn tốt hơn nhiều, ít nhất cũng không tới nỗi chẳng nhìn thấy bóng người. Tôi lao ra khỏi cửa, chạy tới chỗ đóng đồ nát ở chính giữa sân mới dừng lại, quay người chuẩn bị ứng phó với đòn tấn công của Dương Phàm. Nhưng điều khiến tôi giật mình là Dương Phàm cách tôi chưa đầy một mét.

Cậu ta lặng lẽ theo sát tôi, thậm chí tôi còn chẳng hề phát giác ra điều đó! Trong bóng tối lưỡi dao chém về phía tôi, tôi nghiêng người né tránh rồi nhảy ra rất xa.

“Động tác khá nhanh nhẹn, nhưng chú Chu à, hơi thở của chú đang trở nên nặng nề, nó sẽ khiến chú khó giữ được thăng bằng đấy, thậm chí còn làm tay chân chú run rẩy nữa cơ... Tiếp theo, khi hoóc-môn tuyến thượng thận đột ngột gia tăng trong máu mất đi, chú sẽ càng cảm thấy mệt mỏi rồi.” Lần này Dương Phàm không đuổi theo tôi mà bình tĩnh đứng yên tại chỗ nhìn hai lưỡi dao trong tay. Cậu ta nói đúng, tôi đang thở dốc.

“Dương Phàm, cháu...” Tôi cảm thấy hơi hoảng sợ, cậu bé trước mắt như hoàn toàn biến thành người khác, vẻ bền lẫm thẹn thùng trước kia đã biến mất.

“Chú biết không? Trong quá trình chiến đấu, bình tĩnh rất quan trọng, nếu tay run thì sẽ khiến độ chuẩn xác và thăng bằng của cơ thể bị lệch, rất có thể dẫn đến mất mạng đấy.”

“Cháu... rốt cuộc là ai?”

“Tôi từng là học sinh, những điều này tôi đọc được trong sách... Thôi được, tôi thừa nhận, chuyện tôi kể với chú chiều nay đều là sự thật, chỉ trừ một điều.”

“Điều gì?”

“Tôi giết bạn gái không phải từ năm ngoái mà là hai năm trước. Cảnh sát đã nghi ngờ tôi từ lâu, nên tôi phải bỏ trốn. Tính ra tôi đã phiêu bạt tròn một năm rồi... Tôi là tội phạm đang bị truy nã.” Cậu ta ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm tăm tối rồi thở dài: “Tôi không muốn tiếp tục sống như thế này nữa, nên bất kể *Sách Khải Huyền Hắc Ám* có thật hay không, tôi đều muốn thử. Đối với chú, dùng cuốn sách đó thay đổi vận mệnh của mình là để sống tốt hơn, còn tôi thì khác, có nó tôi mới sống tiếp như một con người được.” Nói xong cậu ta tháo cặp kính gọng đen bản rộng của mình xuống, lạnh lùng vứt sang một bên.

“Cháu có thể ra đầu thú...”

“Nực cười!” Cậu ta nhìn chăm chăm vào mắt tôi, ngắt lời: “Chú vẫn chưa hiểu à? Tôi sắp không còn nơi nào để đi nữa rồi, tôi đã mất tất cả, nên tôi phải thay đổi vận mệnh của mình, lấy lại những thứ đó, bây giờ bắt đầu.”

Nói rồi cậu ta lao tới.

Khi Dương Phàm lao về phía tôi, tôi chợt nhận ra tuy cậu ta không có vẻ mặt hung ác, sự trắng trợn ngông cuồng, càng không giả dối khuyên tôi bỏ cuộc, nhưng cậu ta đáng sợ hơn Hoàng Hải và Mã Tiểu Điền nhiều. Cái đáng sợ của cậu ta chính là sự lạnh lùng, bình tĩnh. Trong mắt cậu ta, tôi không phải đồ chơi, không phải con cừ non chờ bị làm thịt, không phải vật tế bị đùa giỡn, cũng không phải con chuột đang chạy trốn, mà là chướng ngại, chướng ngại ngăn cậu ta quay lại cuộc sống bình thường. Nên cậu ta sẽ bất chấp tất cả để loại trừ chướng ngại là tôi. Cậu ta đã bước tới đường cùng rồi.

Trong tình thế này, tôi nghĩ mình không có cửa thắng.

Sau khi liên tiếp tránh được mấy cú chém, tôi tựa vào bức tường ẩm ướt lạnh lẽo nhưng chắc chắn.

Không còn đường lùi nữa.

Con dao găm dài của Dương Phàm đâm mạnh vào đầu tôi.

Tôi chỉ biết đỡ.

Nghe thấy tiếng kim loại va vào nhau, tôi biết mình đã chặn được đòn tấn công chết người, nhưng con dao găm nhỏ trong tay trái cậu ta lại đâm vào eo tôi.

Làm thế nào bây giờ?

“Nắm lấy cổ tay cậu ta!” Giọng nói sâu trong tôi mách bảo.

Tôi nắm lấy.

Chúng tôi ở vào thế giằng co.

Mặt Dương Phàm ở ngay trước mặt tôi, tôi có thể nhìn thấy cặp mắt lạnh lùng, đôi môi mím chặt của cậu ta, thậm chí còn nhìn thấy góc cạnh trên cái má đang siết chặt của cậu ta.

Mưa vẫn rơi rả rích, mưa chảy từ trên trán xuống mắt chúng tôi, nhưng tôi và cậu ta đều không chớp mắt.

Cậu bé yếu ớt trước mắt tôi khỏe kinh người, vẫn còn vô vàn sức mạnh đang không ngừng truyền ra từ cơ thể cậu ta.

Bao lâu rồi? Tôi không biết, nhưng tôi sắp không kiên trì được nữa rồi.

Đột nhiên, vẻ mặt Dương Phàm bỗng thay đổi, cậu ta liếc mắt sang bên cạnh rồi đột ngột từ bỏ cuộc áp chế sắp giành được chiến thắng, nhanh chóng nhảy sang bên cạnh, sững sờ nhìn sang trái, toàn thân căng thẳng cực điểm, vượt xa sức mạnh cậu ta sử dụng khi đối mặt với tôi.

Đã xảy ra chuyện gì vậy? Bên đó có gì?

Tôi quay đầu lại nhìn.

Có một người đứng ngay bên ngoài bức tường phía bên trái Dương Phàm, bên phải tôi.

Tôi không nhìn thấy rõ là ai, chỉ lơ mơ trông thấy bóng người đó đứng im bất động.

Tôi liếc nhìn Dương Phàm, cơ thể cậu ta đang căng cứng. Tôi phát hiện hai tay cậu ta không ngừng run rẩy.

“Không, không thể nào, đây là mơ phải không?” Giọng nói run rẩy của cậu ta chứng tỏ tôi không nhìn nhầm. Tôi quay lại cố gắng nhìn kỹ xem người đứng ngoài bức tường là ai, gương mặt đó... mấy giây sau tôi mới nhìn rõ, là Hoàng Hải.

Là Hoàng Hải bị Dương Phàm giết chết hôm nay!

Lẽ nào... lòng tơ của tôi lập tức dựng hết lên, cảm giác ớn lạnh thấu xương bắt đầu từ từ bò lên sống lưng.

“Rõ ràng tôi đã giết ông ta, chính mắt chú cũng nhìn thấy, đúng không?” Dương Phàm quay lại trân trân nhìn tôi, giọng nghe như đang khóc.

Tôi biết đứa trẻ trở trời đó quay lại rồi.

Dù sao cậu ta vẫn còn là một đứa trẻ.

Tôi định thần, lấy hết can đảm nhìn về phía Hoàng Hải lần nữa, ông ta vẫn đứng đó, bất động. Ông ta cũng sống lại rồi ư? Hay đây vẫn là ảo giác?

“Sao, sao lại có người giết không chết được? Ha ha! Đúng không, ha ha ha ha!” Dương Phàm đang cười: “Giấc mơ này thú vị quá! Chú tên Chu Khởi Dương đúng không? Tôi cảm thấy rất có thể nguyên mẫu của chú là thầy giáo của tôi.”

Tôi quay đầu lại, tuy Dương Phàm đang nhìn tôi cười hì hì, nhưng nước mắt lại không ngừng chảy ra.

Cậu ta đã hoàn toàn sụp đổ rồi.

“Thầy ơi, thầy nói làm thế này em có tỉnh lại được không?” Nói rồi cậu ta giơ con dao găm dài lên chỉ thẳng vào lồng ngực mình.

Tôi lau nước mưa trong mắt đi rồi áp ứng: “Chắc, chắc là không được đâu. Chỉ, chỉ có rơi từ trên cao xuống, mới, mới tỉnh lại... mơ đều thế...”

Cảnh tượng quái dị trước mắt cũng sắp khiến tôi phát điên rồi, một người chết sống lại đúng cách tôi không xa, còn cậu bé trước mắt thì cứ giơ dao găm chỉ thẳng vào ngực mình. Tuy mặt

cậu ta tươi cười nhưng những giọt nước mắt lại liên tục rơi xuống, giọng nói cũng nghẹn ngào: “Làm vậy sẽ tỉnh dậy chứ? Em muốn tỉnh dậy quá, em thử nhé?”

“Đừng, đừng thử, không tỉnh lại đâu...”

Cậu ta nhìn Hoàng Hải đứng bên ngoài bức tường, rút con dao găm ngăn đi, dùng cả hai tay nắm chuôi con dao găm dài, giơ cao lên rồi chỉ thẳng vào ngực mình: “Nhưng, thầy ơi, em sợ... bao giờ mới thoát khỏi cơn ác mộng này đây... thầy ơi...”

“Đừng, nhìn chú này, Dương Phàm, nhìn chú này!”

“Em không nên giết người, em sai rồi, nhưng lúc đó em thực sự quá tức giận, em không hề muốn giết cô ấy. Em chỉ nhất thời lỡ tay, em chỉ muốn hỏi kẻ đó rốt cuộc là ai, ai đã xúi giục cô ấy quấy rầy em ôn tập... Nhưng em thực sự không muốn giết cô ấy, em vẫn thích cô ấy... Thầy ơi, thật đấy!” Dương Phàm đã khóc không thành tiếng.

“Chú tin, chú tin cháu không muốn giết cô ấy.”

“Nhưng cô ấy chết cũng không tha cho em, thầy biết không? Đêm nào cô ấy cũng tới tìm em, cười giễu em, hù dọa em, còn bảo em đấy không phải giấc mơ, nói em sẽ không bao giờ thoát được... Có lúc cô ấy còn cố tình nhe răng với em... đó không phải răng con người! Rất nhiều xúc tua! Xúc tua có giác mút, móc nhọn và máu thò ra từ miệng cô ấy, quấn chặt lấy tay chân em, kéo vào miệng cô ấy! Thật đấy! Đó không phải răng con người... Em, em không thể cử động... dù có tỉnh lại em cũng không cử động được! Em biết đó là cô ấy... gần như mỗi đêm... nhưng rõ ràng em đã giết cô ấy rồi...”

Tôi hoảng hốt khi thấy cậu ta từ từ thọc dao găm vào ngực mình.

“Đừng ngăn cản, cứ để cậu ta chết. “ Giọng nói trong đầu tôi lên tiếng.

“Thầy ơi, chỉ cần em tỉnh lại là không sao đúng không? Em còn phải ôn thi nữa...” Nói rồi cậu ta đâm mạnh con dao vào người mình.

Chẳng kịp suy nghĩ, tôi lao lên nắm chặt cổ tay cậu ta. Giằng co mấy giây, Dương Phàm buông hai tay ra, đổ vật xuống chân tôi.

Tôi cúi xuống dìu cậu ta dậy, nghe thấy cậu ta không ngừng lẩm bẩm: “Sao vẫn chưa tỉnh? Giấc mơ này bao giờ mới kết thúc... Tôi lấy được rồi... Tôi nắm giữ được vận mệnh của mình... Tại sao giết không chết... tại sao... giết không chết...”

Tôi ngẩng lên nhìn ra ngoài bức tường, lần này tôi nhìn rõ rồi.

Trước ngực Hoàng Hải có một cái lỗ lớn máu me nhoe nhoét, thứ gì đó đang không ngừng chảy ra. Tôi chẳng nhìn rõ được là nước mưa hay máu.

Tín hiệu

Trương Lam buộc chặt nút dây thừng rồi kéo mạnh một cái, quay lại nói với tôi: “Buộc chặt rồi.”

Tôi đỡ dẫn nhìn cô ấy rồi lại nhìn Dương Phàm. Dương Phàm bị trói chặt dưới chân cô ấy, nhưng vẫn đang vừa cười vừa khóc lẩm bẩm: “Tại sao lại không chết? Tại sao giết không chết? Họ... rốt cuộc ai bảo em làm vậy? Tại sao...”

“Anh sao thế?” Cô ấy nhìn tôi, vẻ mặt lạ lùng.

“Không sao... em thực sự không nhìn thấy Hoàng Hải à?”

Cô ấy ngẩn ra rồi nói: “Anh đừng dọa em, từ nãy đến giờ anh toàn nói vậy, Hoàng Hải ở đâu?”

Tôi lặng lẽ chỉ cho cô ấy thấy.

Hoàng Hải, nói chính xác hơn là xác Hoàng Hải vẫn đang đứng bên ngoài bức tường thấp, gương mặt không chút biểu cảm, đỡ dẫn nhìn cái sân lầy lội, như thể đang trầm tư, nếu không có vết thương đáng sợ vẫn chảy máu ào ào trước ngực.

Trương Lam cẩn thận nhìn về phía đó, quay lại nhìn tôi đầy ngờ vực rồi bước tới bên cạnh bức tường thấp nhìn ra bên ngoài.

Cô ấy gần như mặt đối mặt với Hoàng Hải. Tôi kinh hoàng nhìn cảnh tượng khủng khiếp trước mặt.

“Chẳng có gì hết?” Cô ấy quay lại dùng ánh mắt kỳ quái bày tỏ sự nghi ngờ.

“Nhưng mà...”

“Được rồi.” Cô ấy nói như dỗ dành trẻ con: “Không sao rồi, đợi mọi chuyện kết thúc về ngủ một giấc là được.”

Tôi không giải thích gì thêm, lặng lẽ gật đầu.

“Đúng rồi, cuốn sách đâu?” Vẻ mặt Trương Lam có vẻ nôn nóng.

“Ở trong ba lô của cậu ta, ba lô ở trong chính điện...” Còn chưa đợi tôi nói hết câu, Trương Lam đã chạy vào trong, một lát sau cô ấy ôm cuốn sách dày cộp bước ra. “Cuối cùng... cuối cùng cũng lấy được rồi!”

Tôi không nén nổi tò mò, cũng tiến lại gần.

“Vào trong xem, nếu không mưa ướt mất... Còn cậu ta thì sao?” Trương Lam cất sách đi, chỉ Dương Phàm đang bị trói.

Cậu bé đáng thương nằm nghiêng dưới đất như một con cá bị vớt lên bờ, tay chân đều bị quai ba lô của Trương Lam trói chặt, đó là việc đầu tiên cô ấy làm sau khi ra đây. Dù tôi đã giải thích đi giải thích lại cậu bé suy sụp lắm rồi nhưng vẫn vô ích.

“Anh không biết.” Tôi thở dài.

“Chúng ta khiêng cậu ta vào trước đi, ở đây lại dầm mưa.”

Tôi quay lại nhìn, cái xác của Hoàng Hải vẫn đờ đẫn đứng ngoài bức tường, không hề động đậy.

Năm phút sau, chúng tôi kéo Dương Phàm quay lại chính điện. Ở đây, ngoài có thể tránh mưa ra, chẳng còn cái gì đáng lưu luyến nữa, nó lạnh lẽo, tối tăm, ẩm ướt.

“Nếu nhóm lửa được thì tốt biết mấy.” Trương Lam ôm vai ngồi co ro cạnh đồng tro tàn, ở đó vẫn còn lác đác vài đốm lửa chưa tắt hẳn. Những đốm lửa còn không lớn bằng đầu thuốc lá, mỗi lần ánh đèn pin quét qua, đốm lửa liền trở nên tăm tối, chỉ nhìn thấy ít khói.

“Ừ.” Tôi nhìn chăm chăm đốm lửa trong đồng tro tàn, thất thần.

“Dương Phàm bị sao vậy?” Cô ấy ôm lấy cơ thể, cọ sát hai cánh tay, sau đó mở ba lô Dương Phàm ra, lấy cuốn sách bìa da màu đen, đặt lên đầu gối rồi mở ra, dẫu dẫu môi về phía Dương Phàm vẫn đang lẩm bẩm gì đó.

Tôi kể hết đầu đuôi những chuyện vừa trải qua cho cô ấy nghe, trừ phần đối thoại, sau đó tôi hỏi: “Em thực sự không nghe thấy gì à? Vừa rồi tiếng động lớn lắm. Anh nhớ bình thường em không ngủ say thế.”

“Hả?” Cô ấy nhướn nhướn mày: “Ý anh là gì? Anh đang nói là vào giờ khắc then chốt em không giúp anh đây à?”

“Không phải, chỉ là...”

“Mấy hôm nay em mệt lử, lúc đầu chỉ định nhắm mắt một lúc, chẳng ngờ lại ngủ mất, chỉ thế thôi.” Về mặt cô ấy tỏ thái độ lạnh lùng, chứng tỏ cô ấy không hứng thú giải thích gì hết.

“Ờ...” Theo thói quen mọi khi, tôi không tiếp tục chủ đề có thể gây tranh cãi.

“Cuốn sách này... thật kỳ lạ...”

“Sao thế?” Lần này tôi không tới gần nữa mà đợi cô ấy nói với tôi.

“Anh nhìn này.” Trương Lam đưa đèn pin cho tôi, sau đó ngồi cạnh tôi, mở cuốn sách, chỉ cho tôi xem: “Trang sách đúng là giấy da dê, nhưng thế này thì sạch sẽ quá!”

“Có gì lạ đâu? Cuốn sách này rất quý, tất nhiên sẽ được bảo vệ cẩn thận rồi...”

“Không đúng, nếu *Sách Khải Huyền Hắc Ám* này thực sự xuất hiện lần đầu tiên vào giai đoạn thập tự chinh lần thứ tư, vậy ít nhất cũng hơn tám trăm năm rồi, niên đại nó ra đời chắc còn lâu hơn nữa, đúng không? Anh biết niên đại lâu đời nghĩa là gì không? Em nói rồi, đây là giấy da dê! Ẩm ướt, ôxy hóa, lật giở nhiều lần đều có thể dẫn đến rách, hỏng, mốc, nhưng trên cuốn sách này không hề có dấu vết gì cả, chỉ tự dưng sần rách ở góc trang sách. Em cảm thấy chỗ này như kiểu cố ý vậy.”

“Ý em cuốn sách này là giả?”

“Em không biết, nhưng đúng là rất kỳ lạ. Em đã xem kỹ rồi, các trang giấy da dê này đều mới, còn chưa từng được viết chữ lên.”

“Sao em biết?”

“Trên bề mặt không có vết cạo.”

“Tại sao phải có vết cạo?”

“Trong quá khứ da dê là một loại giấy viết rất quý, nên sau khi dùng xong sẽ được làm mới - cạo đi nét chữ cũ rồi sửa lại cho bằng phẳng để dùng tiếp, nhưng cuốn sách này đến một vết cạo cũng chẳng có. Không đúng chút nào.” Nói rồi cô ấy nhanh tay lật mở từng trang.

“Nếu là giả, những người này chết uống phí rồi... Nhưng tại sao Hoàng Hải và Trần Bình lại chắc chắn chuyện này như vậy?”

“Có thể vẫn chưa tìm thấy thật? Hoặc cuốn sách này vốn như thế?” Trương Lam gấp sách vào, lật qua lật lại nhìn bìa ngoài cuốn sách: “Bề ngoài... giống hết hình ảnh em thấy trên mạng.”

“Trên mạng có hình cuốn sách mở ra không?”

“Không.”

“Vậy không ai biết cuốn sách này là thật hay giả?”

“Sao em biết được?”

“Chết bao nhiêu người, xảy ra bao nhiêu chuyện, vậy mà đến giờ em vẫn không biết là thật hay giả à?”

“Ý anh là sao? Ban đầu anh có thể lựa chọn rời khỏi đây, nhưng anh không đi còn gì?”

“Em...” Tôi không nói hết câu, lúc này cô ấy đang then quá hóa giận, tôi có nói gì cũng vô dụng. Mà giờ nói những lời này cũng muộn rồi, mọi chuyện đã xảy ra.

Chúng tôi chẳng nói gì hồi lâu, chỉ có tiếng lẩm bẩm không rõ của Dương Phạm và tiếng mưa rả rích bên ngoài.

“Hóa ra là vậy...” Trương Lam phá vỡ sự im lặng khó xử trước bằng cách tự nói một mình, cô ấy rất giỏi chuyện này.

“Sao thế?”

“Em biết tại sao Dương Phàm lại suy sụp rồi.”

“Tại sao?”

“Cậu ta từng nói cậu ta gặp rất nhiều ác mộng, đều liên quan đến cô gái bị cậu ta giết. Em cảm thấy thực ra là vì cậu ta đang tự trách cứ bản thân mình, dù sao Dương Phàm vẫn còn là trẻ con. Nhưng do áp lực quá lớn, nên cậu ta mới mơ đi mơ lại thấy cô bé đó, lúc này tự nhiên cậu ta sẽ cho rằng đó là oan hồn. Áp lực này luôn tích tụ trong lòng cậu ta nhưng không rõ rệt, bởi nó chỉ giới hạn ở một người nhất định. Từ lúc cậu ta đến đây, dù là tự nguyện hay bị ép buộc, sau khi cuốn vào cuộc giết chóc, rồi lại giết chết Hoàng Hải, vấn đề tâm lý liền bộc phát ra ngoài. Tiếp đó hai người sinh ra ảo giác tập thể, ảo giác mà áp lực này tạo ra xuất hiện đi xuất hiện lại, gợi lên những thứ cậu ta vốn sợ hãi - oan hồn của cô bé kia không thể giết chết. Quan trọng hơn, mục đích của Dương Phàm là giết anh, nếu thực sự giết được anh nhưng lại xuất hiện ảo giác anh sống lại, cậu ta phải làm thế nào? Điều này một lần nữa làm dấy lên cảm giác cậu ta vốn sợ nhất trong tiềm thức, khiến cậu ta nhìn thấy Hoàng Hải sống lại.”

“Nhưng anh cũng nhìn thấy...”

“Không!” Trương Lam bực bội ngắt lời tôi: “Em nói rồi, đó là ảo giác tập thể của hai người, lúc đầu anh không nhìn thấy, đúng không? Sau đó anh bị Dương Phàm và người không chịu nổi áp lực như Trương Chiêu Huy ám thị, anh mới nhìn thấy.”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì cả, anh nghĩ xem, ban đầu anh chẳng nhìn thấy gì, mãi tới khi họ nói với anh ‘tôi nhìn thấy người chết sống lại’ anh mới nhìn thấy, hơn nữa thứ anh nhìn thấy lại là cảnh tượng Dương Phàm lúc đó đang ở cùng anh nói tới, ý em là La Chiêm.”

“Nhưng Dương Phàm không hề nói cậu ta nhìn thấy Hoàng Hải, tự anh nhìn thấy.”

“Bởi vì anh đã bị ám thị rồi. Chưa biết chừng thứ Dương Phàm nhìn thấy không giống anh, cậu ta nhìn thấy cô bạn gái đã bị cậu ta giết chết hoặc thứ nào khác, không tin anh có thể hỏi cậu ta.”

Tôi quay sang nhìn Dương Phàm, cậu ta đang co ro nằm run bần bật dưới đất, chẳng nói một tiếng nào. Tôi cân nhắc một chút rồi quyết định thử, tôi ngồi xuống trước mặt cậu ta, nhìn thẳng bé hoảng sợ này: “Dương Phàm?”

Cậu ta không đáp, tiếp tục co rúm người lại.

Trương Lam lắc đầu, cầm đèn pin bước tới, cô ấy cúi xuống sờ đầu Dương Phàm, Dương Phàm giật nảy người.

“Dương Phàm, vẫn ổn chứ?”

“Tôi, tôi, thả tôi ra.”

“Không được.” Trương Lam lắc đầu: “Cậu quá nguy hiểm, vừa rồi cậu muốn giết Chu Khởi Dương, cậu nhớ không?”

“Thả tôi ra!”

“Nghe tôi nói...” Cô ấy xoay mặt Dương Phàm lại, nhìn vào mắt cậu ta: “Cậu nhìn thấy ai đứng ngoài bức tường?”

Dương Phàm hoảng sợ trợn mắt, nói bằng giọng như khóc: “Không, không, tôi chẳng nhìn thấy ai cả! Thả tôi ra, tôi sẽ không làm hại cô đâu, thật đấy, thả tôi ra!”

Có vẻ cậu ta rất sợ Trương Lam? Tôi quyết định tự hỏi: “Để anh hỏi cho.”

Không ngờ Dương Phàm hình như còn sợ tôi hơn, cậu ta vừa uốn éo người để nhích về phía sau, vừa khóc vừa nói bằng giọng gần như van xin: “Đừng qua đây, đừng qua đây!”

“Thôi, bỏ đi, lúc này cậu ta muốn giết anh, giờ mà có đỡ hơn cũng chưa hoàn toàn bình thường được đâu.” Trương Lam thở dài rồi đứng dậy.

Tôi không cam tâm, lại nhích lên một bước và hỏi: “Dương Phàm, đừng sợ, chú sẽ không giết cháu đâu, nói cho chú biết ai

đứng ngoài bức tường?”

Cậu ta ngẩn người nhìn tôi một lúc, sau đó yếu ớt gục đầu xuống, miệng lẩm bẩm tự nói một mình: “Tiêu rồi... tiêu thật rồi... họ đến rồi...” Nói xong cậu ta yếu ớt thở hỗn hển, mỗi lần thở ra đều nặng nề hơn hít vào, như thể đã kiệt sức.

“Ai đến?” Tôi có dự cảm chẳng lành.

“Đến rồi, đến rồi... đến đi, như vậy tôi có thể tỉnh lại...”

Nhìn cậu ta như sắp ngất đi, tôi nắm lấy vai cậu ta khẽ hỏi: “Ai sắp đến?”

Cậu ta lẩm bẩm mấy câu, tôi mới miễn cưỡng nghe được hai tiếng: “Bên ngoài.”

Tôi đứng dậy, sợ nhũn người, quay đầu nhìn ra ngoài chính điện, bên ngoài sáng hơn trong này nhiều, có thể thấy rõ mấy bóng người đứng trên mảnh đất trống ngoài cửa.

“Sao thế?” Trương Lam nhìn tôi, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, rồi lại nhìn ra ngoài cửa theo ánh mắt tôi.

Tuy tôi không nhìn thấy rõ mấy cái bóng ngoài cửa là ai, nhưng từ việc cô ấy không nhìn thấy gì, tôi biết đó chắc chắn là xác chết sống lại.

Tôi trở nên hỗn loạn. Thế là thế nào? Ảo giác ư? Hay là... đợi đã! Tôi ý thức được một vấn đề quan trọng!

Vừa rồi lúc Trương Lam phân tích, tôi luôn cảm thấy có chỗ nào đó không bình thường, nhưng chẳng biết vấn đề nằm ở đâu, giờ tôi chợt nhớ ra, cô ấy nói ‘Cậu ta từng nói cậu ta gặp rất nhiều ác mộng, đều về cô gái bị cậu ta giết...’ Cuộc đối thoại giữa hai chúng tôi, tôi kể hết sức ngắn gọn, hơn nữa tôi nhớ khi Dương Phàm nói những lời này, Trương Lam vẫn chưa tỉnh, đang ngủ trong nhà thờ, đó là theo lời cô ấy. Nếu vậy, về lý cô ấy không thể nghe thấy những điều Dương Phàm nói, trừ phi... trừ phi cô ấy đã tỉnh dậy từ lâu, ở gần cửa sau chính điện (Giọng Dương Phàm không lớn, ít nhất cô ấy cũng phải đứng đó mới nghe được). Tức là vài phút sau khi Dương Phàm ngã xuống cô ấy mới chạy ra nói mình vừa tỉnh. Cô ấy đang nói dối.

Tại sao Trương Lam phải làm vậy?

Cảm giác bất an trong lòng tôi lớn dần, bắt đầu lan rộng. Tôi quay sang hỏi cô ấy: “Em không nhìn thấy gì thật sao?”

“Anh nghĩ em nói dối à?” Cô ấy lại bày ra điệu bộ chẳng thèm tranh luận.

“Không phải, anh chỉ muốn xác nhận.” Tôi liếc mắt ra ngoài cửa, mấy bóng người càng lúc càng gần nhà thờ.

“Chu Khởi Dương, em cảm thấy anh...”

“Em có mang điện thoại theo không?” Tôi ngắt lời cô ấy.

“Gì cơ?”

“Anh muốn gọi điện cầu cứu chủ thuyền, chúng ta đưa Dương Phàm rời khỏi đây.”

Cô ấy ngạc nhiên nhìn tôi: “Anh điên à? Ở đây chết nhiều người vậy, thằng bé kia thì tinh thần không bình thường, ai sẽ tin lời chúng ta nói, chắc chắn họ sẽ cho rằng chúng ta...”

“Điện thoại của em đâu?” Tôi tỏ rõ thái độ bằng giọng nói kiên định.

“... Ở hết trong ba lô, bị anh làm mất rồi.”

Tôi suy nghĩ một lát rồi quay lại tìm ba lô Dương Phàm, đồ hết mọi thứ bên trong ra. Mấy bóng người di chuyển chậm chạp ngoài cửa càng lúc càng tới gần.

Tôi dùng răng cắn đèn pin, bắt đầu lục tìm trong đồ đạc lộn xộn. Mục tiêu đầu tiên của tôi không phải điện thoại, mà là linh kiện cậu ta tháo khỏi thuyền. Nhưng không tìm thấy.

Tôi nghiêng đầu nhìn, lúc này e rằng không thể bảo Dương Phàm trả lời được nữa, cậu ta lại đang vừa run lấy bầy vừa lảm bảm gì đó.

“Anh đang tìm điện thoại của cậu ta à? Cậu ta bỏ trốn một năm rồi, sao mà có điện thoại được?” Tuy tôi đang lục tìm đồ đạc nhưng vẫn để ý câu nói của cô ấy. Chuyện này Dương Phàm nói với tôi không lâu sau khi chúng tôi bắt đầu đánh nhau, nghĩa là lúc đó Trương Lam đã tỉnh dậy và nghe hết mọi chuyện.

“Đúng thế, rất có thể, nhưng cậu ta có điện thoại, vì anh tìm thấy rồi. Đi thôi, ra bến thuyền gọi điện thoại cầu cứu.” Tôi đứng thẳng dậy nhìn Trương Lam, nắm chặt trong tay chiếc điện thoại nắp gập màu xám bạc vừa tìm thấy.

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì hết.” Tôi kéo tay cô ấy: “Cứ để Dương Phàm ở đây, chúng ta ra bến thuyền.”

“Chu Khởi Dương...”

“Im miệng!”

Trương Lam giật mình, chắc hẳn cô ấy chưa từng thấy bộ dạng tôi hiện giờ.

Tôi liếc mắt ra ngoài cửa trước và cửa sau, không thể ra ngoài được nữa rồi. Máy bóng người cứng đờ đó gần như chắn hết cửa trước, còn Hoàng Hải đã đứng ngoài cửa sau.

Đây là ảo giác của tôi thật ư?

Tôi kéo Trương Lam đang sửng sốt há hốc miệng chạy về phía cửa sổ.

Lần này cô ấy không hỏi tại sao nữa mà ngoan ngoãn theo tôi trèo ra ngoài cửa sổ.

Đi qua cửa chính chính điện, tôi nhìn về phía đó, nhận ra Lý Hiểu Lượng, La Chiêm, Trần Bình, Mã Tiểu Điền.

Họ đều sống lại rồi. Nếu dáng vẻ đó cũng được tính là “sống lại”.

Mưa bên ngoài tạnh hẳn, mây đen đã tan bớt, thậm chí còn để lộ mấy mảnh trời sao. Thật khiến người ta yên tâm.

Trên đường đi Trương Lam không nói gì nhiều, chỉ ôm cuốn sách da dê theo sát sau lưng tôi.

Tuy im lặng nhưng đầu óc tôi liên tục vận động, luôn suy nghĩ tất cả những chuyện xảy ra mấy ngày qua, tôi thực sự không hiểu rốt cuộc là thế nào.

Trên hòn đảo này đã xảy ra chuyện gì?

Nửa tiếng đồng hồ sau, bến thuyền xuất hiện trong tầm mắt, tôi sững người, trông nó rất quen. Trong mơ tôi từng nhìn thấy cảnh tượng này, phía xa có một bến thuyền, xa hơn nữa là một vùng xám xịt mênh mông, ngoài một đường chân trời mờ mờ, không nhìn thấy bầu trời, chỉ có mây đen vô tận... Đúng vậy, chính là giấc mơ đó, trong mơ tôi chạy mãi mà không tới được chỗ Trương Lam, còn cô ấy bị gió xé tan thành những mảnh vụn trước mắt tôi...

“Cuối cùng cũng đến, mệt chết đi được, anh chạy nhanh thật đấy!” Trương Lam thở hổn hển cắt ngang hồi ức của tôi.

Tôi không nói gì, bước thật nhanh đến cuối bến thuyền, mở nắp điện thoại ra, bấm nút khởi động. Mấy giây sau, màn hình lóe sáng.

Rất tốt, điện thoại vẫn dùng được, nó đang khởi động. Tôi bất giác thở phào.

Trương Lam không đi theo tôi mà đứng ở nơi tiếp giáp giữa bến thuyền và đất liền, ngẩn người nhìn nước biển đen sì. Cô ấy không cam tâm rời khỏi đây ư?

Tôi không biết.

Điện thoại phát một đoạn nhạc rồi giao diện chính mở ra. Tôi cuống quýt nhìn màn hình, không có tín hiệu, một vạch cũng không. Tôi giơ điện thoại lên trời, thay đổi góc thử tìm một vị trí có thể bắt được tín hiệu.

Mấy phút trôi qua, chẳng có gì cả.

Tôi quay lại nhìn Trương Lam, hình như cô ấy không hề bận tâm đến nhất cử nhất động của tôi, chỉ mãi nhìn đông ngó tây.

Cô ấy nên như vậy ư?

“Lúc đó sao em gọi được cho anh? Sao giờ lại không có tín hiệu?”

“Hả? Gì cơ?” Cô ấy giả bộ không hiểu. Tôi lặp lại lần nữa.

“Em đã nói với anh rồi mà, ở đây là như thế, tín hiệu lúc có lúc không, em cũng chẳng biết tại sao.”

“Không có quy luật nào à?”

“Không. Lúc đầu em chỉ chạy ra đây gọi điện thoại với suy nghĩ thử xem có được không, bất ngờ là có một vạch tín hiệu, nên em gọi cho anh.” Tuy đúng cách cô ấy một đoạn, nhưng tôi vẫn bắt được thái độ lấp lửng của cô ấy. Hơn nữa, cô ấy còn tỏ ra chẳng hề bận tâm đến chuyện này.

Cô ấy quá hững hờ.

Cô ấy nên như vậy sao?

Tôi thầm lặp lại lần nữa câu hỏi tôi từng tự hỏi mình lúc trước.

“Em thử đại một lần là có tín hiệu à?”

“Không, từ lúc làm mất ba lô, em liên tục chạy ra bến thuyền gọi điện cho anh, thử mấy lần liền, mãi đến khi gọi được mới thôi. Ở đây vậy đấy, chưa biết chừng lúc nào đó sẽ có tín hiệu.” Nói rồi cô ấy lại hờ hững đưa mắt nhìn chỗ khác.

Cô ấy đang nói dối ư?

“Vậy chúng ta chờ ở đây xem, biết đâu lát nữa có tín hiệu.”

“Nhưng mà...”

“Anh muốn đợi.”

“Được thôi.” Cô ấy hờn dỗi nhìn tôi rồi ngồi lên một tảng đá bên bờ biển.

Tôi không cam tâm, lại giờ điện thoại lên xem, vẫn không có tín hiệu, may mà pin vẫn còn non nữa. Tôi mệt mỏi ngồi xuống, chờ đợi nhìn ra xa.

Mây lại bắt đầu tụ họp, chắn mất mấy mảnh trời sao rời rạc lúc này, khiến trời và biển nối liền thành một mảng xám đem hoàn chỉnh, như tấm màn khổng lồ vô biên vô tận, che kín tất cả. Ngoài nước biển màu đen dưới bến thuyền, chẳng nhìn thấy gì cả.

Đột nhiên có thứ gì đó nổi lên giữa làn nước biển màu đen, cách chỗ tôi đứng không xa.

Đó là gì vậy?

Tôi nhìn rõ rồi, đó là một gương mặt trắng bệch.

Hình như tôi biết gương mặt này. Ai vậy?

Ngay sau đó, rất nhiều gương mặt trắng bệch như thế lần lượt nổi lên giữa làn nước tối đen. Chúng chen chúc nhau, thậm chí có những gương mặt còn bị chen chúc đến mức méo mó biến dạng. Hình như tôi từng nhìn thấy tất cả những gương mặt này, nhưng không thể nhớ ra được là ai.

Tôi cúi xuống, bò trên bến thuyền phân biệt thật kỹ gương mặt gần tôi nhất.

“Anh ta” có vẻ là đàn ông, khoảng ba mươi tuổi, mấy lọn tóc rối bời troi dập dềnh theo sóng nước. Sống mũi khá thẳng, đôi môi mỏng mím chặt như một đứa trẻ bướng bỉnh... mắt nhắm... gương mặt này... hình như rất quen? Đó... là... là mặt tôi!

Là mặt tôi!

Tôi hoảng sợ nhìn gương mặt đó từ từ nổi lên mặt nước, càng lúc càng gần tôi, tôi không thể động đậy, thậm chí còn chẳng thể rời mắt đi, chỉ biết trơ mắt nhìn “anh ta” càng lúc càng rõ ràng!

Khi sắp nổi lên khỏi mặt nước, mắt anh ta bất ngờ mở bừng ra! Tôi không nhìn thấy con người, chỉ có hốc mắt đen sì.

Anh ta từ từ há miệng, bên trong trào ra nước đen đục ngầu bắn về phía tôi.

“Á!” Tôi hét lớn rồi chột bùng tỉnh, ngã ngối ra phía sau.

“Sao thế?” Trương Lam đứng dậy nhìn tôi, không hiểu chuyện gì xảy ra.

“Dưới nước...” Tôi còn chưa hoàn hồn, quay đầu lại liếc nhìn mặt nước đen ngòm dưới bến thuyền, chẳng có gì cả.

“Anh... lại xuất hiện ảo giác à? Vẫn nhìn thấy người chết à?” Cô ấy bước tới.

“Không...” Tôi đứng dậy lùi lại vài bước, cách xa bến thuyền một chút.

“Có phải mấy hôm nay anh mệt lử rồi không?”

“Chắc thế... em sao vậy?” Tôi thấy cô ấy nhìn sau lưng tôi vẻ kinh hoàng.

Tôi quay đầu lại, nhìn thấy cảnh tượng khiến tôi cả đời khó quên, một số bóng người từ từ bước ra từ trong nước biển đen sì,

động tác chậm chạp và cứng ngắc, rất giống La Chiêm, Hoàng Hải, Mã Tiểu Điền, Trần Bình sau khi sống lại.

“Thế, thế này là thế nào?” Trương Lam hoảng sợ nhìn tôi. Tôi biết cô ấy cũng nhìn thấy.

“Anh nghĩ, có thể là, vì cuốn sách trong tay em chẳng...”

“*Sách Khải Huyền Hắc Ám* là thật...” Cô ấy cúi đầu mê mẩn nhìn chăm chăm cuốn sách trong tay.

“Mau đi thôi.”

“Đợi thêm chút nữa...”

“Không, mau đi thôi!” Tôi không cho cô ấy nói tiếp, giật cuốn sách trong tay cô ấy rồi kéo cô ấy bỏ chạy.

Trương Lam nói gì đó sau lưng tôi, nhưng tôi không nghe thấy tiếng nào, bên tai toàn tiếng gió.

Chúng tôi gần như lao vào rừng cây, khoảnh khắc ngay trước đó, tôi nhìn thấy có một người đứng rất gần bên cạnh mình, là Trương Chiêu Huy.

Có điều, tuy mặt cô ta quay về phía tôi nhưng cơ thể lại vịn ra đằng sau một trăm tám mươi độ.

Tôi biết, cô ta cũng chết rồi.

Chương bảy

Khải huyền

Tôi kéo Trương Lam chạy như điên trong rừng. Cành cây, dây leo cứ thế đập vào mặt đau điếng, nhưng tôi bất chấp tất cả, chạy không ngừng nghỉ dù chỉ một giây.

Khắp nơi trong rừng toàn bóng người.

Tôi biết đó đều là người chết, không một ai còn sống.

Xa xa, qua khe hở của cành cây và những tán cây lá rộng, có thể nhìn thấy mái nhọn nhà thờ, tôi căng thẳng cực độ, ở đó không có nghĩa là an toàn, chưa chắc đã tốt hơn ở đây, nhưng trên hòn đảo này, tôi còn có thể đi đâu được nữa. Hình như người chết lang thang trong rừng cũng lúc càng đông.

Họ đều đến vì *Sách Khải Huyền Hắc Ám* ư?

Tôi không biết.

Vẫn còn hơn hai mươi mét nữa là ra khỏi khu rừng.

Còn mười mét.

Còn năm mét.

Hai mét.

Đột nhiên, bên phải cơ thể tôi va vào thứ gì đó. Tiếng cành cây gãy ồn ào, tôi bổ nhào xuống vùng đất ranh giới giữa khu rừng và ngôi làng bỏ hoang.

Sao vàng xẹt qua trước mắt, cơn đau đòn dữ dội ập tới ngay sau đó. Máu đông trên vết xây xước ở tay trái bị cọ xát liền bong ra, vết thương trên đùi cũng toác ra lần nữa.

Tôi đau đớn lăn lộn dưới đất, gần như bật khóc.

Mấy giây sau, cơn đau xé gan xé ruột từ từ dịu lại, tôi thở dốc, lần mò chạm vào *Sách Khải Huyền Hắc Ám*, ôm chặt nó rồi bò dậy.

Trương Lam đâu rồi?

Tầng mây tản ra, tôi mượn ánh sao đêm tìm Trương Lam, cô ấy đang nửa ngồi dưới đất cạnh tôi.

“Mau đứng lên, chúng ta...” Nói rồi tôi giơ tay kéo cô ấy, cô ấy không hề đáp lời tôi, cứ bất động ngẩng đầu nhìn gì đó.

Theo ánh mắt cô ấy, tôi nhìn thấy Lý Vĩ Húc. Vẫn đáng vẻ lúc chết - một mũi tên cắm sâu trước ngực ở vị trí trái tim. Cặp mắt trống rỗng mang theo hơi thở chết chóc khiến người ta sợ hãi.

Vừa rồi rất có thể tôi đã va vào Lý Vĩ Húc nên mới bị ngã. Tôi không có thời gian suy nghĩ nhiều, vội kéo Trương Lam dậy.

“Có người, có người...” Trương Lam ấp úng nói gì đó, trông cô ấy hình như đã quá sợ hãi.

“Cái gì?”

Cô ấy giơ tay chỉ tôi xem, ánh lửa hắt ra từ cửa chính điện nhà thờ. Dương Phàm thoát được dây trói rồi ư?

Nhìn hình dạng cái xác Lý Vĩ Húc, tôi không còn lựa chọn nào khác, đành quay về nhà thờ. Khi đi qua làng chài bỏ hoang, tôi không kéo Trương Lam chạy nữa, chúng tôi một trước một sau dè dặt đi trong bùn lầy. Phóng mắt nhìn ra xa, xác sống rải rác khắp làng chài, đúng vậy, xác sống. Nhưng chúng không đuổi theo cắn xé người ta như trong phim kinh dị, chỉ lang thang khắp nơi không mục đích, lẽ nào... dù sao đây cũng là tin tốt trong tình hình tồi tệ nhất hiện nay.

Nhưng tại sao lại như vậy?

Khi nhìn thấy cửa nhà thờ, tôi thở phào, ở đó không đầy người chết như tôi tưởng tượng.

Càng lúc càng tới gần cửa, chỉ cần rẽ qua đồng đồ nát kia là tôi có thể nhìn thấy bên trong.

Là Dương Phàm ư?

Tôi tới rồi.

Chính giữa chính điện một đồng lửa cháy rừng rực, cháy rất mạnh, màu sắc ấm áp thậm chí còn khiến tôi sinh ra cảm giác xuyên không, như thể đó là đồng lửa lần đầu tiên tôi nhìn thấy ở đây.

Tôi thở phào, bước tới cửa nhà thờ. “Dương...” Còn chưa nói hết câu, tôi dừng lại.

Cạnh đồng lửa có một người đàn ông, người đàn ông lạ mặt tôi chưa từng gặp. Hắn không phải là bất cứ người nào trong số chúng tôi.

“Trên trán nó có viết một cái tên mang ý nghĩa huyền bí...”

Sách Khải Huyền

Kẻ lạ mặt

Tôi cũng sờ nhìn người đàn ông mình chưa từng gặp cạnh đồng lửa, bối rối không biết nên làm gì.

“Nhóm lửa ở nơi ẩm ướt thế này phải để trước một ít củ ươi gần đồng lửa để hong khô, vậy mới có thể liên tục thêm củ vào được. Nếu không, khi củ hiện có cháy hết, sẽ chẳng còn củ mà dùng nữa.”

Người đàn ông cạnh đồng lửa nói rất chậm, giọng nói trầm và dày, mang theo sự uy nghiêm không cho phép bất cứ ai nghi ngờ... Có lẽ thế? Tôi không nói rõ được. Nhưng tôi chắc chắn mình chưa từng nghe thấy giọng nói này.

“Ông, ông là ai?”

“Tôi là một người từng lạc lối.” Nói rồi hắn từ từ đứng dậy, tôi để ý thấy ống tay áo bên trái của hắn trống không. “Có điều đối với cậu, tôi là người lên kế hoạch, cái bóng sau bức màn, kẻ chủ mưu của tất cả những chuyện này, cũng là đạo diễn khơi lên cuộc tàn sát.” Hắn ngẩng đầu lên bình tĩnh nhìn tôi.

Đó là một người đàn ông bốn, năm mươi tuổi, cao tầm tôi, nước da sẫm màu, trên gương mặt góc cạnh lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Một vết sẹo đáng sợ kéo dài từ góc mắt trái xuôi xuống má trái đến tận cằm, cuối cùng biến mất trên cổ, chắc đó từng là một vết thương gần như chí mạng. Khóe miệng bên kia cong xuống theo thói quen, khiến hắn trông rất nghiêm nghị. Nhưng nhìn cái mũi thẳng tắp có thể đoán thời trẻ hắn rất điển trai, bởi gương mặt cương nghị, nam tính hấp dẫn, dù có một vết sẹo đáng sợ.

“Ông... ông nói là... tất cả tin tức đều do ông tung ra?”

“Đúng thế.”

“Tại sao?”

“Tôi hy vọng trở thành người được Chúa chọn lần nữa.” Câu trả lời khiến tôi cảm thấy sững sờ.

“Lần nữa?”

“Đúng vậy, lần nữa.” Hắn gật đầu khẳng định.

Tôi nhớ Hoàng Hải và Trần Bình từng nói họ đã giết người được Chúa chọn... Thế là thế nào? Lẽ nào người đang đứng trước mặt tôi cũng là người chết? Nhưng trông hắn hoàn toàn không giống.

“Cậu mệt lắm phải không? Tôi thấy trên người cậu toàn vết thương, gắng gượng đến giờ chắc đã là giới hạn của cậu rồi. Nếu cậu bằng lòng, chúng ta có thể ngồi xuống trò chuyện.” Nói rồi hắn nhắc một cái ba lô lớn lên, quay người ra chỗ hơi xa đóng lửa, ngồi xuống. Có vẻ hắn muốn nhường vị trí cạnh đồng lửa cho tôi. Lúc hắn nhắc ba lô lên, tôi nhìn thấy bên cạnh ba lô treo một cái nỏ. Nó được sơn màu xanh lục sẫm kiểu rằn ri, bên trên còn cắm ít cành lá nguyệt trang. Nhìn thấy nó, mọi câu hỏi về cái chết của Lý Vĩ Húc và cả sự nghi ngờ của Dương Phàm đều được giải đáp, hóa ra mũi tên đó... nhưng Dương Phàm đâu?

Tôi cảnh giác đứng im.

Hắn nhận ra sự chần chừ của tôi, cười cười: “Yên tâm đi, tôi sẽ không ra tay đâu, ít nhất là bây giờ thì không. Tôi đã đợi hơn hai mươi năm rồi, chính xác là hai mươi một năm. Bao nhiêu năm qua tôi chưa từng kể với ai về cuốn sách này, nên đêm nay tôi muốn nói hết tất cả mọi chuyện. Tất nhiên, cậu có thể cho

rằng tôi kể lể vì cô đơn, nhưng cậu yên tâm, tạm thời cậu được an toàn, tôi có thể đảm bảo.” Nói rồi hắn lùi lại một đoạn nữa.

Tôi do dự, quay đầu lại kéo Trương Lam. Nhưng Trương Lam không ở sau lưng tôi! Cô ấy không theo tôi tới đây à?

“Không, nếu tôi là cậu, tôi sẽ không chạy ra ngoài đâu, thật đấy, nghe lời tôi ngồi xuống đây đi.” Người đàn ông lạ mặt đặt tay lên cái nỏ, ra hiệu cho tôi, nở nụ cười ôn hòa.

Tôi biết những lời hắn nói nghĩa là tôi không có lựa chọn nào hết, tôi bấm bụng ngồi xuống cách đồng lửa khoảng hai mét.

Lúc này tôi mới để ý thấy Dương Phàm đang co ro bất động trên mặt đất cách đó không xa, cổ cậu ta quấn một sợi dây kim loại, trông như dây đàn piano... Dù đó là gì, rõ ràng cậu ta chết rồi.

“Lúc ở bên ngoài cậu nhìn thấy rất nhiều người chết lang thang đúng không? Tôi nghĩ chắc chắn cậu đã nhìn thấy, nếu không cậu sẽ chẳng quay lại đây. Trên hòn đảo này không còn nơi nào khác có thể đi được nữa, đây chính là nguyên nhân tôi chọn nó.” Hắn dừng lại giây lát, bình tĩnh nhìn tôi: “Nhưng đừng lo, những người chết lang thang đó sẽ không làm hại cậu đâu. Dù cậu có chủ động tấn công, chúng cũng sẽ không làm hại cậu. Thậm chí kể cả cậu có chặt vụn chúng ra, chúng cũng sẽ không có bất cứ hành động gì. Chúng chỉ nhìn cậu thôi. Nên đừng lo.”

“Sao ông biết?”

“Tôi thử rồi.”

Máu tôi gần như đông cứng trong nháy mắt, tay chân trở nên lạnh ngắt. Rốt cuộc bên dưới nụ cười hiền lành trước mặt tôi đang che giấu trái tim như thế nào?

“Những xác chết đó, tại, tại sao...”

“Tại sao lại vậy á? Tôi cũng không rõ, bao nhiêu năm nay tôi đã tra cứu rất nhiều tư liệu, không có bất cứ giải thích nào. Có lẽ ngay từ đầu đã vậy chăng?”

“Nhưng, nhưng mà...”

“Được rồi.” Người đàn ông lạ mặt ngắt lời tôi: “Cậu bình tĩnh lại đi, muốn hỏi gì cứ hỏi thoải mái, phải biết là khao khát được nói ra của tôi mãnh liệt hơn nguyện vọng muốn hỏi của cậu nhiều. Tôi đã nói rồi, tôi sẽ cho cậu biết tất cả, tôi đã che giấu tất cả quá lâu rồi.” Nói đến đây, dường như cuối cùng cũng được giải thoát, hân thở phào.

Tôi cố gắng khiến bản thân bình tĩnh lại, sắp xếp suy nghĩ xong mới hỏi điều mình muốn biết nhất: “Vừa rồi ông nói hai mươi một năm trước, nghĩa là sao?”

Hắn cười vui vẻ: “Tôi rất vui khi cậu hỏi chuyện này, bởi vì tôi cũng rất muốn nói chuyện này, tuy nó hơi dài một chút.” Nói rồi hắn bữu môi: “Đêm Chúa chọn năm đó xảy ra ở bang Illinois, miền Trung nước Mỹ. Khi ấy tôi còn trẻ, chỉ mới hai mươi sáu tuổi.” Tôi nhớ địa điểm đêm Chúa chọn mấy lần trước mà Dương Phàm từng kể. “Có lẽ cậu cảm thấy tất cả những chuyện xảy ra mấy ngày qua rất tàn khốc, đạt đến cực hạn, như một cơn ác mộng, đúng không? Nhưng tôi thì thấy chẳng có gì ghê gớm cả, cuộc tàn sát xảy ra trước đêm Chúa chọn mà tôi đã trải qua kéo dài hai tuần liên tục. Giờ nhớ lại, nửa tháng đó không phải ác mộng, mà là địa ngục. Số người lần đó cũng đông hơn nhiều, bảy mươi chín người.”

Tôi không khỏi ngạc nhiên: “Nhiều người thế...”

“Đúng vậy, tôi là người sống sót cuối cùng. Nhưng cậu thấy rồi đấy, tôi đã phải trả một cái giá nặng nề, dù sao tôi cũng sống sót.”

Tôi liếm liếm môi nhìn hắn, không nói gì.

“Lúc đó, khi những người chết đứng dậy, tôi sợ chết khiếp, như cậu nhìn thấy, họ đều mang dáng vẻ lúc chết. Sau một thời gian dài như thế, có những xác chết bắt đầu thối rửa, vậy mà chúng lại đứng dậy. Nhìn những tảng thịt nhớp nháp dính liền với da bốc mùi hôi thối treo trên người chúng, có kẻ thậm chí còn vừa đi vừa rơi thịt xuống đất, tôi bị dọa sợ gần chết. Tôi điên cuồng chém giết những cái xác sống, hơn một tiếng đồng hồ, suýt nữa lỡ mất đêm Chúa chọn. Khi trời tờ mờ sáng tôi mới hiểu ra, cảnh tượng quái dị rất có thể chính là một phần của

nghi thức Chúa chọn. Chúng là như thế. Cho nên những kẻ ngoài cửa kia, cậu không cần lo lắng.” Nói rồi hần hất hàm ra phía ngoài cửa chính điện.

Tôi nhìn ra cửa theo ánh mắt hần, một số người chết sống lại đang đứng cách cửa chính điện một đoạn. Trong đó có Mã Tiểu Điền, Trần Bình, La Chiêm, Lý Hiểu Lượng, Lý Vĩ Húc, còn cả Trương Chiêu Huy mặt và lưng đồng thời xoay cùng một hướng, một số gương mặt khác tôi không quen đứng trong bóng tối xa hơn, trong số đó có những gương mặt thối rửa đến mức chẳng còn nhận ra được hình dáng ban đầu.

Tôi muốn nôn.

Dường như người đàn ông lạ mặt không hề bận tâm đến những xác sống, hần tiếp tục nói: “Cũng chính vào lúc đêm Chúa chọn hai mươi một năm trước sắp kết thúc, trước khi mặt trời mọc, tôi in dấu tay mình lên cuốn sách.” Nói rồi hần lục trong ba lô lấy ra một thứ được bọc kín bằng vải chống nước, cẩn thận mở ra, một cuốn sách bìa da màu đen.

Nó giống hệt cuốn sách trong tay tôi, điều khác biệt là nó rất cũ, trông cũng nặng nề hơn.

“Vây cái này...” Tôi cúi đầu nhìn cuốn sách trong tay mình.

“Giả đấy, là đồ nhái tôi giấu ở đây. Thực ra cuốn sách thật không thể mở ra được, ít nhất là cậu không mở ra được.”

“Tại sao?”

“À, câu hỏi này lát nữa nói sau, để tôi kể tiếp đã.” Hần tươi cười nháy mắt với tôi, như đang hỏi ý kiến.

Tôi biết mình vẫn không có quyền lựa chọn.

Kẻ lạ mặt đặt *Sách Khải Huyền Hắc Ám* lên đầu gối, chăm chú nhìn bìa da màu đen: “Từ sau hôm đó, tôi bắt đầu thử nắm giữ vận mệnh mình. Lúc đầu tôi không biết phải làm gì, cũng chẳng hiểu rõ cuộc chuyện này là như thế nào, thậm chí có đạo tôi còn tưởng tất cả đều là trò lừa gạt ma quỷ tạo ra. Nhưng dần dà tôi học được cách khống chế vận mệnh mình, cũng biết nên làm thế nào. Tôi sống rất tốt, tất cả đều đúng như ý nguyện, tôi

muốn gì được nấy, cuộc sống của tôi thực sự thuận buồm xuôi gió.”

“Vậy sao ông còn...”

“Nghe tôi nói hết!” Hấn đột nhiên nghiêm giọng ngắt lời tôi, rồi sau đó nhanh chóng lấy lại vẻ mặt hiền lành. Nhưng tôi vẫn chộp được khoảnh khắc đó, hấn như một con sói hung ác, ánh mắt lộ vẻ độc ác, điên cuồng.

“Theo thời gian, cuối cùng tôi cũng hiểu ra, con người chẳng thể nắm giữ vận mệnh của mình, làm thế là không đúng. Hơn nữa, cái giá cũng quá lớn.”

Tôi im lặng, không đáp lời hấn nữa, tôi hiểu hấn chẳng hề muốn đối thoại với tôi, hấn chỉ muốn trút hết tâm sự. Đúng như hấn nói, có những chuyện hấn đã không nói với ai quá lâu rồi, nên hấn vô cùng khát khao được nói ra.

“Nghe thì nắm giữ vận mệnh của mình là một chuyện rất tuyệt, thực ra không phải vậy. Bởi vì con người thực sự vẫn chưa có tư cách, chưa có khả năng, càng chưa chuẩn bị đủ để nắm giữ vận mệnh mình. Giống như đặt một thứ không hoàn hảo vào một thế giới hoàn hảo vậy, sớm muộn cậu cũng sẽ nhận ra đó là sự lạc lõng, hoàn toàn không hòa hợp, thậm chí không cùng đẳng cấp. Nắm giữ vận mệnh của mình chính là như vậy. Có thể cậu sẽ nghĩ tôi đang giả vờ giả vịt, nhưng chàng trai trẻ, những điều tôi nói đều là sự thật.”

Tôi chẳng nói gì, chỉ nhìn hấn.

“Thôi được...” Hấn thở dài: “Tôi cảm thấy có lỗi vì thái độ vừa rồi của mình, giờ cậu hỏi đi, tôi sẽ cố gắng hết sức để cuộc trò chuyện này diễn ra vui vẻ. Vì đây là cuộc trò chuyện tôi trông đợi đã lâu.”

“Có thể hỏi thật không?” Tôi cố tình dùng giọng điệu khiêu khích.

“Được.” Hấn nở một nụ cười khó mà phát giác, gật đầu.

“Có một điểm mãi tôi vẫn không hiểu. Nếu ông nói ông đã chán ghét thân phận người được Chúa chọn, chán nắm giữ vận mệnh của mình rồi, vậy tại sao ông phải làm vậy? Ông nói ông

muốn trở thành người được Chúa chọn lần nữa. Thế chẳng phải mâu thuẫn sao? Tại sao?”

“Tôi muốn hủy cuốn sách này, kết thúc tất cả mọi chuyện.”

“Hả? Tôi không hiểu ông đang nói gì...”

“Tôi biết, điều này rất khó hiểu đối với cậu, cậu sẽ nghi ngờ tôi đang nói dối. Nên để tôi cho cậu xem.” Nói rồi hắn ném cuốn sách xuống chân tôi. “Nhặt lên, vứt nó vào đồng lửa.”

Tôi không hiểu ý ông ta nên ngồi im bất động, nhìn cuốn sách bìa da màu đen, hỏi: “Ông chắc chứ?”

“Chắc chắn.”

“Được thôi...” Tôi chân chừ một chút, từ từ đứng dậy nhặt cuốn sách lên. Nó nặng hơn tôi tưởng. Tôi nhấc thử, ngập ngừng ném nó vào đồng lửa đang cháy bùng bùng.

“Được rồi, cứ để nó ở đó một lát, chúng ta tiếp tục đi. Tôi nghĩ câu hỏi của cậu không chỉ có vậy, đợi tôi nói xong vấn đề này, cậu cứ hỏi thoải mái.” Người đàn ông lạ mặt đặt tay lên cái nỏ ra hiệu cho tôi quay lại.

Thấy tôi quay lại vị trí ban đầu, hắn mới rút tay khỏi cái nỏ, vuốt tóc nói tiếp: “Hai lần trước lần này, tôi đều không gom đủ một nghìn người. Bây giờ đâu có giống trước kia, bản thân việc giết người đã chẳng dễ dàng nữa, rồi còn không được để cho nhiều người biết nội tình. Lần trước không đủ người, còn lần trước nữa có người bỏ trốn... Chà... nên lần này tôi mới chọn hòn đảo hoang này... Tất nhiên, quan trọng hơn là tôi vẫn đang do dự, mười năm trước tôi còn chưa quyết định có nên làm vậy không, ý tôi là hủy cuốn sách. Sau khi thất bại vì không gom đủ người, tôi hạ quyết tâm phải kết thúc tất cả mọi chuyện, nên mấy năm nay tôi chuẩn bị rất kỹ, từ lựa chọn địa điểm đến lan truyền tin tức, tốn rất nhiều tâm huyết. Cũng phải cảm ơn sự phát triển của mạng Internet, không thể coi thường nó được, nếu không rất khó nói lần Chúa chọn này sẽ thế nào.”

“Mạng Internet cung cấp đủ số người cho ông giết?” Tôi nói đùa, mắt nhìn chằm chằm *Sách Khải Huyền Hắc Ám* trong ngọn lửa. Kỳ lạ, nó hoàn toàn không có dấu hiệu bị cháy, thậm chí còn

chẳng bốc khói, giống như có một kết giới ngăn cách nó với ngọn lửa, thực sự không thể tưởng tượng nổi.

“Có thể nói vậy, chắc cậu biết quá trình này diễn ra thế nào, đa phần là các cậu tự tàn sát lẫn nhau, đúng không?”

Không sai.

“Phải thừa nhận lúc đầu tôi không hề nghĩ các người có thể giả vờ tử tế lâu như vậy, đã mấy ngày liền mà chẳng một kẻ điên cuồng nào xuất hiện. Thế là tôi quyết định phá vỡ sự im lặng, người chết đầu tiên do tôi giết.”

Lý Giang, tôi nhớ cái tên đó, người đã chết vào đêm trước ngày tôi lên đảo. “Từ đó trở đi các người mới vào trạng thái, bắt đầu công cuộc tàn sát lẫn nhau mà tôi luôn trông đợi.” Hóa ra là vậy, tôi hiểu rồi. Nghĩa là dù tôi không lên đảo, cuộc giết chóc vẫn sẽ tiến hành dưới sự thúc đẩy của kẻ lên kế hoạch này. Sự có mặt của tôi hoàn toàn chỉ là tình cờ.

“Nhưng khi các người bắt đầu, tôi hơi lo lắng, lo hai ngày ngăn ngừa các người không làm được, nên tôi đã chuẩn bị rất kỹ, định tự mình ra tay. Nhưng thật vui là các người đã làm được. Những gì Hoàng Hải và Mã Tiểu Điền làm được vượt xa kỳ vọng của tôi. Trước khi lên đảo tôi không ngờ họ đầu tư công sức vậy.”

“Nghĩa là sao? Ông quen họ?”

“Có thể nói vậy, nhưng cũng không hoàn toàn đúng... À... Chắc cậu không biết nhỉ? Hoàng Hải, Mã Tiểu Điền và cả người phụ nữ tên gì đó? Họ đều tham gia một tổ chức...”

“Cái này tôi biết, người phụ nữ đó tên Trương Chiêu Huy. Chính cô ta đã kể với tôi, ba người họ là thành viên của một tổ chức nghiên cứu hiện tượng siêu nhiên.”

“Hả? Hóa ra cô ta kể rồi à. Vậy đoán thử xem, tổ chức nghiên cứu đó do ai thành lập?”

“Ông.”

“Rất tốt, để tôi kể tiếp nhé. Họ không chỉ đưa thêm một người đến đây, mà còn khéo léo giết chết Trần Bình, anh chàng đô con đó lúc đầu tôi đánh giá khá cao. Thực sự khiến tôi có một...”

“Tôi có thể ngắt lời ông không?”

“Hả... được thôi, cậu muốn nói gì?”

“Nếu ông đã có *Sách Khải Huyền Hắc Ám*, cũng trở thành người được Chúa chọn rồi, sao ông không trực tiếp trở thành người được Chúa chọn lần nữa? Ông có thể nắm giữ vận mệnh mình mà? Như vậy ông sẽ đỡ mất nhiều công sức, cũng chẳng cần lao tâm khổ tứ lên kế hoạch gì cả.”

“Không được, tôi thử rồi, chỉ có chuyện này là không được. Đây là điều tôi không thể kiểm soát, chính vì vậy, đêm nay mới được gọi là đêm Chúa chọn, người đó mới trở thành người được Chúa chọn, vì không thể kiểm soát hoặc dự đoán trước.”

“Hóa ra vậy...”

“Cho nên... cậu hiểu không? Sau khi trở thành người được Chúa chọn có thể nắm giữ vận mệnh mình, nhưng những chuyện liên quan đến cuốn sách này thì không được.” Hấn hất hàm chỉ *Sách Khải Huyền Hắc Ám* trong đồng lửa.

Cuốn sách da dê đã để trong lửa rất lâu rồi, tôi nghĩ dù có là sắt ít nhiều cũng bị nung đỏ, nhưng nó vẫn chẳng có bất cứ thay đổi gì, thậm chí trông vẫn lạnh ngắt. “Nó không cháy à?”

Người đàn ông lạ mặt cười nói: “Không, ít nhất làm vậy cũng không thể hủy được nó. Có đốt cả ngày vẫn thế thôi. Giờ chẳng cần tôi nói thêm chắc cậu cũng hiểu rồi chứ? Không thể hủy cuốn sách này bằng thủ đoạn bình thường được.”

“Hiểu rồi.”

Hấn mỉm cười gật đầu: “Giúp tôi lấy nó ra được không?”

Tôi làm theo lời hấn, lấy càn củi đang cháy khêu *Sách Khải Huyền Hắc Ám* ra khỏi đồng lửa, sau đó dùng mu bàn tay sờ thử, quả nhiên, nó vẫn lạnh ngắt, không nóng chút nào.

“Sao lại thế?”

“Tôi tin là nó không do con người tạo nên... Muốn hủy cuốn sách này, chỉ có một cách.”

“Cách gì?”

“Chỉ có thân phận người được Chúa chọn mới hủy được cuốn sách này.”

“Cái gì? Ông chính là người được Chúa chọn mà?”

“Không, cậu không hiểu. Trong vòng bảy năm, sau khi một nghìn người chết vì cuốn sách, người nắm giữ nó vào đêm Chúa chọn sẽ trở thành người được Chúa chọn. Sau khi người được Chúa chọn in dấu tay lên cuốn sách sẽ có thể nắm giữ được vận mệnh của mình. Nếu người được Chúa chọn không in dấu tay mình lên, mà chọn hủy cuốn sách, vậy tất cả sẽ kết thúc. Nhưng người được Chúa chọn phải hủy cuốn sách trước khi in dấu tay mới được. Sau khi in dấu tay lên rồi sẽ không còn là người được Chúa chọn nữa.”

Tôi hiểu rồi, nên ngay từ đầu hắn đã nói muốn trở thành người được Chúa chọn lần nữa, hóa ra là ý này. “Tức là ông định hủy cuốn sách nên mới làm tất cả những chuyện này?”

“Đúng vậy.”

“Giờ còn thiếu mấy người?”

“Một người.”

“Sao ông biết?”

“Trong sách có ghi chép.”

“Hóa ra là vậy... Tôi hiểu ý ông rồi, giết chết tôi, ông mới có thể trở thành người được Chúa chọn đúng không? Vậy là ông có thể chọn không in dấu tay lên cuốn sách mà hủy luôn cuốn sách tà ác này, đúng không?”

Hắn mỉm cười gật đầu: “Tôi không mong cậu tin, tôi cũng chẳng định khuyên cậu bỏ cuộc, vì tôi chắc chắn mình có thể giết được cậu.”

Với tình hình trước mắt, đúng là vậy thật. Hắn khỏe hơn tôi, to hơn tôi, còn có kinh nghiệm giết nhiều người như thế... Tôi nên làm thế nào đây?

Đầu óc tôi hoạt động thật nhanh để nghĩ cách.

“Để trở thành người được Chúa chọn lần nữa, ông đã nói cho Hoàng Hải và Mã Tiểu Điền biết tin tức về *Sách Khải Huyền Hắc*

Ám, sau đó lên theo chúng tôi tới đây?”

“Không, tôi đến đây sớm hơn các người hai ngày.”

“Cái gì?”

“Mỗi năm tôi đều đến đây vài chuyến, hai năm trước tôi đã thuê hòn đảo này rồi. Rất ít người biết chuyện, vì tôi thuê dưới tên người khác. Trên đời này có tiền là có thể làm được rất nhiều chuyện người bình thường không tưởng tượng nổi. Ngoài thuê cái đảo, còn chuyện khác nữa cơ, ví dụ như thuê người cho các người thuê thuyền.”

Tôi không khỏi giật mình.

“Hòn đảo này là của tôi, nên mọi thứ ở đây đều rất quen thuộc với tôi.”

“Thập niên tám mươi thế kỷ trước, trên hòn đảo này vốn có các công trình quân sự, đường hầm và lô cốt. Tôi cải tạo một số trong đó. Tất nhiên, không cải tạo quá nhiều, nếu không chắc chắn sẽ lộ dấu vết. Chỉ cải tạo qua, biến nó thành địa điểm ẩn náu và kho dự trữ thôi.” Hắn chỉ cái ba lô bên cạnh. “Tôi có vũ khí, xa gần đều có. Tôi còn có dụng cụ chống rét, chống ẩm rất tốt, có dụng cụ chiếu sáng, có đủ thức ăn nước uống, có dầu đốt để nhóm lửa nhanh, có điện thoại vệ tinh trên biển, thậm chí tôi còn có quần áo để thay và vài cuốn tiểu thuyết, tạp chí.”

Hắn nói thật, tôi thấy bên ngoài ba lô treo rất nhiều đồ ăn vặt.

“Còn một chuyện tôi muốn biết, nhưng có lẽ ông không biết.”

“Tôi biết không ít đâu, cậu có thể hỏi tôi.”

“Trần Bình nói Hoàng Hải đã giết một người từng là người được Chúa chọn...”

“Tôi biết.” Hắn ngắt lời tôi. “Lão da trắng giáo hoạt đó là người được Chúa chọn trước lần của tôi, tôi quen lão. Là tôi xúi giục Hoàng Hải làm vậy.”

“Hóa ra... sao ông quen người được Chúa chọn đó?”

“À... kể ra thì dài dòng lắm, lão là thầy giáo thời đại học của tôi, chính lão cho tôi biết trên đời có cuốn sách như vậy. Hỏi tôi

còn trẻ, có lần lão uống say, kể với tôi chuyện này. Đó là trước khi lão đi New Zealand. Sau khi trở về lão từ chức, nguyên nhân cụ thể lão không nói, nhưng chúng tôi đều biết lão đã trở nên giàu có. Chính vì vậy tôi mới tin tất cả những lời lão nói là thật... Có lẽ cậu muốn hỏi tôi tại sao phải giết lão, tôi nói thẳng nhé, tôi rất ghét lão. Hồi tôi còn là sinh viên, lão từng bày tỏ rất ghét người da vàng, còn từng công khai sỉ nhục tôi. Cho nên..." Nói rồi người đàn ông lạ mặt nhún vai: "Sau khi nắm giữ được vận mệnh của mình, tôi phát hiện mình chẳng thể giết lão, cậu không tưởng tượng nổi hai kẻ từng là người được Chúa chọn đối đầu nhau thì đáng sợ nhường nào đâu, thậm chí chúng tôi còn có thể thao túng thời tiết... tất nhiên trong một mức độ nhất định..."

"Thao túng thời tiết..."

"Đúng vậy, nhưng phải sử dụng một số kỹ thuật thú vị, chỉ người thông minh mới làm được." Hắc không hề che giấu nụ cười đắc ý.

"Nên ông xúi giục Hoàng Hải giết chết lão đúng không?"

"Không, cậu quên à, chúng tôi không thể dùng sức mạnh của mình để giết đối phương. Tôi vận dụng tri thức mình nắm được, chứ không phải sức mạnh mượn của ác ma. Khi cậu đủ hiểu một số người, cậu có thể lợi dụng những điều đó, cậu cũng có thể điều khiển một số việc mà không cần cuốn sách này, tôi chỉ cho Hoàng Hải tin tức thôi, nhưng tôi biết Hoàng Hải nhất định sẽ giết lão. Tôi hiểu Hoàng Hải, tôi biết hắc là loại người không từ bất cứ thủ đoạn nào để đạt được mục đích. Nói ra thì tôi cứ tưởng đêm nay, đến cuối cùng tôi sẽ đối mặt với hắc cơ, không ngờ lại là cậu, giờ nghĩ lại, thật chẳng thể tin nổi... Đúng là Chúa chọn, không ai nói trước được, nhưng lần này e rằng sẽ là ngoại lệ." Hắc cười tự tin.

"Có vẻ như sau khi người được Chúa chọn mới xuất hiện, người trước đó sẽ không mất đi năng lực nắm giữ vận mệnh, đúng không?"

"Không."

“Nếu ông hủy *Sách Khải Huyền Hắc Ám* thì sao?”

“Ý cậu hỏi là những người được Chúa chọn khác sẽ ra sao à? Tôi đoán họ đều sẽ mất năng lực nắm giữ vận mệnh. Nhưng tôi nghĩ họ sẽ cảm kích tôi, chứ không oán hận tôi đâu.”

“Tại sao?”

“Chuyện đó chỉ người được Chúa chọn mới hiểu, người được Chúa chọn nhìn từ một góc độ nào đó chính là một lời nguyên.”

Lời nguyên? Lý Vĩ Húc cũng từng nói vậy, thế là sao?

Hình như hắn đã nhận thấy sự nghi hoặc trong tôi: “Tôi nói rồi, nắm giữ vận mệnh không phải chuyện tốt, có thể cậu sẽ hoài nghi và cho rằng tôi đang lừa cậu.”

“Ừm... tôi chỉ...”

“Được rồi, sao cũng được, tôi không muốn giải thích thêm về vấn đề này nữa, nó không quan trọng... Cậu biết tôi đã giết bao nhiêu người trên hòn đảo này không?”

“Không biết.”

“Tính đến giờ đã hơn ba mươi người rồi. Ngay trên hòn đảo này.”

Tôi kiềm chế cảm xúc, cố gắng bình tĩnh đợi hắn nói tiếp.

“Năm ngoái, năm kia, đều có. Nếu cậu tra cứu nhiều tư liệu, cậu sẽ phát hiện năm diễn ra ngày Chúa chọn thay đổi theo từng năm, hiểu không?”

Tôi hiểu rồi, thông tin về ngày Chúa chọn mà ông ta gieo rắc trên mạng thật giả lẫn lộn.

“Tôi nhìn những người đó nối đuôi nhau chạy đến đây, cảm thấy rất đau đớn, không phải đau đớn vì họ mất đi tính mạng, mà đau đớn vì lòng tham của con người. Chúng ta luôn chẳng biết đủ, chúng ta luôn khao khát mọi thứ mà không có điểm dừng. Chúng ta luôn mất mạng vì những chuyện chẳng ra làm sao. Dù những sinh mạng đó chẳng đáng để nuối tiếc.”

“Bởi vì đối với ông, một nghìn người đã chết đều có ý nghĩa ư?”

Hắn đột nhiên sững lại rồi phá lên cười. Một lúc sau mới ngừng được, lau nước mắt xua tay với tôi: “Xin lỗi, câu này thực sự quá buồn cười, tôi không cố tình... cậu rất thú vị...”

“Lẽ nào không phải? Những điều ông vừa nói không phải nghĩa là vậy à?”

“Tất nhiên là không.” Hắn ngừng cười, nghiêm mặt nhìn tôi: “Dù không vì cuốn sách này, con người có chết hay không cũng chẳng ý nghĩa gì. Thử nghĩ mà xem, chuyện đó mới bé nhỏ làm sao. Chúng ta chỉ là tia lửa bắn ra từ đồng lửa, mọi thứ chúng ta tưởng là huy hoàng xán lạn, sinh mệnh chúng ta coi trọng thực ra chỉ là một khoảnh khắc. Một tia lửa lại muốn nắm giữ vận mệnh của mình trong khoảnh khắc này, có cần thiết không? Đã vậy còn phải chịu đựng một cái giá rất lớn.”

Ý hắn là áp lực tâm lý? Tôi không chắc lắm. Nói thật, tôi hoàn toàn hỗn loạn rồi, chẳng còn hiểu hắn đang nói gì nữa.

“Được rồi, có vẻ cậu đang không hiểu gì, mà cậu cũng chẳng cần hiểu. Tôi nói rồi, tôi tới đây để trở thành người được Chúa chọn, tôi tới để hủy cuốn sách này, tôi chỉ muốn những tia lửa trong khoảnh khắc đừng vọng tưởng nữa, cũng là để nhiều tia lửa ngăn ngửi khác không trở nên ngăn ngửi hơn vì cuốn sách này.”

“Tôi biết, ông luôn nhấn mạnh ông muốn hủy *Sách Khải Huyền Hắc Ám*.”

“Thực tế...” Gương mặt hắn xẹt qua biểu cảm kỳ lạ, hắn chần chờ một chút rồi nói: “Vứt nó qua đây cho tôi trước khi tôi giải thích.”

Tôi làm theo lời hắn, hắn dễ dàng bắt được cuốn sách rồi nói tiếp: “Thực sự là cuốn sách này không phải tên như vậy.”

“Hả? Ý ông nó không tên là *Sách Khải Huyền Hắc Ám*?”

“Đúng vậy, nó chỉ là một trong số những *Sách Khải Huyền Hắc Ám* thôi.”

“Nghĩa là sao? Có rất nhiều... cuốn sách như vậy ư?”

“Không, không phải. Chỉ có một cuốn này thôi, còn *Sách Khải Huyền Hắc Ám* là một bộ sách. Cuốn sách này là một trong số đó.

Theo tôi được biết, cả bộ *Sách Khải Huyền Hắc Ám* nằm rải rác khắp nơi trên thế giới, tôi nghiên cứu bao nhiêu năm như vậy vẫn chưa thể xác định được bộ sách này có bao nhiêu cuốn.”

“Ông muốn thu thập cả bộ?”

“Anh bạn trẻ, đây không phải sưu tập tem, tôi cũng không định làm vậy, tôi nghiên cứu những thứ này chỉ vì tò mò, tôi rất muốn biết những cuốn sách khác dùng để làm gì. Có điều càng nhiều thông tin và tư liệu, tôi càng chắc chắn bộ sách này do ma quỷ viết, con người không thể sở hữu cả bộ sách được... Những điều tôi vừa nói nghe có vẻ nói nhăng nói cuội, chắc cậu nghĩ tôi điên rồi đúng không? Nhưng khi cậu gọi cái tên thực sự của cuốn sách này, khi cậu nhìn thấy cuốn sách thay đổi thế nào, cậu sẽ tin.”

“Vậy rốt cuộc cuốn sách này tên gì?”

“Thiên Hồn.”

Cái tên

Nghe kể lạ mắt nói ra mấy chữ này, tôi không khỏi rùng mình.

Nhìn ra ngoài qua khung cửa sổ vỡ toác, những bức tường lọt gió của chính điện, khắp nơi xung quanh nhà thờ và trong làng toàn người chết vật vờ lang thang.

Một nghìn người ư?

Tôi lại lo lắng cho Trương Lam.

“Ừm... ý ông đây là cái tên thực sự của cuốn sách?”

Hắn gật đầu: “Đúng vậy, khi người nắm giữ *Sách Thiên Hồn* nói ra cái tên thực sự này, nó mới thức tỉnh.”

“Thức tỉnh?” Trong đầu tôi hiện lên cảnh tượng vô số ác ma chạy từ trong sách ra.

“Đúng, thức tỉnh.” Hắn cúi đầu nhìn cuốn sách trong tay như nghĩ ngợi điều gì: “Mỗi vật trên đời này đều có một cái tên thực sự. Bình thường chúng ta chỉ gọi cái tên con người đặt cho nó thôi. Khi cái tên thực sự của một vật được gọi lên, nó mới tỉnh

dậy, giống như có người gọi tên cậu, cậu liền quay đầu lại tìm xem ai gọi vậy. Cuốn sách này cũng thế. Bởi vậy, tôi nói rồi, khi cậu gọi ra cái tên thực sự của nó, nó mới thức tỉnh và chấp nhận sự chi phối của cậu, nếu không, thậm chí cậu còn chẳng thể mở được nó ra.”

Đúng như hắn nói, lúc này lấy cuốn sách ra khỏi đồng lửa, tôi định mở nó ra nhưng không được, các trang sách như dính chặt vào nhau.

“Bây giờ, nó thức tỉnh rồi.” Nói đoạn kẻ lạ mặt giơ cuốn sách da dê đó lên.

Tôi nhìn thấy bìa da của *Sách Khải...* không, của *Sách Thiên Hồn* chẳng còn im lìm như chết nữa, mà giống như... giống như đang chuyển động. Đúng vậy, nó đang chuyển động... như thế... như thể không phải giấy và mực, mà là một đầm nước đen đặc sệt từ từ chuyển động, hoặc cũng có thể là thứ gì đó đang từ từ di chuyển dưới đầm nước đen.

Ảo giác ư? Tôi chớp mắt thật nhanh, nhìn lại lần nữa, nó vẫn thế - một cái bìa da màu đen không có chữ.

“Hình như có gì đó...”

“Cậu nghi ngờ mình nhìn nhầm à? Không, cậu không nhìn nhầm đâu, khi bị đánh thức nó sẽ vậy đấy. Chỉ sau khi bị đánh thức, nó mới có thể mở ra.” Kẻ lạ mặt đặt lại cuốn sách lên đầu gối, dễ dàng mở bìa da màu đen.

Tôi nín thở chờ đợi một điều kỳ dị nào đó.

Nhưng chẳng có gì xảy ra cả.

Không xảy ra bất cứ chuyện kỳ dị nào. Không có sinh vật cổ quái bay từ trong sách ra, cũng không phát sáng lấp lánh, chẳng có gì hết.

Chỉ thế thôi sao?

Khoan đã, hình như không đúng!

Tôi loáng thoáng nghe thấy tiếng động. Gì vậy? Hình như là... tiếng rên rỉ đau thương, tiếng gào khóc đau đớn? Những tiếng động lẫn vào nhau đó không phát ra từ *Sách Thiên Hồn*, nghe có vẻ rất xa xôi, như là... từ những người chết sống lại!

Tôi quay phắt đầu nhìn xác sống ngoài cửa, hình như chúng cũng đang nhìn tôi.

Những âm thanh như có như không này phát ra từ chỗ chúng.

Trong tiếng rên đau khổ còn có âm thanh khác... là tiếng thì thầm không biết từ đâu tới, tiếng nỉ non thì thầm cứ quanh quất bên tai tôi, khẽ kể về những đau đớn, giằng xé vô tận.

Tôi sửng sốt tròn hai mắt, nhìn ra phía cửa, ánh mắt trống rỗng, trái tim thất lạc vì sợ hãi, ép tất cả máu ra khỏi tim...

“Bốp” một tiếng, âm thanh từ địa ngục đột nhiên chấm dứt. Linh hồn vốn đã rời khỏi thể xác của tôi liền quay lại cơ thể.

“Á!” Sau khi bừng tỉnh tôi sợ hãi quay lại nhìn chằm chằm *Sách Thiên Hồn*. Nó khép lại rồi.

Người đàn ông lạ mặt bình tĩnh nhìn tôi, chậm rãi nói: “Giờ cậu hiểu rồi chứ? Nó là vật sống.”

Tôi còn chưa hoàn hồn, gật gật đầu, trong lòng lại dâng lên khát vọng chẳng thể hình dung, khát vọng chi phối sức mạnh nằm ngoài khả năng con người khiến người ta phát cuồng ấy.

“Được rồi, tôi nghĩ cậu biết đủ nhiều rồi. Giờ tôi cho cậu hỏi ba câu, cậu hỏi đi, hỏi gì cũng được, kể cả chuyện riêng tư của tôi.” Hắn tươi cười nhẹ nhõm rồi nhanh chóng lấy lại vẻ mặt lạnh lùng: “Tôi hy vọng cậu không lãng phí ba câu hỏi này, nghĩ kỹ rồi hãy hỏi, tôi có thể đợi.”

Nói xong hắn nhẹ nhàng đặt tay lên cái nỏ.

Tôi liếc thật nhanh ra ngoài cửa, lòng thầm nghĩ lúc này Trương Lam đang ở đâu. Tôi đoán cô ấy đang nấp gần đây, cũng nghe thấy cuộc đối thoại giữa chúng tôi. Cô ấy có tới cứu tôi không? Chắc là không! Nhưng trước đó, tôi phải nghĩ cách kéo dài thời gian.

“Ông... vừa nói là ông đã giết không ít người trên hòn đảo này, ông không sợ bị phát hiện à?”

“Không, những người đó đến đây chắc chắn sẽ không nói thật với người thân và bạn bè, họ sẽ che giấu sự thật. Còn người cho thuê thuyền là thuộc hạ của tôi, chỉ cần bọn họ kín miệng, tất cả mọi chuyện xảy ra ở đây đều bị chôn vùi.” Nói xong hắn cầm nỏ lên.

Tôi căng thẳng nuốt nước bọt, trong đầu tính toán thật nhanh xem nên làm thế nào.

Tôi có thể chạy nhưng thời gian e không kịp, tôi cần một giây... Không! Hai giây! Từ chỗ tôi ngồi đến cửa chính điện khoảng hơn mười mét, một giây không kịp, ít nhất cần hai giây trở lên mới chạy ra được đến cửa, chui vào đám xác sống kia mà không bị nỏ bắn trúng. Nếu không đủ thời gian, chắc tôi chẳng thể thoát khỏi tầm ngắm của hắn. Chắc chắn đây không phải lần đầu tiên hắn sử dụng thứ vũ khí trong tay, chắc chắn hắn đã luyện tập rất lâu, nên chạy trốn phải tìm đúng thời cơ.

Nhưng vấn đề là trong tình hình hiện tại tôi không có bất cứ thời cơ nào, hắn luôn nhìn tôi chăm chăm.

“Được thôi, câu hỏi thứ hai. Nếu ông đã chuẩn bị vũ khí rồi, tại sao không dùng súng? Tiện lợi hơn nhiều?”

Hắn bĩu môi: “Câu hỏi thật thiếu trình độ, nhưng tôi vẫn sẽ trả lời như đã hứa. Tiếng súng rất lớn, tuy có ống giảm thanh đấy, nhưng cậu chưa từng dùng súng bao giờ nên không biết, súng cần được bảo dưỡng. Đừng bị phim ảnh lừa, từ đầu đến cuối cứ cầm khẩu súng treo qua núi tuyết, bơi dưới nước, lăn lộn trên sa mạc, vậy mà vẫn bách phát bách trúng... Toàn lừa đảo cả đấy. Càng là máy móc phức tạp càng dễ xảy ra vấn đề, máy móc đơn giản sẽ không dễ hỏng vậy. Trong hoàn cảnh hiện tại, các loại binh khí lạnh như cung, nỏ tốt hơn súng nhiều. Quan trọng hơn, nếu các người nhìn thấy ai đó trúng đạn chết, e là tất cả sẽ bỏ chạy hết, vì chênh lệch sức mạnh quá lớn, các người sẽ sinh ra cảm giác sợ hãi mãnh liệt. Vì thế tôi không chọn súng.” Nói xong kẻ lạ mặt gật đầu. “Cậu còn câu hỏi cuối cùng.”

Tôi nhìn hắn đặt cái nỏ lên đầu gối, mặt không chút cảm xúc, trong lòng vô cùng sốt ruột, lẽ nào Trương Lam không định cứu tôi? Nếu thế thật, tôi nên làm thế nào?

Trước mắt chỉ có thể cắn răng hỏi tiếp thôi.

“Ừm... tôi... ờ... cái đó...” Đầu óc quá hỗn loạn, tôi không nghĩ ra được nên hỏi gì tiếp.

“Cậu... định âm âm ừ ừ như vậy đến khi trời sáng à? Thôi được, tôi sẽ đợi thêm một lúc.” Hắn cười vui vẻ.

“Tôi đang cân nhắc xem còn gì đặc biệt đáng hỏi...” Lúc này, trong tầm nhìn của mình, tôi thấy có thứ gì đó đang nhúc nhích, rất gần.

Tôi dùng đuôi mắt để cố phân biệt.

Đó là... Dương Phàm!

Dương Phàm?

Cái xác của cậu ta đang co giật, nhúc nhích trên mặt đất... Tôi biết cậu ta đang “sống lại”, người đàn ông lạ mặt hình như không để ý thấy.

Ờ? Sao thế được? Xác Dương Phàm co giật không hề nhẹ. Phân tích thật nhanh, tôi hiểu ra.

Đồng lửa, đồng lửa cháy rừng rực nằm ngay giữa hắn và cái xác của Dương Phàm, ngọn lửa chắn mất tầm nhìn của hắn, từ góc hắn ngồi hoàn toàn không thấy điều tôi thấy.

Cơ hội đến rồi!

Tôi thận trọng vừa dùng đuôi mắt để ý động tác của Dương Phàm vừa hỏi: “Thôi được, tôi nghĩ xong câu hỏi cuối cùng mình muốn hỏi rồi.”

“Tốt, nói đi.” Kẻ lạ mặt vẫn cười ôn hòa.

“Xin hỏi...” Tôi cố hết sức khống chế tốc độ nói để căn đúng thời gian: “Có một điểm tôi không hiểu, ông nói ông đến đây trước chúng tôi phải không?”

“Đúng vậy, tôi tới trước các người hai ngày.”

“Nhưng chúng tôi gần như đã lật tung hòn đảo này lên rồi, không hề nhìn thấy thuyền của ông, lẽ nào ông đi máy bay riêng

nhảy dù xuống đây?”

“Tất nhiên là không! Nếu cậu đi dọc bờ biển tới góc Đông Nam hòn đảo, sẽ phát hiện ở đó có rất nhiều đá ngầm, chúng trải dài tới một nơi rất sâu dưới biển...”

Lúc này, tôi nhìn thấy xác Dương Phàm đã thoát khỏi sợi dây trói cổ chân, đang vùng vẫy định đứng dậy.

“... Thực ra đó là dây đá ngầm do con người tạo ra...”

Bây giờ ư? Không, đợi thêm chút nữa, tôi cần mấy giây nữa.

“... Mục đích là để che giấu hầm tránh bom thông vào đất liền, còn thuyền của tôi...”

Ngay bây giờ!

“Dương Phàm! Mau chạy đi!” Tôi quay đầu lại, hét lớn với cái xác đang đứng dậy của Dương Phàm như phát điên!

Kẻ lạ mặt hơi sững người, rồi chẳng buồn đứng dậy, nhanh chóng giương nỏ bắn vào cái xác của Dương Phàm ở bên kia đồng lửa.

Vô cùng chính xác.

Chính là lúc này! Cái tôi cần chính là lúc này!

Cơ hội đến rồi!

Tôi mượn tư thế ngồi xổm, bật mạnh hai chân lao phắt dậy, chạy như điên ra cửa.

“Khốn kiếp!” Kẻ lạ mặt điên cuồng thét lên sau lưng tôi. Hẳn biết mình đã bị lừa.

Thành công rồi! Bước thứ nhất thành công rồi!

Tôi không dám lơ là một chút nào, chạy cật lực ra cửa, đây chỉ là bước đầu tiên.

Tôi không rõ gã một tay này lắp mũi tên thứ hai như thế nào, nhưng chắc chắn tốc độ lên nỏ của hắn không hề chậm, nếu không hắn đã chẳng chọn dùng loại vũ khí này!

Còn bốn mét cuối cùng!

Vết thương trên đùi rách toác khi tôi bắt đầu chạy, cơn đau dữ dội gõ vào hệ thống thần kinh của tôi như búa sắt!

Còn chưa đến ba mét nữa!

Sau lưng vọng lại tiếng vang nghèn nghẹt.

Gì vậy? Tiếng xác Dương Phàm đổ xuống đất ư?

Hai mét.

Hình như tôi nghe thấy tiếng mũi tên xé gió bay tới.

Một mét.

Là tiếng gió, mũi tên bay về phía tôi với tốc độ khó mà tưởng tượng nổi!

Tôi còn chưa kịp phản ứng, nó đã bay sượt qua phía dưới cổ tôi, sát rạt vai tôi.

Không trúng? Tôi chẳng kịp nghĩ nhiều, va vào mấy cái xác đứng gần cửa nhất, lao ra ngoài.

“Khốn kiếp!” Trong chính điện vang lên tiếng gầm của kẻ lạ mặt.

Tôi ra khỏi tầm bắn của hắn rồi.

An toàn rồi.

Tạm thời.

Tôi không dám dừng lại, tiếp tục chạy như điên. Trước mặt tôi là những cái xác sống đờ đẫn, cứng đờ. Còn đáng sợ hơn cả ác mộng, nhưng thật nực cười, tôi an toàn giữa một đồng người chết.

Cuối cùng, tôi dừng lại ở rìa rừng, nấp trong một cái hố nông giữa đồng đồ nát, run cầm cập.

Cảm giác sợ hãi không vì cuộc chạy trốn sinh tử vừa rồi mà do cảnh tượng trước mắt.

Mây đen đã tan, trăng thượng huyền mảnh như cần câu treo trên bầu trời, ánh sáng ảm đạm, lạnh lùng chiếu sáng vùng đất đã bị lãng quên này. Khắp nơi trong làng toàn những người chết cử động chậm chạp, một số đã thối rửa đến mức không còn thành hình người, chỉ là mớ nội tạng máu me be bét treo trên cái xác xiêu vẹo thối rửa. Lúc này, chúng được một sức mạnh tà ác nào đó ban cho khả năng đi lại, chúng bị gọi đến đây, lang thang vờ vờ như những con rối gỗ. Nhìn từ xa, nơi này chẳng khác nào khu dân cư lớn đang tổ chức hoạt động, nhưng mùi thối rửa, biến chất tràn ngập trong không khí thì khẳng định đây không phải khu dân cư của người sống, mà là đê mê hội của xác chết, ngày hội của hôi thối và vữa nát.

Cảnh tượng trước mắt vượt xa những gì một cơn ác mộng có thể tạo ra.

Đây là địa ngục.

Từ phía nhà thờ vọng lại tiếng gầm phẫn nộ: “Cút! Các người là đồ thất bại, sinh vật hạ đẳng ngu ngốc, đồ lùn bại, lũ sâu bọ! Cút!” Cùng với tiếng gầm phẫn nộ là tiếng đấm đá, tiếng xương gãy.

Đó là giọng của kẻ lạ mặt. Chắc hẳn hắn đang điên cuồng trút giận lên những người chết đó vì đã làm mất vật tế trong tay mình.

Tôi khẽ thở phào, cố gắng suy nghĩ xem giờ mình nên làm gì.

Tình hình trước mắt, ra ngoài chỉ có chết, lợi dụng những cái xác vất vưởng này cũng cầm cự được với hắn một thời gian ngắn, sau đó vẫn sẽ bị hắn giết chết, hắn đã có quá nhiều kinh nghiệm giết người. Đây là nan đề tôi buộc phải đối mặt. Hơn nữa, ngoài cái nổ đó ra, e rằng hắn vẫn còn những vũ khí khác, ví dụ như súng. Nhiều khả năng hắn có súng, những điều hắn

nói về vũ khí, có quỹ mới tin! Một tay chuẩn bị chu toàn như vậy, rất có thể hắn còn mang theo cả thiết bị nhìn trong đêm nữa... Nếu vậy thật, chạy vào rừng e càng bất lợi cho tôi. Nếu hắn có thiết bị nhìn trong đêm, hắn có thể bắn chết tôi ở cự ly rất xa, sợ là đến lúc chết tôi vẫn chưa nhìn thấy hắn đâu. Giờ vào rừng chưa chắc đã là ý hay, tôi không thể mạo hiểm tính mạng mình được... Ở nơi trống trải dù sao cũng tương đối an toàn, ít nhất tôi còn có thể nhìn thấy hắn đang ở đâu. Nhưng làm thế nào mới chiến thắng được hắn đây? Đó gần như là một chuyện bất khả thi!

“Nghe này! Tao biết mày vẫn đang ở gần đây! Chắc chắn mày nghe thấy tao nói! Tao phải cho mày biết một tin không may. Đó là dù mày có trốn đến khi trời sáng, tao vẫn sẽ giết mày! Mày là đồ rắn độc bỉ ổi, xảo trá! Đồ chuột bọ bắn thủ! Đồ sâu bọ hạ tiện!”

Hắn vẫn đang gào thét, tôi căng thẳng ngồi im tìm kiếm nơi phát ra tiếng động. Cách tôi một đoạn. Tôi yên tâm đôi chút.

“Mày trốn đi! Mày nấp đi! Trước khi trời sáng mà không tìm được mày, tao sẽ rời khỏi đây, mặc kệ nơi này bị bão tấn công! Mày tiếp tục nấp trong xó mà run rẩy đi! Tao sẽ cử người phong tỏa bờ biển hòn đảo này! Khi mày cạn kiệt thức ăn, mày sẽ phải ăn xác chết, ăn rễ cỏ, ăn tất cả những thứ mày tìm được! Đợi đến lúc đó mày sẽ hối hận vì đã không bị tao giết! Khốn nạn! Mày trốn cho kỹ vào!”

Hắn nói đúng, tôi phải làm thế nào đây? Giờ cứ kéo dài thời gian sẽ tạm thời tránh được nguy hiểm, nhưng hắn không chịu buông tha tôi, những điều hắn vừa nói không phải nguyên rủa, không phải hù dọa, mà là cảnh cáo. Dù bây giờ hắn không giết tôi, sớm muộn tôi cũng sẽ chết ở đây, tên tôi sẽ xuất hiện trên trang sách đó, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Phải làm sao đây? Làm sao đây?

Tôi ôm đầu co rúm người lại, đầu óc hỗn loạn.

“Mình không muốn bị giết, cũng không muốn chết ở đây, nhưng mình chẳng biết phải làm thế nào.” Tôi lăm bằm trong

im lặng, đầu óc gần như sắp nổ tung.

Đột nhiên, một giọng nói vọng tới: "... Giấu trong rừng."

Là giọng Trương Lam!

Tôi ngạc nhiên tìm kiếm xung quanh.

Không có ai.

Cô ấy nấp gần tôi à?

"Trương Lam?" Tôi khẽ gọi tên cô ấy trong bóng tối.

Không có tiếng trả lời.

"Trương Lam? Em đang ở đâu?"

Vẫn không có tiếng trả lời.

"Em đang ở đâu? Anh không nhìn thấy em."

Bốn bề tĩnh lặng.

Ảo giác ư?

Tôi căng thẳng lắng nghe thật kỹ, không có bất cứ tiếng động nào.

Không có tiếng động? Không đúng!

Vừa rồi kẻ lạ mặt còn gào thét đấm đá xác sống, nhưng giờ chẳng có bất cứ tiếng động nào. Hẳn nghe thấy tôi gọi Trương Lam ư? Tôi không rõ, nhưng tôi biết đây không phải dấu hiệu tốt.

Rời khỏi đây thì hơn, có thể hẳn đã phát hiện ra chỗ tôi nấp rồi.

Tôi khom người định đứng dậy, bỗng một thứ gì đó xẹt qua đầu tôi.

Nó... hình như rất quan trọng? Là gì nhỉ?

Tôi từ từ lùi lại, ngồi yên tại chỗ, cẩn thận nhớ lại thứ gì vừa xẹt qua đầu mình.

Đó là... hiểu rồi! Tôi hiểu rồi. Giờ vẫn chưa thể ra ngoài, tuyệt đối không được.

Có thể kẻ lạ mặt đã nghe thấy tiếng tôi gọi Trương Lam, dù tiếng tôi không lớn lắm. Nhưng chỉ dựa vào mấy tiếng gọi khe khẽ đó, hẳn không thể phát hiện được chính xác chỗ tôi nấp, có lẽ hẳn đang cảnh giác tìm kiếm xung quanh, nín thở đợi tôi lên tiếng lần nữa. Giờ ra ngoài mới là sai lầm! Tôi nên tiếp tục nấp ở đây chờ đợi, thừa cơ hành động.

Một lúc lâu sau, hẳn lại gào lên: “Giả thần giả quỷ à? Ha ha ha ha! Cứ tiếp tục đi, tao đã từng thấy địa ngục rồi, mày tưởng tao sẽ sợ chắc? Đừng ra đây! Đồ khốn kiếp, cứ tiếp tục nấp trong xó xỉnh của mày mà run rẩy đi! Khốn kiếp...”

Tôi đoán không sai. Nếu vừa rồi tôi liều lĩnh chạy ra ngoài, e rằng giờ tôi đã chết rồi. Nhưng giọng nói của Trương Lam là sao? Áo giáp ư? Nhưng hình như tôi thực sự đã nghe thấy tiếng Trương Lam, cô ấy nói “giấu trong rừng” ư? Tại sao phải giấu trong rừng? Lẽ nào... đợi đã, hình như đó là nửa câu sau, là một câu nói đùa của Trương Lam, nguyên văn thế nào nhỉ?

... Giấu trong rừng... giấu trong rừng... giấu trong rừng? Giấu trong rừng!

Tôi chợt nhớ ra! Đó là một câu nói đùa của cô ấy, nguyên văn là “giấu cây trong rừng”.

Tôi biết nên làm thế nào rồi! Giấu cây trong rừng!

Tiếng chửi rủa của kẻ lạ mặt vang lên lần nữa, tôi nghe tiếng động, phán đoán được khoảng cách của hắn, liền cẩn thận chui ra khỏi chỗ nấp, vào rừng.

Nhưng tôi không vào sâu trong rừng, mà đứng sát một cái cây ở bìa rừng, nhìn về phía nhà thờ.

Trong朦胧 lung, hình như gã đàn ông một tay vẫn đang đâm đá những người chết vật vờ.

Tôi bắt đầu chuẩn bị, đầu tiên tôi tìm một cái xác, mặc quần áo của nó vào.

Tôi biết làm vậy rất kinh tởm, nhưng đây là cách duy nhất để giành chiến thắng. Tôi không muốn chạy trốn, dù có cách chạy trốn tôi cũng không muốn chạy trốn, không hẳn vì tôi đã đi đến bước này, mà còn bởi tôi khao khát sức mạnh của cuốn sách đó: được một nghìn linh hồn bảo vệ, sở hữu năng lực đáng kinh ngạc và một tương lai thuận buồm xuôi gió.

Tìm một vòng quanh bìa rừng và ngôi làng, tôi phát hiện đa số xác sống ở đây đều thối rửa đến mức không thành hình dạng, còn bốc lên một thứ mùi khó lòng miêu tả nổi, không chỉ là mùi thối, mà còn một mùi gì khác, tôi chẳng nói rõ được, nhưng ngửi rất buồn nôn, xua mãi không tan.

Lúc này tôi nhìn thấy một cái xác toàn thân đầy bùn đất, có vẻ nó vừa bò từ dưới mộ lên, không quan trọng, quan trọng là nó có chiều cao và hình thể gần giống tôi. Cái áo khoác mùa thu rộng rãi trên người nó lạnh lặn hơn nhiều quần áo trên những xác chết khác.

Tôi quyết định dùng nó.

Tôi từ từ tới gần cái xác. Nó đứng đờ đẫn, khe khẽ lắc lư, ngoài ra không có bất cứ động tác dư thừa nào khác. Nó thực sự không tấn công người sống à? Dù kẻ lạ mặt đã nói vậy, thậm chí lúc này hẳn còn trút giận lên các xác sống đó, đủ để chứng minh hẳn không nói dối, nhưng trong lòng tôi vẫn không khỏi băn khoăn.

Tôi đứng chếch bên cạnh cái xác.

Ngoài khắc phục nỗi sợ hãi tâm lý, tôi còn phải khắc phục phản ứng sinh lý dữ dội. Tôi cố không nhìn gương mặt đã thối rửa đó, run rẩy giơ hai tay ra cởi khuy áo khoác của nó.

Khi ngón tay tôi chạm vào áo khoác của nó, tôi không khỏi rùng mình, lớp vải áo khoác cứ nhớp nháp.

Cái khuy trơn tuột đầu tiên được tháo ra, mùi thối rửa nồng nặc hơn xộc vào mặt tôi. Dạ dày tôi cuộn lên dữ dội. Tôi ngừng

tay cố hết sức kìm nén cảm giác buồn nôn.

Khuy áo được cởi dần, đáng vẻ bên trong áo dần lộ ra, một hình ảnh tôi không thể tưởng tượng nổi: áo sơ mi, áo len cái bên trong đều đã mục ra thành từng mảnh vụn, xương ức trắng bệch xếp chĩnh tề cạnh nhau như một loại máy móc, lồng ngực trống rỗng, chắc hẳn nội tạng trong lồng ngực đã rơi xuống ổ bụng vì vách ngăn lồng ngực thối rữa hết rồi. Da bụng đã biến mất từ lâu, một đoạn gì đó màu đen lộ ra từ đông nhầy nhụa tối màu trong ổ bụng, treo trên thắt lưng, có lẽ là ruột... nó bốc mùi thối gần như có thể khiến người ta suy sụp...

Cái mùi đó sắp làm tôi phát điên rồi. Không, tôi có thể làm được như này thì chắc chắn tôi đã điên rồi! Trời ơi! Sao tôi phải làm vậy, tôi chỉ cần làm bẩn quần áo, cử động chậm chạp đi lẫn vào đám xác sống đó là được rồi mà?

“Ngoan ngoãn làm theo kế hoạch đi, quần áo anh nhìn vẫn khác quần áo người chết. Hơn nữa kẻ lạ mặt một tay đó có thể nhận ra quần áo của anh.” Giọng nói thẳm sâu bên sâu trong đang an ủi, thúc giục tôi.

Tôi rùng mình, tiếp tục cởi khuy, còn hai cái cuối cùng.

Đột nhiên có thứ gì đó rơi lên mu bàn tay, tôi suýt kêu toáng lên! Tôi vẩy mạnh cánh tay như bị quá khích, định vẩy thứ đó đi, nhưng nó vẫn dính ở đó. Tôi thu hết can đảm nhìn xuống, một thứ nhờn nhớt... nhảu cầu! Tôi run rẩy chùi nó lên thân cây bên cạnh, quay người lại cắn chặt răng nhanh chóng cởi hai cái khuy cuối cùng.

Tiếng chạt chém, tiếng mắng chửi giận dữ phía nhà thờ đã biến mất.

Tôi biết thời gian gấp rút nên không nghĩ ngợi nhiều, nhanh chóng cởi áo khoác khỏi cái xác. Tôi tìm đại ít lá cọ rơi dưới đất, chùi qua loa lớp lót bên trong, sau đó khoác cái áo khoác nhóp nhép lên người.

Ngay lập tức, lông tơ trên người tôi dựng hết lên, dạ dày cuộn trào dữ dội, thực quản và cổ họng bị ợ chua đau rát... Tôi không thể kìm được cơn buồn nôn.

“Đừng phát ra tiếng động, đừng phát ra tiếng động nào!”

Tôi cố hết sức há miệng thật to để phun thứ nhầy nhụa trong dạ dày ra ngoài...

Khi dạ dày trống rỗng không còn gì để nôn, tôi vạt vĩa bám vào một cái cây, lắng nghe thật kỹ.

Tiếng chửi rửa phần nộ không còn vang lên nữa, chắc hẳn lúc này kẻ lạ mặt đã bắt đầu tìm kiếm tôi.

“Làm tốt lắm, nhưng thời gian không còn nhiều đâu, vẫn còn thiếu bước cuối cùng.”

Đúng vậy, vẫn còn thiếu bước cuối cùng.

Tôi cảm thấy mình đã yếu ớt đến mức không còn sức lực đi xa hơn nữa, chỉ đổi hướng rồi ngồi xuống vạch lá rụng và cỏ dại ra, trát bùn đất ẩm ướt lên mặt, lên tóc, lên cổ...

Mười phút sau, một cái “xác sống” chưa chết đứng ở rìa ngôi làng bỏ hoang.

Tôi không nhìn thấy kẻ lạ mặt đang ở đâu, trước nhà thờ chỉ có người chết đang chậm chạp di chuyển.

Hắn đâu rồi?

Có lẽ hắn đang trốn ở đâu đó, hoặc vào trong rừng, hay quay lại chính điện rồi. Nhưng chắc chắn hắn đang rình rập thừa cơ hành động. Tôi muốn thắng thì phải mạo hiểm, nếu không kết cục của tôi chỉ có thể là bị giết hoặc chết đói trên đảo.

Tôi rút tay đang cầm con dao găm dài vào ống tay áo, cố nén cơn đau ở đùi, tập tễnh bước vào làng.

Cái áo khoác nhớp nháp cọ vào da vô cùng khó chịu, ngoài ra, tôi chẳng còn bất cứ cảm giác gì.

Sau khi nôn xong, tôi đã mất khứu giác, hoàn toàn chẳng còn ngửi thấy mùi xác chết kinh tởm. Cùng với đó hình như trái tim tôi không còn ấm áp nữa, nó đập một cách lạnh lẽo, máy móc, chỉ để duy trì hơi thở cho tôi.

Vì sợ hãi cực điểm ư? Mọi việc tôi làm từ đầu đến giờ, tôi chưa từng nghĩ đến, cũng không cho rằng mình có thể làm được.

Nhưng hoặc là sống, hoặc là chết. Tôi không muốn chết, nên tôi chẳng còn lựa chọn nào khác.

Đây là cơ hội duy nhất.

Trên đường đi tôi cẩn thận, dè dặt giữ cơ thể cứng đờ và bước thật chậm, cố bắt chước các xác sống, đồng thời tránh di chuyển theo đường thẳng, mà từ từ đi vòng vòng không theo quy luật nào, nếu không ai cũng có thể nhận ra tôi là người sống trong đám đông.

Còn khoảng năm mươi mét nữa mới tới chính điện, tôi cúi đầu bước đi, đôi mắt sẽ làm lộ sự nguy trang của tôi, không có xác sống nào mắt sáng cả, cặp mắt của chúng đục ngầu và mờ nhạt.

Vẫn không thấy hắc, hắc đâu rồi? Tôi nheo mắt nhìn bùn đất dưới chân.

Lúc này, một bóng người từ phía sau rón rén bước tới trước mặt tôi!

Tiêu rồi! Xong đời rồi! Hắc phát hiện ra tôi rồi!

Tôi dừng bước tuyệt vọng nhắm mắt lại chờ đợi cú đánh cuối cùng.

Thời gian như ngưng đọng, mỗi giây mỗi phút đều dài như cả thế kỷ.

Nhưng tôi không đợi được cú đánh chí mạng đó.

Lẽ nào...

Tôi từ từ mở mắt ra, thấy bóng lưng kẻ lạ mặt cách tôi chưa đến hai mét về phía trước, hắc đứng đó cảnh giác lắng nghe.

Hóa ra hắc không nhận ra tôi.

Nhưng nếu tôi cứ tiếp tục đứng im, rất có thể sẽ bị hắc phát hiện! Tôi cũng không thể rút dao găm trong ống tay áo ra khi hắc đang cảnh giác cao độ như vậy được, tiếng động sẽ quá lớn! Nhất định hắc sẽ phát hiện ra! Vừa không thể tấn công, cũng

chẳng thể đứng yên, lại càng không thể quay người bỏ chạy...
Vậy thì, đi lên phía trước!

Tôi nín thở, bấu bụng giữ tốc độ hiện tại, chậm chạp nhích về phía trước, đồng thời khẽ nghiêng người để hần không thể nhìn thấy mặt mình.

Càng lúc tôi càng gần tấm lưng của hần hơn.

Hai bước.

Tôi cầu nguyện hần đừng quay đầu lại.

Một bước.

Chỉ mong mùi xác chết hôi thối tởm lợm trên người có thể giúp tôi che giấu thân phận.

Song song! Giờ tôi và hần đang đứng song song nhau, hần ở ngay bên phải tôi.

Hần vẫn chưa phát hiện ra tôi.

Tôi cầm đầu loạng choạng tiếp tục đi về phía trước, không thể rẽ ngang, không thể dừng lại. Trước mặt là cửa chính của chính điện.

Chính điện càng lúc càng gần, sau lưng tôi không hề có bất cứ động tĩnh gì.

Có nên quay đầu lại kiểm tra không?

Không, không được, như vậy quá nguy hiểm!

Đằng trước chỉ có lác đác vài xác sống. Đứng giữa bọn họ rồi, tôi có thể quay đầu lại kiểm tra một chút chẳng?

Được thôi.

Tôi cố kiềm chế sợ hãi và lo lắng, tiếp tục chậm chạp di chuyển. Mười mấy mét ngắn ngủi, tôi đi mất gần mười phút, hay mấy năm.

Khi chắc chắn mình đã vòng ra phía sau một cái xác sống, tôi lấy hết can đảm quay lại nhìn.

Lúc này kẻ lạ mặt đang đứng nghiêng về phía tôi, chăm chú nhìn gì đó.

Hình như hần phát hiện ra gì đó, Trương Lam ư? Cô ấy đang ở đâu? Bị dọa sợ quá nên trốn đi rồi ư?

Tôi không rõ, nhưng giờ tôi còn chẳng lo được cho bản thân mình.

Người đàn ông lạ mặt cẩn thận đi về phía hắc vừa nhìn chăm chú.

Tôi quay lại nhìn chính điện, cách đồng lửa không xa là cái ba lô treo đầy đồ ăn vật.

Nhìn cái ba lô và đồng lửa cháy rừng rực, một ý nghĩ to gan nảy ra trong đầu tôi.

Tôi quyết định đi vào, nếu tôi có thể tìm được trong ba lô của hắc bất cứ thứ gì trong hai thứ, xác suất chiến thắng của tôi sẽ lớn hơn!

Ông trời ưu ái mày rồi!

Đúng thế, tôi bắt đầu tin rồi.

Sau khi chắc chắn kẻ đồ tể một tay đó vẫn đang để ý mục tiêu đằng xa, tôi nghiêng người lách qua một cái xác sống, vào trong chính điện, tập tễnh chạy tới bên đồng lửa.

Sách Thiên Hồn đặt cạnh cái ba lô trông rất nổi bật, tôi cứ tưởng kẻ lạ mặt sẽ mang nó theo. Nhưng giờ cầm thứ này không phải lựa chọn hay, nó quá nặng, không tiện mang theo. Sau vài giây đắn đo, tôi quay mặt đi không nhìn nó nữa, vội mở cái ba lô leo núi to tướng ra.

Tôi hy vọng tìm được một khẩu súng, hoặc vũ khí tầm xa nào đó khác.

Trong ba lô ngoài quần áo và đồ ăn, còn mấy cuốn tạp chí, có vẻ đối với hắc, giết người chỉ là một hình thức tiêu khiển.

Cái ba lô này vừa to vừa sâu, tìm đồ rất bất tiện, tôi biết thời gian rất gấp rút, thế là tôi nhấc ba lô lên đổ hết đồ đạc ra ngoài.

Tôi không lục tìm mà dùng mắt kiểm thật nhanh trong đồng đồ đạc lộn xộn.

Không có súng, đúng là không có súng. Tôi bắt đầu tìm thứ kia, người đàn ông lạ mặt từng nói, hắc có dầu đốt để nhóm lửa, tôi cần thứ đó.

Một cái bình thép màu lam sáng đập vào mắt tôi, nó to bằng cái cốc cỡ trung, hình dáng rất kỳ lạ, còn có chốt an toàn trên nắp xoay.

Nó đây ư?

Tôi nhặt bình thép lên mở chốt an toàn, vặn nắp bình ra ngoài.

Không có bất cứ mùi gì, sao lại như vậy?

Ngay sau đó tôi hiểu ra, tôi đã mất thính giác. Sau khi mặc áo của người chết tôi mất luôn thính giác. Thế là tôi cẩn thận đổ một ít chất lỏng trong bình ra tay, nhìn thật kỹ.

Có vẻ là dầu đốt.

Bình thép này đựng dầu.

Tôi kẹp bình dầu dưới nách, tiếp tục tìm kiếm những thứ có thể dùng được trong đồng đồ lộn xộn.

Một cái rìu phá băng nhỏ gắn băng đeo cổ tay có thể gấp lại thu hút ánh mắt tôi, đầu nhọn sắc lẹm của nó trông rất tuyệt.

Đúng lúc này một mũi tên lẩn với tiếng gió sượt qua người tôi.

Tiêu rồi, bị phát hiện rồi! Chắc chắn hành động của tôi trước đồng lửa đã bị phóng đại chiếu ra ngoài cửa! Tôi không kịp quay đầu lại nhìn, co giò chạy ra cửa sau.

Sau lưng không có tiếng găm thét hay chửi bới, nhưng khoảng hai giây sau, mũi tên thứ hai gần như bay sượt qua vai phải tôi.

Dù không bị thương nặng nhưng cảm giác nhói đau vẫn khiến tôi giật mình, cánh tay tôi co giật, con dao găm dài giấu trong ống tay áo trượt ra ngoài.

Tiêu rồi!

Tôi lao ra cái sân nhỏ chỗ cửa sau, chẳng nghĩ ngợi được gì, men theo cửa nhỏ cạnh bờ tường, chạy vào con ngách, trên đường đi nhìn thấy một bức tường đổ nát, tôi chống tay nhảy ra ngoài bức tường.

Phía sau vọng lại tiếng mũi tên thứ ba cắm lên tường.

Bắn ba mũi tên liên tiếp mà không trúng tôi? Lẽ nào hắn không hề giỏi sử dụng nỏ? Không đúng, chắc chắn có nguyên nhân khác! Lúc này tôi đã rời khỏi nhà thờ, quay lại ngôi làng bỏ hoang.

Hay lắm, cây lại ở trong rừng rồi.

Tôi treo bình dầu lên thắt lưng, cởi cái áo khoác nhớp nháp trên người ra, nhanh chóng lẩn vào giữa những xác sống đi thành từng đoàn, giờ cái áo sơ mi ngăn tay của tôi trông chẳng khác nào quần áo người chết mặc, bắn thủ, rách rưới như nhau, thậm chí còn bốc mùi hôi thối buồn nôn nữa, nếu tôi ngửi được.

Tôi căng thẳng quay lại nhìn, kẻ lạ mặt đứng cạnh bức tường nhà thờ phía xa, kẹp cái nỏ dưới nách, lấp mũi tên thứ tư.

Động tác của hắn rất thành thạo, có thể nói là nhanh như chớp.

Nhưng hắn đã mất mục tiêu là tôi.

Tôi khẽ thở phào, cố gắng giữ tốc độ như xác sống, đi vài bước về phía xa hơn. Trong đầu suy nghĩ vì sao hắn không bắn trúng được tôi.

Mấy phút sau, tôi biết được câu trả lời. Đó chính là nhược điểm của hắn.

Những lần bắn hỏng trước, không phải vì hắn không thành thạo cách dùng nỏ hoặc mắc sai lầm mà là do cự ly.

Tôi đoán thứ đó chỉ chính xác khi bắn ở cự ly ngắn, xa một chút sẽ bị lệch rất nhiều, dù sao cũng không phải nỏ lớn, chỉ là nỏ mini thôi.

Tính ra cự ly bắn chính xác của nó chỉ khoảng mười mét, nhiều nhất không quá mười hai mét. Hơn nữa chỉ có một tay cũng là vấn đề nghiêm trọng đối với hắn. Nếu hắn bắn trong lúc chạy, không có tay kia đỡ thân nỏ để giữ thăng bằng, sẽ không thể đảm bảo độ chuẩn xác của mũi tên. Nhưng nếu dừng lại thì sẽ bị kéo giãn khoảng cách. Nếu phải trèo qua chướng ngại vật ở độ cao nhất định, một tay e là... Về lý mà nói hắn không nên mắc sai lầm này mới phải, nhưng đúng là hắn đã mắc sai lầm, giờ vấn đề hắn phải đối mặt là vấn đề mà hắn chưa từng nghĩ tới.

Nhưng tại sao vậy nhỉ?

Theo tôi chỉ có một khả năng: Hắn không nghĩ sẽ diễn ra truy sát, kinh nghiệm đáng tự hào của hắn khiến hắn tự tin quá mức, cũng đồng thời khiến hắn mất đi ưu thế vốn có.

Có lẽ đây chính là mấu chốt thành bại của tôi.

Cơ hội của tôi đến rồi, nhưng vũ khí duy nhất của tôi lại rơi trong chính điện.

“Không, vẫn còn đấy.” Giọng nói đó lại nhắc nhở tôi.

Thật à? Tôi sờ mó trên người.

Lúc thọc tay vào túi quần, đầu ngón tay tôi chạm vào thứ gì đó. Tôi lấy nó ra.

Đó là một cái hộp đẹp bằng nhựa trong, bên trong có một ống tiêm rất mảnh đang nằm lặng lẽ, đầu mũi kim gắn nắp nhựa màu trắng.

Moóc-phin, là moóc-phin Trần Bình để lại cho tôi.

Tôi biết nên làm thế nào rồi.

Nhưng trước đó tôi cần nghĩ cách làm tiêu hao tất cả mũi tên của hắn, giờ hắn đang cầm nỏ tìm kiếm tôi trong số các xác sống.

Tôi có thể nhìn rõ nhất cử nhất động của hắn.

Giờ phải cố ý thu hút sự chú ý của hắn ư?

Không, giờ cự ly quá xa, hắn sẽ không ngu ngốc tới mức bắn ngay bây giờ.

Chẳng còn cách nào khác, đành mạo hiểm thử thôi.

Tôi dùng xác sống yểm trợ cho mình, từ từ lại gần hắn. Còn ba mươi mét nữa.

Không được, vẫn xa quá.

Khoảng cách giữa tôi và hắn càng lúc càng gần, tôi căng thẳng cực độ, chỉ một sai sót cực nhỏ thôi cũng có thể khiến tôi hoàn toàn thảm bại, điều đó đồng nghĩa với cái chết.

Hai mươi mét, lưng áo tôi đã ướt đầm.

Mười lăm mét, hắn vẫn chưa phát hiện ra tôi, nhưng không thể gần hơn được nữa!

Đột nhiên, hắn quay đầu về phía tôi, bóp cò.

Vừa ngạc nhiên tôi vừa nhanh chóng lách người tránh ra sau lưng một xác sống, dừng lại giây lát rồi chạy tới chỗ xác sống khác cách đó khoảng hai mét.

Tôi không ngừng lợi dụng xác sống che chắn cho mình để liên tục di chuyển, các mũi tên xé gió lao tới, nhưng không hề trúng. Tôi đã tính toán đúng, tình hình hiện giờ đang từng bước tới gần kế hoạch của tôi. Dù không hề bị thương, nhưng tôi biết đây là một trò chơi sinh tử đặt cược cả tính mạng.

Một lát sau, tôi phát hiện khi mình thay đổi vị trí, mũi tên đoạt mạng không bắn tới nữa.

Hắn hết “đạn dược” rồi ư?

Không, có thể hắn vẫn còn một mũi tên nữa, định giữ nó lại để cho tôi đòn chí mạng.

Tôi nhanh chóng đổi chỗ liên tiếp hai lần nữa.

Vẫn không có mũi tên nào đuổi theo.

Dù đây là cơ hội hay cái bẫy, tôi vẫn phải thử xem.

Tôi nấp sau xác sống, cúi đầu nhìn bàn tay trái đã sưng vù, dùng răng nhổ cái nắp nhựa chụp trên đầu kim tiêm ra, giấu ống tiêm trong lòng bàn tay, bước ra.

Gã đàn ông lạ mặt đứng cách đó không xa bình tĩnh nhìn tôi, tay hắn cầm nỏ, rãnh đặt tên trống không. Nhưng bên thắt lưng của hắn đang treo thứ gì đó, hình như là... rìu phá băng? Thật đáng tiếc, có lẽ trước khi đuổi theo tôi ra ngoài chính điện, hắn đã kịp mang theo thứ này, đó vốn là vũ khí tôi chọn, suýt nữa tôi có được nó rồi.

“Hết đạn rồi phải không?” Tuy miệng khiêu khích nhưng tôi vẫn cảnh giác cao độ từ từ đi về phía hắn.

Hắn không nói gì. Tôi nhìn thấy trong miệng hắn ngậm một mũi tên. Chính vì vậy gã một tay này mới không rút cái nỏ đi.

Hắn cần bao nhiêu thời gian để lắp tên, kéo dây nổ?

Nhiều nhất là hai giây.

Giờ tôi cách hắn bao xa?

Chưa đến mười mét.

Không do dự thêm nữa, tôi cố hết sức nén cơn đau dữ dội ở bắp đùi, lao vào hắn như phát điên.

Gần như đồng thời, tôi nhìn thấy hắn kẹp báng nổ dưới nách.

Khoảng cách giữa chúng tôi càng gần hơn.

Hắn dứt khoát lấy mũi tên trong miệng xuống, lắp lên rãnh đặt tên, động tác thành thạo kinh người.

Một giây.

Đủ gần rồi, tôi nhảy lên.

Dây nổ được kéo căng, hắn vững vàng giơ cánh tay lên nhắm vào tôi.

Tiêu rồi!

Tôi cố hết sức giơ bàn tay sung vù về phía trước, năm ngón tay xò ra chắn trước mặt hắn, tay phải nắm ống tiêm đâm mạnh vào bên trái người hắn.

Hắn bóp cò chưa?

Tầm nhìn của tôi bị tay trái chắn mất, không thấy gì cả.

Bàn tay phải cầm ống tiêm của tôi cảm nhận được phản lực dội ngược lại, tôi ấn ống tiêm. Đồng thời lúc này, lòng bàn tay trái truyền tới cảm giác đau thấu tim.

Mũi tên của hắn không kịp bắn ra khỏi rãnh đặt tên đã bị tay tôi đẩy ngược lại.

Theo phản xạ tôi rút tay trái lại, mũi tên chưa thể bắn ra, cắm trong lòng bàn tay tôi bị hất văng đi.

Hắn gầm lên phần nộ, giơ chân đá bay tôi ra rõ xa.

Trong một khoảnh khắc, tôi nhìn thấy ống tiêm cắm ở thắt lưng hắn. Pít-tông ống tiêm đã được đẩy lút cán.

Thành công rồi.

Cùng với cơn đau ở lưng, hàng nghìn hàng vạn ngôi sao vàng hiện ra trước mắt tôi, trong miệng tôi có mùi máu tanh nồng nặc. Tôi cảm thấy xương cốt toàn thân như gãy hết, hắn quá khỏe, có thể đạp bay tôi bằng một cước! Nếu thực sự đánh giáp lá cà, dù không bị thương tôi cũng dùng hông đánh lại được hắn.

Mau lên! Bò dậy đi, mau chạy đi! Vẫn chưa kết thúc!

Đúng vậy, vẫn chưa kết thúc. Tôi không còn thời gian bận tâm đến cơn đau dữ dội ở lồng ngực và tầm nhìn vẫn mờ mờ, tôi vùng vẫy đứng dậy, loạng choạng men theo bờ tường chạy về phía cửa chính của chính điện.

Từ giờ đến lúc moóc-phin có hiệu quả vẫn còn một lúc nữa, trong thời gian này, rìu phá băng của hắn dư sức bổ mấy cái lỗ trên đầu tôi, tôi phải kéo giãn khoảng cách với hắn trước đã.

Sau lưng vọng lại tiếng hắn: “Mày tưởng vậy là có thể giết được tao à?”

Nghe khoảng cách của giọng nói, có thể đoán được hắn đang đuổi theo tôi.

Rất tốt!

Tôi hoảng loạn đẩy xác sống chắn trước cửa ra, chạy tới bên đồng lửa, lấy bình dầu ở thắt lưng ra.

Chỉ cần đổ một ít xuống đất, sau đó dụ hắn chạy tới chỗ, một cây đuốc là có thể giải quyết tên đồ tể này rồi.

Ngoài cửa vọng lại tiếng chửi mắng giận dữ của hắn, nghe rất gần.

Đồ chất đốt ra đất chỉ mất vài giây... Tiêu rồi! Tay trái súng vù của tôi không thể đẩy được chốt an toàn trên nắp cái bình này ra!

Tiếng hắn lại gần hơn.

Tôi nóng ruột đến mức đầu mướt mải mồ hôi, trong lúc hoảng loạn bình dầu rơi xuống đất.

Hắn tới gần cửa hơn rồi!

Tôi nhặt bình dầu lên, dùng cánh tay trái kẹp chặt nó vào người, tay phải đẩy mạnh cái chốt an toàn đáng chết.

“Cạch” một tiếng, mở được bình dầu rồi.

Chắc hắn đang ở ngay ngoài cửa, không kịp rồi! Bình đựng dầu này miệng rất nhỏ, không thể đổ nhiều dầu ra trong thời gian ngắn.

Làm sao bây giờ?

Kế hoạch sắp thất bại ư?

Khoan đã! Vẫn còn một đường sống!

Tôi nhanh chóng vặn nắp bình, ngẩng đầu lên, đổ một ngụm lớn dầu đốt vào miệng.

Mùi gắt đặc trưng của chất đốt dễ bay hơi xộc vào mũi tôi, thính giác lập tức được hồi phục.

Tôi chẳng buồn lau nước mắt chảy ra vì cay, vội vàng dốc miệng bình xuống.

Dầu đốt bị đổ ồng ộc xuống đất.

Không cần quay lại tôi cũng biết lúc này hắn đang đứng ở cửa.

Sao tốc độ của hắn lại nhanh vậy? Lẽ nào... moóc-phin không có tác dụng?

Chẳng đợi đổ hết, tôi vút bình dầu đi, cầm một thanh củi đang cháy trong đống lửa lên, quay lại nhìn.

Gã đàn ông lạ mặt từ từ bước tới, vẻ mặt giận dữ. Từng bước từng tiến lại gần, hắn vút cái nỏ đi, thọc cổ tay vào băng đeo của rìu phá băng, nắm chặt tay cầm rìu.

“Cạch” một tiếng, hắn vẩy tay để mở cái rìu phá băng ra.

Tôi lùi lại mấy bước, để lộ vũng dầu dưới đất.

Hắn càng lại gần tôi hơn. Dầu trong miệng hắt tới nỗi tôi không thể thở bằng mũi! Tôi cố hết sức kiềm chế cảm giác buồn

nôn, đồng thời hóp chặt hai má để hăn không phát hiện ra miệng tôi đang ngậm thứ gì đó.

Gã đàn ông lạ mặt tới trước cái bầy nho nhỏ rồi dừng lại, sau đó từ từ vòng qua, đứng sang bên cạnh. Trên gương mặt hăn không còn bất cứ cảm xúc gì, hăn bình tĩnh nhìn tôi. Nhìn tư thế của hăn, có lẽ hăn đang chuẩn bị để lao lên bất cứ lúc nào, cánh tay duy nhất đó đang gồng lên căng cứng.

“Mày tên gì?” Hăn hỏi tôi. Nghĩa là sao? Sao hăn phải hỏi câu này? Tôi căng thẳng nhìn hăn.

“Không, đừng căng thẳng, tao không có ý gì khác cả. Tao chỉ thấy mày đáng để tao nhớ tên. Tất cả những gì mày làm đêm nay đúng là khiến người ta ấn tượng sâu sắc.”

Mùi dầu nhức mũi hắc tới nổi tôi gần như sắp nôn.

“Có lẽ sau khi tất cả kết thúc, tao sẽ dựng một tấm bia mộ cho mày ở đây, mày thực sự đáng để tao kính trọng...”

Hăn đang làm gì vậy? Sao còn không lao lên đi... Tôi hiểu rồi, hăn đang hưởng thụ, hưởng thụ thời khắc chiến thắng sau cùng.

“... Gã Hoàng Hải bỉ ổi đó sao có thể là đối thủ của mày được? Mày có thể đối mặt với tao, thực sự không phải ngẫu nhiên. Tao thực sự thích mày, nhưng rất tiếc, tao cần thân phận người được Chúa chọn, tao muốn lựa chọn lại lần nữa, đó là lựa chọn ban đầu tao cho rằng không cần thiết...” Đột nhiên, không hề có dấu hiệu báo trước, hăn lao về phía tôi.

Tôi để ý thấy chân trái hăn hơi yếu đi, do tác dụng của moóc-phin. Nó giúp tôi có đủ thời gian!

Tôi giờ ngọn đuốc lên, hóp bụng hết cỡ, phun tất cả chất đốt trong miệng về phía hăn! Ngay lập tức, lửa bùng lên trên ngực và mặt hăn.

Hăn hơi loạn choạng, dừng bước điên cuồng dập lửa trên người. Cái rìu phá băng gắn trên cánh tay duy nhất không những cản trở động tác của hăn mà còn quay ngược lại làm hăn bị thương.

Hăn phần nộ gào thét, định quăng cái rìu treo trên cổ tay đi.

Lửa hình như vẫn chưa đủ, do nước bọt làm loãng dầu ư? Cứ thế này hắn sẽ dập được lửa mất! Tôi quay người tìm bình dầu, đổ hết chỗ dầu còn lại vào miệng, phun lên người hắn lần nữa. “Bùng” một tiếng, nửa thân trên của hắn lập tức biến thành quả cầu lửa. Hắn không còn bận tâm đến cái rìu nữa, ngã xuống đất lăn lộn như điên để dập lửa.

Tôi khẽ há miệng, lau cằm, cẩn thận lùi lại phía sau. Quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi, mấy giây sau hắn lăn lộn điên cuồng làm vũng dầu dưới đất bốc cháy theo.

Ngọn lửa bùng lên. Tôi biết hắn tiêu đời rồi.

Lưỡi lửa nhảy múa, chuyển động trên người hắn như vật sống, sau khi đốt quần áo của hắn ra tro, nó bắt đầu nuốt chửng da thịt hắn.

Một mùi khét khó ngửi lan tỏa trong không khí. Tôi nhìn không chớp mắt, trong lòng chẳng hề cảm thấy vui vẻ chút nào. Cảnh tượng này quá thê thảm.

Mấy phút sau hắn không lăn lộn nữa mà giãy giụa đứng lên.

Tôi hoảng sợ nhìn gã đàn ông đang bốc cháy chặt vật đi mấy bước về phía mình.

Từ trong ngọn lửa vọng lên tiếng nói cuối cùng của hắn, hắn giữ nguyên tư thế đứng im chỉ vài giây rồi đổ sụp xuống đất, tứ chi bắt đầu co giật.

Tôi sững sờ đứng yên tại chỗ, bên tai vẫn văng vẳng lời nguyên rủa cuối cùng của hắn.

“Tôi sẽ đợi mày dưới địa ngục.”

Duy nhất

Tôi im lặng nhìn hình người vẫn đang bốc cháy trước mắt, nhớ lại câu nói của gã lạ mặt trước khi chết, cuối cùng cảm giác căng thẳng sợ hãi mấy ngày nay cũng được giải tỏa.

Tất cả kết thúc rồi ư? Tôi nghĩ tới Trương Lam. Cô ấy đang ở đâu? Chết rồi hay đang nấp ở đâu đó?

Tôi định thần lại, quay ra nhìn ngoài nhà thờ, tập tễnh đi tới cửa chính điện.

Những xác sống tới từ vương quốc cái chết rải khắp cả ngôi làng bỏ hoang, chúng vật vờ lang thang không mục đích, chậm chạp và máy móc, bốc mùi hôi thối khiến người ta buồn nôn.

Lúc còn sống chúng là người thế nào? Hình dáng ra sao? Có gia đình không? Có bạn bè không? Chết kiểu gì vậy? Những người khao khát có được *Sách Thiên Hồn* vì sao lại bí quá mà làm liều? Có lẽ tôi sẽ không bao giờ biết được. Chỉ là trong số đó có chín người tôi từng quen biết.

Đúng lúc này sau lưng tôi vọng lại tiếng Trương Lam: “Chu Khởi Dương, anh giỏi quá! Không ngờ anh lại làm được!”

Tôi quay lại, thấy Trương Lam đang đứng cạnh đồng lửa, vẻ vui mừng ngạc nhiên, vừa vuốt ve cái bìa da màu đen của cuốn sách da dê vừa khen ngợi tôi.

Cô ấy vào từ lúc nào? Tôi nhìn về phía cửa sau.

“Anh thực sự khiến em bất ngờ đấy, có lúc em còn tưởng anh không có hy vọng gì nữa rồi!”

Có lúc? Nói vậy cô ấy đã chứng kiến toàn bộ quá trình? Vậy sao không giúp tôi?

“... Dù sao anh cũng đã làm được rồi, lần này đủ người rồi. Đúng không?” Cô ấy ngẩng lên nhìn tôi, nở nụ cười hài lòng.

Đủ người rồi? Lẽ nào lúc đầu cô ấy muốn tôi tới đây là để... Thật vậy sao? Tôi im lặng, vút bình dầu trong tay đi, tập tễnh bước tới gần đồng lửa.

“Anh sao thế?” Cô ấy nhìn tôi quan tâm.

“Không sao.” Tôi bực bội lắc đầu.

Cô ấy giơ cuốn sách trong tay lên huơ huơ với tôi: “Anh không muốn xem à?”

Tôi nghĩ một lát, bình tĩnh bảo cô ấy: “Cái tên thực sự của cuốn sách này không phải *Sách Khải Huyền Hắc Ám...*”

“Em biết.”

Cô ấy biết ư? Đúng là cô ấy vẫn luôn trốn gần đây rồi.

“Cuối cùng em đã có được cuốn sách.” Tôi lại nhìn phía cửa sau lần nữa, ra vẻ thản nhiên từ từ tới gần mục tiêu.

“Đúng vậy.” Cô ấy thở phào nhẹ nhõm.

“Hả?” Tôi tiện miệng đáp bừa, lòng thầm tính toán còn cách mục tiêu bao xa.

“Lúc mới đến đây, em nghĩ gần như mình không thể nào có được nó, suýt nữa đã bỏ cuộc.”

“Em nghĩ đến việc bỏ cuộc ư?” Tôi cách mục tiêu gần lắm rồi.

“Anh không biết đấy thôi, mấy ngày liền em gần như không chắc chắn chút nào.”

“Thế à?” Tôi dừng bước, cúi người nhặt con dao găm mình từng làm rơi lên, sau đó quay người lại.

Trương Lam đã chạy đến gần cửa chính từ lúc nào, nhặt cái nỏ kẻ lạ mặt vút dưới đất lên, đồng thời lấp tên vào rãnh rồi kéo căng dây nỏ.

Tên? Cô ấy lấy đâu ra tên? Tôi căng thẳng nhìn cô ấy.

“Thứ này hay thật đấy, biết trước thì em cũng kiếm một cái... có vẻ rất dễ dùng.”

Cô ấy hí hoáy cái nỏ trong tay.

“Đúng vậy, thứ đó suýt nữa đã lấy mạng anh.” Tôi vờ tỏ ra không mấy bận tâm, chơi đùa với con dao găm trong tay, quay lại gần đồng lửa.

Tôi cố tình không nhìn Trương Lam mà nhìn chăm chăm đồng lửa.

“Trời sáng chúng ta về nhé?” Cô ấy kẹp sách dưới nách, xách cái nỏ bước đến, đứng cách tôi chưa tới một mét. Có vẻ cô ấy không phát hiện ra ý đồ của tôi.

Không do dự thêm nữa, tôi giơ tay kẻ lưỡi dao sắc lẹm lên cổ cô ấy.

Cô ấy hơi ngẩn người, sau đó ngừng cười, nhìn tôi: “Anh làm thế này là có ý gì?”

“Đưa cuốn sách cho anh.”

“Cái gì?”

“Không phải cái gì, mà là đưa cuốn sách cho anh, ngay bây giờ.”

Cô ấy nở một nụ cười cổ quái: “Thật là thú vị, không ngờ anh cũng...”

“Anh không muốn làm hại em, người chết đủ nhiều rồi, đưa cuốn sách cho anh, anh muốn trở thành người được Chúa chọn. Nhanh lên.” Tôi hơi sốt ruột.

Cô ấy buông lỏng cánh tay, để *Sách Thiên Hồn* kẹp dưới nách rơi xuống đất, sau đó ngẩng lên nhìn tôi đầy thách thức.

Tôi cau mày khẽ cử động con dao găm trong tay, bảo cô ấy: “Vứt cái nỏ đi.”

Cô ấy vẫn nhìn thẳng vào tôi, thả tay ra. Nỏ rơi xuống đất, mũi tên trên rãnh bắn ra bên cạnh.

“Lùi lại.”

“Chu Khởi Dương, anh có thể cho em biết vì sao không?”

“Vì sao á? Nực cười! Chuyện này không phải quá rõ ràng rồi sao?”

“Em không hiểu.”

“Anh đã chiều hư em rồi...” Tôi cười nhạt, lắc lắc đầu: “Để anh cho em biết tại sao. Cuốn sách này do anh giành được.”

“Nhưng em gọi anh đến.” Nói rồi Trương Lam hất cằm, khinh miệt nhìn tôi.

“Đúng vậy, nhưng anh đã một mình đối mặt với gần như tất cả nguy hiểm, anh giải quyết mọi phiền phức, một mình vượt qua những giờ phút sinh tử. Anh bị truy sát, rồi phản kích, cuối cùng giết người. Tất cả những thứ này đều do anh mạo hiểm tính mạng đổi lại, tất nhiên anh phải trở thành người được Chúa chọn. Còn em, lúc anh cần, em ở đâu? Khi anh đói khát, em ở đâu? Khi anh thảm hại chạy trốn như một con chó, em ở đâu? Khi anh một mình đối mặt với những kẻ điên này, em ở đâu? Ngoài thừa cơ giết Mã Tiểu Điền ra, em không giúp anh bất cứ việc gì cả, còn mang lại rất nhiều phiền phức cho anh, thậm chí anh nghi ngờ em gọi anh đến đây là để gom đủ số người ấy. Giờ em có thể không thừa nhận, nhưng em cho anh cảm giác đó...”

“Chu Khởi Dương!” Ánh mắt cô ấy lạnh như băng: “Anh không thể trở thành người được Chúa chọn, anh nhớ chứ? Anh cần nhận được khải thị, nhưng anh không nhận được! Kể cả anh có lấy được *Sách Thiên Hồn*, kể cả đã đủ người chết, anh tuyệt đối không phải người được Chúa chọn, anh chỉ là kẻ bỏ đi nhu nhược thôi! Do anh may mắn sống sót thôi!”

Tôi nhún vai: “Khải thị của Chúa ư? Thật nực cười... không nhận được khải thị thì đã sao? Anh phải thử đã, anh đã làm bao nhiêu việc rồi, thậm chí anh còn từng mặc áo của người chết, em không biết cảm giác đó như thế nào đâu. Cái áo đó nhóp nhép, dính vào người như có dòi bọ bò trên da thịt vậy... Nhưng anh đã làm được, anh đã làm được tất cả.”

“Đó chỉ là vì anh muốn sống thôi, anh không hề có năng lực nắm giữ vận mệnh, thậm chí anh còn chưa từng khao khát nắm giữ vận mệnh của mình! Anh không thể nhận được khải thị!”

“Đó mới là chỗ thú vị của vận mệnh, giờ anh vô cùng khao khát được nắm giữ nó.”

“Anh chắc chứ?” Vẻ mặt cô ấy bỗng trở nên bình tĩnh.

“Chắc chắn.” Tôi điềm tĩnh nhìn vào mắt cô ấy.

“Anh không có cái gan đó!”

“Em có thể thử... nhưng anh đã nhìn thấy quá đủ người chết rồi, ngoài kia bao nhiêu người... anh không muốn làm hại em, thật đấy.”

Cô ấy khinh bỉ ngẩng đầu lên: “Tới giết em đi.”

“Không, anh nói rồi, anh nhìn thấy quá đủ rồi.”

“Thôi đi, anh không dám.” Cô ấy nhìn chằm chằm vào mắt tôi, từ từ cúi xuống nhặt cái nỏ lên.

“Tốt nhất là em nên dừng lại...”

“Anh không có cái gan đó đâu!” Cô ấy đã cầm nỏ trong tay, đang định nhặt mũi tên lên. Lưỡi dao sắc bén rách qua cổ cô ấy, tôi không do dự, chần chừ chút nào nữa. Kể dám ngăn cản tôi nắm giữ vận mệnh của mình phải chết.

Trương Lam đứng thẳng người dậy nhìn tôi, nụ cười đầy hung ác. Trên cổ cô ấy không hề có vết thương. Sao lại thế? Rõ ràng tôi...

“Cuối cùng cũng lộ bản chất rồi hả? Tao đợi ngày này lâu lắm rồi!” Giọng nói phát ra từ miệng cô ấy là giọng một người đàn ông.

Tôi kinh ngạc nhìn cô ấy, vung nhát dao thứ hai vào cổ họng cô ấy. Lần này tôi nhìn thấy lưỡi dao nhẹ nhàng cửa qua cổ họng cô ấy... nhưng không có vết thương, không có máu phụt ra, không có da thịt và huyết quản lộn ra ngoài, chẳng có gì xảy ra cả!

Lúc này tôi mới để ý quần áo cô ấy rất sạch sẽ gọn gàng, hoàn toàn không hề có vết ăn bờ ngủ bụi, cũng chẳng bị cọ xát rách bươm... Tôi nhớ tới Trương Lam mình nhìn thấy trước khi ngất xỉu trên bờ biển.

Đó không phải giấc mơ!

“Mày...” Tôi chân chừ một chút. “Rốt cuộc là ai!”

Cô ta dùng giọng đàn ông ngửa đầu cười như điên như dại: “Tao là ai á? Ha ha ha ha ha ha!”

Tôi chém nhát thứ ba, nhát thứ tư...

“Đừng phí công nữa, cẩn thận kẻo làm chính mình bị thương đấy...” Nói rồi, gương mặt cô ta bắt đầu trở nên méo mó, hai góc mắt xéch lên hai bên thái dương, hai hàng lông mày nhú lại vào nhau, cơ mặt hai bên cánh mũi nhăn lại như một con sói đang gào rú, bên dưới lớp da mặt của cô ta như có hàng nghìn hàng vạn con bọ đang bò lúc nhúc...

Tôi hoảng sợ nhìn mọi thứ trước mắt, quay người định bỏ chạy nhưng hai chân như bị đóng đinh dưới đất, không thể cử động được.

“Ngoan ngoãn chút đi!” Nói rồi cô ta giơ chân đạp tôi xuống đất, đá bay con dao găm trong tay tôi, sau đó giẫm một chân lên ngực tôi, nhìn tôi.

Tôi giãy giụa, nhưng ngoài tay phải ra, các bộ phận khác trên cơ thể tôi đều không cử động được, như thể tôi đã mất chúng

vậy. Thậm chí tôi còn không cảm nhận được sự tồn tại của cánh tay trái và đôi chân mình! Cô ta đã làm gì tôi?

Nhưng tôi không bỏ cuộc, vẫn ra sức vùng vẫy, muốn dùng một tay đẩy cái chân đang giẫm lên người mình ra.

“Ôi! Phiền chết đi được! Ngoan ngoan chút đi!” Cô ta quay sang giẫm lên cổ tay phải của tôi, giờ nỗ lực nắm trúng bàn tay tôi rồi bóp cò.

“Á!” Cơn đau thấu tim truyền tới từ lòng bàn tay phải.

Cô ta nhìn mũi tên găm chặt tay tôi xuống đất, gật đầu hài lòng: “Thế là được rồi... yên tâm đi, không chết được đâu, làm vậy vì muốn tốt cho mày thôi, kéo mày không cẩn thận làm mình bị thương.” Sau đó cô ta quay người bước tới bên đồng lửa, nhìn tôi vẻ nhàn nhã.

“Rốt cuộc mày là cái thứ gì hả? Mày là ai?”

“Được rồi, được rồi, mày ồn ào đến nỗi đau cả tai tao...” Cơ thịt trên mặt cô ta từ từ giãn ra rồi quay trở lại dáng vẻ Trương Lam, giọng nói cũng vậy.

“Rốt cuộc mày là ai? Rốt cuộc là ai?” Tôi gào lên phần nộ như phát điên!

“Đừng hỏi tao là ai nữa, mày sẽ làm tao buồn lòng đấy.” Nụ cười đó giống hết nụ cười của Trương Lam.

Tôi càng giãy giụa, lòng bàn tay càng đau đớn dữ dội, tôi cắn răng, không nói gì nữa, mồ hôi lạnh chảy từ trán xuống mắt, cảm giác cay xè khiến tôi gần như không mở được mắt ra.

Rốt cuộc chuyện này là thế nào?

“Tội nghiệp...” Trương Lam khẽ chau mày, vẻ mặt đầy thương xót: “Tao biết nhiều lúc mày giả vờ không bận tâm, không quan tâm được mất, nhưng thực ra mày bận tâm hơn bất cứ ai. Tao biết mày căm hận sự tầm thường của bản thân, tao biết khi ở một mình trong đêm khuya mày gào thét đau đớn xé gan xé ruột, tao biết mày khao khát nắm giữ được vận mệnh của mình biết nhường nào! Tao cũng biết mày tham lam, bĩ ố, bẩn thỉu, tàn bạo thế nào, tao biết hết.”

“Mày, mày là ai?”

“Haizz... nhìn tay trái mày là mày biết ngay.”

Hình như tay trái tôi cử động được rồi, tôi giơ cánh tay lên, trong bàn tay trái vẫn chưa hết sưng đang nắm chặt một cái nỏ.

Tôi hoảng hốt ngẩng đầu lên, trong tay Trương Lam chẳng có gì. “Tại, tại sao lại như vậy?”

Cô ta tới trước mặt tôi, ngồi xuống nhìn tôi đầy thích thú: “Nghĩ kỹ xem.”

Tôi căng thẳng liếm liếm môi, cảm thấy mình văng vát như bị kiệt sức, nỗi sợ hãi bắt đầu nhen nhóm trong tim tôi.

“Lẽ nào, lẽ nào, chúng ta, mày... tao là...” Tôi ấp úng mãi không nói được một câu hoàn chỉnh.

“Tốt lắm, tiếp tục đi.” Cô ta đứng dậy, hai tay đút túi quần tò mò nhìn tôi.

“Chúng ta... không! Không thể nào!”

“Bình tĩnh, anh yêu, bình tĩnh nào.”

“Mày... mày chắc chắn đây không phải giấc mơ chứ?”

Cô ta cười rồi lắc đầu, hai tay ôm vai, nheo mắt nhìn tôi: “Giả thuyết này rất vô vị.”

“Nhưng mà... chúng ta...”

“Nói tiếp đi.”

Tôi căng thẳng liếm môi: “Nhưng cô là do bạn học của tôi giới thiệu...”

“Thật sao?”

“Đúng vậy...”

Cô ta nhún vai, bĩu môi: “Nói ra tên người bạn học giới thiệu tao với mày đi.”

Tôi ngẩn người, tôi không nhớ tên người đó.

“Được rồi, không đùa nữa, không có bạn học nào giới thiệu tao cho mày hết, đúng không?”

“Không...” Tôi cảm thấy tay chân mình mềm nhũn, yếu ớt nằm dưới đất há miệng thở hổn hển.

“Chu Khởi Dương...”

“Không...” Trương Lam mỉm cười cúi xuống nhìn vào mắt tôi lần nữa: “Nói tao biết, tao là ai?”

Tôi cố gắng chiến đấu với cảm giác choáng váng hồi lâu mới tỉnh táo được một chút, thì thầm bằng giọng mệt mỏi yếu ớt: “Cô... cô chính là tôi... chúng ta, chúng ta là một người.”

Cô ta hài lòng gật đầu, đứng thẳng dậy: “Phải, cuối cùng mày cũng thừa nhận.”

“Nhưng, nhưng mà, tại, tại sao lại như vậy?”

“Vì mày điên rồi.” Cô ta làm mặt đùa cợt.

“Không, ý tôi là... ý tôi là...”

“Vì cuốn sách này.”

“Tại sao...”

“Vì mày khao khát có được cuốn sách này. Một năm trước mày biết được sự tồn tại của cuốn sách này, nhưng mày cho rằng mình không thể đối mặt với tất cả những chuyện này, mày cần một người cùng mày hoàn thành... cho nên, tao xuất hiện.”

“Nhưng... nhưng tôi quen cô gần hai năm rồi, hơn nữa tôi từng gặp bố mẹ, bạn bè cô, chúng ta cùng... tôi nhớ tất cả!”

Cô ta không trả lời tôi mà quay lại chăm chú nhìn đám xác sống ngoài cửa: “Vậy mày nói tao biết ký ức là gì đi?”

“Ký ức... là gì?”

“Ký ức là một chuỗi những hình ảnh tĩnh, khi chúng được xâu chuỗi với nhau sẽ hình thành ký ức. Nó giúp chúng ta biết mình là ai, từng làm gì, giờ đang làm gì, sắp phải làm gì. Nhưng mày biết không?” Cô ta dừng giây lát rồi quay lại nhìn tôi: “Ký ức không hoàn toàn là sự thật. Khi chúng ta nhớ lại quá khứ, thực ra đã cho thêm vào rất nhiều nguyện vọng chủ quan của mình, chúng ta sẽ bắt gặp sửa chữa khiếm khuyết từng có trong ký ức, khiến nó trở nên hoàn hảo, đồng thời phù hợp với một số tâm nguyện chưa thành của mình. Thế rằng dần dần sự sửa chữa này được chúng ta chấp nhận, và chúng ta sẽ cho rằng đó là sự thật. Tiếc là không phải.” Cô ta dừng lại giây lát, quay đầu nhìn tôi: “Đó chính là ký ức.”

“Ý cô những ký ức chúng ta ở bên nhau đều là giả? Sao có thể thế được, hai năm...”

“Vậy trước tiên mày phải cho tao biết cái gì là thật, tao mới có thể cho mày biết cái gì là giả. Thực ra thay đổi góc nhìn thì đối với tao và mày, những chuyện đó thực sự từng xảy ra, không liên quan tới thời gian.” Đầu óc tôi đã trở nên hỗn loạn.

“Rút mũi tên đó ra, đứng dậy đi.” Cô ta từ từ tới bên đồng lửa, quay người lại nhìn tôi. Sau lưng cô ta là đồng lửa đang cháy phừng phừng.

Tôi nén đau, nhổ mũi tên găm vào lòng bàn tay phải ra, loạng choạng đứng dậy. Trương Lam đã không còn đáng vẻ lúc này nữa. Giờ cô ta mặc quần ống rộng, ống quần thẳng tắp, gấu quần rủ xuống gót giày. Bên trên là áo sơ mi trắng cắt may vừa vặn, ngoài cùng khoác áo gile xinh xắn. Mái tóc dài của cô ta bồng bênh xõa xuống, đuôi tóc xoăn lộn to rất xinh... Đó là đáng vẻ lần đầu tiên cô ta xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi chăm chú nhìn cô ta, thì thầm nói: “... Lần đầu tiên...”

Cô ta cười: “Đúng vậy, lần đầu tiên.”

“Nhưng tại sao...”

“Không có tại sao, mày hy vọng tao trông thế này.”

Tôi im lặng nhìn cô ta.

“Còn nhớ chứ? Một năm trước, lần đầu tiên tao xuất hiện, đúng lúc mày thất nghiệp. Cả ngày mày lên mạng, không gặp bất cứ ai.” Đúng vậy, cô ta nói đúng.

“Mày vô tình biết được sự tồn tại của cuốn sách, thế là mày điên cuồng tìm tư liệu, thậm chí còn chạy tới thư viện tra cứu. Sau đó ngoài tìm việc, trong đầu mày cả ngày chỉ toàn nghĩ đến chuyện này, nhưng mày không nghĩ mình có thể làm được, mày không đủ tự tin. Cho nên tao xuất hiện.”

“Nhưng cô là phụ nữ... sao tôi lại tưởng tượng ra một người phụ nữ tới giúp mình?”

“Mày hy vọng có một người phụ nữ giúp mày đối mặt với tất cả, sắp xếp mọi việc, như vậy mày có thể thoải mái lười nhác, giao vấn đề cho người phụ nữ này, tức là tao. Tất nhiên, nếu mày

đồng tính, chắc chắn tao sẽ có bộ dạng của đàn ông, đây chỉ là một hình dáng thôi.”

“Hóa ra... tôi điên nặng như vậy...”

“Đúng thế, rất nặng.” Cô ta cười cười vẻ không còn cách nào khác, sau đó làm mặt xấu. Nhìn cô ta, tôi chẳng thể tin nổi người này không hề thực sự tồn tại.

“Vậy... tôi nhớ tôi lái một chiếc thuyền...”

“Không, không có thuyền nào cả, chiếc thuyền đó không hề tồn tại.”

“Ban đầu... ban đầu số người tới đây không đủ, đúng không?”

“Đúng, lúc đó tao cực kỳ thất vọng... hay đúng hơn là chúng ta từng cực kỳ thất vọng.”

“Nhưng ký ức của tôi trước khi đến đây...”

“Chúng ta đã thảo luận vấn đề ký ức rồi, tao không muốn nhắc lại nữa.” Cô ta cúi xuống nhặt *Sách Thiên Hồn* lên, tò mò lật mở ra xem: “Có điều tao cho rằng mày không cần tao nữa. Còn tại sao thì vừa nãy mày đã nói rồi.”

“Tôi...”

Giọng cô ta đột nhiên biến thành giọng đàn ông, đó là giọng của chính tôi: “... nhưng anh đã một mình đối mặt với gần như tất cả nguy hiểm, anh giải quyết mọi phiền phức, một mình vượt qua những giờ phút sinh tử. Anh bị truy sát, rồi phản kích, cuối cùng giết người...”

“Dừng, dừng lại đi!”

“Đúng không? Mày đã nói như thế nhỉ?” Cô ta lại trở lại giọng nữ.

“... Thôi được... cô sẽ ra đi à?” Đột nhiên tôi phát hiện mình có chút lưu luyến người phụ nữ không hề tồn tại trước mắt.

Trương Lam ngẩng lên nhướn mày: “Ra đi? Cách dùng từ kỳ lạ thật đấy. Nói từ phương diện kỹ thuật, tao chính là mày, sao tao ra đi được? Còn nữa, tao đã nói rồi, tao tồn tại trong ký ức của mày.” Cô ta biết tôi đang nghĩ gì.

“Rất nhiều chuyện tôi vẫn chưa hiểu...”

“Tao sẽ trả mày phần ký ức mày mất, đến lúc đó mày sẽ biết ngay thôi.” Nói rồi, cô ta bắt đầu nhặt dần đi, như thể trở nên trong suốt.

Tôi dụi dụi mắt, sau đó cười méo xệch. Mình nhìn thấy thật sao?

Mấy phút sau, Trương Lam biến mất trước mắt tôi, cuốn sách rơi “bộp” xuống đất.

“Trương... ừm... Trương Lam?” Tôi thử gọi một tiếng.

“Sao?” Giọng cô ta xuất hiện sau lưng tôi. Tôi quay đầu lại, thấy cô ta đang đứng ở cửa, nhìn ra bên ngoài.

“Cô...”

“Thật đấy, tao chỉ do mày tạo ra thôi... mày là cái đồ ái kỷ...” Cô ta quay lưng về phía tôi, giọng nói có phần u uất.

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì hết, vài tiếng nữa là trời sáng đấy, đừng bỏ lỡ cơ hội này, cứ vậy đi.”

Tôi sững sờ nhìn cô ta.

“À, phải rồi, còn nữa, hãy nhớ là tao chưa bao giờ ra đi.” Nói xong cô ta chẳng buồn quay đầu lại, biến mất trước mắt tôi.

Choáng váng, một cơn choáng váng làm tôi tối sầm mặt mũi, tiếp đó một số hình ảnh xẹt qua rất nhanh trước mắt tôi như trong phim.

Trần Bình cười với tôi, chào hỏi: “Cậu cũng đang tìm thuyền à?”

...

Mã Tiểu Điền nhìn tôi như nhìn một thằng ngốc: “Anh đang nói chuyện với ai vậy?”

...

Tôi ngồi trong một căn phòng đổ nát bị rò nước, nói với đồng lửa: “Để em nói đơn giản nhé, trên đời này có một cuốn sách...”

...

Tôi ôm một khúc cây nhọn hoắt, đâm mạnh vào thắt lưng La Chiêm, ông ta quay lại nhìn tôi, miệng há rất to nhưng không

phát ra bất cứ tiếng động nào.

...

Trong cái hang trải đầy cỏ khô, tôi ôm vai co ro, thì thầm tự nhủ: “Anh sẽ đưa em rời khỏi đây.”

...

Tôi ngồi xuống, thận trọng nhìn quanh, xách cái ba lô của Trần Bình lên, trên đó vẫn còn vết máu chưa khô hẳn.

...

Nhờ ánh sáng chiếu vào qua khe hở trên đỉnh lán, tôi buông tay cho hộp dao phẫu thuật rơi xuống trước mặt mình: “Có thể ném như phi đao ấy. Giây phút then chốt lúc cận chiến cũng dùng được, rạch được cổ họng đó.”

...

Tôi không giãy giụa bừa bãi nữa mà bình tĩnh đánh mạnh vào cằm Mã Tiểu Điền, ép hắn ngẩng đầu lên, sau đó tôi giơ tay, gọn gàng dứt khoát dùng dao phẫu thuật rạch cổ họng hắn. Hình như Mã Tiểu Điền không dám tin vào mắt mình, nhìn tôi như vẫn chưa hiểu có chuyện gì đang xảy ra.

...

Tôi lục quần áo của Lý Vĩ Húc trong ba lô ra, xé nó thành từng dải, cắn răng băng bó đùi.

...

Tôi tập tễnh đuổi theo ra cửa, nhìn Trương Chiêu Huy biến mất trong mưa, sau đó quay lại nhìn chính điện trống rỗng, hỏi: “Anh nói cô ta chết rồi mà?”

...

Tôi bước tới bên cạnh Trương Chiêu Huy, cúi đầu nhìn cô ta hôn mê, từ từ dìu cô ta lên, ngồi thẳng dậy, sau đó vặn cổ cô ta.

...

Tôi ngồi trước mặt Dương Phàm, nói với không khí bên cạnh: “Để em làm cho.” Dương Phàm hoảng sợ vặn người cố rụt lại phía sau, khóc lóc cầu xin tôi: “Đừng qua đây, đừng qua đây!”

...

Tôi đứng một mình trên bến thuyền, giờ điện thoại tìm tín hiệu.

...

Tôi vung dao găm chém vào không khí trong chính điện không một bóng người, sau đó ngã ngửa ra phía sau, vùng vẫy vài cái, giờ bàn tay trái nắm chặt nỗ lên, nhắm vào lòng bàn tay phải và bóp cò.

...

Tôi nằm dưới đất, nhìn lên bầu trời đêm qua lỗ thủng trên mái nhà, nói với vẻ thương xót: “Tao biết nhiều lúc mày giả vờ không bận tâm, không quan tâm được mất, nhưng thực ra mày bận tâm hơn bất cứ ai. Tao biết mày cảm hận sự tầm thường của bản thân, tao biết khi ở một mình trong đêm khuya mày gào thét đau đớn xé gan xé ruột, tao biết mày khao khát nắm giữ được vận mệnh của mình biết nhường nào...”

...

“Cô...” Tôi quay lại, ánh mắt đầy lưu luyến.

“Đỡ hơn chưa?” Một giọng nói kéo tôi ra khỏi cơn hôn mê.

Tôi từ từ mở mắt ra, một người phụ nữ hình như tôi từng quen biết ở trước mặt tôi. “Anh hôn mê mấy ngày rồi.” Cô ta nói.

Cảnh tượng trước mắt dần trở nên rõ ràng, tôi nhìn thấy màu trắng sạch sẽ sau lưng cô ta. Đây là đâu? Thiên đường ư?

“Đây là... đâu?” Tôi thấy khát kinh khủng.

“Bệnh viện.”

“Bệnh viện? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Anh ngất xỉu.”

“Tôi ngất xỉu á? Tôi... là ai?”

“Anh là Chu Khởi Dương.”

“Chu... Khởi Dương?”

“Đúng vậy, người được Chúa chọn.”

Tôi mở mắt ra. Qua lỗ hổng trên mái nhà có thể nhìn thấy bầu trời màu tím sẫm, hình như trời sắp sáng rồi. Tôi há miệng bò dậy, cổ nén cơn đau đớn khắp mình mẩy, tới bên đồng lửa.

Ngọn lửa nhỏ hơn lúc này rất nhiều, tôi hít một hơi lạnh, thò tay tới gần nó để đôi tay lạnh ngắt ấm hơn một chút.

Một bóng người đã cháy thui cách đó không xa bắt đầu co giật, trông như cái xác đó sắp đứng dậy.

“Trời sắp sáng rồi.” Trời sáng? Nghĩa là sao?

Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, tôi còn một việc quan trọng phải làm.

Tôi nhìn quanh, tìm thấy cuốn sách da dê bìa đen, nhặt nó lên. Cuốn sách còn nặng hơn bề ngoài.

Tôi khẽ vuốt ve cái bìa da, gọi ra tên của nó: “... *Sách Thiên Hồn...*”

Cái bìa da màu đen trông như đang chuyển động, có thứ gì chậm chậm di chuyển dưới đầm nước đen. Lúc này, ngoài cửa vọng lại những tiếng động ồn ào, tôi ngẩng lên nhìn, những xác sống không có linh hồn đều ngừng di chuyển một cách mù quáng mà lần lượt nhìn về phía tôi.

Tôi ngập ngừng mở sách ra.

Đây là một cuốn sách kỳ lạ, trên mỗi trang sách đều có một chữ hoặc một từ Latinh rất lớn. Những chữ viết đó có chữ tôi biết, có chữ tôi không biết, nhưng tôi biết chúng đại diện cho cái gì.

Tôi giở đến một trang ở giữa, sau trang này, nửa cuốn sách còn lại đều trống không. Rõ ràng trang sách đó không giống các trang khác, viết chỉ chút những cái tên, dùng rất nhiều loại chữ.

Ánh mắt tôi dừng lại trên cái tên cuối cùng. Hóa ra người đàn ông một tay lìa mặt đó tên thế này.

Người sở hữu cái tên này, hình người đã bị thiêu rụi từ từ đứng dậy, quay cái mặt không còn ngũ quan về phía tôi.

Trước cảnh tượng đó, tôi chỉ bủi môi, tôi đã trải qua đủ chuyện rồi, tôi biết thế nào là sợ hãi, thế nào là quái dị, thế nào

là đáng sợ, thế nào là ác mộng không thể tỉnh lại. Nên tôi hoàn toàn không bận tâm. Bởi vì người chết chẳng hề đáng sợ, người sống mới đáng sợ.

Cái xác cháy đen trước mặt khiến tôi nhớ tới một từ nó từng nói khi còn sống: lựa chọn.

Lựa chọn ư?

Đúng rồi, là lựa chọn, tôi có thể lựa chọn. Lựa chọn nắm giữ vận mệnh của mình hay để cuốn sách này hoàn toàn biến mất khỏi nhân gian.

Tôi bật cười. Tôi cười vừa càn rỡ vừa ngông cuồng.

Tôi cần lựa chọn thật ư? Tôi đã làm bao nhiêu chuyện, đã đi đến bước này mà còn cần lựa chọn sao?

Không, không cần. Tôi đã lựa chọn từ lâu rồi.

Tôi nhìn bàn tay trái đầm máu, in dấu tay mình lên trang sách đầy những cái tên. Những người chết sống lại ngoài cửa lần lượt phát ra tiếng thở dài.

Tôi liếc thật nhanh ra ngoài cửa rồi quay lại nhìn *Sách Thiên Hồn* trong tay. Những cái tên chỉ chít trên trang sách trở nên nhạt dần, càng lúc càng nhạt cho tới khi biến mất. Còn dấu tay tôi in trên đó xoắn vặn lại với tốc độ khó quan sát nổi, hình như nó đang biến thành chữ.

Một lúc sau, dấu tay nhoè nhoét máu và những cái tên chỉ chít đều biến mất, thay vào đó hiện ra một chữ lớn đỏ nhức mắt, chiếm trọn cả trang sách.

THIÊN

Tôi thở phào, gấp sách lại vút nó sang bên cạnh, ngẩng đầu chăm chú nhìn bầu trời sáng dần.

Bắt đầu từ hôm nay, vận mệnh của tôi sẽ do tôi nắm giữ.

Chương cuối

Vận mệnh

“... Ba ngày tới, ba cơn bão nhiệt đới Mã Nảo, Núi Sư Tử, Xiêm Ba sẽ đồng thời ảnh hưởng đến khu vực duyên hải Đông Nam Trung Quốc, cần đề phòng mưa lớn có thể dẫn tới lở núi, sạt lở đất và ngập lụt trong thành phố. Bão Mã Nảo, Núi Sư Tử, Xiêm Ba cùng nhau đổ bộ với cường độ mạnh gây ra mưa bão trên diện rộng nhất từ đầu năm trở lại đây cho khu vực duyên hải Đông Nam Trung Quốc, gần như tất cả các khu vực ven biển đều ít nhiều chịu ảnh hưởng của mưa gió từ ba cơn bão này. Trung tâm Khí tượng Trung ương dự báo, chịu ảnh hưởng của ba cơn bão, trong ba ngày tới, các thành phố và tỉnh ven biển như Giang Tô, Thượng Hải, Chiết Giang, Phúc Kiến, Quảng Đông, Liêu Ninh, Sơn Đông... sẽ có mưa to gió lớn. Ngày 19, Cục Khí tượng Trung Quốc đưa ra cảnh báo cấp ba, cảnh báo thiên tai khí tượng và bão nguy hiểm...”

Tôi gấp laptop lại, để sang bên cạnh, từ từ tựa vào gối, cười mỉm.

Đó là do tôi làm.

Tôi phải làm vậy. Muốn hủy tất cả chứng cứ trên đảo trong thời gian ngắn, không thể trông chờ khả năng của con người được, tôi chọn cách đơn giản nhất, cũng là thứ tôi muốn thử trước tiên - thay đổi khí hậu tự nhiên, ý tôi là bão mạnh.

Tôi làm được rồi, cảm giác rất tuyệt, vô cùng tuyệt. Thần thánh cũng chỉ đến vậy mà thôi, tôi nghĩ thế.

Tôi học được cách sử dụng sức mạnh của mình rồi. Giờ tôi chính là thần được ông trời ưu ái.

Buổi sáng đầu tiên sau khi đêm Chúa chọn kết thúc, mặt trời lên, tất cả xác sống trên đảo đều biến mất, chỉ còn lại mấy chục xác chết nằm rải rác trên mặt đất. Trong số đó có người cùng tới đây với tôi, cũng có người tôi chưa từng gặp. Chắc hẳn những người tôi chưa từng gặp là những kẻ đáng thương bị gã một tay giết trên đảo hai năm trước, hoặc cũng có thể không phải hẳn giết, mà là cuộc tàn sát điên cuồng khác.

Sao cũng được, không quan trọng với tôi.

Theo lời gã lạ mặt, tôi dễ dàng tìm được thuyền hản lái tới: một chiếc tàu cao tốc. Tôi chắt vạt lái tàu rời khỏi hòn đảo nhỏ, không ngừng cầu nguyện: hy vọng đây không phải giấc mơ. Tôi chỉ sợ sẽ tỉnh lại sau cơn hỗn loạn, phát hiện mình vẫn ở trong cái hang ẩm ướt hoặc dưới một gốc cây nào đó. Nếu vậy, tôi sẽ phát điên mất.

Nhưng thực sự đây không phải giấc mơ. Tôi rời khỏi hòn đảo. Thực sự rời khỏi hòn đảo rồi.

Nhờ hệ thống định vị trên tàu, tôi tránh được mọi hòn đảo có người ở, lái thẳng tới bờ biển. Sau hai ngày bôn ba vất vả, tôi quay lại với xã hội loài người.

Tất cả đều giống trước kia, trừ thân phận của tôi.

Tôi không còn là nhân viên quèn của công ty nữa, cũng chẳng cần tìm việc làm. Tôi là người nắm giữ vận mệnh của mình. Trong thời gian điều trị vết thương, tôi thử học cách sử dụng sức mạnh để nắm giữ vận mệnh.

Ban đầu không đơn giản như tôi tưởng, dù có năng lực nắm giữ vận mệnh vẫn phải học một số kỹ thuật.

Việc đầu tiên tất nhiên là hủy tất cả chứng cứ trên hòn đảo đó. Sau vài lần thử, tôi đã thành công.

Với tư cách người có thể nắm giữ vận mệnh của mình, muốn làm được điều này không cần nghi thức phức tạp hay đọc thần chú khó hiểu gì, chỉ cần có ước muốn mãnh liệt là đủ. Nhưng đáng chú ý là ước muốn mãnh liệt phải tuân thủ một quy tắc nào đó mới được.

Ví dụ, tôi từng muốn mình vừa thức dậy đã ở London, Anh, nhưng dù ước muốn của tôi mãnh liệt thế nào cũng chẳng thể thực hiện được, bởi nó vượt quá quy luật vật lý của thế giới này. Còn nữa, những việc không liên quan đến bản thân cũng chẳng thể khống chế được, tôi từng thử muốn hai quốc gia khai chiến với nhau nhưng chẳng có gì xảy ra cả. Tuy tôi đã dùng hiệu ứng dây chuyền để giải thích chuyện này thực sự có liên quan tới mình, nhưng tôi nghĩ *Sách Thiên Hồn* còn lâu mới quan tâm đến phản ứng dây chuyền của thuyết động lực học... Cũng có nghĩa là, tôi chỉ có thể khống chế những chuyện tác động trực tiếp tới mình mà thôi.

Vậy đây.

Phải thừa nhận năm đầu tiên tôi cực kỳ vui sướng. Ví dụ, tôi có thể dễ dàng trúng xổ số giải đặc biệt. Nhưng so với chuyện đó tôi thích tới sòng bạc lấy tiền hơn, đúng vậy, tôi không nói nhầm đâu, đi lấy tiền.

Lấy tiền bằng cờ bạc là cách cực kỳ hay ho, vừa không bị người ta nghi ngờ, cũng chẳng lộ thân phận, bởi không có bất cứ điểm đáng ngờ nào. Thế nên tôi nhanh chóng từ bỏ cách kiếm tiền bằng xổ số, chuyển sang “thắng” được rất nhiều tiền ở sòng bạc.

Một ngày một đêm đầu tiên, sự điềm tĩnh của tôi khiến sòng bạc nghĩ rằng họ đang đối mặt với một kẻ chơi bạc bịp - tên tôi chưa từng xuất hiện trong bất cứ danh sách khách sộp hay khách quý nào, tất nhiên là trước ngày hôm đó. Quan trọng hơn, biểu hiện của tôi quá bình tĩnh, số tiền cá cược trị giá lớn lướt qua những đầu ngón tay mà tôi vẫn thản nhiên như không, chẳng hề có bất cứ phản ứng nào. Người của sòng bạc thì không thể điều tra ra được lai lịch của tôi.

Sao họ biết được tất cả thắng thua tôi đã quyết định sẵn từ trước, lúc nào cũng thắng thì chán chết, tôi không muốn lấy được một số tiền lớn trong vài giờ đồng hồ ngắn ngủi rồi bỏ chạy. Hơn nữa nếu cứ thắng mãi, e rằng sẽ có ngày tôi bị tất cả các sòng bạc liệt vào danh sách đen, vậy tôi không thể đi “lấy tiền” được nữa. Vì thế những lúc vui vẻ, thậm chí tôi còn chạy

tới một sòng bạc nào đó thua khoản tiền lớn, sau đó lịch thiệp nói “tiếc quá” rồi bỏ đi. Tất nhiên, tôi chỉ gửi tiền ở đó thôi, một thời gian sau tôi sẽ tới lấy, ngay trước mắt bọn họ.

Không ai nghi ngờ cả.

Cuộc sống chẳng chút lo nghĩ khiến tôi bắt đầu mơ tưởng thứ khác: danh dự và tiếng tăm. Có điều tôi nhanh chóng từ bỏ ý nghĩ vô vị này, tôi lo lắng sau khi trở thành người của công chúng, tôi sẽ vô tình để lộ điều gì đó. Bạn biết ý tôi mà.

Có thể nói thế này sẽ khiến người ta thấy rất kỳ lạ, nhưng thỉnh thoảng tôi vẫn nhớ Trương Lam, tuy tôi không hề thiếu đàn bà.

Điều này rất kỳ lạ. Tôi nghĩ, có lẽ vì tôi luôn thấy cô độc.

Một năm trôi qua rất nhanh, tôi để ý thấy một vấn đề nhỏ nhỏ. Từ sau khi rời khỏi đảo, tôi không nằm mơ nữa, một lần cũng không, dù là ác mộng.

Một năm sau, vấn đề xuất hiện, cũng chính lúc đó tôi nhớ tới lời Lý Vĩ Húc từng nói: Có lẽ đó là một lời nguyền.

Một đêm nọ, vì khát nước nên tôi tỉnh dậy, phát hiện vô số người chết đứng trước giường mình.

Chúng lặng lẽ nhìn tôi. Tôi sợ gần chết, không phải vì chúng là người chết, mà vì tôi từng thấy chúng - đó đều là những cái xác sống từng lang thang trên đảo vào đêm Chúa chọn... trong đó có Hoàng Hải, Mã Tiểu Điền, Trương Chiêu Huy, Dương Phàm, La Chiêm, Trần Bình, và cả gã một tay.

Tiếng thét xé gan xé ruột vang vọng cả biệt thự, tất cả vệ sĩ và người hầu đều bị đánh thức. Họ xông vào phòng tôi, bật đèn lên, tất cả những người chết đó biến mất, còn tôi như mất hết thần hồn, run rẩy co ro trên giường tới khi trời sáng.

Ban đầu tôi tưởng đó là giấc mơ hoặc ảo giác, vì mấy ngày sau tôi không còn nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ khiến người ta phát điên nữa.

Nhưng tôi đã nhầm.

Lần thứ hai là ở một tụ điểm giải trí náo nhiệt. Đúng lúc đang uể oải ngồi uống rượu trên ghế sofa, tôi nhìn thấy trong

đám đông nhón nhạo dưới sàn nhảy, ở nơi ánh đèn không chiếu tới, những người chết đó đứng trong đám đông đang điên cuồng nhảy nhót, chúng lặng lẽ nhìn tôi, không động đậy, cũng chẳng có bất cứ cử chỉ gì, chỉ im lặng đứng tại chỗ.

Ngoài tôi ra, không ai nhìn thấy.

Tôi ý thức được có lẽ ảo ảnh như địa ngục này sẽ theo tôi suốt đời.

Từ đó trở đi, tôi không bao giờ tắt đèn khi ngủ nữa, thậm chí còn lắp đèn dưới gầm giường, bởi chỉ cần màn đêm buông xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ, trên bãi cỏ, trên bờ biển, giữa rừng cây, ở tất cả những nơi tăm tối của biệt thự, chúng đều xuất hiện và lặng lẽ nhìn tôi.

Mỗi đêm.

Điều này gần như khiến tôi phát điên! Tôi từng nghĩ đến chuyện trở thành người được Chúa chọn lần nữa rồi hủy cuốn sách đi, kết thúc cơn ác mộng không phải là ác mộng này. Nhưng tôi không thể vứt bỏ quyền nắm giữ vận mệnh, nó khiến người ta bị nghiện, chẳng dừng lại được. Hơn nữa tôi biết rất rõ mình không thể khống chế được quá trình Chúa chọn, tôi đã nhìn thấy kết cục của gã một tay, tôi sợ mình sẽ đi vào vết xe đổ của hắn.

Cuối cùng tôi đã hiểu được tâm trạng của hắn, ngoài giằng xé còn sợ hãi, bất an.

Mấy năm ấy đều trôi qua như vậy.

Có lẽ đến một ngày tôi sẽ làm việc hắn từng làm, dùng một nghìn linh hồn hiến tế để trở thành người được Chúa chọn lần nữa, có lẽ vậy.

Nhưng không phải bây giờ.

Tôi chưa từng ngừng thu thập các ghi chép và tư liệu về *Sách Thiên Hồn* và *Sách Khải Huyền Hắc Ám* khác, luôn luôn tìm kiếm. Cách đây không lâu, nhờ đầu tư, tôi quen một người nghiên cứu rất sâu về lịch sử châu Âu và các nghi thức tôn giáo bí mật, ông ấy đã nói với tôi một vài chuyện thú vị, bao gồm cả cuộc thập tự chinh lần thứ tư và sự tồn tại của *Sách Khải Huyền Hắc Ám*. Ông

ấy mời tôi tới nhà làm khách, nói đến chủ đề này, ông ấy cho tôi biết một cái tên.

“Julian Otathizer Gort.” ông ấy nói.

“Hả?” Tôi chau mày: “Ý ông người tên Gort này chính là người đầu tiên sở hữu *Sách Khải Huyền Hắc Ám*?”

“Đúng vậy, tôi đã tra cứu rất nhiều tư liệu, phát hiện một số ghi chép thú vị.”

“Nó viết gì?”

“Ông ta từng dẫn đầu một đội quân công phá Constantinopolis.”

“Byzantine?”

“Đúng vậy.” Ông ấy gật đầu: “Còn có một số tin đồn nói rằng trước đó ông ta đã dẫn theo một số tâm phúc đột nhập vào Constantinopolis, bái kiến thầy giáo cũ của mình, và có được một sức mạnh thần bí. Chính nhờ sức mạnh thần bí này, ông ta mới có thể công phá Constantinopolis vào rạng sáng ngày 19 tháng 7 năm 1203.”

“Sức mạnh của bóng tối... nghe rất giống phim ma thuật.” Tôi mỉm cười cầm cốc lên uống một ngụm trà, trong đầu nghĩ tới mấy trang giấy photo mình vô tình giữ lại trước khi trở thành người được Chúa chọn.

“Không, không, không phải tôi đang kể chuyện cho anh nghe đâu, tôi nói thật đấy, mấy năm trước...” Ông ấy dừng lại, nhìn quanh rồi khẽ nghiêng người lại gần tôi, động tác này khiến tôi buồn cười, chúng tôi đang ngồi trong căn phòng khách rộng rãi, ở đây ngoài hai chúng tôi ra chẳng còn người nào khác. “Mấy năm trước, tôi mua được một cuốn sách, một cuốn sách da dê.”

“Ông... đợi chút, ông định bảo với tôi là ông tìm được *Sách Khải Huyền Hắc Ám* đấy à?” Tôi giấu đi sự tò mò và chấn động mãnh liệt, bình thần đặt cốc trà xuống.

“Anh không tin à?”

“Ừm...” Tôi nhún vai: “Tôi tin ông mua được một cuốn sách cổ, nhưng còn truyền thuyết đó thì...”

Ông ấy sờ cằm suy nghĩ: “Truyền thuyết đó... thôi được, tôi thừa nhận, đúng là có rất nhiều thứ bị đồn thổi quá thần bí nên trở thành truyền thuyết, nhưng tôi cảm thấy những truyền thuyết đó cũng có cái lý của nó.”

“Ông nói xem nào.” Tôi thoải mái tựa người vào lưng ghế, hai tay bắt chéo, bình tĩnh nhìn ông ấy.

“Người tên Julian Otathizer Gort đó lúc đầu chỉ là một kị sĩ bình thường, trước đó không hề có gì đặc biệt. Nhưng sau trận chiến ở Constantinopolis, ông ta bắt đầu phát lên, còn được ban tước vị rất cao, chỉ trong vài năm ngắn ngủi...”

“Cũng chẳng có gì bất thường cả. Đầu tiên, tên ông ta đã cho thấy ông ta không phải kẻ tầm thường, ông ta có tên, còn là một cái tên chính thống: tên, tên đệm, họ. Ở châu Âu trước thời trung cổ, rất nhiều dân thường không có tên. Nên ông ta phát lên cũng chẳng có gì khó hiểu.”

“Anh nói đúng, nhưng chuyện này không đơn giản vậy đâu. Nghe nói khi Constantinopolis bị bao vây, ông ta từng đột nhập vào thành bái kiến thầy giáo của mình, đêm ấy có người nhìn thấy người đã chết lang thang trong thành. Quan trọng nhất là sau đó cả nhà thầy giáo ông ta đều chết thảm, bị người ta giết chết.”

“Ừm... có điều, nếu một kị sĩ vô danh dẫn theo đội quân của mình công chiếm được thành Constantinopolis nghìn năm không thể công phá, vậy thì sau đó ông ta được ban tước vị, trở nên giàu có cũng chẳng có gì vô lý, kể cả trong một thời gian ngắn cũng không có gì lạ cả. Còn chuyện đột nhập... ông chắc chắn chuyện này đã được ghi chép trong sách sử chính thống chứ? Ý tôi là bộ phim xác sống từ tám trăm năm trước.”

“Sao ghi chép trong sách sử chính thống được...”

“Thế còn gì để nói nữa đâu.”

“Không, anh không hiểu ý tôi, ý tôi là kết hợp tư liệu và các tin đồn với nhau thì sẽ có một truyền thuyết lớn hơn...”

Tôi không kìm được phá lên cười.

Bản thân ông ấy cũng cười cười, xòe hai tay ra: “Thôi được, tôi nói nghe hơi buồn cười... nhưng dù *Sách Khải Huyền Hắc Ám* có sức mạnh đặc biệt hay không, nó thực sự tồn tại.”

“Ở đây, ngay bây giờ ư?” Tôi lau khóe mắt, từ từ ngừng cười, hỏi ông ấy.

“Đúng, anh muốn xem không?”

“Tất nhiên rồi!”

“Được, anh chờ chút.” Nói rồi ông ấy đứng dậy vào thư phòng.

Nhìn theo bóng ông ấy, tôi vội lau mồ hôi trên tay, trong lòng đầy ngờ vực. Lẽ nào... lẽ nào *Sách Khải Huyền Hắc Ám* là một bộ sách, đúng như gã một tay nói? Thứ có sức mạnh nằm ngoài sức mạnh con người đó không chỉ có một cuốn thật sao?

Lát sau ông ấy quay lại, bê ra một cái hộp gỗ tinh xảo.

“Ông để nó...” Tôi nhìn cái hộp gỗ vẻ đùa cợt.

“Ừ, đặt riêng cho nó một cái hộp.” Nói rồi ông ấy trịnh trọng ngồi xuống, đặt cái hộp lên đầu gối rồi mở ra.

Tôi tò mò nhìn vào trong hộp. Giây lát sau, ông ấy lấy ra một cuốn sách. Đó là cuốn sách bìa da màu xám. Ngoài màu sắc ra, trông nó giống hệt *Sách Thiên Hồn* trong tay tôi.

“Chính là nó.”

“Nó đây á? Nhưng tên nó viết ở đâu?”

“Ừm...” Ông ấy nhún vai: “Nghe nói hình dạng của nó thế này.”

“... Vậy... sao ông biết... chính là nó?”

“Tôi cũng không chắc chắn lắm, chỉ cảm thấy là nó... kể ra có thể anh sẽ... Thôi, coi như tôi nói đùa đi. Nghe nói, người nắm giữ cuốn *Sách Khải Huyền Hắc Ám* này sẽ có thể khống chế linh hồn người khác.”

“Khống chế linh hồn?” Tôi suýt buột miệng: Không phải nắm giữ vận mệnh của mình sao?

“Ừ, khống chế linh hồn người khác. Thực ra lúc đầu tôi cũng nghi ngờ đây là hàng dỏm, vì *Sách Khải Huyền Hắc Ám* trong ghi

chép bìa da màu đen, thấy bảo phải hiển tế một nghìn linh hồn gì đó nữa. Nhưng tôi đã tra cứu được một số tư liệu khá đáng tin cậy, nghe nói *Sách Khải Huyền Hắc Ám* không phải màu đen, mà có đủ các màu khác nhau... Về điểm này tôi vẫn chưa hiểu, chắc đổi qua đổi lại chẳng? Có thể.”

“Nó đã từng đổi màu chưa?”

“Chưa.”

“... Thôi được, thế bên trong viết gì?”

“À, cái này tôi cũng không biết...” Ông ấy gãi đầu: “Tôi không mở cuốn sách này ra được, chắc do quá lâu đời nên giấy da dè dính hết vào nhau rồi.”

“Hả? Vậy... ông đã dùng máy quét quét thử chưa?”

“Thử rồi, hình như có chữ viết nhưng rất mờ. Quét mấy lần đều vậy... tôi sẽ thử dùng hóa chất chuyên dụng để giải quyết vấn đề này.”

“Ông... nhưng, ít nhất nó là sách cổ... ừm, sách cổ to bằng cục gạch...”

“Ừ, đúng vậy, coi như sưu tầm gạch cổ.”

Chúng tôi nhìn nhau rồi phá lên cười.

Cười xong ông ấy hỏi tôi: “Anh có tin không?”

“Tin cái gì? Không chế linh hồn người khác á?”

“Phải.”

Tôi nhìn ra cửa sổ suy nghĩ rồi đáp: “Chuyện này... tôi không biết, nhưng làm thế nào mới không chế được linh hồn người khác nhỉ?”

“Thực ra không khó.” Ông ấy nhìn tôi như đang cười.

“Không khó?” Tôi che giấu sự kinh ngạc, dùng một mẹo nhỏ - lặp lại từ cuối cùng ông ấy nói để dẫn dụ ông ấy nói tiếp.

“Đúng vậy, không khó.” Ông ấy không hề mắc lừa, tiếp tục mỉm cười nhìn tôi.

“Ừm, sao tôi lại cảm thấy rất khó nhỉ?”

“Không, thực sự không khó. Thử nghĩ xem, con người là gì?”

“... Đây hình như là đề tài triết học.”

“Sao lại thế? Câu hỏi này thực sự không phức tạp thế đâu.” Nói rồi ông ấy tiện tay cầm một cuốn sổ trên bàn nước bên cạnh lên, mở một trang có kẹp bookmark rồi đọc tôi nghe: “Cấu thành cơ thể người cần hơn tám mươi loại nguyên tố, hydro, carbon, oxy, nitơ, lưu huỳnh, phốt pho, natri, kali, canxi, magiê, clo, sắt, kẽm, florua... Tất nhiên, có những nguyên tố là nguyên tố siêu vi lượng, có những nguyên tố thì cần nhiều hơn. Trong đó đa số các nguyên tố chúng ta đều có thể dễ dàng mua được...”

“Khoan đã, những thứ ông nói đều là nguyên tố cấu thành, nếu ông hỏi ‘con người là gì’ để chỉ cái này...”

“Tôi hiểu.” Ông ấy ngắt lời tôi: “Anh muốn nói dù chất đồng những nguyên tố này vào một chỗ cũng không thể tạo nên một con người đúng không? Đây chính là cốt lõi, có một vấn đề rất rõ ràng: thiếu linh hồn. Nhưng linh hồn là gì? Linh hồn có thực sự tồn tại không? Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó, không hề phức tạp đâu, để tôi nói anh biết. Linh hồn bị con người cho là rất phức tạp, thực tế lại vô cùng đơn giản, chúng ta chỉ là động vật ký ức mà thôi. Mọi thứ chúng ta có đều là các ký ức tích tụ mà thành, thứ ta nhìn thấy, nghe thấy, tiếp xúc trong quá khứ, tất cả được chúng ta ghi nhớ, trở thành những đoạn ký ức. Nên chúng ta có tính cách, có phán đoán của mình. Thực ra, con người chỉ là một thiết bị chứa ký ức mà thôi.”

“Ừm... rất có lý. Nhưng chuyện này và việc khống chế linh hồn người khác... Hả? Ý ông là...”

“Đúng vậy, mấu chốt nằm ở ký ức.”

“Ông muốn nói khống chế được ký ức của người khác là có thể khống chế được linh hồn anh ta?”

“Không phải vậy sao?” Ông ấy thoải mái tựa lưng ghế, nhìn tôi đầy ẩn ý.

“Ừm... có thể... chắc vậy? Nhưng làm thế nào để tùy ý sắp xếp ký ức trong đầu người khác đây? Những thứ đó vô hình mà.”

“Có thể cuốn sách này làm được.”

“À, cuốn sách này...” Để che giấu sự ngạc nhiên trong lòng, tôi cười khan. Nhưng tôi thấy ông ấy không hề cười.

Người đàn ông trước mặt đang nhìn tôi với vẻ bình tĩnh, sau đó thông thả lấy tẩu thuốc ra, gắn lưới lọc, cẩn thận nhúm một ít sợi thuốc lá, nhẹ nhàng nén chặt sợi thuốc lá vào trong tẩu, rải lớp thuốc lá thứ hai và thứ ba, nén chặt, chậm rãi dùng diêm châm thuốc, hít sâu một hơi. Mùi cỏ thơm lẫn trong sợi thuốc lá từ từ lan tỏa trong không khí.

Tôi cẩn thận dùng đuôi mắt nhìn tất cả, hồ hững uống từng ngụm trà.

“Anh biết không? Ký ức chưa chắc đã là thật.” Ông ấy lấy tẩu thuốc trên miệng xuống.

Tôi không nói gì, chỉ mỉm cười, nhưng trong lòng lại trả lời ông ấy đầy khinh miệt: “Tất nhiên tôi biết! Ông là đồ khốn nạn! Những việc tôi đã trải qua ông còn chẳng thể tưởng tượng nổi ấy chứ!”

“Giả sử...” Hình như ông ấy không hề để ý đến thái độ của tôi, ông ấy quay mặt ra cửa sổ, nói tiếp như tự nhủ với chính mình: “Giả sử tôi đã nắm được cách thao túng linh hồn người khác thì sao? Hơn nữa tôi còn đang thử với anh, vậy thì tất cả ký ức của anh đều không phải là thật, đúng không? Nói cách khác, linh hồn của anh đã bị tôi khống chế.”

Tôi ngẩng lên nhìn ông ấy: “Chuyện cười này chẳng buồn cười chút nào.”

Ông ấy quay lại nhìn tôi: “Được thôi, vậy tôi không mang chuyện này ra đùa nữa. Tôi sẽ đổi cách nói khác, giả sử có một người, anh ta phân liệt nhân cách, tạo nên một nhân cách khác, nhưng nhân cách bị tạo ra đó không hề biết mình được tạo ra, anh ta tưởng ký ức trong não mình đều là thật. Rồi nhân cách bị phân liệt ra này lại phân liệt lần nữa, tạo nên một nhân cách mới, vậy tất cả sẽ trở nên vô cùng hỗn loạn, đúng không?”

Tôi cười cười: “Ông đang nói gì vậy?”

“Tôi chỉ đang nói chơi thôi, có điều tôi rất tò mò, nếu tất cả những điều tôi nói đều là thật, ví dụ anh chính là nhân cách bị

phân liệt ra nhưng lại không hề biết tất cả những chuyện này, anh sẽ làm thế nào?”

Tôi giữ nụ cười trên mặt, nghịch nghịch cái nhẫn trên ngón tay, ngẫm nghĩ rồi nói: “Tôi sẽ nghĩ cách tìm hiểu rõ chân tướng.”

“Chân tướng...” Ông ấy lẩm bẩm mấy câu như tự nói một mình rồi sờ vào cuốn sách bìa da màu xám trên đầu gối, không ngẩng lên mà hỏi tôi: “Anh biết cái tên thực sự của cuốn sách này là gì không?”

“Sao?” Tôi không khỏi ngần ngại: “Cái tên thực sự?”

Ông ấy gật đầu: “Vạn vật đều có cái tên thực sự của nó, chỉ khi anh nói ra cái tên thực sự của nó, anh mới có thể sai khiến nó, cuốn sách này cũng vậy.”

“Ông biết à?” Tôi kiềm chế cảm xúc của mình.

“Cuốn này trong bộ *Sách Khải Huyền Hắc Ám* tên là...” Ông ấy hơi ngừng lại giây lát: “Sách Nhiếp Hồn.”

“Ồ... thế à?” Tôi hoảng sợ nhìn về phía đó, cái bìa da màu xám không còn im lìm như chết nữa mà hiện ra trạng thái chuyển động, như thể có thứ gì đó đang từ từ di chuyển dưới đầm nước xám xịt.

Một cơn choáng váng khó kìm nén nổi cùng cảm giác ghê rợn thở ập về phía tôi, tôi ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng trước mắt tôi hoàn toàn u tối.

HẾT

[1] Ngày 11 tháng 5 năm 330 sau Công nguyên, Hoàng đế La Mã Constantinus Đệ Nhất định đô ở Byzantium đồng thời đặt tên cho nơi này là Tân La Mã (cũng được trực dịch là “La Mã thứ hai”), nhưng mọi người thích gọi nó là “Constantinopolis”, ý chỉ thành phố của Đại đế Constantinus. Cho nên sau này xuất hiện cái tên “Constantinopolis”. Còn cái tên “Tân La Mã” hoặc “La Mã thứ hai” thì ngoài sách sử ra, hậu thế rất ít người sử dụng. (chú thích của tác giả)

[2] Nếu tính chính xác theo số lần thì trên thực tế có tổng cộng mười cuộc thập tự chinh. Năm 1212 (giữa thập tự chinh lần thứ tư và lần thứ năm) do sự lừa dối của Giáo hoàng và các lãnh chúa phong kiến, có khoảng ba vạn trẻ em lập thành một đội thập tự quân trẻ em (Thập tự quân trẻ em là tên gọi sau này của hậu thế, tên gốc là Đội quân Trẻ em, Children’s Crusade). Thập tự quân trẻ em từng chuẩn bị vượt biển từ Marseille Pháp để hoàn thành sự nghiệp người lớn chưa thể hoàn thành. Có điều phần lớn những đứa trẻ này đã bỏ mạng vì bão táp ngoài biển hoặc bệnh tật, đói khát trên đường đi. Mấy nghìn đứa trẻ còn lại bị chủ thuyền bán tới Ai Cập. (chú thích của tác giả)

[3] Hiện tên là Zadar, thành phố cảng phía Tây Croatia, phía Tây giáp biển Adriatic, là trung tâm hành chính của hạt Zadar và khu vực Bắc Dalmatia. (chú thích của tác giả)

[4] Về “46 nhiễm sắc thể” thực ra đây không phải từ chuẩn xác, giới chuyên môn thường không dùng cách nói này, mà dùng từ “23 cặp”. Vì 46 nhiễm sắc thể đó xếp theo từng cặp (23 cặp), chứ không phải là 46 nhiễm sắc thể rời rạc. (chú thích của tác giả)

[5] Cặp nhiễm sắc thể cuối cùng của con người là nhiễm sắc thể giới tính, nhiễm sắc thể giới tính của đàn ông là XY, nhiễm sắc thể giới tính của phụ nữ là XX, sự khác biệt này đã gây ra khác biệt giới tính của con người. Di truyền học cận đại phát hiện nhiễm sắc thể X của đàn ông hoạt động liên tục, nhiễm

sắc thể Y về cơ bản luôn ở trong trạng thái đình trệ, hoạt động cực kì ít; hai nhiễm sắc thể X trong nhiễm sắc thể giới tính của phụ nữ đều hoạt động với tần suất cao, trực tiếp gây ra sự khác biệt giữa tâm lý, phản ứng, mức độ nhạy cảm, thậm chí là nhận thức về sự vật của phụ nữ và đàn ông. Đây cũng chính là khác biệt tâm lý do gene mà di truyền học nhắc tới. (chú thích của tác giả)

[6] Còn gọi là trăng bán nguyệt đầu tháng, trăng có phần được chiếu sáng nằm ở bên phải.

Table of Contents

Lời nói đầu	
Mở đầu	
Chương đầu Vận mệnh	
Chương một Ấn số mệnh	
Chương hai Ấn than thở	
Chương ba Ấn hỗn loạn	
Chương bốn Ấn tâm tối	
Chương năm Ấn tuyệt vọng	
Chương sáu Ấn ngày tận thế	
Chương bảy Khải huyền	
Chương cuối Vận mệnh	